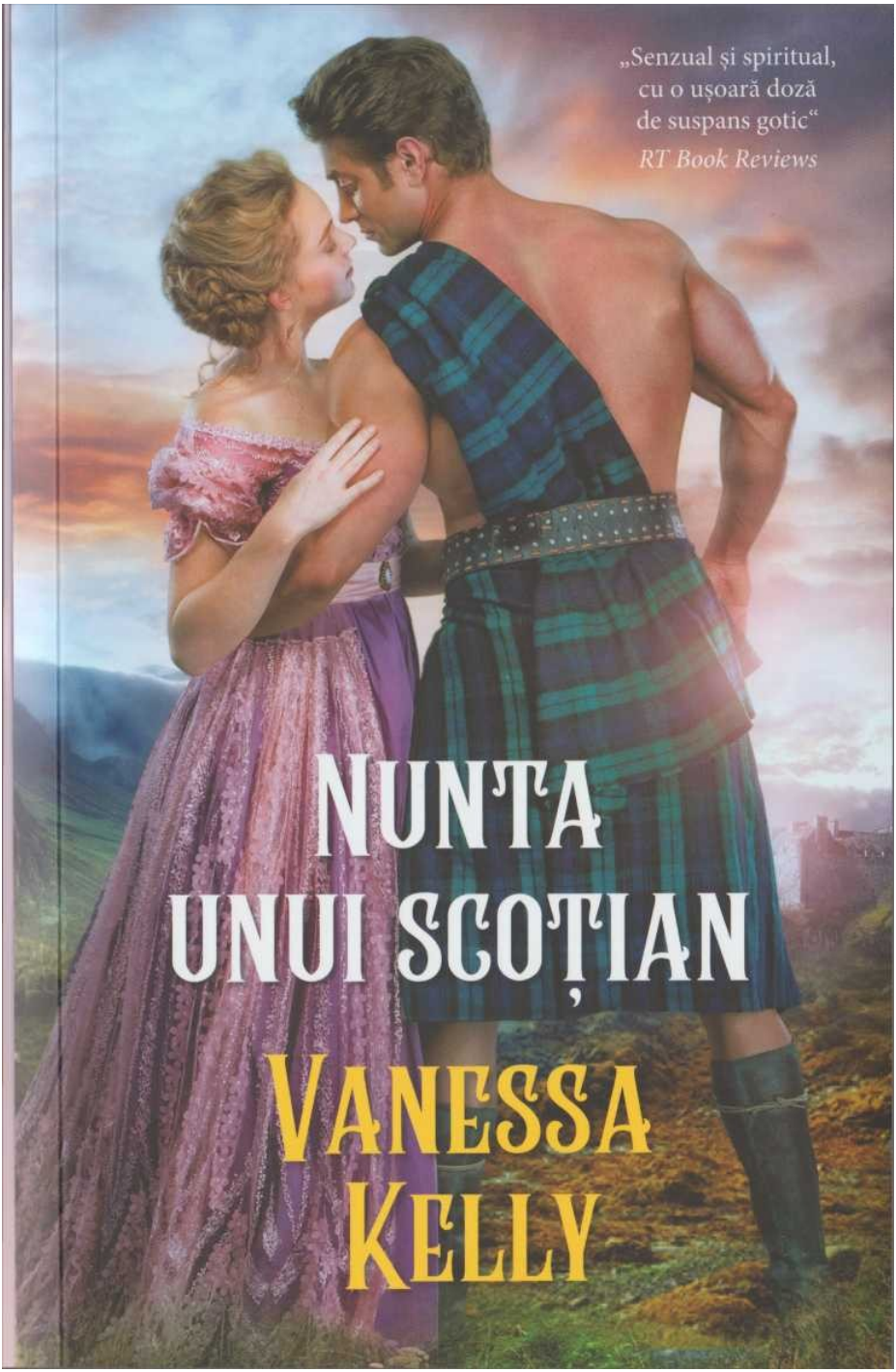
„Senzual și spiritual,
cu o ușoară doză
de suspans gotic"
RT Book Reviews
NUNTA
UNUI SCOȚIAN
VANESSA
KELLY

VANESSA KELLY
NUNTA UNUI SCOŢIAN
SERIA RENEGADE ROYALS 4

***How to Marry a Royal Highlander by* Vanessa Kelly**

Copyright © 2015 Vanessa Kelly
Toate drepturile rezervate
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2020 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Gabriela Trăşculescu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
KELLY, VANESSA
Nunta unui scoţian / Vanessa Kelly
trad.: Graal Soft – Bucureşti: Litera, 2019
ISBN 978 – 606 – 33 – 4656 – 9
I. Fulger, Irina (trad.)
821.111
Traducere din limba engleză Irina Fulger
LITERA*
2020

Capitolul 1

Londra
Noiembrie 1815

Se dovedea a fi cea mai proastă zi din viaţa lui Edie Whitney. Dacă mai avea vreun dubiu, reacţia familiei ei la nefericitele evenimente de la balul lui Lady Charlfort din seara trecută risipise orice iluzie.

Se opri la jumătatea drumului când auzi paşi grăbiţi pe hol. Când se deschise uşa de la dormitorul ei, şi sora ei geamănă intră în grabă, Edie aproape se prăbuşi de uşurare. Evelyn plecase din casa de la oraş a familiei Reese după ce se căsătorise, în urmă cu câteva săptămâni, şi dormitorul pustiu de lângă al lui Edie părea să reflecte sentimentul vidului sufletesc pe care-l lăsase în viaţa ei.

De mici, surorile fuseseră nedespărţite. Ea şi Evelyn nu doar că arătau la fel, dar aveau şi aceleaşi gânduri, emoţii şi secrete ale inimii. Edie ştiuse dintotdeauna că, într-o zi, căsătoria le va despărţi, dar nu se pregătise niciodată cu adevărat pentru momentul ăsta. Totul se schimbase când Wolf Endicott revenise în paşi de vals în viaţa lui Evelyn, în urmă cu câteva luni.

Deşi era recunoscătoare pentru faptul că sora ei geamănă îşi găsise în sfârşit fericirea alături de bărbatul pe care-l adora de ani întregi, Edie simţea că pierduse cel mai important element din viaţa ei. Asta o făcea să se considere cea mai egoistă persoană de pe planetă. Era puţin spus că sentimentele ei erau confuze.

— Draga mea, ce s-a întâmplat? De ce este mama aşa de agitată? întrebă Evelyn, scoţându-şi mănuşile pentru a o prinde pe Edie de mâini. Se încruntă. Ai degetele reci ca gheaţa şi faţa albă ca laptele. Eşti bolnavă? Tu nu eşti niciodată bolnavă.

Edie se lăsă cuprinsă de atingerea reconfortantă şi de strânsoarea familiară a mâinilor surorii ei şi încercă să schiţeze un zâmbet înviorător.

— Sunt bine. Mai mult decât bine. Ceilalţi s-au ţăcănit, nu eu.

Geamăna ei o trase spre scaunul tapisat cu mătase din nişa ferestrei.

— Pe mine nu mă prosteşti. Ce-ai mai pus la cale?

Edie se lăsă pe scaun. Evelyn se aşeză în tăcere lângă ea, la fel de sigură în mişcări precum un ac înfipt în rochia ei perfectă pentru o plimbare cu trăsura, ochelarii oferindu-i aerul obişnuit de intelectuală serioasă.

Dar Evelyn strălucea de fericire, ceea ce dădea frumuseţii ei modeste o aură aparte.

— Am făcut o gafă, zise Edie oftând. Până şi mama e furioasă pe mine.

— Nu cred. Mama nu e niciodată furioasă pe tine.

— Mă tot bate la cap de dimineaţă, de la micul dejun, cu picătura care a umplut paharul. Cu siguranţă ţi-a pomenit de „indiscreţia” mea „fatală”, cum o numeşte ea.

— Nu, am vrut să te văd pe tine mai întâi, înainte de a vorbi cu ea. L-am trimis pe Will în salon să încaseze prima rafală. Evelyn îi aruncă un zâmbet fugar. Parcă l-aş fi trimis să înfrunte un întreg regiment de dragoni francezi însetaţi de sânge.

Edie nu-şi putu reprima un chicotit când şi-l imagină pe musculosul ei cumnat, fost spion militar, tremurând în faţa mamei lor. Deşi Wolf o cunoştea pe Lady Reese de o viaţă, încă se mai intimida în prezenţa ei, la fel ca toată lumea.

Toată lumea cu excepţia lui Edie. Ea reuşise mereu să-i facă faţă mamei, şi întreaga familie se baza pe ea să menţină armonia. În ultima vreme însă, părea să-şi fi pierdut această abilitate.

— Nu-ţi face griji, zise ea. Mama e chiar fermecată de Wolf. Zilele astea a ţinut-o întruna cu ginerele ei preferat.

— Este singurul ei ginere, replică sec Evelyn. Dar lasă asta. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Edie sări de pe scaun, prea extenuată pentru a sta locului. Dormise puţin în seara precedentă, după „incident” – ca să folosească un alt termen melodramatic de-al

mamei. Dar în ciuda eforturilor hotărâte ale lui Edie de a minimaliza în mintea ei evenimentele din seara dinainte, un sentiment vecin cu panica o ţinuse trează mult timp pe durata nopţii.

Făcu o tură grăbită în jurul camerei, după care se postă în faţa surorii ei. Evelyn rămase tăcută, pregătită ca de obicei să facă tot posibilul pentru a-şi sprijini sora geamănă. Asta-i dădu lui Edie curajul să-şi verse tot oful.

— Păi... să vezi... Niciodată nu se încurca în cuvinte, dar acum parcă-i mâncase pisica limba. Eu, hm, am fost la balul de aseară al lui Lady Charlfort, după cum ştii, şi am fost surprinsă într-o poziţie destul de... ciudată.

Evelyn o privi ca şi când ar fi avut un soi de presimţire.

— Cât de ciudată?

— M-am dus să mă plimb pe coridorul care ducea spre sera cu portocali a lui Lady Charlfort. E destul de mult de mers, după cum ştii.

— Spune-mi, te rog, că erai singură sau că măcar ai fost cu cineva respectabil.

Edie făcu o grimasă.

— Eram cu Sir Malcolm Bannister.

Evelyn se arătă oripilată.

— Nu te cred!

— Ba da, zise Edie oftând. Şi am fost văzuţi împreună.

— Făcând ce anume?

Edie flutură nerăbdătoare din mână.

— Sărutându-ne, normal. De ce te-ai aventura pe un coridor izolat în compania unui desfrânat de renume?

Evelyn se lovi cu palma peste piept, ca o virgină scandalizată, deşi sora ei avea acum cu siguranţă mai multă experienţă decât Edie când venea vorba de relaţii intime. Mult mai multă, dacă era să se ia după aluziile vagi ale surorii ei gemene.

— Te-ai sărutat cu Sir Malcolm chiar acolo pe coridor?

— Păi, eram în nişa ferestrei. La urma urmei vrei un pic de intimitate în chestiuni de genul ăsta.

De fapt, ea îşi dorise să se întoarcă în sala de bal din

momentul în care îşi dăduse seama ce greşeală colosală făcuse. Din păcate, Sir Malcolm avea alte idei. Edie fusese pe punctul de a-l lovi cu toată puterea direct în fluierul piciorului în momentul în care pierzania lor luase chipul lui Lady Charlfort şi al bătrânei scorpii bârfitoare de maică-sa, Lady Morgan. Aparent amândouă simţiseră nevoia să facă o plimbare pe coridor chiar atunci.

Evelyn râse neîncrezătoare.

— Bănuiesc că v-a prins cineva.

— Evident, zise Edie sarcastică.

Sora ei geamănă tresări.

— Îmi pare rău. Normal că v-a prins cineva.

Edie oftă.

— Nu, mie îmi pare rău. Nu aveam niciun drept să mă iau de tine. Se aşează din nou pe scaun. Sunt doar obosită şi prost dispusă.

Evelyn îi cuprinse mâna pentru a o linişti.

— De parcă e nevoie să-ţi ceri vreodată scuze de la mine, gâsculiţă. Tu n-ai făcut niciodată nimic altceva decât să ai grijă de mine şi să mă protejezi.

Edie făcuse tot ce putuse să aibă grijă de Evelyn de-a lungul anilor, protejând-o de criticile nesfârşite ale mamei lor şi tăind calea oricui încerca să profite de felul timid de a fi al surorii sale. Dar adevărul e că doar prezenţa iubitoare a lui Evelyn îi dăduse lui Edie curajul să le ţină piept tuturor celor care încercaseră să pună stăpânire pe sora ei. Lumea credea că Edie era geamăna puternică şi curajoasă, pregătită să înfrunte lumea, dar ea ştia mai bine. Evelyn era cea cu adevărat curajoasă – oţelită, care-i permitea să facă faţă lucrurilor care chiar contau.

— Cine a dat peste voi? întrebă Evelyn. Când Edie îi spuse, clătină încruntată din cap. Lady Morgan e cea mai rea bârfitoare din Londra.

— Crezi că eu nu ştiu? îi răspunse sumbru Edie.

— Cât de compromiţătoare era poziţia?

— Mi-e ciudă că trebuie să recunosc, dar mă săruta destul de pătimaş.

De fapt, nemernicul îi băgase limba până la jumătatea

gâtului. Edie mai fusese sărutată de câteva ori înainte, dar acum îşi dăduse seama cât de blânde fuseseră săruturile precedente. Prin comparaţie, Sir Malcolm se purtase ca un bărbat flămând, gata să devoreze o halcă de carne de vită în sânge.

— Dar ai rămas cu toate hainele pe tine? întrebă Evelyn neliniştită. Nu aveai nimic expus?

Îşi susţinu întrebarea fluturând vag din mână înspre sânii lui Edie. Din fericire, Edie reuşise să împiedice mâinile rătăcitoare ale lui Sir Malcolm să-i atingă o altă parte a corpului.

Edie ridică o mână, de parcă făcea un jurământ.

— Nicio panglică, nasture sau ac mutat din loc. Spre deosebire de alte persoane pe care le-aş putea menţiona că s-au aflat în situaţii similare.

Evelyn primi lovitura cu un zâmbet crispat.

— Slavă Cerului pentru ultima parte! Când se întâmplă aşa ceva, de obicei consecinţele sunt fatale.

„Fatale” însemnând o călătorie inevitabilă la altar. La fel se întâmplase şi în cazul lui Evelyn şi al lui Wolf în urmă cu câteva luni, deşi totul se terminase perfect la final.

— Ai zice că mama ar fi de acord, spuse Edie, din moment ce n-a fost nimic mai mult decât un sărut stupid. Şi nici măcar unul reuşit.

— Bănuiesc că nu-ţi trece prin minte să te căsătoreşti cu Sir Malcolm.

— Sub nicio formă. Şi nici lui, de altfel. A zbughit-o din casă de parcă îi luase coada foc.

Cum Evelyn răspunse doar printr-o încruntătură şi o încuviinţare lentă din cap, Edie oftă resemnată.

— Evie, cunosc privirea asta ca pe propria palmă. La fel de bine ai putea să-mi spui ce gândeşti.

Sora ei geamănă zâmbi în semn de scuză.

— Draga mea, ştii că nu te-aş critica niciodată, dar ce te-a determinat să te expui unui asemenea risc? Mai ales cu un mitocan ca Sir Malcolm.

Edie începu să se joace cu marginea panglicii de satin care împodobea talia rochiei ei. Dar Evelyn avea o răbdare

nesfârşită, şi Edie ştia că sora ei geamănă avea să-i ofere răgazul necesar, aşa că încercă o abordare mai puţin directă.

— Evie, tu ţi-ai dorit vreodată să săruţi un bărbat înainte de Wolf? Adică să-l săruţi cu *adevărat.*

— N-a *existat* un alt bărbat înainte de Will, zise sora ei pe un ton ironic. Ceea ce era destul de adevărat, din moment ce Evelyn fusese îndrăgostită de Wolf de când era o fetiţă.

Cu toate astea, Edie avea nevoie de ceva mai mult pentru a continua.

— Deci n-ai vrut niciodată să săruţi pe altcineva, nici măcar pe Michael? Ai fost aproape logodită cu bietul om timp de doi ani.

Toată lumea din familie fusese convinsă că Evelyn se va căsători cu Michael Beaumont, un bărbat amabil şi blând, care ţinea foarte mult la ea. Întoarcerea acasă a lui Wolf după război pusese capăt ideii în câteva săptămâni.

Sora ei geamănă se gândi la întrebare.

— Nu mi-a displăcut ideea de a-l săruta pe Michael, zise ea într-un final, dar nici nu săream în sus de bucurie.

— Şi să înţeleg că săruturile lui Wolf te fac să sari în sus de bucurie?

Obrajii lui Evelyn se colorară în roz.

— Se poate spune şi aşa.

Edie pufni dezgustată, sări în sus şi începu să umble iarăşi prin cameră.

— Nu mi se pare deloc corect! Am douăzeci şi cinci de ani şi habar n-am la ce te referi.

Sora ei se lumină la faţă când înţelese cum stăteau lucrurile.

— Aha! Experimentai. Acum bănuiesc de ce l-ai ales pe Sir Malcolm. E de presupus că un afemeiat frumos şi cu o reputaţie bine cunoscută se pricepe la aşa ceva.

— E o presupunere greşită, o contrazise Edie, oprindu-se lângă patul ei. Îşi rezemă un umăr de unul din stâlpii baldachinului. Ştiu că planul meu a fost nebunesc, dar încep să mă întreb dacă este ceva în neregulă cu mine. Nu

găsesc pe nimeni cu care să-mi placă să mă sărut şi… să fac toate celelalte chestii care se fac.

— Asta fiindcă n-ai găsit încă bărbatul potrivit. E la fel de uşor ca orice altceva, după aceea. Evelyn îi aruncă o privire iscoditoare. Deşi aş putea să jur că există cineva care…

Edie ridică autoritar mâna.

— Să nu îndrăzneşti să-i rosteşti numele.

Sora ei geamănă îi zâmbi viclean.

— Nici n-ar fi nevoie, nu-i aşa?

Edie simţi cum roşeşte. Dar căpitanul Gilbride Alasdair, cel mai atrăgător şi enervant bărbat pe care-l cunoscuse vreodată, o tulbura dincolo de orice raţiune. Şi din moment ce Edie îşi făcuse un scop din a nu se lăsa tulburată niciodată, totul i se părea foarte confuz.

— Evie, te avertizez!

Un zâmbet mic şi enervant apăru pe buzele lui Evelyn.

— Da, dragă. Cum zici tu.

Un ciocănit rapid în uşă le întrerupse şi, o clipă mai târziu, intră în cameră servitoarea lor – sau mai degrabă servitoarea lui Edie, acum că Evelyn se căsătorise.

— Lady Reese doreşte să vă vadă pe amândouă în salon, domnişoară Eden, zise Cora. Se uită cu un ochi critic la coafura lui Edie şi apoi oftă exasperată. Capul dumneavoastră arată ca şi cum l-aţi fi băgat într-un tufiş de trandafiri. V-am spus să nu trageţi de bucle.

— N-am făcut aşa ceva, protestă Edie, şi nu trebuie să-mi vorbeşti ca unui copil.

Servitoarea o conduse pe Edie la măsuţa de toaletă. Avu nevoie doar de câteva ajustări pentru a-i aranja buclele bogate.

— Mai bine, zise Cora, strângând-o încurajator pe Edie de umeri. Nu vrem ca Lady Reese să aibă motive să se plângă, nu-i aşa?

— Adică, pe lângă toate celelalte motive pe care i le-am dat? răspunse ea batjocoritor.

— Totul va fi bine, zise Evelyn, venind spre ea. Pe mama n-o ţine niciodată supărarea când vine vorba de tine.

Edie se ridică în picioare.

— N-aş zice. Azi-noapte a explodat, pur şi simplu. Ba chiar a ţipat la mine când am urcat în trăsură, ceea ce nu-i stă în fire.

Evelyn şi Cora schimbară surprinse o privire, iar asta nu o făcu deloc pe Edie să se simtă mai bine. Mereu fusese favorita mamei, de obicei abia dacă era muştruluită, indiferent ce prostie ar fi făcut. Dar seara trecută până şi penele din turbanul mamei ei vibraseră de furie.

Evelyn o luă de mână.

— Ar fi bine să coborâm şi să terminăm povestea.

— Mult succes, domnişoară, zise Cora, făcând o grimasă.

Edie îi zâmbi vag servitoarei înainte ca ea şi Evelyn să înainteze în tăcere pe hol, spre scări. Edie îşi dădea seama că sora ei geamănă dădea semne de nelinişte.

— Nu merg la spânzurătoare, zise Edie. Nu-i nevoie să-mi iei măsurile pentru sicriu încă.

— Sunt sigură că totul se va termina cu bine, spuse Evelyn. Mai mult decât bine. Splendid, de fapt.

— Sfinte Dumnezeule! zise Edie oftând.

Se ţinu cu grijă de balustradă în timp ce coborau scările. În atâţia ani, învăţase să se descurce cu vederea ei slabă. Deşi nu purta ochelari ca sora ei, nu-şi asuma niciodată riscuri inutile. Ultimul lucru de care avea nevoie în acel moment era să cadă pe scări.

Parkins, majordomul lor, stătea în faţa salonului. În timp ce deschidea uşa, îi oferi un zâmbet uşor compătimitor. Toată lumea din casă se baza pe Edie să o scoată la capăt cu Lady Reese când aceasta îşi ieşea din fire, dar servitorii îşi dăduseră clar seama că îngerul lor protector fusese dat jos de pe piedestal.

Îndreptându-şi umerii, Edie îşi urmă sora în spaţiosul salon. Miji ochii şi îi văzu pe cei din familie împrăştiaţi care încotro, dar la o distanţă cât mai mare de mama ei. Soţul lui Evelyn era acolo, pândind din fundul încăperii asemenea unui băiat timid, şi nicidecum ca soldatul voinic care era. Wolf Endicott nu putea fi însă considerat laş. Înaintă să o ia

de mână pe Edie şi îi zâmbi drăgăstos soţiei lui.

— Bună dimineaţa, zise el. De ce nu luaţi voi două loc pe canapea?

Edie nu băgă în seamă pufnetul enervat al mamei ei în timp ce Wolf le conducea spre canapeaua de lângă şemineu.

Mama era instalată confortabil într-unul din fotoliile ei Queen Anne, vizavi de ele. *Papa* stătea lângă ea, deşi era clar că îşi îndepărtase scaunul de ea. Când îi zâmbi ursuz lui Edie, inima ei se prăbuşi într-o combinaţie bolnăvicioasă de vinovăţie şi disperare. *Papa* era cel mai bun dintre taţi şi un adevărat soţ, demn de stimă din punctul ei de vedere. Tot ce îşi dorea el era să aibă o casă relativ liniştită şi să fie lăsat în pace când venea vorba de treburile casnice. În mod normal mama îi îndeplinea dorinţele, dar în dimineaţa aceea se vedea limpede că apelase la artileria grea.

Fratele ei, Matthew, îşi înghesuise silueta masivă între marginile unei banchete de lângă fereastră, în capătul opus al camerei, şi făcea tot posibilul să pară invizibil. Din fericire, avusese suficient bun-simţ încât să-şi lase acasă noua şi snoaba lui nevastă. Mary nu pierdea niciodată ocazia de a le critica pe Edie şi Evelyn, şi i-ar fi plăcut să facă pe şefa într-o astfel de situaţie.

Mama aşteptă ca ele să se aşeze. Trăsăturile ei frumoase şi aristocratice erau acum încremenite. Ca de obicei era îmbrăcată impecabil, scoţându-şi în evidenţă silueta înaltă, mlădioasă şi părul de un roşcat-închis pe rochia ei de dimineaţă, din lână merinos verde. Niciunul dintre copiii ei nu semăna cu ea, ci mai degrabă cu tatăl lor, care avea un păr auriu şi o constituţie robustă. Mama deplânsese mereu faptul că trăsăturile de halebardier ale soţului ei predominau şi în ale copiilor. Nu că i-ar fi dezavantajat. Atât Evelyn, cât şi Matt se căsătoriseră bine, iar Edie nu era lipsită de peţitori.

Deşi lucrul acesta se putea la fel de bine schimba, după evenimentele din noaptea trecută.

— Acum că ne-am adunat, începu mama ei cu o voce care prevestea ce era mai rău, e momentul să decidem ce

facem în legătură cu indiscreţia fatală a lui Edie.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, mamă! zise Edie. Acum chiar că exagerezi. Greşeala mea cu siguranţă n-a fost „fatală”.

Mama ei strânse din buze până i se albiră. Dar înainte de a apuca să răspundă, *papa* se întinse şi puse blând o mână peste braţul soţiei. Mama se uită furioasă la el, dar tăcu.

— Sunt pregătit să suport destul de multe de la copiii mei, zise *papa* cu o voce ursuză. Dar nu le voi permite să nu-şi respecte mama. Ieşirea ta a fost şi inutilă, şi inoportună, Eden. Mă aştept la mai mult din partea ta.

Edie tresări. Lăsând la o parte comportamentul ei, faptul că tatăl era cel care o certa însemna că situaţia se dovedea a fi la fel de rea cum crezuse mama ei.

— Sunt sigură că Edie n-a vrut să fie lipsită de respect, *papa,* interveni Evelyn, privindu-şi îngrijorată mama, care era evident furioasă.

Edie strânse mâna surorii ei.

— Nu, *papa* are dreptate. Am dat dovadă de lipsă de respect. Zâmbi, încercând să-i ceară scuze mamei. Îmi pare rău, mamă. Chiar îmi pare rău.

Mama ei o sfredeli cu o privire oţelită şi, într-un final, încuviinţă distant din cap în semn de acceptare a scuzelor.

— După cum spuneam înainte de a fi întreruptă, continuă mama ei, trebuie să găsim o cale de a remedia consecinţele comportamentului extrem de nefericit de aseară al lui Edie. Aceste consecinţe sunt cu atât mai grave cu cât a ales pentru escapada ei un partener cu totul nepotrivit. Dacă ar fi fost găsită în asemenea circumstanţe cu un bărbat respectabil, poate că am fi făcut faţă scandalului în felul obişnuit. Sir Malcolm însă *nu* este un bărbat respectabil şi nu putem să ne aşteptăm că va face ceea ce este onorabil.

„Slavă Domnului pentru micile lui miracole!” Dacă Edie ar fi fost suficient de nesăbuită încât să fie prinsă cu unul dintre curtezanii ei adevăraţi, mama ar fi încercat să-i facă vânt spre altar în câteva zile. Sir Malcolm nu era doar

un afemeiat, ci avea şi una dintre cele mai modeste averi, ceea ce, în ochii mamei, era un păcat mai mare decât reputaţia lui regretabilă. Orice s-ar fi putut spune despre mama ei, numai că era o persoană lipsită de pragmatism, nu.

— Draga mea, eşti sigură că situaţia este aşa de gravă cum o consideri tu? întrebă tatăl ei. Din moment ce Lady Charlfort îţi este bună prietenă, sunt sigur că nu va împrăştia zvonuri răutăcioase.

— Într-adevăr, dar mama ei nu va avea nicio reţinere, răspunse mama. O fi Lady Morgan o contesă văduvă, dar comportamentul ei a fost mereu peste măsură de vulgar. Bănuiesc că nu-i o surpriză, ţinând cont că tatăl ei a făcut parte din clasa negustorilor.

— Îngrozitor! mormăi Edie în barbă.

Sora ei o împunse cu cotul în coaste.

— În ciuda tuturor eforturilor mele de aseară, continuă mama, cele mai îngrozitoare bârfe s-au împrăştiat deja. Reputaţia lui Eden va fi făcută praf până la sfârşitul zilei.

— Oh, ce ghinion! izbucni inutil Matt. Serios, Edie, ce-a fost în capul tău? Sir Malcolm e un mojic.

Deşi Edie era tentată să-i răspundă, fratele ei avea dreptate.

— Ştiu. A fost o prostie. Şi nici el n-a fost prea atent în toată treaba asta.

I se părea incredibil de nedrept că, peste toate astea, sărutul cu Sir Malcolm fusese similar cu a-ţi fi lăsat faţa linsă de un mastif prea entuziasmat.

— Nu avem nevoie de detalii, izbucni mama ei.

— Desigur că nu, spuse iute şi *papa.* Şi sunt convins că te-ai gândit cum să ieşi din situaţia asta ciudată, draga mea, nu-i aşa?

Edie îşi reprimă un oftat. Nu era prima dată când îşi dorea ca tatăl ei să fie un pic mai categoric când venea vorba de chestiunile de familie. Numai Dumnezeu ştie cu ce idei putea veni mama ei, în starea în care era.

— Există un singur plan posibil, zise mama ei. Edie

trebuie să meargă la ţară.

— Asta-i soluţia, mamă, zise imediat Matt. Un pic de timp petrecut la ţară ar trebui să rezolve problema. Oricum o să mergem toţi la conacul Maywood în câteva săptămâni, când începe sezonul de vacanţă. Şi lui Edie îi place la ţară, nu-i aşa, fetiţo?

Simţind că-i vine să leşine de uşurare, Edie zâmbi către fratele ei. Nu prea îi plăcea ideea de a părăsi oraşul în dizgraţie, dar existau lucruri mult mai rele decât să se ducă la casa de la ţară pentru o perioadă mai îndelungată. Plus că fratele ei avea dreptate – oricum vor pleca din Londra în noiembrie. Dacă pentru prostia din seara trecută singura ei pedeapsă era să meargă mai repede la ţară, atunci se putea considera norocoasă.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, Matthew, zise mama, dar Eden nu va merge la conacul Maywood.

Edie ridică imediat privirea, şi la fel şi Evelyn.

— Nu? întrebă Edie nevenindu-i să creadă. De ce nu?

Privirea de şopârlă a mamei reveni asupra ei. Edie rămase stană de piatră sub acea uitătură dură.

— Pentru că n-am de gând să te recompensez pentru comportamentul tău urât, zise mama. Şi oricum n-ar fi o soluţie. Cu greu poţi zice despre conacul Maywood că e izolat şi că nu vine multă lume în vizită pentru socializare în acea perioadă a anului. În felul ăsta n-ai cum să nu rămâi în atenţia publică, doar dacă nu cumva te închid în vreun pod pe timpul iernii.

— Păi, cu siguranţă nu poate sta în pod. Vecinii ar bârfi şi mai mult, zise tatăl lui Edie, încercând să facă o mică glumă.

Mama îl săgetă cu privirea pentru câteva secunde, apoi răspunse:

— Eden ar trebui să petreacă iarna cu Lady Torbeck, în Yorkshire. Mătuşa Eugenia nu se simte prea bine şi sunt sigură că i-ar prinde bine o companie mai tânără. Unde mai pui că nici lui Eden nu i-ar strica să se facă utilă măcar o dată, în loc să se vânture prin Londra ca un fluture dus cu pluta.

Edie se uita şocată la mama ei. O îngrozea ideea de a petrece iarna în sălbăticia din Yorkshire, mai ales sub nasul lui Lady Torbeck, un adevărat jandarm. La fel de bine se putea spânzura de acum, ca să termine odată cu totul.

— Sfinte Dumnezeule, mamă! zise Evelyn, cu o voce care părea la fel de îngrozită pe cât se simţea Edie. E ca şi cum ai îngropa-o de vie pe Edie.

Această imagine macabră, dar incredibil de reală o făcu pe Edie să se ridice. Se grăbi spre scaunul mamei ei şi se lăsă în jos, pe călcâie.

— Mamă, îmi pare rău de ce am făcut. Chiar îmi pare rău.

Îşi sprijini mâinile împreunate pe genunchiul mamei ei, aşa cum obişnuia să facă atunci când era mică şi trebuia să îmblânzească furia mamei. Pentru că furia aceea era de obicei direcţionată către Evelyn, înţelegea într-un mod visceral ce îngrozitor fusese pentru sora ei geamănă să se confrunte cu temperamentul mamei lor.

— Şi îţi jur c-am să fac cum spui tu şi n-am să mai creez neplăceri, continuă ea, uitându-se cu sinceritate în ochii reci ai mamei ei. Îmi voi revizui comportamentul, ai să vezi. Dar nu mă trimite departe de toată lumea.

Detesta tonul gutural din propria voce şi ştia că şi mama ei îl detesta. Mama ei nu fusese niciodată genul care să-şi afişeze excesiv emoţiile, sentimentele, şi avea să simtă cu siguranţă că Edie încerca să o manipuleze.

Dar departe de Edie gândul acesta. Ideea de a petrece iarna într-un exil solitar în Yorkshire îi dădea senzaţia că toată lumea se prăbuşea peste ea.

Timp de câteva secunde, privirea mamei ei rămase rece. Apoi ea clipi şi un mic oftat obosit îi scăpă printre buze.

— Draga mea, nu o fac doar ca să te pedepsesc, zise ea, punându-şi mâna slabă peste pumnii strânşi ai lui Edie. Tu crezi că popularitatea pe care o ai îţi va permite să faci faţă celor mai rele bârfe, dar te asigur că nu-i aşa. *Lumea* este neiertătoare în astfel de situaţii. Prietenii te vor respinge, iar peţitorii – cei demni de ales, oricum – te vor

evita. Oamenii vor minţi în legătură cu ceea ce ai făcut şi nu le va păsa că mint. Reputaţia ta este în mod irevocabil pătată.

Deşi empatia înmuiase trăsăturile mamei sale, cuvintele ei erau ca un ciocan imens care o lipea pe Edie de covor.

— Vreau să am şansa de a încerca, zise ea. Vreau să înfrunt lumea cu fruntea sus şi să văd dacă pot trece peste.

Toată empatia se scurse din privirea mamei ei.

— Nu-ţi voi permite să treci printr-o încercare sortită eşecului, nici ţie, nici familiei noastre. N-ai face decât să înrăutăţeşti lucrurile.

Edie auzi foşnetul moale al fustelor surorii gemene în spatele ei. O clipă mai târziu, mâna liniştitoare a lui Evelyn se sprijinea pe umărul ei, şi Edie se văzu nevoită să clipească pentru a nu plânge. Evelyn era mereu acolo pentru ea, şi ideea unei despărţiri aşa de îndelungate de sora ei geamănă o devasta.

— Trebuie să fie Yorkshire, mamă? întrebă Evelyn. Sigur există altă soluţie.

Edie se întoarse când auzi o tuse discretă de bărbat. Wolf tăcuse până în acest moment, iar ea uitase că el se afla în încăpere.

— Nu vreau să intervin, zise cumnatul ei. Dar am o idee.

Zâmbi către mama ei în semn de scuză. Arăta absolut inofensiv, ceea ce era ridicol. Până de curând, Wolf fusese spion al curţii regale, şi Edie ştia că era mai mult decât capabil să facă orice era necesar.

Mama ei chiar se ataşase de Wolf de când revenise în viaţa lui Evelyn – parţial pentru că el era fiul ducelui de York. Chiar dacă fusese născut în afara căsătoriei, mamei i se părea flatant să aibă un ginere cu sânge albastru curgându-i prin vene.

— Da, William? întrebă mama ei cu un zâmbet încurajator. Ce sugerezi?

Când Wolf privi spre Edie şi zâmbi, o cuprinse o presimţire îngrozitoare.

— Ce-aţi spune să vă petreceţi iarna în Scoţia? propuse el.

Capitolul 2

Căpitanul Alasdair Gilbride, fost membru al Gărzii Negre, se uită dezgustat spre Aden St. George.

— Deci, dacă nu mă întorc la castelul întunecat, Dominic Hunter îmi va da un şut în fund în faţa lui Prinny şi-mi va ordona să mă întorc în Scoţia. Am înţeles bine?

Vărul lui ridică paharul în care se afla o cantitate generoasă de whisky, admirând nuanţa frumoasă de chihlimbar reflectându-se prin faţeta sclipitoare de cristal.

— Aşa este. Apropo, Alec, ăsta este un whisky foarte bun.

— Ar trebui să fie. Provine dintr-una dintre cele mai vechi distilerii din Scoţia. Nu se deranjă să menţioneze că distileria era proprietatea familiei sale. Dar eviţi subiectul, Aden. Refuz să cred că nu există vreo misiune în care ai putea să mă trimiţi. Cu siguranţă mai este nevoie de spioni, chiar şi după ce l-am bătut bine pe Boney.

Oftatul profund al lui Aden aducea mai degrabă a compasiune, decât a exasperare. Dar compasiunea nu avea să-l aducă pe Alec unde voia el, adică oriunde, numai în Scoţia, nu.

Biblioteca bunicului său din vila pe care o avea în Londra era o încăpere elegantă şi aristocratică, dacă îţi plăcea stilul din urmă cu o jumătate de secol. Deşi casa era păstrată foarte curată şi lustruită de câţiva servitori, puţini la număr, dar conştiincioşi, nu mai dăduse pe acolo de ani întregi. Alec nu-şi putea aminti când fusese ultima oară bunicul lui la Londra. Singurul motiv pentru care contele de Riddick păstrase palatul era ca Alec să poată locui aici pe durata călătoriilor sale ocazionale de pe continent, pe durata războiului. Prin urmare, casa părea captivă într-o altă epocă, lucru ilustrat până şi de cărţi. Alec era dispus să

parieze că nu mai fuseseră adăugate volume noi în bibliotecă din secolul trecut.

— Mereu va fi nevoie de spioni, zise Aden, dar asta nu înseamnă că *tu* trebuie să umbli deghizat, nimicind conspiraţii şi asasini. Avem o grămadă de agenţi la îndemână, deci nu e cazul ca moştenitorul unui conte să-şi rişte viaţa în misiuni periculoase. Oricum începi să fii prea bătrân pentru a mai face asta.

Alec îl luă peste picior.

— Sfinte Dumnezeule, am doar douăzeci şi şase de ani, idiotule! Sunt mult mai tânăr ca tine.

— Atunci a sosit momentul să asculţi de cei mai bătrâni. Şi de cel superior ţie în grad, aş adăuga. Eu sunt cel care dă ordine acum, Alec, şi îţi ordon să te duci acasă.

Alec se încruntă la vărul lui. Când Dominic Hunter, cel mai bun lider al reţelei de spionaj pe care îl văzuse Anglia într-o generaţie, se retrăsese, Aden St. George îi preluase funcţia. Acum conducea mare parte din Serviciul Secret, aşa că de el depindea dacă Alec rămânea sau pleca.

Aden îşi întinse picioarele încălţate cu cizme. O mână îi atârna neglijent peste braţul unuia dintre scaunele de piele aşezate în faţa biroului lui Alec. Pentru observatorul obişnuit, arăta ca un dandy oarecare, complet relaxat, până în momentul în care pleca să asiste la o luptă între cocoşi sau spre clubul său. Dar Alec ştia cât de falsă era impresia asta. Vărul lui încă se număra printre cei mai eficienţi şi mortali spioni ai Angliei. Nici căsătoria, nici promovarea lui în fruntea misiunii nu schimbaseră lucrul ăsta.

— Alec, ţi-ai câştigat dreptul la odihnă, spuse Aden. Ai petrecut zece ani luptându-te. Eşti moştenitorul unuia dintre cele mai puternice titluri din regat. Ai un loc în lume şi un rol de jucat, şi a venit momentul să te ocupi de el. Şi ai putea încerca, în sfârşit, să te bucuri de privilegiile date de poziţia asta, în loc să fugi de ele. Majoritatea bărbaţilor ar omorî să fie în locul tău.

Alec aproape se îmbătă cu ideea că s-ar putea bucura de obligaţiile ce-l aşteptau la castelul Blairgal. Şi rămânea de văzut dacă avea dreptul la privilegiile inerente.

— Unii ar putea să nu fie de acord cu faptul că titlul de conte *este* al meu.

— Vrei să spui că *tu* s-ar putea să nu fii de acord, răspunse vărul lui. Pentru cei care contează, tu eşti fiul legitim al lui Walter Gilbride şi al soţiei sale, Lady Fiona, singurul copil al contelui de Riddick. Şi din moment ce în Scoţia titlurile şi proprietăţile pot fi moştenite pe linie feminină, asta te face moştenitorul lui Riddick. Oricine spune altfel va avea de-a face nu doar cu bunicul tău, ci şi cu prinţul regent.

Asta era destul de adevărat. Bunicul mereu fusese alături de fiica lui, chiar şi după scurta ei aventură cu fratele lui Prinny, ducele de Kent. Şi la fel fusese Walter Gilbride, soţul ei, cel care, din toate punctele de vedere, era tatăl lui Alec. Walter insistase ca Alec să fie recunoscut drept fiul lui adevărat, şi bătrânul conte fusese de neclintit în privinţa faptului că nepotul lui era moştenitorul de drept al casei Riddick. Rudele lui Alec îi susţinuseră în loialitatea lor faţă de el şi faţă de bunul renume al mamei lui, negând orice zvonuri sau bârfe care sugerau că el ar fi fost fiul nelegitim.

Păcat că toată loialitatea asta îl făcea să se simtă foarte vinovat.

— A sosit momentul să te duci acasă, Alec, continuă Aden. Dacă-ţi oferi o şansă, s-ar putea să fie mai uşor decât crezi.

— Ţie ţi-e uşor să vorbeşti, spuse Alec absent, în vreme ce rotea ultima gură de whisky din pahar. Tresări când ridică privirea şi văzu cum vărul lui se uita ironic la el. Îmi pare rău c-am spus asta.

De fapt, lui Aden St. George nu-i fusese uşor să iasă din umbră şi să se alăture familiei sale. Toată lumea ştia că Aden era bastardul lui Prinny, aşa cum se ştia că soţul mamei lui dispreţuise puiul de cuc din cuibul său. Aden fusese mult timp îndepărtat de mama lui, şi doar moartea tatălui său vitreg îi permisese să reia relaţia cu ea.

— Ştii cât de al naibii de dificil e! zise Alec. Familiile regale sunt o bătaie de cap.

Aden râse, ridicându-se în picioare.

— Subliniez partea cu „regală”. Dar am descoperit că merită efortul.

Alec se ridică şi ocoli biroul.

— Soţia ta cum se mai simte? Sper că Lady Vivien nu mai are nevoie de un lighean la fiecare zece minute.

Vărul lui afişă un zâmbet care pe faţa unui bărbat mai puţin impunător ar fi arătat aproape stupid.

— Din fericire, lui Vivien pare să-i fi trecut. Acum doar îi este foame mereu. Bănuiesc că recuperează cele două luni de mâncare fadă şi terci.

— Mă bucur să aud asta. Sper ca restul sarcinii să continue fără probleme.

— Sunt convins că aşa va fi. Să-mi spui când ai de gând să pleci. Eu şi Vivien am vrea să te vedem din nou înainte de asta.

— Vei fi primul care află, răspunse Alec pe un ton sec.

„Niciodată” ar fi răspunsul, dacă era după el. Dar nu avea sens să mai întârzie. Sănătatea bătrânului conte se deteriora, şi Alec nu şi-ar ierta în veci dacă bunicul lui murea înainte să apuce să-l mai vadă. Zece ani fusese o perioadă destul de lungă pentru a evita inevitabilul. Trebuia să se întoarcă acasă şi să înfrunte tot ce-l aştepta, inclusiv o anumită problemă care fusese ca o piatră de moară atârnată de gâtul lui ani în şir.

Un ciocănit discret în uşa bibliotecii le întrerupse momentul de rămas-bun. Dailey, majordomul, intră discret în încăpere.

— Mă iertaţi pentru întrerupere, căpitane, dar aveţi un vizitator foarte insistent.

Alec sesiză dezaprobarea din vocea lui Dailey.

— Şi cine-i vizitatorul ăsta, sau e secret? întrebă Alec după câteva momente de tăcere apăsătoare din partea majordomului.

Dailey deschise în sfârşit gura ridată şi îmbătrânită.

— Doamna William Endicott, domnule. Singură.

Alec şi Aden schimbară o privire surprinsă. De când Evelyn Whitney se căsătorise cu Wolf, ea devenise ca o

soră pentru Alec. Cu toate astea, nu era ceva obişnuit din partea ei să vină în vizită singură. Înseamnă că avea necazuri cu Wolf şi voia să le discute cu el între patru ochi.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, Dailey, zise Alec. Nu am o aventură nesăbuită cu soţia căpitanului Endicott. Acum nu te mai holba ca o matroană indignată şi invit-o înăuntru.

— Puteţi fi sigur că nu aş face niciodată o asemenea presupunere ofensatoare, căpitane Gilbride, răspunse Dailey, făcând o magnifică plecăciune dispreţuitoare.

— Excelent. Şi adu-ne, te rog, ceai, adăugă Alec. Dacă nu eşti prea scandalizat de lipsa mea de respect faţă de bunele maniere.

Dailey, care făcuse parte din familie de pe vremea faraonilor, nu se deranjă să-i mai răspundă. Alec ştia că fusese meschin, dar simţea uneori o dorinţă irezistibilă să se ia de bătrân. Era o tendinţă care arăta cât de puţin i se potrivea viaţa de aristocrat bogat. Alec se obişnuise cu existenţa simplă de spion militar şi îi venea încă greu să se adapteze la toate manierele idioate şi convenţiile sociale plictisitoare impuse de aristocraţia britanică.

Aden îl privi cu sprâncenele ridicate.

— Sfinte Dumnezeule, eşti la fel de rău ca Dailey! zise Alec. Habar n-am de ce Evie crede că este necesară o astfel de vizită clandestină.

— Greu de spus „clandestină”, din moment ce e în miezul zilei.

— Cu toate astea, nu-i stă în fire să facă aşa ceva.

O clipă mai târziu Dailey o aducea pe Evelyn Endicott în încăpere. Ea se opri când îl văzu pe Aden, dar îşi reveni rapid, arcuindu-şi buzele senzuale într-un zâmbet plăcut. Alec simţi un junghi atât în creier, cât şi în vintre. În ultima zonă, era un barometru infailibil când venea vorba de o anumită persoană.

„Fir-ar să fie!”

Superba tânără care tocmai intrase în biblioteca sa era soţia lui Wolf Endicott la fel cum Alec era regele Spaniei.

— Doamnă Endicott, ce plăcere să vă văd, zise Aden

cu o plecăciune.

Falsa doamnă Endicott făcu gropiţe drăguţe şi îi răspunse la salut cu o reverenţă scurtă.

— Şi eu pe dumneavoastră, căpitane St. George, deşi văd că v-am întrerupt discuţia. Vă rog să mă scuzaţi.

Aruncă spre Alec o privire pe care ea cu siguranţă o credea timidă şi umilă. El ridică din sprânceană şi îşi încrucişă braţele la piept. Sprâncenele ei, ascunse parţial de ochelari, se încruntară uşor.

Dar, o clipă mai târziu, îi zâmbea din nou fermecător lui Aden, care părea complet cucerit de farsa asta prostească. Alec aproape izbucni în râse la ideea că scandaloasa Eden Whitney îl păcălise pe cel mai experimentat spion al Angliei.

— Nu este nevoie de scuze, doamnă Endicott, zise Aden, încuviinţând din cap spre Alec. Vorbim mai târziu.

Alec îi răspunse vărului său cu un zâmbet politicos, bucurându-se de perspectiva de a-l lua peste picior mai târziu. Dar, când Aden ajunse la uşă, se uită peste umăr, ridică din sprâncene şi în ochi i se citi amuzamentul.

În mod clar obrăznicătura nu-l păcălise deloc pe Aden.

Femeia, care se transforma repede în blestemul existenţei lui Alec, îi adresă un zâmbet inocent şi timid, cum probabil şi-l imagina. Dar nu era nimic de genul acesta. Eden Whitney emana cea mai puţin conştientă senzualitate, care îl putea pune pe un bărbat la pământ din câteva mişcări.

— Sunt convinsă că prezenţa mea vă surprinde, zise ea cu voce duioasă şi calmă.

Fu nevoit să recunoască faptul că vocea îi ieşise cum trebuie. Dacă nu s-ar fi uitat direct la ea, ar fi crezut că o ascultă pe Evie, şi nu pe diabolica ei soră geamănă.

— Lăsaţi-o baltă, domnişoară Whitney! O luă de cot şi o trase spre unul din fotoliile de club. Nu păcăliţi pe nimeni.

Ea rămase cu gura căscată.

— La naiba, cum aţi reuşit? Sunt în încăpere de niciun minut.

Nu era prima dată când Edie îşi schimba identitatea

cu sora ei geamănă, dar nu-i mersese mai bine de data asta faţă de in urmă cu câteva luni. Erau vreo duzină de diferenţe între cele două surori, unele semnificative. Prima ar fi fost că Edie mergea încrezătoare şi avea o energie neobosită, caracteristici care-i lipseau surorii ei gemene. Îşi croia drum prin aristocraţie precum o seceră ascuţită care taie grâul copt într-un lan.

Mai erau şi unele semne subtile, cum ar fi felul în care hainele îi cădeau peste formele generoase, un pic mai pufoase decât ale surorii sale. Putea să creadă că-l păcălea alegând o rochie gri porumbel cu croială mai modestă, dar felul impulsiv de a fi al lui Edie răzbătea mereu la suprafaţă. N-avea precauţii inutile sau vreun dubiu când venea vorba de domnişoara Eden Whitney. Pentru ea, viaţa era o provocare şi o distracţie, ceva de care să te bucuri la maximum.

— Lasă asta, nesăbuito! zise el. Chiar nu-ţi pasă de reputaţia dumitale?

Ea pufni dispreţuitor.

— Reputaţie? Asta-i culmea, venind din partea cuiva ca dumneavoastră. Faceţi mereu lucruri scandaloase.

— Eu sunt bărbat. Pot să scap. Dumneata însă, nu.

— Nu-i corect, mormăi ea.

Se duse să se aşeze la birou. Când venea vorba de Edie, descoperise că era mai bine să existe o mobilă mare între ei. Dacă nu, era posibil să fie tentat să o zgâlţâie când se purta aşa prosteşte sau să facă ceva şi mai nesăbuit, cum ar fi să o sărute. Şi, dacă instinctele nu-l înşelau, era posibil ca ea să-i răspundă la sărut.

La fel de bine ar putea să-i taie capul. Deşi Alec nu avea mari îndoieli în legătură cu faptul că Edie era atrasă de el, ea fusese foarte clară când îi spusese că-l considera un nătărău enervant şi arogant. Uneori poate că avea dreptate, dar tot nu prea-i plăcea părerea proastă pe care ea o avea despre el.

Ea îşi împinse în sus ochelarii împrumutaţi şi-l studie cu iritare.

— Puteţi să vă daţi jos ochelarii ăia ridicoli, dacă tot

suntem aici, mai ales că vă stau şi strâmb, zise el. Vă fac să arătaţi stupid.

Când ea scoase limba la el, Alec nu se putu abţine să nu râdă. Edie se luptă un pic să-şi ţină în frâu iritarea, după care îi zâmbi crispat.

— Cred că am să-i păstrez, din moment ce e o schimbare în bine să pot vedea la mai mult de zece paşi în faţa mea. Şi apoi nu vreau să vă şochez majordomul ăla snob mai mult decât l-am şocat deja. Nu i-ar face bine să creadă că nu sunt Evie, chiar dacă am un motiv perfect plauzibil să vin să vă văd.

— Aţi venit măcar cu servitoarea?

— Am vrut, dar n-am avut încredere c-o să-şi ţină gura şi n-o să-i spună mamei mele, de exemplu, încheie ea cu o voce posomorâtă.

— Sfinte Dumnezeule, domnişoară Whitney, aveţi idee în ce mare necaz am fi amândoi dacă ar afla cineva de această mică escapadă?

Se aştepta ca ea să sară ca arsă, cum făcea de obicei, dar se mulţumi doar să ofteze şi să se afunde în fotoliu. În spatele ramelor argintii, ochii îi erau crispaţi şi îngrijoraţi, iar buzele ei roz erau încadrate de riduri de nefericire.

— Sunt disperată, zise ea. Trebuia să vă văd înainte ca altcineva să ajungă la dumneavoastră, mai ales Wolf.

— Îmi puteţi povesti totul după ce Dailey aduce ceaiul. Cred că-i aud paşii greoi pe hol şi, după cum aţi observat cu atâta abilitate, n-ar fi bine să-şi dea seama cineva de mica păcăleală.

Paşii lui Dailey puteau fi consideraţi oricum, numai greoi nu, dar Alec avea un auz foarte fin, perfecţionat în anii petrecuţi ferindu-se de moarte de spioni francezi şi de soţi furioşi.

— Aş prefera un coniac, zise ea, întorcând spre el o privire încruntată.

O clipă mai târziu, majordomul păşi în încăpere, urmat de un valet care aducea o tavă cu ceai.

— Doamna Endicott o să se ocupe de servit, Dailey, zise Alec. Te chem dacă avem nevoie de ceva.

— Cum doriţi, căpitane.

Majordomul nu-şi putu ascunde atitudinea dezaprobatoare. Se mai înmuie un pic însă atunci când Edie îi oferi un zâmbet calibrat anume să penetreze cămaşa apretată a celui mai băţos servitor din lume. El făcu o plecăciune respectuoasă către ea, apoi îl străpunse cu privirea pe nefericitul valet, care rămăsese cu gura căscată la Edie.

Femeia avea un fel de a fi – un fel care de obicei îi băga pe bărbaţi în belele.

În vreme ce ea turna ceaiul, Alec se ridică în picioare şi se îndreptă spre lucrurile înghesuite între două rafturi de cărţi. Scoase o sticlă de coniac de pe unul din rafturi, apoi reveni la biroul lui şi turnă câte un pic în fiecare din ceştile de ceai.

Edie făcu o grimasă.

— Oh, vai, cred că arăt la fel de mohorâtă cum mă simt dacă vi s-a făcut milă de mine.

— Deloc, deşi trebuie să se fi întâmplat ceva cumplit, dacă v-aţi simţit obligată să veniţi să-mi cereţi ajutorul.

Roşeaţa îi invadă obrajii lui Edie, oferindu-i lui Alec o privelişte captivantă. Nu-şi aducea aminte să o mai fi văzut roşind. O făcea să arate ca o prăjitură albă cremoasă, cu glazură roz delicioasă.

Privirea ei deveni rece şi calculată, îndepărtând fugara impresie de vulnerabilitate. Era din nou tânăra domnişoară curajoasă care căuta să controleze totul şi pe toată lumea din jur. Lui Alec îi plăcea mult de Edie, dar trebuia să recunoască faptul că nu l-ar fi deranjat să vadă mai mult din fata dulce care uneori ieşea la iveală din spatele faţadei cutezătoare.

— Aveţi dreptate, zise în maniera ei directă de a vorbi. Desigur că aş fi preferat să nu vin să vă cer ajutorul. Ar trebui să fiţi complet nebun să credeţi că am uitat cât de rău v-aţi purtat, dumneavoastră şi Wolf, cu bietul Michael Beaumont. Aţi fost groaznici cu el – şi cu mine şi Evie.

Acum fu rândul lui Alec să se încrunte.

— Aţi înnebunit, domnişoară? I-am salvat spinarea

preţiosului vostru domn Beaumont. Fără noi ar fi atârnat acum în ştreang.

Ea îşi sprijini ceaşca de ceai pe genunchi şi pufni arogant, lucru care lui i se păru mai degrabă adorabil.

— Lucrurile ar fi decurs mult mai bine dacă ne-aţi fi spus, mie şi lui Evie, adevărul.

Se uita la ea, nevenindu-i să creadă. El şi Wolf primiseră ordine directe de la ducele de York să-l investigheze pe Michael Beaumont pentru trădare. Faptul că bărbatul era logodnicul lui Evelyn în acel moment făcuse ca toată situaţia să fie dificilă, dar povestea se terminase cu bine. Beaumont fusese reabilitat, şi Evelyn ajunsese să fie cu Wolf. Deşi lui Beaumont nu prea-i convenise partea asta, i se păruse un preţ mic de plătit în schimbul vieţii lui.

— S-ar putea să vă surprindă, domnişoară Whitney, dar spionii nu au obiceiul de a divulga detaliile misiunii lor celor pe care-i investighează.

— Oricât de mult mi-ar plăcea să retrăiesc trecutul cu dumneavoastră, zise ea sarcastic, trebuie să vă spun de ce am venit să vă cer ajutorul. Şi, fără a insista prea mult, cred că şi dumneavoastră aveţi nevoie de ajutorul meu. Situaţia asta ne priveşte pe amândoi.

Ei bine, deja părea interesant, dacă nu chiar un pic alarmant.

— Continuaţi, vă rog!

Pentru prima dată de când intrase în încăpere, Edie părea că se simte stânjenită. Bău în pripă din ceaiul cu adaos de alcool, probabil pentru a-şi face curaj.

— Orice ar fi, domnişoară, zise el cu blândeţe, nu mă veţi şoca. Doar spuneţi.

Privirile li se întâlniră, şi ea îi zâmbi reticent.

— Prea bine. Aseară, la balul lui Lady Charlfort, am cam dat de necaz, şi mama este *furioasă* pe mine. Făcu o grimasă. Părinţii mei sunt convinşi că trebuie să merg la ţară.

Alec nu era surprins că ea se băgase în belele. Din punctul lui de vedere, ea era ca o calamitate gata să se petreacă în orice moment. Dar îl surprinse să audă că Lady

Reese era nemulţumită de ea.

Femeia îşi adora fata şi, după spusele lui Wolf, era convinsă că Edie nu putea comite nicio greşeală.

— Aş avea dreptate dacă aş presupune că, în acest necaz, este implicat şi un bărbat?

Din nou roşeaţa aceea. De data asta însă, Alec nu mai era plăcut surprins. Ideea că Edie avea probleme din cauza unui bărbat îl făcu să-şi strângă pumnul lângă coapsă.

— Despre cine-i vorba? întrebă el tăios când ea rămase tăcută.

Edie păru uimită de tonul lui.

— Despre Sir Malcolm Bannister, deşi nu e treaba dumneavoastră.

Acum el strânse ambii pumni lângă coapse.

— Bannister? Aţi înnebunit? Este un desfrânat bine cunoscut.

Edie puse ceaşca de ceai pe biroul lui cu un clinchet sonor. Apoi îşi încrucişă braţele peste pieptul impresionant şi se uită ironic la el. Faptul că ea tăcea, dar în mod evident îl acuza pentru reputaţia *lui* de desfrânat, nu-l făcea pe Alec să se simtă mai bine. Da, îi plăceau femeile, dar nu se jucase niciodată cu virgine sau cu inocente.

— Lăsaţi-o baltă, mormăi el. Spuneţi-mi exact ce s-a întâmplat.

— Nimic. Asta am tot încercat să le spun tuturor.

— Atunci de ce este nevoie de măsuri aşa de drastice?

— Păi, aproape fără motiv, recunoscu ea în silă. Eram pe cale să scap de el când Lady Charlfort şi cu zgripţuroaica de maică-sa au dat peste noi.

Alec închise ochii, în încercarea de a ignora furia care-l făcea să vadă roşu. Când îi deschise, ea îl privea ca şi cum *el* era cel care îşi pierduse simţul realităţii. Şi poate că aşa era. Gândul ca Edie să fie în braţele altui bărbat îl făcea să-şi dorească să comită acte nesăbuite.

— V-a rănit? mormăi el.

Ea clipi, de parcă era surprinsă de întrebarea lui, apoi flutură impasibilă din mână.

— De parcă nu m-aş putea ocupa de un mitocan ca Bannister! Puteţi fi sigur că nu se va mai apropia de mine vreodată la mai mult de zece paşi.

Naivitatea şi încrederea ei nesăbuită în propria persoană atingeau cote criminale. Cu toate astea, prea puţin era de câştigat urmând acest fir. Cu cât îşi scotea mai repede din cap imaginea cu Edie în îmbrăţişarea libidinoasă a lui Bannister, cu atât mai bine.

— Rezultatul acestei întâlniri nefericite cu unul dintre cei mai cunoscuţi afemeiaţi ai aristocraţiei, zise el, este faptul că acum vă aflaţi într-o situaţie ciudată. Lady Reese se gândeşte fără dubiu la bârfe.

Se vedea clar că era enervată de caracterizarea lui.

— Da, mama este convinsă de daunele mari aduse reputaţiei mele. Apropo, e o afirmaţie cu care nu sunt de acord.

— Imaginaţi-vă ce surprins sunt eu! Cu toate astea, părinţii dumneavoastră vor să vă trimită la ţară. La conacul Maywood, bănuiesc.

Dar ce legătură aveau toate astea cu el?

Ea îşi strânse buzele într-o linie sumbră.

— Domnişoară Whitney? insistă el când ea rămase tăcută.

— De fapt Wolf a sugerat altceva, un lucru ce vi se va părea la fel de deranjant cum mi s-a părut mie, sunt sigură.

Alec nu ignorase niciodată sentimentul familiar de presimţire care-i dădea târcoale.

— Şi anume?

— Ca eu să merg în Scoţia cu dumneavoastră, izbucni ea. Pe toată perioada iernii. Vă puteţi imagina? Probabil că o să mă omor sărind de pe cea mai apropiată stâncă din Scoţia. Sau ne vom omorî unul pe celălalt, ceea ce este cel mai posibil scenariu, bănuiesc.

Ea se ridică de pe locul ei, vizibil agitată, apoi se forţă să se aşeze la loc. Aerul din jurul ei vibra de sentimente amestecate.

— Nu staţi aşa, cu gura căscată, să vă holbaţi la mine ca viţelul la poarta nouă! izbucni ea. Trebuie să puneţi

capăt imediat acestei posibilităţi. Trebuie să le spuneţi mamei mele şi lui Wolf că ideea asta iese complet din discuţie.

Rotiţele din capul lui – care mereu întârziau când venea vorba să aibă de a face cu forţa naturii reprezentată de Eden Whitney – se puseră în mişcare. O idee vagă începu să prindă formă.

— Wolf a sugerat asta? întrebă el în încercarea de a câştiga timp de gândire.

Ea se încruntă.

— Da. Bădăranul! Nu mi-a venit să cred că mama este de partea lui.

— Şi mama dumneavoastră a crezut că-i o idee bună?

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Dintr-un motiv absurd, pare să vă placă. Sau poate îi plac doar grămezile dumneavoastră de bani.

Alec încercă să pară afectat.

— Mă răniţi, domnişoară Whitney.

— Sunteţi la fel de sensibil ca un rinocer. Şi apoi, ce contează? Nu este ca şi cum aţi fi de acord cu aşa ceva.

— Încerc doar să-mi dau seama de circumstanţele exacte ale situaţiei, zise el. Presupun că aţi putea călători cu mine în Scoţia, dacă aţi avea o însoţitoare potrivită. S-a pus şi asta în discuţie?

Alec se ruga să nu fie vorba de Lady Reese. Ideea de a petrece iarna cu mama lui Edie era suficientă ca să sperie orice bărbat sănătos la cap. Poate intrau în discuţie Wolf şi Evie, deşi Wolf primise o misiune nouă din partea Ministerului de Externe.

„Ajută-mă, Doamne, cu familia mea blestemată!”

Alec îşi storcea creierii în timp ce se uita la ea cum stătea pe marginea fotoliului şi îl săgeta cu privirea pe deasupra ochelarilor ei strâmbi.

Nu se punea problema să vorbească deschis şi să-i ceară ajutorul lui Edie, având în vedere cât de delicată şi de dificilă se dovedea a fi problema lui domestică din Scoţia. Iar planul lui nu era mai mult decât o vagă idee, atât de vagă, încât abia-l putea schiţa. Şi apoi erau mici şansele de

a o face pe Edie să accepte până şi un fleac fără a duce muncă de convingere şi fără manipulare camuflată din partea lui. Şi pentru asta avea nevoie de timp, de mult mai mult timp cu ea.

Dacă stătea să se gândească mai bine, era o idee cu-adevărat ispititoare.

— Deci, întrebă Edie, nu aveţi nimic de spus?

— Ba da, zise el zâmbind ştrengăreşte. Nu v-a spus nimeni că iarna este cel mai bun moment pentru a vizita Scoţia?

Capitolul 3

— Eşti gata, draga mea? întrebă Evelyn.

Edie îşi mută privirea de la străzile agitate ale Londrei din orele târzii ale serii spre chipul îngrijorat al surorii ei gemene. Vinovăţia o rodea precum o durere insistentă de dinţi. Deşi era hotărâtă să facă faţă bârfelor, detesta impactul pe care toate acele şuşoteli îl puteau avea asupra celor dragi ei. Unele dintre cele mai detestabile persoane curioase din aristocraţie avuseseră tupeul să vină în vizită la casa Reese şi să-şi expună apropourile răutăcioase. De asemenea, prietenele mamei confirmaseră cât de repede se împrăştiaseră zvonurile prin oraş.

Normal că mama îi interzisese lui Edie să se plimbe prin Hyde Park sau chiar să iasă la plimbare cu sora ei pe străzile liniştite din Mayfair. Era enorm de frustrant că Edie habar nu avea cât de rău stăteau lucrurile până nu primea informaţii de prima mână.

Era pe cale să afle în seara asta, la balul organizat de lordul şi Lady Neal, unul dintre ultimele mari evenimente înainte ca majoritatea aristocraţiei să plece în provincie pentru sezonul de iarnă.

Faţa lui Edie radia când îi zâmbi surorii ei gemene.

— Bineînţeles că sunt gata. Până la urmă, cât de rău poate fi?

Nu băgă în seamă pufnetul ironic al mamei sale, aflată într-un colţ al trăsurii. După chipul sumbru, mama ei părea pregătită pentru luptă. Când ieşi din trăsură, Edie îşi imagină că aude trompetele vestind începutul bătăliei.

Fusese destul de surprinsă că mama ei venise cu ele. Mama obiectase, insistând asupra faptului că cea mai bună cale de urmat era ca Edie să-şi facă bagaje şi să fugă din oraş. Din fericire, Edie reuşise să-şi convingă tatăl să-i dea măcar o şansă pentru a demonstra lumii că lucrurile nu erau aşa de grave cum păreau. Mama capitulase într-un final pe motiv că, în mod evident, fiica ei trebuia să se convingă singură de „cât de rău stăteau lucrurile”.

Acel comentariu păruse mai mult o ameninţare decât o binecuvântare, dar Edie nu avea de gând să despice firul în patru.

La balul lui Lady Neal era mereu multă lume, şi în seara asta părea mai aglomerat decât de obicei. De fapt, imediat ce Edie păşi pe trotuar, observă o coadă lungă de oaspeţi care se înghesuiau spre impunătorul conac din Berkeley Square. Mama insistase să ajungă mai târziu pentru a evita coada care se forma la intrare, dar se pare că nu calculaseră bine timpul.

Ori asta, ori toată protipendada venise să fie martoră la umilinţa ei publică. Fiorul unui presentiment îi alunecă pe şira spinării.

— Când crezi c-o să vină să ne caute William? o întrebă mama pe Evelyn, în vreme ce urcau scările.

— Ar trebui să fie deja aici, răspunse Evelyn, strecurându-şi mâna în îndoitura braţului lui Edie. Trebuia să se întâlnească cu căpitanul Gilbride la White’s şi apoi să vină împreună aici.

— Ah, mă bucur să aud că Gilbride va fi prezent, zise mama, uitându-se la ea cu subînţeles. Aş vrea să stau un pic de vorbă cu el.

Edie îşi înăbuşi un geamăt. Alec Gilbride era ultima persoană pe care voia să o vadă după umilitorul episod din biblioteca lui, din urmă cu câteva zile. Nu-i picase bine să-i ceară ajutorul, în primul rând, şi o înfuriase când el fusese

de acord cu planurile absurde ale mamei ei. Când Edie îşi revenise suficient pentru a cere o explicaţie, el spusese că avea încredere în judecata lui Lady Reese. Dacă ea simţea că fiica ei avea nevoie să se retragă din societate, el era mai mult decât fericit să-i ofere ospitalitatea familiei lui. Discuţia lor evoluase apoi spre o ceartă previzibilă, şi ea ajunsese să explodeze în faţa lui, spunându-i că e un bădăran absolut. Râsul lui o determinase să plece valvârtej.

După ce se calmase şi rememorase conversaţia lor, încă nu-şi dădea seama de ce se simţise el obligat să o ajute în vreun fel. Tot ce ştia Edie era că nu avea încredere în el, în ciuda faptului că era chipeş, fascinant şi, ocazional, cel mai fermecător bărbat pe care-l cunoscuse vreodată.

Edie îşi privi mama cum îşi îndreaptă umerii înainte de a plonja în mulţimea care se foia fără rost în dreptul intrării ce dădea în hol. După ce îşi încredinţară mantiile unui valet, ea şi Evelyn o urmară pe mamă spre scările care duceau în salonul de bal. Şi, deşi era prea mare haos şi gălăgie pentru a putea sta de vorbă cu cineva, lui Edie nu-i scăpară privirile care i se aruncau. Unele erau moderat surprinse, altele exprimau clar dezaprobarea, şi câteva erau de-a dreptul răutăcioase. Mama însă înainta demnă prin mulţime, salutându-şi prietenele şi tratând pe toată lumea cu un dispreţ magnific.

— Este chiar minunată în situaţii de genul ăsta, nu-i aşa? murmură Evelyn. Mi-aş dori să am talentul ei.

Nici Edie nu avea parte de un asemenea talent. Cu toate astea, spre deosebire de sora ei geamănă, îi plăcea să socializeze şi i se părea foarte distractiv.

Până în seara aceea. Fusese convinsă că va putea să înfrunte curajos situaţia, dar presimţirile rele persistau şi nu reuşea să scape de ele. Cu fiecare treaptă urcată, sentimentul că făcuse o greşeală îngrozitoare o cuprindea tot mai mult. Se simţea sufocată de atmosfera aglomerată, de oaspeţii zgomotoşi care o înconjurau din toate părţile, majoritatea duhnind a alcool sau a prea mult parfum. Abia putea respira şi, preţ de o clipă îngrozitoare, îi fu dificil să-ţi menţină echilibrul. Se învârteau toate cu ea.

— Rezistă, murmură sora ei, prinzând-o mai bine de cot. Mai sus, mulţimea o să se rărească.

Slavă Domnului că o avea pe Evelyn. Mereu ştiuse fiecare ce simţea cealaltă şi chiar şi ce gândea. Suportul constant al surorii ei în acest moment o făcu pe Edie să-şi dea seama din nou cât de dor îi era de ea de când se căsătorise cu Wolf.

— Uite-l pe Will, zise Evelyn, şi chipul i se lumină. O să facă el pe intermediarul pentru noi şi o să se ocupe de oricine ar avea nesăbuinţa de a fi nepoliticos.

Wolf stătea în capul scărilor. Murmură ceva către soacra lui înainte ca ea să treacă de el, apoi îi zâmbi soţiei sale.

— Salut, iubire. Tu şi Edie arătaţi foarte bine. Sunt un bărbat norocos că am privilegiul de a însoţi două dintre cele mai frumoase fete la bal. Toţi ceilalţi bărbaţi vor înnebuni de invidie.

Evelyn râse.

— Ce prostie! Deşi sunt de acord că Edie arată splendid în seara asta. Îşi trecu rapid privirea peste rochia lui Edie, cercetând-o. Culoarea asta îţi vine divin, draga mea. Este perfectă.

— Ar trebui, zise Edie. *Papa* aproape c-a făcut o criză de apoplexie când a primit nota de plată.

În seara asta alesese în mod special cea mai bună rochie a ei, o rochie din mătase azurie cu o jupă drapată cu plasă aurie. Albastrul scotea în evidenţă culoarea ochilor ei, auriul i se asorta cu părul, iar croiala îi încadra pieptul, avantajând-o şi făcând-o să pară mai înaltă. Era o rochie anume gândită să atragă atenţia şi admiraţia masculină. Edie ştia că nu avea să se poată bizui pe sprijin din partea multor femei, dar dacă reuşea să atragă numărul ei obişnuit de admiratori, atunci seara urma să fie un succes. Avea o nevoie disperată de admiratori şi susţinători pentru a supravieţui oprobriului aristocraţiei.

— A meritat fiecare şiling, zise Wolf galant în vreme ce-i oferea braţul lui Edie.

Cumnatul ei fu nevoit să se aplece un pic, înalt cum

era.

— În seara asta îţi apăr eu spatele, Edie, şopti el. Dacă ai nevoie de ajutor, să mă cauţi.

Ea îi strânse braţul.

— Eşti un om bun, Wolf Endicott. Aproape că-mi meriţi sora.

— Nu paria pe asta, interveni Evelyn. Sunt mult prea bună pentru el, şi ştie asta.

Edie se simţi incredibil de încurajată de schimbul lor bine intenţionat de tachinări. Cu sora geamănă şi cumnatul ei alături, se simţea pregătită să înfrunte cucoanele bătrâne şi dezaprobatoare, ca de altfel pe oricine altcineva.

Se alăturară mamei lor, salutându-le pe gazde. Lady Neal, o femeie frumoasă, cu mintea ascuţită şi o limbă şi mai ascuţită, se uită ostil la Edie.

— Vai, domnişoară Whitney, nu mă aşteptam să vă văd aici în seara asta. Trăiam cu impresia că în ultima vreme nu vă simţiţi bine.

Edie îi zâmbi senin.

— Vă mulţumesc pentru grijă, milady, dar chiar mi-am revenit.

— Atunci bănuiesc că trebuie să ne considerăm norocoşi că poţi fi alături de noi, răspunse rece Lady Neal.

— Da, chiar suntem, interveni lordul Neal cu o voce jovială. Niciodată nu sunt prea multe fete frumoase la un bal, nu-i aşa, Lady Reese? Şi trebuie să recunosc că ambele dumneavoastră fete arată minunat.

Lady Neal pufni cu aroganţă.

Mama îi zâmbi graţios gazdei.

— Mulţumesc, milord. Haideţi, fetelor! Să nu mai irosim nicio clipă din preţiosul timp al Excelenţei Sale.

Tonul vocii ei fusese suficient de clar cât să arate ce credea ea despre gazdă.

Edie îi zâmbi recunoscătoare lordului Neal, când trecu pe lângă el. Acesta îi făcu semn cu ochiul şi apoi îşi dădu ochii peste cap arătând spre soţia sa, ceea ce o făcu pe Edie să îşi muşte buza pentru a nu râde. Excelenţa Sa poate că era un pic cam crai, şi o ciupise de fund de câteva

ori, dar ea nu-i purtase niciodată pică. Era semn bun că lordul Neal îşi înfruntase public nevasta – una dintre cele mai puternice amfitrioane din Londra –, pentru a-i lua apărarea lui Edie.

— Unde este Alec? îl întrebă Evelyn pe Wolf în vreme ce-şi croiau drum prin salonul de bal aglomerat. N-a venit cu tine?

Wolf încuviinţă din cap.

— Ba da, dar fiica lui Lady Monteith l-a târât pur şi simplu pe ringul de dans, de cum l-a văzut. Îmi închipui că ne va prinde din urmă până ajungem să ne aşezăm la masă.

Edie nu ştia dacă să fie recunoscătoare sau iritată. O îngrozea ideea de a da peste bărbatul acela enervant, dar nu-i plăcea vestea că Lady Melissa era încă preocupată să-l urmărească pe Gilbride.

Nu că ar fi fost geloasă. Nici nu credea că lui Gilbride îi plăcea de Melissa. Flirta cu fiecare femeie care-i tăia calea, de la cea mai în vârstă bunică până la cea mai timidă debutantă, şi Edie nu-i găsea nicicând vină fiindcă era amabil cu femeile care deseori erau ignorate cu cruzime de alţi bărbaţi. Ceea ce o enerva cu adevărat era răspunsul femeilor la comportamentul lui. Nu exista femeie în Londra care să nu fie gata să se arunce la picioarele lui Gilbride, inclusiv o bună parte din doamnele măritate. Şi el accepta toată acea adulaţie cu o aroganţă binevoitoare, de parcă aşa trebuia să fie.

Toate aterizau mereu în poala kiltului lui Gilbride, indiferent dacă el voia sau nu.

Wolf le trase mai aproape de orchestră, scoţându-le din mijlocul mulţimii. Dar, din cauza muzicii, era cam dificil să poarte cu toţii vreo conversaţie, şi Edie bănuia că cumnatul ei alesese locul tocmai din acest motiv. Nu-i scăpaseră privirile răutăcioase cât merseseră pe marginea ringului de dans, dar dacă cineva făcuse vreo remarcă tăioasă, ea nu auzise.

După ce-i şopti ceva soţiei sale, Wolf se duse să le aducă de băut. Edie putea doar să spere că o parte din

admiratorii ei vor apărea în curând pentru a-i ţine companie. Ştia că în seara asta vor fi ceva dezertori, cei care flirtau cu ea doar pentru că era populară. Pe câţiva însă îi considera prieteni autentici şi nu se îndoia că vor veni să stea alături de ea, indiferent de bârfe.

Observă însă că niciun oaspete nu stătea la mai puţin de câţiva paşi distanţă. Era ca şi cum cineva făcuse un cerc cu o bucată de cretă în jurul ei şi al lui Evelyn. Ţinând cont de cât de aglomerată era încăperea, unii oameni se călcau practic în picioare pentru a nu se contamina de prezenţa ei.

— Ai zice că suntem leproşi, zise indignată sora ei. Este complet ridicol.

— Las-o baltă, zise Edie. O dată măcar putem respira. Stătea pe vârfuri, uitându-se în spate în direcţia intrării. Ce s-a întâmplat cu mama?

— A fost acostată de doamna Eglin şi de Lady Johnson chiar de la uşă.

— O să-i ţină o predică despre mine, oftă Edie. Biata mama!

Cele două femei erau prietene apropiate ale mamei ei şi amândouă erau arogante. Drept urmare, se simţeau îndreptăţite să-i ofere sfaturi necerute despre comportamentul scandalos al fiicei ei.

Evelyn pufni.

— Nu-ţi face griji pentru mama. Este la fel de snoabă ca ele. I se va părea desigur ciudat să fie ea cea căreia i se ţin predici, în loc să le dea. Sunt convinsă că-i prinde bine o asemenea experienţă.

— Mi-aş fi dorit să nu fi fost eu motivul unei asemenea experienţe, comentă Edie.

Sora ei geamănă tresări.

— Ai dreptate, normal. Îmi pare rău, draga mea.

Edie strânse mâna surorii ei.

— În niciun caz nu dau vina pe tine. Tu ai ascultat zeci de predici legate de comportamentul tău de la mama de-a lungul anilor şi niciodată n-ai meritat vreuna din ele. Îi prinde bine ca măcar o dată să vadă cum e.

Făcând loc în mulţime, Wolf apăru cu două cupe

graţioase de cristal.

— Îmi pare rău, tot ce am putut să iau a fost punciul ăsta îndoit cu apă. Ai zice c-a trecut un roi de lăcuste peste bufetul cu băuturi.

— Asta nu-i o surpriză, din moment ce Lady Neal este cam zgârie-brânză, zise Edie. Niciodată nu are destulă băutură, mai ales şampanie.

Evelyn ignoră cupa din mâna soţului ei, concentrată asupra ringului de dans. Pe fruntea ei apăru o uşoară încruntătură.

— Ce este? întrebă Edie.

Urmări direcţia în care se uita sora ei şi nu văzu decât vârtejul obişnuit de culori neclare în vreme ce dansatorii se învârteau prin sală pe ritmurile vioaie ale primului vals.

— Nimic, răspunse Evelyn plină de strălucire, întorcându-şi privirea spre sora ei. De fapt, de ce nu mergem să găsim o masă şi să luăm cina chiar acum? Aş lua cu plăcere un pahar de şampanie şi ceva de mâncare. După cum ai zis şi tu, nu mai găsim nimic dacă aşteptăm.

Lumina lumânărilor sclipi pe lentilele ochelarilor lui Evelyn, ascunzându-i ochii. Cu toate astea, Edie nu avea nevoie să îi vadă expresia pentru a şti că minţea.

— Ţie nici măcar nu-ţi place şampania, zise ea sec. Las-o baltă, Evie! Ce nu vrei să vezi?

— Nimic, repetă Evelyn, apoi privi spre soţul ei. Will, ai reuşit s-o găseşti pe mama? Ne întâlnim în salonul unde se serveşte cina.

— Prea târziu, zise Wolf pe un ton sumbru. Inamicul se apropie.

Când Edie îi urmări privirea, fu nevoită să-şi reprime o înjurătură la care o doamnă nu s-ar fi gândit vreodată, darămite s-o mai şi pronunţe. Valsând spre ei, suficient de aproape ca ea să-i vadă, era cuplul din infern.

Sir Malcolm Bannister, laş prin excelenţă, dansa cu cea mai rea fată din Londra, Lady Calista Freemont, fiica marchizului de Corbendale. Edie şi sora ei geamănă fuseseră obligate să îndure compania jalnică a Calistei timp de doi ani la Academia selectă pentru tinere fete a

domnişoarei Ardmore. Calista şi lingăii ei avuseseră ca scop special să o chinuiască pe biata Evelyn. Iar Edie îşi propusese să o chinuiască la rândul ei pe Calista. Ura lor reciprocă nu fusese o problemă înainte, din moment ce majoritatea oamenilor nu o plăceau pe Calista, ci pe Edie.

Cu accent pe forma de trecut a verbului.

— Să-i ia dracu' pe amândoi! mormăi Evelyn.

Edie schiţă un zâmbet.

— Evie, draga mea, te rog lasă-mă să mă ocup eu de problemă. Ultima dată când tu şi Calista v-aţi certat, i-ai aruncat pe rochie o farfurie cu tort de căpşuni.

— A meritat-o, zise sora ei geamănă.

— Da, aşa este, dar nu avem nevoie de o asemenea scenă în seara asta. Mama ne-ar crucifica.

O clipă mai târziu, Sir Malcolm o învârti pe Calista, oprindu-se chiar în faţa lor. Mişcarea era perfect sincronizată cu momentul terminării muzicii, iar Edie îşi dădu seama că numai Calista era în stare să plănuiască aşa ceva.

— Dumnezeule, ce surpriză! zise Calista râzând afectat. Tocmai valsam cu Sir Malcolm când te-am zărit, domnişoară Whitney, şi a trebuit să vin să te salut. Îţi admir curajul că înfrunţi cu îndrăzneală cenzura aristocraţiei. Mai ales după ce, mă rog… ştii la ce mă refer.

Se uită spre partenerul ei, arcuind din sprânceană. Acesta părea să se topească într-o moarte lentă prin umilinţă. Era evident că Sir Malcolm reprezenta o unealtă laşă a răzbunării Calistei. Chiar dacă putea fi un monstru, aceasta era şi bogată, şi frumoasă. Sir Malcolm n-avea în mod clar intenţia să scormonească trecutul.

Edie adoptă o privire de amuzament dispreţuitor care niciodată nu dădea greş când era vorba să o scoată din fire pe inamica ei.

— Nu, Lady Calista, mă tem că nu ştiu. Poate vrei să-mi explici.

Sir Malcolm scoase un scâncet îngrozit.

Edie se întrebă de ce irosise cu el până şi o clipă din viaţa ei. Era chipeş, în sensul că avea un aspect cizelat –

înalt, cu umeri frumoşi şi mereu îmbrăcat impecabil –, dar înainte nu observase semnele de slăbiciune de pe buze şi privirea agitată, care îi fugea mereu în toate părţile. De fapt, nici măcar nu se uita la ea acum, pregătit să o ia la goană de parcă o haită de lupi venea pe urmele lui. Omul era un mitocan, şi ea fusese o proastă că se gândise să flirteze cu el.

Valul fierbinte de ruşine care-i colora gâtul şi obrajii nu se datora faptului că-l sărutase pe Sir Malcolm, ci pentru că fusese în primul rând aşa lipsită de judecată încât să-l aleagă pe el.

Calista scoase un chicotit nervos, evident înfuriată că Edie refuzase să-i facă micul joc murdar.

— Serios, domnişoară Whitney, cum de poţi fi aşa îndrăzneaţă? Toată lumea ştie că te-ai purtat necuviincios. Nu ştiu cum poţi suporta să te arăţi în public şi să-ţi expui biata, draga dumitale mamă unei asemenea umilinţe.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! zise Wolf, păşind în faţă pentru a o lua pe Edie de braţ şi a pleca cu ea de acolo.

Edie se scuturã, îndepărtându-i mâna.

— Bănuiesc că te referi la presupusul meu interludiu cu Sir Malcolm. Dacă este aşa, trebuie să mă întreb ce cauţi *dumneata* în compania sa. Nu-ţi este teamă că şi reputaţia dumitale va avea de suferit, Lady Calista?

Mica harpie inspiră adânc pentru a se pregăti să-i răspundă, dar Edie o întrerupse. Spre deosebire de Calista, ştia exact unde să atace.

— Biata *dumitale* mamă, zise Edie, clătinând din cap. Lady Corbendale trebuie să fie devastată să vadă că ai ajuns să te cobori atât de mult şi că nici măcar nu eşti prima alegere a lui Sir Malcolm. Dar, pe de altă parte, ţinând cont de incapacitatea dumitale de a pune mâna pe un peţitor demn, bănuiesc că trebuie să te mulţumeşti cu vânătorii de avere, cu pierde-vară şi cu afemeiaţii bătrâni.

— Ia staţi un pic, zise Sir Malcolm ofensat. Sper că nu vă referiţi la mine. Eu abia am treizeci şi cinci de ani.

Edie pufni neîncrezătoare. Dintre toate insultele pe

care tocmai le înşirase, aia era cea care-l ofensase cel mai mult?

— Normal că la dumneata mă refer, cap de găină!

— Edie, nu, o avertiză sora ei. Atragem şi aşa prea multă atenţie.

Edie aruncă o privire iute şi furioasă în jur, observând că mulţimea se adunase. Era clar că savurau perspectiva unui spectacol suculent, precum vechii romani, avizi de lupte sângeroase în arenă.

Printre privitorii adunaţi se numărau câţiva dintre admiratorii devotaţi ai lui Edie, inclusiv unii pe care ajunsese să-i creadă prieteni. Expresiile de pe chipurile lor, care treceau de la amuzament rece la răutate avidă, o loviră ca un şut în stomac. Atmosfera înăbuşitoare din salonul de bal supraîncălzit se strângea în jurul ei, deformându-i nebuneşte perspectiva, în timp ce totul începea să se învârtă cu ea.

Apoi podeaua încetă să se mai clatine sub ea, deşi văzu cu coada ochiului o nuanţă de roşu sclipind. În mijlocul acestei imagini înceţoşate distingea chipul frumos al Calistei, strâmbat de ură şi dispreţ, ca o prinţesă dintr-un basm care a trecut de partea răului.

— Dar, domnişoară Whitney, zise Calista, pe un ton care denota siguranţa faptului că sosise în sfârşit momentul triumfului ei, ştii fără îndoială că reputaţia unei femei este premiul ei cel mai mare. Ea are doar responsabilitatea să şi-o păzească. Sir Malcolm nu poate fi învinovăţit că ai ales să te arunci asupra lui ca orice vagabondă.

Murmurul de groază încântată care se ridică în jurul lor aproape că acoperi exclamaţia ofensată a surorii ei. Evelyn o luă repede în faţă pentru a-i ţine piept Calistei, dar Edie întinse braţul pentru a o reţine.

— Am auzit destule despre prostia asta, zise Wolf. Vocea lui poruncitoare răzbătu precum un cuţit prin agitaţia creată de comentariile scandalizate şi de râsetele din apropierea lor, dând măsura sângelui său regal. Sir Malcolm, vă sugerez să vă însoţiţi tovarăşa în salonul pentru dineu. Lady Calista este foarte agitată şi sunt

convins că i-ar prinde bine ceva de băut.

— Da, desigur, desigur, bâlbâi Sir Malcolm, speriat de moarte.

O luă pe Calista de cot şi încercă să o tragă de acolo.

Idioata îşi smulse braţul din strânsoarea lui.

— Nu fi prost! şuieră ea la el. N-am de gând să mă las gonită de ăştia.

— Vă sugerez să urmaţi sfatul soţului meu şi să plecaţi, zise Evelyn cu asprime. Scena asta nu se reflectă bine asupra nici unuia dintre noi.

„Nicio şansă să plece”, se gândi Edie. Afurisita de fată aşteptase ani întregi să se răzbune – probabil de pe vremea când, la şcoală fiind, Edie îi vărsase în cap o găleată de apă rece.

— Să plec?! şuieră Calista. Sora dumneavoastră ar trebui să plece, nu eu.

Când avansă, aparent pregătită să dea lovitura de graţie, arăta ca o viperă gata să muşte.

— Eden Whitney nu este altceva decât o uşuratică, zise Calista pe un ton excitat. Nu este o companie potrivită pentru nicio persoană politicoasă şi am de gând să spun asta tuturor. Sir Malcolm mi-a oferit *toate* detaliile, şi vă asigur că sunt şocante.

Când Sir Malcolm scoase un geamăt agonizant, Edie îşi dădu ochii peste cap. Chiar era un bărbat dezgustător.

— Sfinte Dumnezeule, exclamă mama în vreme ce-şi făcea loc printr-un cârd de matroane. Se încruntă la fiicele ei. Dragile mele, eu sper că nu aveţi una din certurile voastre prosteşti cu Lady Calista. Voi fi foarte dezamăgită de voi dacă aşa stau lucrurile.

Apoi privirea îi căzu asupra lui Sir Malcolm şi, din dezaprobatoare, deveni într-o secundă furioasă la culme. Laşul tremura şi făcu un pas în spate.

— *El ce* caută aici? întrebă mama.

— Habar n-am, zise Edie. Dar te asigur că amândoi tocmai plecau.

Edie smulse din mâna surorii ei cupa cu punci şi o aruncă direct spre vesta imaculat de albă a lui Sir Malcolm.

Cupa ei o păstră pentru corsetul crem-gălbui al Calistei. Sincronizarea fu impecabilă, pentru că băutura colorată îşi atinse ţinta exact când mama Calistei venea spre grupul lor.

În balamucul care urmă, Edie aproape fu dărâmată din picioare. Se bălăngăni, umerii i se loviră de ceva ce părea un perete de granit. O pereche de mâini mari o prinseră de talie, echilibrând-o.

Se întoarse şi dădu cu nasul de un piept voinic, apoi, uitându-se în sus, de nişte umeri extrem de laţi. O pereche de ochi cenuşii fascinanţi, sclipind de amuzament, o fixau.

Tonul provocator din vocea lui Gilbride se ridică deasupra nebuniei.

— Ei bine, cum vi se pare acum Scoţia, domnişoară Whitney?

Capitolul 4

Urma să fie un drum foarte lung spre nord.

— A sosit momentul, anunţă mama, intrând în dormitorul lui Edie. Trăsurile sunt încărcate şi pregătite de plecare. Nu vrem să lăsăm caii să aştepte.

Edie era foarte conştientă de activitatea din jurul celor două mari trăsuri de călătorie parcate în faţa casei de la oraş a tatălui ei. În ultima jumătate de oră, servitorii roiseră prin preajmă ca nişte albine lucrătoare, aranjând cufere şi înghesuind cutii, valize, pături, coşuri cu mâncare şi o duzină de alte lucruri care erau considerate esenţiale pentru o călătorie lungă şi o iarnă petrecută în Scoţia.

În ultima jumătate de oră, Edie şi Evelyn stătuseră la fereastră, cu mâinile împreunate în timp ce urmăreau scena. Nu era nevoie de un cuvânt pentru a exprima tristeţea lor. Edie avea sentimentul ciudat că odată ce trăsura va trece de periferia oraşului, un fir invizibil care le lega se va rupe şi ceva vital în interiorul ei va muri.

Evelyn se ridică şi o trase pe Edie după ea.

— Eu sunt mereu alături de tine, zise plină de curaj sora ei geamănă. Luă una dintre mâinile lui Edie şi o lipi în dreptul inimii ei. Chiar aici. Mereu aici. Nimic nu ne poate despărţi cu adevărat.

Edie făcu un efort să zâmbească, clipind pentru a îndepărta lacrimile.

— Nici măcar Wolf?

Evelyn clătină cu compasiune din cap.

— Nici măcar el.

— Nu ştii deloc să minţi. Tot ce trebuie să facă bărbatul ăla este să pocnească din degete, şi tu eşti la picioarele lui.

Evelyn râse cu lacrimi.

— Asta nu înseamnă că am mai puţină nevoie de tine. Şi apoi, Will nu m-ar pune niciodată să aleg, şi tu ştii asta.

Wolf înţelegea mai bine decât oricine legătura puternică dintre surori şi ştia că vieţile lor vor fi mereu întrepătrunse. Niciodată nu dăduse dovadă de vreun pic de gelozie sau nu se purtase altfel decât înţelegător. Edie se întreba dacă va găsi vreodată un bărbat la fel de iubitor, loial şi empatic precum Wolf Endicott.

— Haide, Eden, zise mama. Căpitanul Gilbride sunt sigură că doreşte să pornească deja la drum. Cu cât plecăm mai repede, cu atât se va termina mai repede călătoria asta groaznică.

— Vin, oftă Edie.

Mama ei adoptase o atitudine de martiră după dezastrul petrecut la balul lui Lady Neal. Edie putea doar să spere că nu-şi va petrece întreaga călătorie purtându-se de parcă era pe cale să fie aruncată într-o cuşcă plină cu animale sălbatice.

— Ultima şansă să te întorci, mamă, zise ea, glumind doar pe jumătate. Nu este nevoie să suferim amândouă.

Mama ei ridică o privire pioasă spre tavan, de parcă-şi vedea urcarea la ceruri. Edie începea să creadă că mama ei extrăgea toată drama din situaţie, pentru un maxim efect de vinovăţie maternă.

Strategia îi funcţiona.

— Nu, Eden, răspunse ea. Până la urmă, sunt parţial responsabilă pentru turnura asta îngrozitoare a evenimentelor.

Edie şi Evelyn schimbară o privire surprinsă.

— Eşti? întrebă Edie.

— Da. I-am permis tatălui tău să-ţi facă pe plac şi să-ţi dea prea multă libertate. Acum trebuie să accept consecinţele felului meu conciliant de a fi.

— Oh, sfinte Dumnezeule! mormăi Evelyn.

— Eşti o sfântă, mamă, zise Edie cu o voce seacă. Doar ea putea să accepte responsabilitatea de aşa manieră, încât mare parte din vină să cadă asupra bietului *papa.* Nu ştiu cum mi-ai putut tolera comportament îngrozitor de dinainte.

Cora intră la timp pentru a împiedica iminenta mustrare.

— Trăsura cu bagaje este gata de plecare, milady, zise servitoarea către mamă. Davis a coborât deja, şi eu trebuie doar să mai iau cutia cu bijuterii a domnişoarei Eden.

Davis era camerista mamei. Ea şi Cora aveau să călătorească în a doua trăsură, alături de munţii de bagaje.

— Prea bine, zise mama. Dacă căpitanul Gilbride este de acord, poţi porni. Ne vedem diseară la han.

Când Cora luă cutia micuţă de lemn de pe masa de toaletă a lui Edie, mama ei se încruntă.

— Aia nu-i cutia ta obişnuită, Eden. De ce îţi iei aşa de puţine bijuterii?

— Este Scoţia, mamă. Mă îndoiesc că vor fi multe ocazii să port bijuteriile familiei. Şi apoi, e posibil să fim jefuite de o bandă de tâlhari sau de scoţieni însetaţi de sânge. Chiar nu văd sensul să le dau toate lucrurile mele bune.

— E mai bine să ai ceva decent să le dai, ca să nu te omoare, zise Evelyn cu un zâmbet trist. Ştii ce părere au scoţienii despre *sassenachs*[1].

— Sunteţi ridicole amândouă, zise mama. Scoţia este

1 Englezi (n.red.)

la modă în zilele astea, datorită cărţilor şi poeziilor domnului Scott. Şi apoi, contele de Riddick este un bărbat foarte bogat, deci sunt sigură că totul va fi chiar la modă.

— Aşteaptă până încep să cânte la cimpoi, să servească caltaboş şi sângerete, să poarte blănurile vechi şi puturoase de oaie, zise Edie. Şi Gilbride mi-a zis că nici măcar nu poartă lenjerie pe sub kilturi. Imaginează-ţi ce şocant va fi într-o zi cu vânt, mamă.

Mama le săgetă cu privirea, apoi făcu stânga împrejur şi ieşi din cameră.

— N-ar trebui s-o provoci, zise Evelyn. Nu faci decât să înrăutăţeşti lucrurile.

— Tu vorbeşti? La urma urmei, *nu* trebuia să vină cu mine. Sunt sigură că am fi găsit vreo verişoară falită care să joace rolul de însoţitoare.

— Mama are convingerea că e singura care te poate controla.

— Şi uite ce bine i-a ieşit! zise Edie.

Îşi mai roti o dată privirea prin dormitor, încercând să păstreze în memorie tapetul elegant cu model chinezesc, mobila fin lucrată şi patul cu patru stâlpi, cu lenjerie luxoasă şi o grămadă de perne moi şi umflate. Petrecuse multe ore citind şi visând cu ochii deschişi în această cameră şi tânjind după aventură. Acum cu siguranţă se îmbarca într-o aventură, dar nu în cea la care spera ea.

Şi apoi mai era şi Gilbride. Edie n-avea nici cea mai vagă idee ce se va face cu el, în afară de a păstra distanţa.

Cu toate astea, trebuia să-i recunoască meritul pentru reacţia rapidă din seara aceea, la bal. În mijlocul haosului, Gilbride o ridicase în picioare şi o scosese din salon. Edie încă îşi amintea şocul când îi simţise corpul robust lipit de spatele ei şi uşurinţa cu care o luase de acolo.

Evelyn o conduse pe hol.

— Îmi pare rău că trebuie să suporţi criticile mamei, fără a avea pe cineva din familie să te susţină.

— Nu-ţi face griji. Doar n-o să rămână supărată pe mine toată viaţa!

— Asta pentru că, până acum, n-a mai fost niciodată

supărată pe tine.

— Destul de adevărat. E ca şi cum te-ai aventura într-o ţară străină. Va trebui să-ţi trimit regulat mesaje pentru a-ţi cere sfatul.

— Îţi pot spune ce să faci chiar acum, zise sec Evelyn. Nu-i sta în cale.

— Pot doar să sper că vila căpitanului Gilbride este suficient de mare încât să ne evităm una pe cealaltă.

— Este un castel, Edie. Unul mare.

Edie se opri în capul scărilor.

— Tu de unde ştii?

— Am întrebat, prostuţo. Cred că Alec l-a descris ca o grămadă veche de pietre din fundul unei văi, la care se adaugă metereze, turnuri şi fantome.

— Oh. Nu mă îndoiesc că sunt acolo şi cele trei vrăjitoare din *Macbeth.*

Evelyn râse.

— Măcar o să ne vedem cu toţii în Edinburgh de Crăciun. Nu-i aşa că va fi amuzant?

— Să sperăm că eu şi mama n-o să ne omorâm una pe cealaltă până atunci.

În holul de la intrare dădură peste agitaţia ultimelor pregătiri dinaintea plecării. Servitorii alergau care încotro, iar Matt se ghemuise lângă pendula înaltă de parcă încerca să se confunde cu peisajul. Mama vorbea cu tata şi îi dădea ultimele instrucţiuni legate de menajeră şi de majordom.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, îi spunea *papa* soţiei sale. Eu şi servitorii o s-avem grijă să rămână toate aşa cum le-ai lăsat.

— Tu nu eşti obişnuit să te ocupi de casă fără mine, zise mama pe un ton irascibil. Dumnezeu ştie ce se va întâmpla cât voi fi plecată.

Edie ştia exact ce se va întâmpla cât vor fi ele plecate. Lucrurile vor continua să meargă la fel de lin ca întotdeauna, din moment ce mama avea prea puţin de-a face cu administrarea gospodăriei. Evelyn va continua să supravegheze totul, aşa cum făcea de ani în şir.

Mama ei oftă dramatic.

— Dragul meu domn, mă tem că vei fi chiar pierdut fără mine.

Edie îşi reprimă un fornăit. Dacă-şi cunoştea bine tatăl, el nu mai putea de bucurie la ideea de a petrece şase săptămâni sau mai mult în linişte şi pace. În ciuda încercărilor lui destul de patetice de a arăta trist, sclipirea din ochi confirma bănuiala ei.

Dar buna lui dispoziţie se evaporă când Edie îşi luă la revedere.

— Îmi pare rău, *papa,* şopti ea în vreme ce el o strângea într-o îmbrăţişare consolatoare. Îmi doresc să nu fi creat atâta agitaţie.

— Lasă, c-o să treacă, zise el. Ai grijă de mama ta şi să-i scrii bietului tău tată bătrân când ai ocazia.

Îi promise cu dragă inimă că aşa va face. Cu ce altceva să-şi ocupe timpul acolo, îngropată în ţinuturile alea muntoase pe o perioadă atât de lungă?

— Haide, fetiţo, zise Matt, înaintând pentru a-i lua braţul. Să terminăm odată cu asta!

— Aşa vorbeşti de parcă ar merge la spânzurătoare, îi zise Evelyn în vreme ce-şi urmau părinţii afară.

— Păi, e vorba de Scoţia. Iarna, adăugă Edie. Sună aproape la fel de rău ca perspectiva spânzurătorii.

Închise gura când îl văzu pe Gilbride, cu braţele încrucişate peste pieptul lui lat. Privirea îi era plină de batjocură, ceea ce-i dădu ei de înţeles că le auzise comentariile.

— Ce spuneai despre ţara mea iubită, fetiţo? întrebă el, stând lângă Wolf. Cu siguranţă nu poţi crede că este altceva decât raiul pe pământ.

— Oh, Dumnezeule! mormăi ea. Te rog, măcar nu mai vorbi şi cu accent!

El râse.

Vocea profundă, aristocratică a lui Gilbride purta în mod obişnuit doar o uşoară urmă din accentul lui nativ. Dar de fiecare dată când voia să provoace pe cineva – sau să păcălească pe cineva că nu era nimic mai mult decât un mare mocofan din Scoţia – se exprima cu un accent

pronunţat, dar natural. Lui Eden i se părea o practică complet enervantă.

Nu ajuta nici faptul că deseori ea fusese ţinta accentului lui scoţian. Când în sfârşit descoperise că, de fapt, el nu era un neghiob, ci un spion militar fatal şi de succes, se simţise ruşinată să ştie că el îşi bătuse joc de ea tot timpul.

Ei bine, nu-l va mai lăsa pe nemernicul ăsta să-şi bată joc de ea.

Edie îi zâmbi larg.

— Căpitane Gilbride, departe de mine ideea de a critica, dar aţi putea fi surprins să aflaţi că este lipsit de eleganţă să trageţi cu urechea la conversaţiile private ale oamenilor. Din moment ce aţi revenit în societatea civilizată de curând, sunt sigură însă că veţi dori ca eu să vă arăt micile greşeli pe care le-aţi putea face.

— Of, Edie! zise sora ei, înecându-se râzând.

— Dumnezeule, Eden, nu aşa se vorbeşte cu gazda noastră, pufni mama. Căpitanul Gilbride ne face cel mai mare favor. Insist să-l tratezi cu mai mult respect.

— Trebuie să fiu de acord cu mama aici, surioară, interveni Matt. Nu trebuie să-l insulţi pe cel care te va suporta în următoarele cinci luni.

Minunat! O mustrare din partea familiei – exact ce-i trebuia. Fumegă în tăcere pe lângă Gilbride, în vreme ce el o privea cu un zâmbet provocator.

Din fericire, *papa* interveni în ciudata dispută.

— Hai, hai, Edie nu făcea decât să glumească. Căpitanul sunt sigur că n-a înţeles altceva.

— Şi să nu uităm că Alec poate fi din cale afară de enervant, adăugă Wolf, făcându-i cu ochiul lui Edie. Eu îl ţin sub control dându-i din când în când câte o palmă zdravănă după ceafă.

Toată lumea râse, cu excepţia mamei.

— Aici ai dreptate, băiete, zise Gilbride, şi sunt sigur că domnişoara Whitney apreciază sfaturile. Dar cred că ar fi bine să plecăm.

Acea aluzie promptă le tăie râsetele. Edie trăsese de

timp cât putuse de mult, dar acum nu mai avea nimic de făcut decât să se urce în trăsură şi să plece. Sosise momentul de care se temuse zile la rând.

În vreme ce tatăl ei îşi ajuta soţia să urce treptele, Edie se întoarse pentru ultima dată spre sora ei. Când Evelyn o prinse de mâini, buzele i se strânseră într-o linie tragică, iar ochii i se umplură de lacrimi.

— La revedere, iubire, zise Edie. Îşi simţea pieptul aşa de strâns, încât abia putea respira. Ai grijă de tine.

Evelyn o îmbrăţişă.

— Scrie-mi dacă ai nevoie de mine, zise ea într-o şoaptă curajoasă. Voi veni numaidecât, orice-ar fi.

Edie închise ochii şi o îmbrăţişă la rândul ei, încercând să absoarbă alinarea cu fiecare fibră a corpului ei. Nu va iubi niciodată pe cineva aşa de mult cum îşi iubea sora geamănă şi faptul că acum trebuia să-şi ia rămas-bun de la ea era cel mai greu lucru pe care-l făcuse vreodată. O cuprinse panica şi se văzu nevoită să-şi înăbuşe presimţirea că n-o va mai vedea niciodată.

Sora ei geamănă se retrase un pic, cu mâinile pe umerii lui Edie. Privirea îi era caldă şi plină de iubire.

— Să nu-ţi faci griji, draga mea. Promit că nimic rău nu ni se va întâmpla nici uneia din noi cât timp suntem despărţite.

Edie râse neîncrezătoare.

— Accept promisiunea cu bucurie.

Wolf le despărţi cu blândeţe.

— O să am grijă de Evie. Poţi fi sigură de asta.

Edie se ridică în vârful picioarelor şi-l sărută pe obraz.

— Aşa să faci, altfel am să vin înapoi şi-am să te ucid, cu scandal sau fără. Ştii cât de nesăbuită poate să fie Evie, aşa că mă bizui pe tine s-o protejezi.

Evelyn chicoti.

— Da, eu sunt aia nesăbuită. Se întoarse spre Gilbride, care stătea lângă treptele trăsurii şi arăta neobişnuit de solemn. Şi tu să ai grijă de sora mea, Alec, altfel am să te omor eu pe *tine.*

Tonul vocii ei demonstra clar că nu ameninţa în van.

Gilbride luă mâna lui Evelyn şi se aplecă spre ea.

— Îţi dau cuvântul meu că o voi trata pe Lady Reese şi pe sora ta cu aceeaşi grijă şi afecţiune cu care mi-aş trata familia. Îţi promit că niciuna nu va păţi nimic rău.

Vocea lui profundă, serioasă o făcu pe Edie să plângă din nou. Sincer, era chiar enervant. Tocmai când crezuse că Gilbride nu putea fi mai enervant, nemernicul reuşise să-i penetreze iarăşi scutul de protecţie.

Wolf îl bătu pe Gilbride pe spate.

— Stai departe de probleme, bătrâne! zise el. Îmi va fi dor de tine.

În vreme ce bărbaţii îşi luau rămas-bun în stilul lor, Edie îşi dădu seama că, probabil, şi pentru ei era o despărţire dureroasă. Wolf şi Gilbride fuseseră în ultimii ani ca nişte fraţi, luptând împreună împotriva francezilor.

În timp ce Evelyn şi Wolf făcură un pas înapoi, Gilbride luă mâna lui Edie.

— Pregătită, domnişoară Whitney?

Tonul vocii lui era unul amabil, dar parcă tot provocator.

Ea zâmbi forţat.

— Mai pregătită ca niciodată.

Era desigur o minciună. Nu se simţea deloc pregătită.

*

— Asta a fost cea mai proastă mâncare pe care am mâncat-o vreodată, zise mama ei în timp ce se îndreptau înapoi spre trăsură. Dar bănuiesc că ar fi putut să fie şi mai rău. Ca de exemplu să rămânem peste noapte. La ce s-o fi gândit căpitanul când a ales popasul ăsta?

— Oh, haide, mamă! zise Edie, încercând să pară veselă, în ciuda melancoliei care atârna ca o ancoră de sufletul ei. N-a fost chiar atât de rău.

Mama ei se opri în mijlocul curţii pentru a se uita la ea, nepăsându-i de servitorii, grăjdarii şi varietatea de vehicule şi cai care se înghesuiau în faţa intrării de la „Vulpea Roşie”.

Edie ridică din umeri.

— Prea bine, a fost îngrozitor. Dar nu-i din vina lui Gilbride. Fata care ne-a servit mi-a zis că bucătăreasa şi-a rupt ieri glezna şi că nevasta hangiului tocmai a născut. Bietul om a a fost depăşit de situaţie.

— Asta nu-i o scuză. Ar fi trebuit să mergem în altă parte.

Mama nu era în apele ei, şi Edie o înţelegea. Le luase o eternitate să iasă din Londra şi să ajungă pe Marea Cale a Nordului[2]. Trăsura lui Gilbride era şi luxoasă, şi bine echipată, dar asta nu le făcea călătoria mai confortabilă sau mai rapidă. Era o perspectivă descurajatoare să petreacă următoarele zece până la paisprezece ore într-un spaţiu atât de mic.

— Şi unde este căpitanul?

Mama scrută curtea ticsită de lume cu o expresie rece. În mod normal mama ei chiar îl plăcea pe Gilbride, dar nu şi în acea zi. Poate pentru că le abandonase în tăcerea lor posomorâtă şi călărise pe lângă sau în faţa trăsurii, pe un magnific cal negru.

Eden se uită în jur. Deşi vedea totul ca prin ceaţă, era imposibil să confunzi silueta înaltă şi umerii laţi ai lui Gilbride.

— E lângă trăsură; vorbeşte cu unul dintre servitori.

— Abia a stat două minute cu noi la prânz, şuieră mama ei. Nu mi-a plăcut c-am fost lăsată singură într-un loc public unde se ia masa cu toată gloata.

— A făcut tot ce-a putut, mamă, dar nu existau separeuri. Şi apoi, sunt sigură că este foarte ocupat să organizeze cele două trăsuri, servitoarele noastre, valetul lui şi cei trei servitori înarmaţi. Nu călătorim chiar în cele mai proaste condiţii.

Un hârâit morocănos a fost singurul răspuns al mamei ei în semn că luase la cunoştinţă.

— Ah, doamnelor, iată-vă! spuse Gilbride zâmbitor când le văzu apropiindu-se de trăsură.

---

2 *The Great North Road* a fost principalul drum care lega Londra de Scoţia, (n.red.)

Omul era ridicol de chipeş – şi amabil, când dorea. Acest lucru o făcea pe Edie să se simtă destul de tristă, probabil pentru că era obişnuită ca bărbaţii de felul lui să-i cadă la picioare. Deocamdată însă Gilbride părea complet imun la farmecele ei.

Din punctul lui de vedere, ea probabil era cu ceva deasupra unei fete bătrâne şi cu o zestre modestă şi o reputaţie pătată. Dacă Gilbride şi-ar căuta o soţie, ar dori una mai tânără, mai drăguţă şi mai bogată.

Edie îşi reproşă în gând că îi păsa de toate astea. Totuşi, când privirea lui cenuşie sclipitoare zăbovea asupra ei, însoţită de zâmbetul lui cuceritor, ea nu-şi putea reprima fiorul incitant pe care-l simţea până în vârful degetelor.

— Suntem gata de plecare? întrebă Gilbride. Mai avem câteva ore de lumină înainte să părăsim drumul principal.

— Da, suntem, zise mama în vreme ce păşea pe treapta trăsurii. Cu cât mai repede lăsăm în urmă locul ăsta jalnic, cu atât mai bine.

— Of, mamă! mormăi Edie.

Când făcu o grimasă, cerându-şi scuze în mod silenţios faţă de Gilbride, el ridică din umeri şi zâmbi. Nimic nu părea să-l enerveze, nici măcar o matroană furioasă. Dar el nu era nevoit să călătorească alături de ea.

După ce o ajută pe Edie să urce, Gilbride o surprinse şi urcă la rândul lui în trăsură, aşezându-se pe locul din faţa ei.

— Nu călăriţi? îl întrebă Edie. Este aşa o după-amiază frumoasă!

Ştia că vocea îi suna melancolică, dar de cum îl văzuse dimineaţă pe Gilbride urcând pe calul lui, se gândise la mult iubitul ei Castor. Edie fusese obligată să-şi lase acasă frumosul cal, în ciuda repetatelor cereri către mama ei de a-l lua cu ele.

— Nici nu mă gândesc să-i cer căpitanului sau bunicului său să aibă grijă de calul tău sau să-ţi dea un grăjdar să se ocupe de el, îi spusese mama ferm. Suntem oaspeţi în casa lui şi nu trebuie să profităm.

Lui Edie i se păruse că un cal micuţ, pe lângă toate celelalte, n-ar fi contat prea mult. Mama ei pretinsese că lordul Riddick avea cu siguranţă un cal potrivit pentru ea, dar Edie ştia că aşa ceva nu era posibil. Cu vederea ei proastă, călăritul fără ochelari era o încercare dificilă. Îşi petrecuse luni în şir antrenându-l pe Castor, obişnuindu-se încet cu acesta, şi calul cu ea. Avea încredere deplină în abilitatea ei de a-l stăpâni pe Castor şi în abilitatea lui de a răspunde la nevoile ei. Era blând, cu mers uşor şi la unison cu stăpâna lui. Mama uitase cât de mult îi luase lui Edie să-şi antreneze calul, şi încercările ei repetate de a-i aminti acest lucru nu fuseseră de niciun folos.

Gilbride se aşează, corpul lui musculos ocupând o bună parte din banchetă. Edie îşi trase picioarele pentru a-i oferi mai mult loc şi ridică întrebătoare dintr-o sprânceană.

— Ah, da! Calul meu, zise Gilbride. Servitorul mi-l va duce la han. M-am gândit să merg cu voi o vreme. Este o plăcere să ai nişte doamne aşa de încântătoare drept companie la un drum lung.

Mama scoase un sunet care semăna suspicios de mult cu un fornăit, şi nici măcar Eden nu putea găsi un motiv rezonabil pentru nemulţumirea ei evidentă. Îi zâmbi pur şi simplu politicos, apoi se uită pe fereastră.

În timp ce trăsura ieşea hurducăind pe drumul principal, se uită cu jind la magnificul armăsar negru al lui Gilbride, care trecea pe lângă trăsură. Calul era imens, aşa cum se cuvenea să fie pentru a purta în spinare un stăpân vânjos, dar părea bine antrenat şi cu un temperament blând. Poate că, la un moment dat, când aveau să ajungă sus, pe drumul spre nord, şi traficul urma să se mai rărească, Gilbride avea să accepte să o lase să-l călărească. Până la urmă în câte necazuri putea să intre dacă urma o trăsură care mergea cu zece sau doisprezece kilometri pe oră?

Exista o singură cale pentru a afla.

— Căpitane, lăsaţi pe altcineva să vă călărească calul?

— Uneori. Depinde de călăreţ, zise el foindu-se pentru

a se aşeza mai comod.

Poate că nu era chiar aşa o idee bună ca el să fie în trăsură, deşi Edie fu suficient de onestă încât să recunoască faptul că nu o deranja să se uite la picioarele lui lungi şi musculoase, chiar dacă ocupa fiecare centimetru din spaţiul liber.

Ea îi oferi un zâmbet care de obicei făcea minuni în cazul cunoştinţelor ei masculine.

— Eu sunt o călăreaţă foarte bună, aşa că mă întrebam dacă mi-aţi permite să-l călăresc la un moment dat. Doar o oră, să mai iau o pauză de la statul în trăsură.

Şi de la văitatul mamei ei.

Ca la un semn, mama începu să o certe.

— Serios, Eden, nu cred că este cuviincios să călăreşti pe un drum public în urma unei trăsuri în mişcare. Ce-o să creadă lumea?

— Nimeni n-o să ştie cine sunt, deci ce contează?

— Asta-i exact atitudinea care te-a adus în situaţia în care te afli. Avem destule scandaluri şi fără să te mai dai în spectacol pe Marea Cale a Nordului.

Crăpându-i obrazul de ruşine la auzul mustrării mamei, Edie făcu un efort să se uite La Gilbride. El era însă atent la mama ei.

— Eu n-am nicio obiecţie ca domnişoara Whitney să-l călărească pe Darius, Lady Reese, zise el. Mai ales pe porţiunile mai puţin aglomerate ale drumului. Servitorii mei vor călări alături de ea, aşa că am avea-o sub observaţie din trăsură tot timpul.

Singura parte a corpului pe care mama o mişcă pentru a răspunde fu buza superioară, curbând-o cu dispreţ. Edie fusese mereu impresionată de abilitatea mamei ei de a transmite aşa de mult printr-un gest atât de mic doar printr-o simplă arcuire a buzei. Mama pusese nu numai un membru al familiei în imposibilitatea de a formula mai mult decât o penibilă scuză.

Căpitanul Gilbride însă nu se arătă deloc intimidat, ci ridică arogant dintr-o sprânceană în vreme ce se uita la ea, ceea ce-i reaminti lui Edie că Gilbride era mai mult decât un

afemeiat chipeş care îşi croia un drum agreabil prin hăţişurile aristocraţiei. Era un soldat de succes şi un spion, era puternic şi bogat – mai mult decât oricine din familia ei.

Se uită la mama ei ca să vadă cum reacţiona la provocarea adresată autorităţii ei. Se scurseră câteva momente încărcate, timp în care Gilbride miji ochii, până ce mama ei să dea înapoi.

— Mă voi supune judecăţii dumneavoastră în calitate de gazdă a noastră, desigur, zise ea pe un ton elegant.

Edie abia se abţinu să nu-şi dea ochii peste cap. Normal că mama va face cum va spune el. Gilbride era bogat şi un aristocrat, două lucruri care valorau cel mai mult în ochii ei.

— Bun, atunci ne-am înţeles, zise Edie. Îi zâmbi lui Gilbride. Mulţumesc, domnule. Poate voi călări mâine, dacă vremea e bună.

— Cu o condiţie, zise el.

Edie se încruntă.

— Care ar fi aceea?

— Să purtaţi ochelari. Nu vă pot permite să călăriţi pe calul meu dacă nu vedeţi ce faceţi. Ar fi prea riscant.

— Să poarte ochelari în public? exclamă mama înspăimântată. Vreţi să arate ridicol?

Edie înjură în gând. Sora ei geamănă purta ochelari tot timpul şi nu arăta niciodată ridicol. Dar Edie detesta lentilele alea nenorocite aproape la fel de mult pe cât mama ei detesta să o vadă purtându-le. Una era să ţii ochelarii pe nas din când în când, şi cu totul altceva să-i anexezi imaginii tale publice.

— N-am nevoie de ochelari ca să călăresc un cal, zise ea. Călăresc mereu fără ei.

— Dar faceţi asta pe propriul cal, zise Gilbride. Unul pe care l-aţi antrenat. Şi călăriţi doar când cunoaşteţi împrejurimile, la conacul Maywood sau în Hyde Park. Nu vă pot permite să călăriţi pe un cal străin şi pe un drum necunoscut, când vă este afectată vederea.

Edie era sfâşiată între iritare şi surpriză. Iritare din motivul evident, şi surpriză pentru că el descoperise ceva

despre ea care le era cunoscut unui număr foarte restrâns de oameni. O parte din ea se simţea flatată că lui îi păsase să afle aşa de multe despre ea.

„Probabil că i-a zis Wolf”. Îşi înălţă bărbia şi zise:

— N-am nicio pereche de ochelari la mine. Dar vă asigur, căpitane, că sunt perfect capabilă să vă conduc calul – sau orice cal – şi fără ei.

El îi aruncă o privire de o superioritate masculină enervantă.

— Posibil, dar nu veţi testa teoria asta cu niciunul din animalele mele.

— Vreţi să spuneţi că nu voi putea să călăresc nici în Scoţia, decât dacă port ochelari?

— Exact asta spun.

Ideea că va trebui să renunţe la călărit pentru cel puţin cinci luni era îngrozitoare, iar Edie nu găsi cuvinte să-i răspundă.

În mod pervers, acum că Gilbride o prevenise că nu putea călări, mama începuse să se certe de data asta ca să-i ia apărarea. Declară că oricare din fiicele ei era mai mult decât capabilă să stăpânească un cal fără să se dea în spectacol. Edie era sigură că mama ei nu avusese intenţia să facă un calambur, dar asta nu-l opri pe Gilbride să râdă.

Din acel moment, însă, discuţia luă o întorsură şi mai rea.

Capitolul 5

Când Lady Reese se ridică de la masă, Alec făcu acelaşi lucru.

— Mă scuzaţi, căpitane, zise ea, dar am de gând să mă retrag. Sunt chiar obosită.

— Nu-i nici măcar şapte seara, zise Edie, ridicând

privirea spre mama ei. Niciodată nu te culci aşa de repede. Dacă n-ai grijă, o să încep să cred că te transformi într-o femeie de la ţară.

Edie mijea din nou ochii, pentru ca vederea ei se cuprindă umbrele şi lumina care pâlpâiau din tavanul jos al separeului de la hanul unde luau cina. Deşi, când făcea asta, nasul i se încreţea într-un mod adorabil, Alec nu putea să înţeleagă de ce fata era aşa de încăpăţânată în legătură cu ochelarii. I se părea o prostie să treci prin viaţă cu un handicap anevoios, dar Lady Reese îşi convinsese fiica de faptul că ochelarii o vor transforma într-o fată bătrână demodată.

Era o prostie, însă dezvăluia o fisură interesantă în armura neîndurătoare de încredere în sine a lui Edie – una care, în ochii lui, reprezenta mai degrabă un sentiment de vulnerabilitate decât unul de vanitate. În ciuda comportamentului ei ocazional impertinent, ea era o persoană dulce şi amabilă, lipsită în mod surprinzător de aere sau de aroganţă, ţinând cont de popularitatea ei în rândul aristocraţiei.

Din moment ce acea popularitate fusese recent făcută praf, el bănuia că ea se temea ca nu cumva purtarea unor ochelari să-i submineze şi mai mult statutul social. Făcuse tot ce-i stătea în putinţă pentru a o convinge că siguranţa ei era mai importantă decât vanitatea, întinzându-i momeala de a-i călări preţiosul armăsar, dar Edie se ţinuse fermă. Alec avea un mare respect pentru abilitatea fetei de a naviga prin lume, dar acum se îndrepta spre teritorii necunoscute. Nu renunţa la poziţia lui tocmai pentru ca ea să fie în siguranţă, chiar dacă asta însemna să o refuze.

Ţinând cont că rareori o refuza cineva, atitudinea lui neînduplecată crease în trăsură câteva zile apăsătoare, atât pentru Edie, cât şi pentru mama ei, amândouă aruncându-i priviri încruntate. Dar măcar Edie nu mai arăta ca şi cum lumea ei se sfârşise. În ziua în care plecaseră din Londra fusese o epavă emoţională, iar Alec era distrus să o vadă aşa de posomorâtă. Dacă faptul că se descărca pe el îi dădea o stare de bună dispoziţie, el era fericit să servească

drept distragere de la supărările care o bântuiau.

Cu toate astea avea nevoie de ajutorul lui Edie odată ce ajungeau la castelul Blairgal, ceea ce însemna că trebuia să-i intre în graţii până atunci. Da, era un manipulator nenorocit, şi planurile lui erau un pic cam lipsite de scrupule, dar era convins că Edie avea nevoie de cineva care să aibă grijă de ea. Fiecare moment petrecut în compania ei îi dădea de înţeles că el era omul potrivit pentru asta.

Aşa că abia aştepta să preia acest rol, cu un sentiment de anticipare sexuală pe care abia şi-l putea controla.

— Nimeni nu ne-ar putea confunda cu nişte femei simple de la ţară pe niciuna din noi, răspunse mama ei la comentariul făcut în glumă de propria fiică. Dar mă cam doare capul. Drumul de azi a fost foarte prost.

Îl săgetă cu o privire dezaprobatoare pe Alec, de parcă starea drumurilor era numai şi numai vina lui.

— Da, mă cam doare fundul de la atâta zdruncinătură, zise Edie.

— Eden Whitney, vrei să te abţii de la a face referire la părţile tale corporale într-o companie civilizată? exclamă mama ei. Deşi îl consider pe căpitanul Gilbride un membru al familiei, nu există nicio scuză pentru o asemenea vulgaritate.

Deşi Alec bănuia că remarca francă a lui Edie avea mai mult de-a face cu cele două pahare mari de vin pe care le băuse la cină, se abţinu să comenteze. De fapt, era nevoie de un exerciţiu suprem de voinţă ca să prevină derularea unor imagini cu fundul gol al lui Edie prin capul lui. Îşi petrecuse mare parte din timp privind acel detaliu din anatomia ei în vreme ce se legăna prin şi dintr-un han în altul sau când se apropia de el să o ajute să urce în trăsură. Şi mai rău îi distrăgea atenţia felul în care îi săltau sânii de fiecare dată când o roată trecea peste vreo groapă inoportună. Alec aproape ajunsese să-şi dorească drumuri proaste doar pentru a se putea uita la pieptul senzual al lui Edie mişcându-se apetisant sub tăietura corsetului ei.

Ea îi zâmbi sfios mamei.

— Îmi pare rău, mamă. Nu ştiu ce m-a apucat. Bănuiesc că şi eu sunt un pic obosită.

— Atunci îţi sugerez să te retragi şi tu devreme, zise mama ei. Fără îndoială că vom pleca devreme, ca de obicei.

Lady Reese era vădit nemulţumită în legătură cu faptul că Alec le zorea la drum în fiecare dimineaţă la şapte şi jumătate. Cu toate astea, femeia accepta provocarea, şi Edie era prea blajină să facă scandal pentru ceva ce nu putea fi prevenit. Când venea vorba de tovarăşi de călătorie, el avea mult mai multe lucruri de care să se plângă, inclusiv de colegii ofiţeri din fostul lui regiment.

— Să vi se aducă ceva înainte de a vă retrage, Lady Reese? întrebă el.

— Nu, mulţumesc, dar v-aş ruga să nu o ţineţi trează prea mult pe Eden. Fiica mea are nevoie de odihnă.

— Sunt bine, mamă, zise fiica ei. De fapt, voiam să-i cer căpitanului să facem o mică plimbare înainte să se întunece prea tare. Mi-ar prinde bine nişte aer proaspăt după ce am stat închisă toată ziua.

Când Eden îi zâmbi lui Alec cu cel mai încântător dintre zâmbetele ei, toate simţurile lui intrară în alertă. Dacă încerca să-l farmece însemna că punea ceva la cale.

„Asta ar trebui să fie interesant”.

— Aş fi încântat, zise el politicos.

Nu avea sens să o lase pe Edie să afle ce efect avea asupra lui. Era genul de fată care îţi lua toată mâna dacă-i dădeai un deget.

Lady Reese se uită gânditoare la el. Nu era privirea obişnuită a unei mame puse pe peţit când dădea peste un bărbat singur, bogat şi sub optzeci de ani. Era mai degrabă o privire de uimire, de parcă el ar fi fost o specie de animal pe care ea nu prea putea s-o identifice.

— Prea bine, zise ea, întorcându-şi din nou privirea spre fiica ei. O voi trimite pe Cora jos cu mantaua îmblănită şi boneta, şi tot ea poate aduce şi lucrurile dumneavoastră, căpitane. Dar să nu mergeţi prea departe, Eden. Nu vrem să mai dăm subiecte de bârfă şi altora.

— Nu, mamă, zise Eden pe un ton ce exprima o suferinţă profundă.

Alec nu-i găsea vreo vină lui Eden, din moment ce era puţin probabil să dea peste vreuna din matroanele londoneze scorţoase în timp ce se plimbau pe străzile din piaţa unui oraş din Yorkshire.

Lady Reese plecă, şi Alec se aşează să-şi termine vinul. Când Edie îi zâmbi din nou, el ridică sceptic dintr-o sprânceană.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Nu vreţi să mergeţi la o plimbare? Cu siguranţă sunteţi la fel de sătul ca mine de la atâta stat în trăsura aia.

— Cu două tovarăşe de drum încântătoare? Cum puteţi sugera aşa ceva?

Ea miji ochii suspicioasă, dar apoi ridică din umeri.

— Măcar puteţi întrerupe monotonia călărind calul ăla mare care-l aveţi.

— Domnişoară Whitney, de ce simt că mai aveţi un motiv pentru care-mi cereţi să vă însoţesc?

— Poate pentru că sunteţi o fire suspicioasă din naştere? zise ea. Nu glumeam când am spus că… ăăă, că am dureri de la atâta săltat. Dacă mai trebuie să mai stau mult aşezată, mă tem că nu voi mai fi în stare să umblu.

— Atunci aş fi încântat să vă scot la o plimbare. De fapt, chiar urma să vă propun.

Ea îl privi cu o neîncredere făţişă.

— Serios? Oare începeţi să vă obişnuiţi cu mine, precum mucegaiul pe o bucată de brânză veche?

— Arătaţi un pic verde pe la margini, acum că menţionaţi. De parcă aţi petrecut prea mult timp într-o pivniţă umedă.

— Şi poate că eu doar glumeam, domn nesăbuit, zise ea.

El râse de tonul ei, dar fu scutit să-i răspundă datorită apariţiei servitoarei ei, care le aduse lucrurile. În vreme ce Cora îi lega lui Edie mantaua de plimbare, Alec îşi îmbrăcă haina. Una dintre servitoarele hanului veni şi începu să strângă farfuriile de la cina îndestulătoare şi surprinzător de

bună.

— V-a plăcut mâncarea? întrebă Alec. Mi s-a părut mai bună decât în alte locuri pe unde am oprit de-a lungul drumului.

— Şi slavă Domnului pentru asta, altfel am fi ascultat amândoi cum se plânge mama, zise ea maimuţărindu-se. Mi-a plăcut foarte mult, mulţumesc. De fapt, nu aveam nevoie de trufa aceea minunată de ciocolată de la sfârşitul mesei, dar nu m-am putut abţine.

— Dumneavoastră şi domnişoarei Evie mereu v-au plăcut deserturile, încă de când eraţi mici, zise Cora cu un zâmbet afectuos în vreme ce lega panglica bonetei lui Edie. Lingeaţi farfuriile.

— Mulţumesc că ai împărtăşit acest fascinant episod din copilăria mea, zise Edie. Sunt sigură că domnul căpitan ar fi încântat dacă ai mai povesti şi alte detalii jenante din viaţa mea privată.

— I-aş putea spune ce porecle aveaţi, zise Cora făcând cu ochiul.

Edie pufni.

— Dar, te rog. O să-ţi fac vânt de pe cel mai apropiat munte, când ajungem în Scoţia. Nimeni nu va mai şti nimic de tine.

Zâmbind la zeflemeaua lor, Alec o conduse pe Edie pe coridor spre uşa laterală a vechiul han. Hotelul Angel era un popas aglomerat de pe Marea Cale a Nordului. Peste o sută de cai se aflau în grajdurile din spatele construcţiei dezlânate, văruite în alb. Clădirea avea un număr mare de camere pentru oaspeţi, saloane private şi saloane publice. Era cea mai rafinată şi mai scumpă clădire din Wetherby, fiind scutită de acel du-te-vino al trăsurii poştei regale care făcea schimbul de tură cu următoarea la un han aflat ceva mai în josul străzii.

Pe cât putea, Alec îşi dorea să le scutească pe Edie şi pe mama ei de disconfortul unei călătorii lungi. Erau suficient de nefericite şi fără să trebuiască să-şi petreacă nopţile pe cearşafuri învechite şi să fie trezite la fiecare câteva minute de goarna unui vizitiu. Deşi Alec cheltuia un

munte de bani pentru călătoria asta, din moment ce refuzase categoric oferta lordului Reese de a suporta cheltuielile, abia se simţea având în vedere bogăţia lui. După ce va rămâne îngropat în Scoţia, nu vor mai fi multe lucruri pe care să merite să-şi cheltuiască banii, oricum.

— Cu familia mea numai în râs o ţinem, nu-i aşa? zise Edie pe un ton mucalit în timp ce-i accepta braţul şi înaintau pe drum. Dar Cora nu voia să fie lipsită de respect. De fapt, nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă n-ar fi fost de acord să vină în călătoria asta. Chiar am devenit dependentă de ea, mai ales de când...

Se opri.

— V-aţi despărţit de sora dumneavoastră? termină el. Este de înţeles.

O trase mai aproape, savurând apropierea ei. Era senzuală, spirituală şi plină de energie. Nu era afectată, precum unele doamne răsfăţate, preocupate mai mult de eleganţă decât de menţinerea tonusului. Edie avea un pas lung, atletic, care demonstra entuziasmul ei faţă de activitatea fizică şi de timpul petrecut în aer liber. Voinică şi puternică cum era, părea menită să bântuie pe crestele din Scoţia. Departe de a fi o domnişoară epuizată, cum erau multe dintre fetele pe care le cunoscuse el la Londra.

Ea oftă.

— Sunteţi foarte amabil, dar ştiu că v-aţi săturat până peste cap de noi. Îmi pare rău că am pus o asemenea povară pe umerii dumneavoastră. Şi vă sunt realmente recunoscătoare. Nu meritaţi să ne suportaţi pe mine, pe mama şi pe servitorii noştri timp de cinci luni.

Devenise din nou neliniştită. Deşi lui Alec îi plăcea această licărire ocazională de vulnerabilitate feminină, îi displăcea să o vadă nesigură pe ea. Mereu o admirase pe Edie pentru încrederea de sine şi hotărârea ei, refuzând să creadă că evenimentele din ultimele săptămâni îi erodaseră aceste calităţi.

Nu-i răspunse o vreme. După ce trecură de taverna numită popular „Porcul Negru”, ferindu-se de o mică cireadă de vite mânate spre sud, către râu, el o opri în uşa

unui magazin de lenjerie, departe de traficul de pe drum.

— De ce ne-am oprit? întrebă ea. V-am obosit deja?

În mod neobişnuit, ea îşi mută privirea de la el, de parcă dintr-odată era interesată de sulurile de material din vitrina magazinului. Când Alec îşi strecură un deget sub maxilarul ei, ridicându-i bărbia, ea se retrase un pic, cu ochii albaştri măriţi. Privirea îi era intensă şi precaută, de parcă se pregătea pentru ceva neplăcut.

— Domnişoară Whitney, zise el, sunt onorat să vă ajut. Vreau să nu vă îndoiţi de lucrul ăsta şi de cât de mult îmi face plăcere compania dumneavoastră.

Era adevărul gol-goluţ.

Ea clipi de câteva ori, şi gura ei frumoasă se rotunji într-un oval surprins. Era aşa de senzuală şi de ispititoare, încât fu nevoit să lupte cu impulsul de a o săruta.

— Nu m-am aşteptat, zise ea. Mereu am crezut că mă vedeţi ca pe o pacoste pe capul cuiva.

El rânji.

— Aşa este, dar sunteţi genul de pacoste cu care un bărbat se poate obişnui.

Ea roşi, dar apoi gura i se curbă într-un zâmbet sfios.

— Şi mama? Şi ea merită osteneala?

— N-aş merge aşa departe, zise el, conducând-o înapoi pe stradă. Cu toate astea, s-a dovedit un călător cu mult mai bun decât mă aşteptam.

— Mama este rezistentă precum cizmele vechi. Ceea ce nu înseamnă că iarna asta nu va fi o provocare. Îl cercetă din priviri. Sper că bunicul dumneavoastră nu va fi deranjat să aibă pe cap musafiri străini pentru o lungă perioadă.

Alec era sigur că bunicul lui va fi foarte deranjat. Îi scrisese un scurt bilet contelui chiar înainte ca ei să plece din Londra, astfel încât bietul bătrân să nu apuce să-l refuze. Putea doar să spere că bunicul lui va fi aşa de fericit să-l vadă, încât le va trece cu vederea pe cele două femei *sassenach* care-i vor invada castelul.

— Sunt sigur că va fi bine. Şi apoi, nu prea-i dau de ales.

Ea ridică din sprâncene.

— Nu sună prea încurajator. Ce va face, ne va goni cu un pumnal?

— Nu vă temeţi. Vă voi proteja eu, zise el cu un rânjet.

— Mi se pare că într-adevăr *vom* fi o povară, zise ea cu o grimasă. Cum voi putea să vă răsplătesc vreodată?

Lui Alec îi veneau în minte câteva metode, şi niciuna nu ar fi făcut subiectul unei conversaţii protocolare.

— Aţi putea începe spunându-mi porecla din copilărie, sugeră el.

Când ea se opri brusc şi se uită la el, Alec fu nevoit să o tragă din calea unei căleşti care se îndrepta spre ei. Ea privi în jur speriată, ceea ce era încă un indiciu pentru pericolele la care se expunea cu vederea ei proastă. Trebuia să facă ceva în legătură cu asta când ajungeau în Glasgow.

O luară iarăşi din loc, iar el insistă:

— Acum porecla dumitale.

— Chiar o să mă faceţi să vă dezvălui ceva atât de umilitor din trecutul meu?

— Mi-aţi spus că-mi sunteţi datoare, nu-i aşa?

Ea oftă exagerat, dar apoi rânji.

— Prea bine. Era Grăsunică. Eu eram Grăsunica I şi Evie era Grăsunica a II-a.

El râse.

— Cine vi le-a pus?

— Fratele meu. Mama a fost furioasă, dar nu puteai să dai vina pe el. Eram chiar rotunjoare când eram mici, şi mama adora să ne îmbrace în rochii pufoase în nuanţe de crem şi galben. Sunt sigură că semănăm foarte mult cu ceva rotunjor.

Acum Edie arăta de-a dreptul irezistibil, cu mantaua albastră bine încheiată peste sânii ei generoşi şi care îi cădea moale peste şoldurile şi fundul rotunde. Poate că fusese o fetiţă plinuţă, dar se transformase într-o femeie senzuală, cu un chip dulce şi curbe generoase, care urlau după mâinile unui bărbat.

— Sunt sigur că eraţi încântătoare.

— Sunt sigură că nu eram. De fapt, eu mereu făceam ceva care să ne bage pe amândouă în câte o belea, probabil ca să contracarez oroarea poreclelor şi a hainelor. Din păcate, pe Evie cădea vina pentru isprăvile noastre.

Edie oftă, autentic de data asta. Alec îşi dădu seama că se gândea la sora ei geamănă şi la cât de dor îi era de ea. Îşi dori să o ia în braţe ca să i se cuibărească la piept. Dar din moment ce erau într-un loc public şi s-ar fi trezit, probabil, cu o palmă, dacă ea şi-ar fi dat seama la ce se gândea el, îşi reţinu pornirea şi păstră o tăcere plină de compasiune.

Ea îndepărtă amintirea cu un zâmbet.

— Încotro mergem, apropo? Mama n-ar îngădui săli de jocuri sau bârloguri de fărădelegi, deci aş sugera ceva mai blând. Se uită în jur la magazinele îngrijite, din piatră gri, aliniate pe marginea drumului. Deşi nu pare să fie mare desfrâu în Wetherby.

— Am putea găsi comportamente nelegiuite în unele din cârciumi, dar hai să ne limităm la o plimbare liniştită până la râu. E un pod vechi acolo şi o privelişte care s-ar putea să merite osteneala.

— Nici măcar mama n-ar avea de obiectat la aşa ceva. De fapt, mă întreb cum am putea face să nu aţipim de plictiseală.

— Mă voi strădui să vă distrez cu un şir agreabil de glume. Imediat ce-mi vine vreuna în minte.

— Aţi putea să mă distraţi cu accentul dumneavoastră, zise ea. Mereu mă amuz copios când îl folosiţi.

El rânji.

— Eu mă enervez copios, mai degrabă.

— Şi de ce, mă rog? întrebă ea, de data asta serioasă. Nu există dubiu că sunteţi la fel de educat ca orice bărbat aristocrat de condiţie medie…

— Adică nu sunt prea educat.

Ea schiţă un zâmbet fugar.

— Punct ochit. Dar ştiu de la Evie că sunteţi într-

adevăr educat. Vorbiţi franceză, spaniolă şi portugheză, pe lângă faptul că ştiţi greaca şi latina. Wolf mi-a zis şi că vă pricepeţi să scrieţi rapoarte şi că sunteţi un istoric destul de bun. Cu siguranţă accentul ăla ridicol nu păcăleşte nicio persoană care-şi foloseşte măcar jumătate de creier.

Alec nu-şi putu reprima o izbucnire de satisfacţie că ea îşi făcuse un scop din a încerca să afle mai multe despre el. Poate că doar se prefăcea dezinteresată, dar tot corpul ei exprima altceva.

El îi făcu semn cu ochiul.

— Neah, fetiţo, nu vei scoate toate secretele de la mine, nu-i aşa?

Ea suspină când auzi pronunţatul lui accent scoţian.

— Vă rog, nici măcar în glumă. E ca şi cum ar zgâria cineva cu unghiile pe tablă, la şcoală.

El râse.

— Aţi face bine să vă obişnuiţi, din moment ce-l veţi auzi luni întregi.

— Cu siguranţă nu la modul ăsta exagerat şi oribil cum aţi vorbit dumneavoastră.

— O să fiţi uimită, dar chiar aşa sună.

— Mi-e greu să cred. Mi se pare că vă prostiţi când vorbiţi cu accent.

— Asta-i ideea. Eu joc după presupunerile şi prejudecăţile oamenilor. Aţi fi uimită pe cât de mulţi englezi – şi de alte naţionalităţi – i-am luat pe nepregătite jucând rolul de scoţian mare şi mocofan.

Ea tresări, amintindu-şi probabil momentele în care îi zisese în faţă că era un mare mocofan.

— Groaznic din partea noastră! Deşi eu zic că accentul dumneavoastră pare să aibă efectul invers asupra doamnelor.

— Da, fetiţo, aşa este, zise el, ridicându-şi sprâncenele la ea.

Ea râse cu oarecare reticenţă.

— Spuneţi-mi, aţi fost la Eton?

— Nu, dar am avut un tutore excelent în persoana tatălui meu. Este un profesor cunoscut şi a fost responsabil

de mare parte din educaţia mea.

— Ceea ce e convenabil şi eficient, în ceea ce priveşte costul.

— Bunicul meu ar fi de acord cu dumneavoastră.

— Unde aţi mers la universitate? Oxford sau Cambridge? Sau aţi mers la Edinburgh?

El îi privi chipul semeţ, aprins de curiozitate, şi se întrebă cât de mult să-i dezvăluie. Din moment ce mai devreme sau mai târziu ea va afla despre aventurile lui din tinereţe, ar fi bine să fie el cel care-i spune. În felul ăsta putea prezenta informaţia într-o lumină favorabilă.

— N-am fost niciodată la universitate, zise el.

— Oh, atunci bănuiesc că tatăl dumneavoastră v-a instruit până aţi intrat în armată?

— Nu chiar.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Mereu trebuie să fiţi aşa de misterios? Îmi dau seama că sunteţi spion, dar…

— *Am fost* spion.

— Aţi fost spion, se corectă ea. Asta cu siguranţă înseamnă că nu mai trebuie să oferiţi informaţiile cu ţârâita. Deci sunteţi în mod deliberat aşa obtuz?

— Vă spun într-un minut, zise el.

Se apropiau de pod, care se arcuia peste râu precum cocoaşa unei creaturi marine. Mai încolo, drumul se îngusta, comprimând traficul, iar Alec o trase în spatele său când un faeton, condus de un tânăr vizitiu neexperimentat, al cărui cal fusese în mod sigur pişcat de ceva, trecu în goană pe lângă ei. Urmă un poştalion greoi, ce transporta câţiva călători. Când zgomotul şi praful se potoliră, el o conduse spre partea din amonte a podului.

Îşi sprijiniră coatele pe parapet şi priviră râul care curgea sub ei. Un conac galben pal în contrast cu acoperişul roşu-cireaşă înfrumuseţa partea nordică. Pe pajiştea aflată de partea cealaltă se odihnea o cireadă de vite miţoase scoţiene, care se îndreptau cel mai probabil spre pieţele londoneze. Era o scenă liniştită, bucolică, care lui Alec i se părea îngrozitor de plictisitoare – probabil

pentru că îi reamintea de ceea ce-l aştepta acasă. Pe el, unul, singurul lucru care-l interesa în oraşul ăsta stătea chiar lângă el.

— E foarte drăguţ, zise Edie. Sau cel puţin aşa mi se pare. Îmi vine un pic cam greu să-mi dau seama, în lumina amurgului. Dar îmi place sunetul apei care curge peste stăvilar.

— Pentru ce Dumnezeu vă încăpăţânaţi să umblaţi prin lume pe jumătate oarbă? întrebă Alec. Nu vreţi să vedeţi ce se întâmplă în jurul dumneavoastră?

Ea îi răspunse printr-o fluturare nerăbdătoare a mâinii.

— Recunosc că uneori e un inconvenient să ai vederea unei cârtiţe, dar nu doresc să discut problema asta cu dumneavoastră mai mult decât am făcut-o. Acum, a sosit momentul să răspundeţi la întrebarea *mea,* nu-i aşa?

El se întoarse cu spatele la râu, sprijinindu-şi coatele de parapet. Ea adoptă aceeaşi poziţie.

— N-am mers la şcoală pentru că am fugit de acasă când aveam şaisprezece ani, zise el. Şi nu m-am înrolat în armată decât după vreo doi ani.

Ochii ei se măriră de amuzament când se uită la el.

— Ce-aţi făcut?

— Am zis c-am fugit de acasă. Nu mi-am dat seama că aveţi probleme şi cu auzul, pe lângă cele cu vederea.

Ea flutură iarăşi din mână.

— Nu aveţi niciun motiv să deveniţi ţâfnos. Doamne, nu-mi pot imagina mulţi băieţi în poziţia dumneavoastră care să facă ceva atât de scandalos. Din ce motiv?

Acum era partea dificilă.

— Pentru că bunicul meu voia să fac ceva ce eu nu voiam, zise Alec.

Ea îşi încrucişă braţele peste pieptul ei frumos, aşteptând răbdătoare. Când văzu că el nu continuă, ea clătină din cap exasperată.

— Atâta tot? De-asta aţi fugit din singura casă pe care o ştiaţi?

El ridică mâinile în aer, vrând parcă să spună: „De ce

altceva?”

— Sunteţi aşa de enervant! mormăi ea. Dacă nu-mi spuneţi de ce, poate îmi dezvăluiţi unde aţi fugit.

— Întâi la Londra. De acolo am reuşit să ajung la Napoli şi apoi în Grecia, după aceea în Persia, prin consulul englez.

Cuvintele lui o făcură pe Edie să se uite la el.

— Serios? Chiar aţi fost în Grecia?

— Da, am fost.

— Mereu am vrut să ajung în Grecia. Trebuie să-mi povestiţi totul.

Chipul ei frumos strălucea de entuziasm.

Alec îşi dorea să-i devoreze buzele cu un sărut, să-i bea energia şi pofta de viaţă.

— A fost destul de mult praf şi foarte cald. Nu v-ar plăcea.

Ea se strâmbă la el.

— Am tendinţa să mă ofilesc la căldură. Bănuiesc că Evie v-a zis asta. Dar tot îmi doresc să văd Grecia cândva.

El îi zâmbi.

— Poate că o veţi vedea.

Îi plăcuseră mult acei doi ani, deşi munca fusese istovitoare, şi condiţiile, primitive. Pentru prima dată în viaţa lui era pe cont propriu, făcând ce voia să facă, şi nu ce dorea bunicul lui. Aventura aceea se terminase când datoria îl chemase să se înroleze în armată. Dar unde se termină o aventură, începe alta. Nu se imaginase niciodată ducând o viaţă de spion, dar pericolele şi provocările i se potriviseră perfect.

— Şi de acolo aţi mers în armată, bănuiesc, zise Edie. Unde l-aţi cunoscut pe Wolf, nu?

— Da, eu şi el am avut multe misiuni împreună. Aproape şapte ani de parteneriat şi prietenie. Mai mult decât atât – făceam parte din aceeaşi familie parcă, legaţi prin sânge şi circumstanţele insolite ale naşterilor. Doamne, o să-mi fie dor de nenorocitul ăla mare şi idiot!

Apoi îşi dădu seama ce spusese.

— Iertaţi-mi limbajul, domnişoară Whitney. Sunteţi

liberă să-mi daţi una după ceafă.

Ea îşi puse mâna pe antebraţul lui. Chiar şi prin mănuşi şi straturile de material, ar fi putut să jure că simţea căldura atingerii ei.

— Înţeleg, zise ea cu privirea îmblânzită de compasiune. Wolf vă este ca un frate.

— Da, aveţi dreptate. Apoi ridică din umeri, simţindu-se uşor jenat de toate emoţiile astea. Dar Wolf are alte treburi acum, la fel ca mine. Viaţa merge mai departe.

Ea îndepărtă absentă o şuviţă de păr care îi ieşise de sub bonetă şi-i gâdila obrazul. Simţi că-i lipseşte atingerea mâinii ei.

— Şi în toţi acei ani nu v-aţi întors niciodată în Scoţia? întrebă ea.

El clătină din cap.

— De ce nu? Sunteţi încă înstrăinat de familia dumneavoastră?

— Nu, mi-am văzut tatăl de câteva ori la Londra, de-a lungul anilor, şi pe bunicul, şi le scriu fiecăruia cu regularitate.

Ea părea din nou frustrată, pentru că îi dădea informaţii cu ţârâita.

— Ce anume îmi ascunderi? întrebă ea suspicioasă. Ştiu că nu vreţi să vă întoarceţi acasă. Evie mi-a zis. Dar ce anume evitaţi?

„Mai bine să termin odată”.

— Îmi evit logodnica, zise el. Tehnic vorbind, domnişoară Whitney, sunt logodit de zece ani. De asta am fugit în primul rând din Scoţia.

Ea rămase cu gura căscată şi se uită la el atât de lung, încât i se păru o eternitate. Apoi închise gura, doar ca să o deschidă o clipă mai târziu.

— Daţi-vă la o parte din calea mea, scoţian mare şi mocofan! Trecu pe lângă el şi se întoarse pe drumul pe care veniseră.

Capitolul 6

— Eşti sigură că nu te simţi mai bine, mamă? întrebă Edie. La urma urmei ai petrecut ultimele trei zile în pat. Medicul crede că îţi revii chiar foarte bine.

Mama rareori se îmbolnăvea, dar când se întâmpla, o făcea cu stil, adică stătea în pat făcând declaraţii dramatice şi recurgând la un tratament constant cu siropuri medicinale şi prafuri. Edie bănuise mereu că era un refugiu temporar în faţa presiunii date de poziţia ei, fiind una dintre principalele gazde din rândul aristocraţiei. Deşi Lady Reese nu deţinea averea şi influenţa politică a principalelor decane, compensa cu voinţa ei neabătută şi cu talentul şiret de a-i linguşi pe cei care o puteau ajuta cel mai mult.

Edie ştia că ambiţiile mamei nu erau în interesul ei, ci al copiilor. Voia ca toţi să se căsătorească mai bine decât ea, să urce în ierarhia aristocraţiei britanice. Deşi *papa* era cel mai bun şi mai amabil dintre bărbaţi, pentru mama ei era doar cu puţin deasupra unui boier de ţară, fericit să-şi piardă vremea cu livezile lui şi să viziteze fermierii arendaşi. Lipsa lui de ambiţie pentru familia sa o înnebunea complet pe soţia lui.

Edie se sprijini de tăblia sculptată de stejar a patului şi îi zâmbi încurajator mamei sale.

— Doctorul Grant crede că te vei simţi suficient de bine pentru a călători mâine, din moment ce mai avem o zi de drum până la castelul Blairgal.

Mama ei o săgetă cu privirea de pe un munte de perne.

— Eden, n-a fost intenţia mea să răcesc aşa de rău. Dar ăsta-i rezultatul faptului că am petrecut mai mult de o săptămână pe drum şi am fost forţată să trec dintr-un han umed într-altul. Pot doar să fiu recunoscătoare că am ajuns la vila lordului Riddick înainte să mă îmbolnăvesc.

Îşi suflă nasul cu putere în batistă, vrând parcă să-şi întărească afirmaţia.

Ultimele lor zile pe drum fuseseră umede şi reci, cu o burniţă constantă care se intensificase pe măsură ce înaintaseră spre nord. Când ajunseseră la una din proprietăţile mai puţin importante ale lordului Riddick, dintr-un sat de lângă Glasgow, Edie fusese la fel de fericită ca mama ei să părăsească drumul. Mama se retrăsese imediat în patul ei, lăsând-o pe Edie să-şi facă de cap şi să-l evite pe căpitanul Gilbride pe cât de mult putea.

Fusese într-adevăr o provocare. De cele mai multe ori mâncase cu mama ei în frumoasele camere pentru oaspeţi sau se retrăsese în elegantul şi foarte spaţiosul ei dormitor, când mama îşi dorise să se odihnească. Ultimele trei zile fuseseră plictisitoare de moarte, dar era de preferat să îndure plictiseala decât să-şi petreacă viaţa la Newgate, acuzată de crimă. Pentru că ăsta ar fi fost rezultatul cu siguranţă dacă petrecea timp în compania lui Alasdair Gilbride – cel mai şiret şi enervant bărbat pe care-l cunoscuse vreodată.

Edie zâmbi către mama ei cu intenţia de a-şi cere scuze.

— Ştiu, draga mea, şi sunt o bestie că te bat la cap când nu te simţi bine. Să-ţi mai aduc o ceaşcă de ceai?

— Oh, bănuiesc că da. Şi adu-mi şi unul din biscuiţii ăia. Trebuie să recunosc că mâncarea este chiar acceptabilă şi personalul a fost foarte amabil, chiar dacă contele nu este acasă. Pot doar să sper că şi castelul Blairgal este la fel de confortabil ca vila Breadie.

— Blairgal este un castel foarte vechi, mamă, zise Edie în vreme ce-i aducea ceaşca de ceai mamei ei. Probabil că va fi mohorât, umed şi ne va trage curentul.

— Nu pot să cred. Contele este foarte bogat. Sunt sigură că totul va fi aşa cum trebuie să fie.

În timp ce punea mai multe dulciuri pe o farfurie, Edie o studia din priviri pe mama ei. Recunoştea expresia pe care aceasta o afişa de obicei când încerca să calculeze dimensiunea averii unui bărbat. Nu mai putea evita subiectul, dar era confuză în legătură cu propriile sentimente faţă de Gilbride, aşa că se temea să discute

despre asta.

— Mamă, sper că nu ai de gând să mă arunci în braţele căpitanului Gilbride. Nu este deloc interesat de mine.

— Eden, nu este nevoie să te exprimi într-o manieră aşa de vulgară. Eu doar remarcam amenajările deosebite din casa lordului Riddick. Conacul Breadie chiar este un loc confortabil, nu crezi?

— Bună încercare, mamă, zise Edie aducându-i ceaşca de ceai. Dar ştiu ce ai de gând. Ţi-ai aranjat doi dintre copii splendid şi acum te gândeşti să aduci un conte scoţian bogat în familie.

Mama făcu o grimasă când luă ceaşca.

— Mă faci să mă simt ca un mercenar. Este ceva greşit să-ţi doreşti să-ţi vezi prea iubiţii copii fericiţi şi aranjaţi? Nu întinereşti, draga mea, şi evenimentele recente... ei bine, nu vrem să te vedem ajungând fată bătrână.

Edie era atentă la aranjatul farfuriei pe noptiera de lângă pat. Mama ei nu-şi făcuse niciodată griji înainte din pricina vârstei ei, dar „incidentul fatal” o zdruncinase. Şi adevărul e că o zdruncinase şi pe Edie.

— Căpitanul este un bărbat foarte atrăgător şi de-a dreptul fermecător, adăugă mama ei, deşi are un simţ al umorului cam ciudat. În afară de asta, eu nu am nicio obiecţie faţă de el. Şi, zise ea, uitându-se la Edie peste buza ceştii, sunt chiar sigură că este atras de tine.

— Crede-mă, mamă, nu este.

Mama ei se uită la ea câteva secunde, apoi pe chip i se aşternu o expresie rău prevestitoare.

— Cum de ţi-ai dat tu seama de asta? Să nu-mi spui c-ai încercat să te săruţi cu el sau... sau...

Edie îşi puse mâinile în şolduri.

— Chiar crezi că aş face ceva atât de stupid după tot ce s-a întâmplat? Şi apoi, n-aş flirta cu bărbatul ăsta nici dacă ar fi ultimul burlac din Anglia.

— Serios, draga mea, cum poţi fi aşa ridicolă? Căpitanul Gilbride este unul dintre cei mai râvniţi burlaci.

Ştiu că şi tu îl consideri chipeş.

Edie se întoarse cu spatele şi se duse la şemineu, covorul gros înăbuşindu-i paşii. Se uită la motivul roman care împodobea peretele de deasupra şemineului. Scena pictată reprezenta o nimfă dormind, înconjurată de heruvimi, încadrată de ghirlande de ipsos şi panglici ornamentate cu auriu. Un bărbat îmbrăcat cu o togă privea în jos vizibil atras de nimfa care dormea.

— Vino aici, Eden, zise mama ei cu o voce hotărâtă.

Edie oftă, temându-se că va urma încă o conversaţie lungă şi umilitoare. Întorcându-şi spatele nimfei şi însoţitorilor ei sentimentali, reveni lângă mama ei.

Aceasta bătu cu palma peste saltea.

— Stai lângă mine, iubirea mea.

— Mamă…

— Eden, stai!

Se aşeză. În mod normal Edie putea să alerge în jurul părinţilor ei, şi la fel toată lumea din casa Reese, dar din când în când mama îşi întrerupea gândurile legate de ea suficient cât să se concentreze la instinctele materne. Făcea acest lucru în mod constant acum, din câte se părea.

— Spune-mi de ce eşti supărată pe căpitanul Gilbride. Şi te rog nu te preface că nu eşti.

— Este logodit, mamă. De zece ani. Se pare că de când a plecat din Scoţia.

Mama ridică din sprâncene până aproape că-i atinseră fruntea.

— Unde-ai auzit asta?

— El mi-a zis, când am fost să ne plimbăm după cina de acum câteva seri.

Expresia mamei deveni încordată, pielea părând să i se întindă peste pometi.

— Nu pot să cred. Eu n-am auzit nimic de genul ăsta.

Edie voia să-şi dea una peste cap.

— Mamă, tu ai pus la cale toată schema asta cu iarna petrecută în Scoţia pentru c-ai crezut despre căpitanul Gilbride c-ar vrea să se însoare cu mine?

Mama ei lăsă vinovăţia să i se aştearnă pe chip pentru

o clipă, apoi îşi reveni rapid.

— Normal că nu. William a fost cel care l-a convins pe tatăl tău şi pe mine că asta e cea mai bună metodă de a ne ocupa de situaţie. Doar nu crezi că al tău cumnat face pe peţitoarea?

— Nu, dar pe tine te cred în stare.

Mama îşi coborî privirea spre nasul ei elegant şi un pic înroşit.

— Nu-mi voi cere scuze pentru faptul că doresc să-mi văd copiii făcând o partidă demnă de ei.

— Normal că nu.

Mama ei era prea şocată de veşti pentru a sesiza sarcasmul lui Edie.

— Nu înţeleg de ce William nu ne-a spus asta mie şi tatălui tău. Mă nemulţumeşte foarte tare că n-a făcut-o.

Edie ridică din umeri, afişând un aer indiferent.

— Prea puţin contează, din moment ce nici măcar nu mă atrage Gilbride. Ştiu că-ţi place de el, mamă, sau măcar de banii lui…

— Eden, serios!

— …dar nu mă văd măritată cu el nici într-o mie de ani. E cea mai enervantă persoană, şi sunt sigură că nu ne-am potrivi.

— Da…

— Este logodit, mamă, zise ea ferm. Nimic nu poate schimba asta.

Mama ei îşi ţuguie buza inferioară precum un copil îmbufnat. Era clar că-şi făcuse planuri în ceea ce-l priveşte pe Gilbride, şi iată-le acum având în faţă o iarnă lungă în mijlocul pustietăţii, fără nimic de văzut. Aproape că simţea compasiune pentru planurile dejucate ale mamei sale.

— Ţi-a spus de ce şi-a ţinut logodna secretă? întrebă mama. Mi se pare ciudat.

— Nu l-am întrebat, din moment ce am crezut că nu este deloc treaba mea.

Mama pufni uşor.

— Asemenea scrupule nu te-au oprit înainte.

Edie zâmbi trist.

— Recunosc că am fost aşa de enervată de felul în care mi-a spus-o, încât am plecat valvârtej. Sincer, cum poate un bărbat să ascundă aşa ceva? Când mă gândesc la toate fetele alea cu care a flirtat, fără să-i fie pic de ruşine…

Îşi muşcă limba, enervată că începea să dea semne de gelozie.

Mama ei o studie timp de câteva momente stânjenitoare, apoi ridică din umeri.

— Păi, bănuiesc că nu are sens să ne mai gândim acum. Ar trebui doar să fim recunoscătoare că putem beneficia de ospitalitatea contelui de Riddick până când *rendez-vous*-ul tău nefericit cu Sir Malcolm încetează să mai fie subiect de bârfă. După ce ne vom întoarce, la primăvară, să sperăm că totul va reveni la normal.

— Sunt sigură că aşa va fi, mamă.

Între timp Edie va trebui să-şi ocupe timpul pentru a supravieţui iernii fără să-l sugrume pe enervantul scoţian. Gilbride se va căsători fără îndoială la scurt timp după ce vor ajunge la castelul Blairgal, şi ideea de a sta închisă cu el şi cu noua lui soţie i se părea chiar deprimantă.

După un ciocănit uşor în uşă, camerista mamei intră în cameră cu un urcior şi un pahar.

— Mă scuzaţi, Excelenţă. Am nişte apă de orz proaspătă şi gustoasă de la bucătărie.

— Davis, serios, „gustos” şi „apă de orz” nu au ce să caute în aceeaşi propoziţie, zise Edie.

— Domnişoară Eden, zise Davis ignorând încercarea patetică de glumă, trebuie să vă întâlniţi cu căpitanul Gilbride în holul de la intrare în cincisprezece minute. A spus să aveţi grijă să vă îmbrăcaţi călduros, din moment ce vă va duce să faceţi o plimbare în jurul proprietăţii.

Surprinsă, Edie aproape că alunecă din pat.

— Poftim? Eu n-am zis niciodată că voi merge cu el.

— El pare să creadă că da, răspunse camerista. Excelenţa Sa are nevoie de odihnă acum, iar dumneavoastră trebuie să mergeţi să vă luaţi mantaua şi boneta.

Edie se încruntă.

— Bine, o las pe mama în pace, dar n-am de gând să merg nicăieri cu scoţianul ăla blestemat.

— Eden, căpitanul Gilbride este dornic să facă ceva drăguţ pentru tine, zise mama cu o voce convingătoare. Nu văd nimic rău în a ieşi un pic cu el.

Edie se uită la expresia suspect de blândă a mamei.

— Ce pui la cale, mamă?

— Pur şi simplu mi se pare ridicol să te ascunzi aşa. Eu voi trage un pui de somn, aşa că ai putea să petreci un pic de timp cu gazda noastră.

— Ai uitat că-i logodit?

— Dacă-i aşa, atunci nu ai de ce să te temi, corect? zise mama în vreme ce lua paharul de la Davis. Căpitanul este un bărbat onorabil, cum chiar tu ai subliniat de mai multe ori, şi, practic, un membru al familiei.

Eden îşi puse mâinile în şolduri.

— Tu eşti cea care tot subliniază asta, nu eu. Ştii foarte bine că n-ar trebui să plec singură cu el.

Mama ei se ridică.

— Ce prostie! Nu este nimic greşit în a face o mică plimbare după-amiaza cu gazda ta, care a fost foarte amabilă cu noi. Te vei duce în camera ta şi îţi vei lua lucrurile, după care te vei întâlni cu căpitanul jos.

— Dar…

Mama ei arătă imperios cu degetul spre uşă.

— Du-te!

Edie se holba la mama ei, nevenindu-i să creadă, dar îşi dădu seama că nu avea sens să mai dezbată problema. Când mama emitea un ordin pe acel ton al vocii, nimeni nu o putea face să-şi schimbe părerea. Bolborosind câteva ocări bine alese, ieşi din cameră şi străbătu holul până la camera ei, unde o aştepta Cora. Edie fumega în tăcere în timp ce servitoarea o îmbrăca cu mantaua şi-i aranja boneta. Apoi îşi smulse mănuşile de pe masa de toaletă şi se îndreptă spre uşă.

— Să fiţi drăguţă cu căpitanul, domnişoară Edie, zise Cora. Să nu tropăiţi şi să vă încruntaţi ca o fată bătrână.

Edie se întoarse şi se uită la servitoarea ei care avea întipărit pe faţă ceva asemănător cu un rânjet.

— Sunteţi nebune toate, zise şi trânti uşa în urma ei.

Edie auzi cât se poate de limpede râsetul din spatele plăcilor de stejar. Şi chiar voia să tropăie până jos pe hol, dar inspiră adânc şi se forţă să se calmeze.

În timp ce cobora scara elegantă cu balustrade, una dintre uşile din holul de la intrare se deschise, şi Gilbride îşi făcu apariţia. Când ridică privirea spre ea şi zâmbi, Edie aproape că ratăo treaptă. Zâmbetul acela încântător avea un efect ciudat asupra ei, ceva ca un fior cald. Era o senzaţie necunoscută, iar juriul ei mental nu hotărâse încă dacă să fie sau nu de acord.

— Bună dimineaţa, domnişoară Whitney, zise el pe o voce prietenoasă.

Mult prea prietenoasă, ţinând cont că data trecută când schimbaseră mai mult de două vorbe ea-l făcuse „scoţian mare şi mocofan”, încă tresărea gândindu-se la asta.

Privirea lui fumurie alunecă peste silueta ei, persistând cu o anticipare care pe ea o făcu să clipească surprinsă.

— Arătaţi minunat astăzi, spuse el în timp ce-i întindea mâna pentru a o ajuta să coboare ultima treaptă. Mă consider norocos să vă am alături în această dimineaţă. S-au scurs secole de când am petrecut ceva timp împreună.

Iarăşi îi lansa provocări, naiba să-l ia! Ştia prea bine că îl evitase şi voia ca ea să-şi dea seama că era conştient de lucrul acesta. Dar ea refuză să-i facă jocul.

— Mama nu s-a simţit bine, biata de ea! Pur şi simplu nu m-a lăsat să plec o clipă de lângă ea.

Sublinie povestea asta cu un zâmbet melancolic, care avea rolul de a comunica cât de grele fuseseră ultimele zile. Pe oricare altul din peţitorii ei, vorbele acestea l-ar fi adus în genunchi, cu scuzele de rigoare.

Dar Gilbride era un individ mai dur.

El se aplecă peste ea cu trupul lui impunător, şi ochii îi sclipiră cu o intenţie răutăcioasă ce promitea lucruri pe care

ea refuza să le numească. Rezistă însă impulsului de a se retrage, pentru că nu ar fi făcut-o în faţa nici unui alt bărbat. Ar fi fost un semn fatal de slăbiciune din partea ei.

Şi apoi, el doar se prefăcea că flirta, ca să o enerveze.

— Ah, fetiţo, nu mă poţi păcăli, zise el cu accentul acela scoţian seducător care îi asprea vocea, şi care ei îi zgâria auzul, făcând-o să tremure. Eu nu sunt unul din galantonii ăia pe care-i duci tu de nas ca pe caii îmblânziţi. Ştiu prea bine că m-ai evitat.

Ea puse o mână pe pieptul lui musculos şi îl împinse. El făcu un pas înapoi, nu pentru că ar fi avut ea forţa să-l urnească – bărbatul era un adevărat munte –, ci pentru că în mod evident îl luase prin surprindere.

— Eu nu duc pe nimeni de nas, şi vă rog să încetaţi să mai folosiţi accentul ăla absurd. Parcă aţi fi un actor dintr-o companie de teatru de mâna a doua, care joacă în *Macbeth.*

Uimit pentru a doua oară, izbucni într-un râs gutural. Dacă accentul o făcea să tremure, atunci râsul era şi mai rău. Aproape că spera să fi luat răceala de la mama ei.

— Domnişoară Whitney, dacă aveţi impresia că accentul meu este complicat, mă îndoiesc că veţi putea înţelege pe cineva la Blairgal.

— Abia aştept, atunci. Deşi trebuie să spun că până acum nu mi-a fost greu să mă înţeleg cu personalul din vila Breadie.

El o luă de braţ şi o conduse prin holul de la intrare spre uşă principală, unde se afla un valet în livrea care le deschise uşa. Deşi Edie
0 tachinase pe mama ei în legătură cu kilturile şi cimpoaiele, fusese un pic surprinsă să dea peste servitori aşa de bine instruiţi, îmbrăcaţi în cele mai bune uniforme. În casa Carlton, aproape că nu ieşeau în evidenţă.

Adevărul e că sperase să vadă kilturi şi pleduri scoţiene sau să audă pe cineva care să recite măcar câteva rânduri din *Marmion* sau *Doamna lacului*[3].

---

3 *Marmion* şi *The Lady ofthe Lake,* roman istoric în versuri, respectiv poem narativ, scrise de Walter Scott (1771-1832) (n.red.)

Ieşiră pe veranda cu pardoseală de marmură din faţa casei.

— Majoritatea personalului este din Lowlands sau din Glasgow, îi explică Gilbride. N-aţi întâlnit încă scoţieni adevăraţi.

Edie privi în urmă spre casa în stil palladian. Cu siguranţă proprietăţile scoţiene ale contelui de Riddick nu se potriveau cu ceea ce îşi imaginase ea. „Elegant” era un cuvânt care descria în întregime locuinţa, cu liniile clasice ale pietrei exterioare de culoare crem. Înăuntru, pereţii curbaţi şi domurile din tavan erau împodobite cu stucaturile frumoase în nuanţe pale de verde şi roz, poleite cu aur. Dacă Edie intuia bine, interiorul fusese proiectat de fraţii Adam, al căror simţ estetic şi al căror stil elegant erau inconfundabile.

— Vila Breadie este frumoasă, zise ea. Şi foarte modernă. Nu cum mă aşteptam să arate o vilă scoţiană.

— Bănuiesc că v-aţi fi aşteptat la şanţuri, turnuleţe şi cimpoaie fantomatice răsunând din turnuri. Din păcate, domnişoară Whitney, nu toate vilele din Scoţia sunt castele. Casa asta, de exemplu, a fost construită acum patruzeci de ani.

Ea oftă dramatic.

— Sunt dezamăgită. Speram să dau măcar peste o fantomă care să cânte la cimpoi. Dar recunosc că-mi plac hornurile care nu fac fum şi dormitoarele în care nu circulă curenţi de aer. Bunicul dumneavoastră a construit-o?

— Da, zise Gilbride.

— Îşi petrece mult timp aici?

— Are ceva afaceri prin Glasgow. Când se ocupă de ele, preferă să stea aici, nu în oraş, unde zice că e mizerie şi locuiesc doar haite de negustori puşi pe jecmăneală. Ceea ce nu-l împiedică să facă afaceri cu acei negustori, adăugă el pe un ton batjocoritor. O fi bunicul meu de modă veche când vine vorba de ideile despre familie şi clan, dar se pricepe de minune să administreze proprietăţile familiei şi propriile lui investiţii. E un scoţian chibzuit, dacă a existat aşa ceva vreodată.

— Nu pare o figură suficient de romantică pentru mine, şi ştiu că şi mama va fi crunt dezamăgită. Îşi imaginase scene cu Rob Roy[4] şi Robert the Bruce[5] zile întregi.

El râse.

— Eu vă promit romantism şi castele mohorâte din plin, începând de astăzi.

Edie se uită cu atenţie în jur, la priveliştea îngrijită ce înconjura vila Breadie. Cu excepţia dealurilor pe care le putea vedea în depărtare, ar fi zis că se afla pe orice altă proprietate prosperă din Hampshire sau Kent.

— Serios? zise ea. Veţi scoate romantismul din piatră seacă?

De cum îi ieşiră cuvintele pe gură, îşi dădu seama de greşeală. Gilbride îi luă mâna, petrecându-şi pentru scurt timp degetele printre ale ei, apoi i-o aşeză pe curbura braţului său.

— Dacă-mi daţi cea mai mică şansă, cu siguranţă o voi face, zise el cu vocea aceea profundă şi ispititoare.

„Este logodit, prostuţo! Doar se joacă cu tine”.

Edie adoptă unul din trucurile mamei sale – o ridicare exagerată din sprânceană pentru a semnaliza un scepticism politicos.

— Desigur. Şi veţi invoca şi un castel?

El îi zâmbi în colţul gurii, ironic, cunoscător, acceptându-i mica eschivă.

— De fapt, da, chiar am s-o fac. O conduse pe aleea cu pietriş ce ducea spre colţul nordic al casei. La început m-am gândit să facem o plimbare în jurul proprietăţii, dar văzând că este o zi însorită – ceva ce nu trebuie luat ca atare în Scoţia –, m-am gândit să mergem la castelul Mugdock. Nu este departe de aici, şi priveliştile asupra

---

4 Rob Roy McGregor (1671-1734), haiduc scoţian devenit erou popular (n.red.)

5 Sau Robert I, a fost rege al Scoţiei din 1306 până la moartea sa, în 1329, şi unul dintre cei mai faimoşi războinici ai generaţiei sale, conducând Scoţia în Primul Război de Independenţă împotriva Angliei, (n.red.)

colinelor sunt chiar spectaculoase.

— Oh! zise ea slab.

Una era să mergi la o plimbare sau să dai o tură proprietăţii, şi alta, să plece cu el pe o distanţă mai lungă; i se părea mult prea… intim.

— Nu ştiu dacă ar trebui să o las pe mama singură atâta timp, zise ea.

El o opri sub o arcadă ce ducea în curtea grajdului. Îşi propti o mână pe zidul de cărămidă şi se uită în jos la ea, impunător şi formidabil de masculin, copleşind-o cu siguranţa lui de sine. Fu nevoită să lupte cu senzaţia că i se înmoaie genunchii şi i se accelerează respiraţia.

— Mama dumneavoastră este pe mâini bune, zise el cu o voce liniştită. Se poate lipsi câteva ore de dumneavoastră.

— Păi…

— Domnişoară Whitney, amândoi ştim că m-aţi evitat şi amândoi ştim de ce, zise el pe un ton neobişnuit de serios. V-am dat pe neaşteptate nişte veşti şi mi-am cerut scuze pentru felul stupid şi neîndemânatic în care am făcut-o. Dumneavoastră şi mama dumneavoastră aveţi tot dreptul să-mi cunoaşteţi statutul şi ar fi trebuit să vă informez înainte să plecăm din Londra.

Edie se refugie în spatele manierelor politicoase.

— Este doar treaba dumneavoastră, căpitane Gilbride. Nu-mi datoraţi nicio explicaţie. De fapt, nu ştiu de ce credeţi că mi-ar păsa de statutul dumneavoastră.

— A părut să vă pese foarte mult în noaptea trecută, când mi-aţi zis că sunt un mare mocofan scoţian şi aţi plecat tropăind de lângă mine. Şi de atunci abia aţi schimbat două vorbe cu mine.

Edie îşi înălţă bărbia.

— Poate că nu aveam nimic de adăugat, zise ea pe un ton trufaş.

El se arătă sceptic.

— Mereu aveţi ceva de adăugat, cel puţin în cazul meu, dar aţi făcut tot posibilul să mă ignoraţi după acea discuţie. Dacă nu vă interesează statutul meu, de ce mă

trataţi ca pe un paria nenorocit?

Atunci simţi că ia, în sfârşit, foc.

— Pentru că v-aţi purtat ca un mojic, flirtând cu orice femeie sub optzeci de ani, prefăcându-vă cel mai dorit burlac din Londra. Ştiţi câte fete s-au dat peste cap să vă atragă atenţia? Le-aţi păcălit în cel mai urât mod posibil, ca să descopăr eu însămi acum că aveţi o logodnică!

El miji ochii iritat.

— Până nu cu mult timp în urmă, după cum vă amintiţi, eram ocupat cu prevenirea conspiraţiilor criminale şi cu protejarea surorii dumitale, pentru a nu fi omorâtă. Când aş fi avut vreme de toate flirturile alea?

Edie fumega. Era adevărat că el fusese absorbit cu munca lui de spion până recent, dar asta nu-i scuza comportamentul, după ce trecuse pericolul.

— Şi vă suntem cu toţii recunoscători pentru efort, dar asta a fost cu săptămâni în urmă. Aţi avut destule ocazii să vă faceţi cunoscută situaţia de atunci încoace, zise ea, amintindu-şi dintr-odată un comentariu de-al mamei ei. Wolf ştie despre logodna dumneavoastră, nu-i aşa? Sunt convinsă că amândoi aveţi obiceiul de a vă furişa şi de a minţi despre unele lucruri, dar nu mai lucraţi pentru Serviciile Secrete. Aţi putea încerca măcar să vă purtaţi normal, în loc să încercaţi să-i păcăliţi pe toţi.

Gilbride se îndepărtă de ea.

— Nici Wolf nu ştie.

Vestea căzu ca un trăsnet.

— De ce aţi ascunde aşa ceva de prietenul dumneavoastră cel mai bun?

El o studie câteva momente înainte de a-i răspunde.

— Vă voi explica, dar întâi aş vrea să-mi cer scuze pentru comportamentul meu din noaptea trecută. Am fost un idiot şi îmi pare rău.

Probabil că ea avea o figură convinsă, pentru că el râse trist.

— Este clar că scuzele nu sunt suficiente. Din fericire, am venit pregătit cu un cadou.

Edie începea să se simtă jenată. Conversaţia era aşa

de ciudată, că nu ştia cum să reacţioneze – cu excepţia faptului că încă detesta ideea de a şti că avea logodnică.

Ea flutură nepăsătoare din mână.

— Serios, căpitane, nu trebuie să vă faceţi griji. După cum v-am spus, viaţa dumneavoastră privată nu este treaba mea.

Gura lui fermă afişă un zâmbet dezarmant, care o provoca cu un farmec aproape copilăresc.

— Ştiu, dar tot meritaţi un cadou. Şi, dacă vă face să vă simţiţi mai bine, este un cadou practic.

Chiar când ea emitea un alt protest slab, el scoase un obiect mic din buzunarul interior. Deschise capacul unei cutii din piele verde şi scoase o pereche de ochelari aurii, frumos lucraţi şi uşori, cu o punte neobişnuit de ornată. Aveau auriculare delicată şi lentile transparente şi sclipitoare.

Erau frumoşi.

— Iată, zise el. Acum nu trebuie să mai bâjbâiţi ca o cârtiţă oarbă.

Capitolul 7

Alec privi cum furia aprinde privirea albastră precum cerul a lui Edie.

— Serios? O cârtiţă oarbă? întrebă ea. Pentru început, asta nu-i redundant?

El tresări şi din cauza greşelii lui, dar şi din cauza tonului ei. În mod normal vocea ei era caldă şi plină de veselie, cu un timbru gutural nu neapărat studiat, care-i făcea pe bărbaţi să se târâie la picioarele ei precum căţeii. Nu ţipa, ci faptul că se referise la ea ca la o rozătoare tăcută îi alterase vocea.

Îşi propti mâinile înmănuşate în minunatele ei şolduri rotunde şi îl săgetă cu privirea.

— Asta credeţi despre mine, căpitane Gilbride?

Fusese aşa de şocat de expresia ei când îi arătase

ochelarii, încât scosese pe gură prima chestie idioată care-i trecuse prin cap. Pe chipul ei frumos apăruse o combinaţie de surpriză, plăcere şi vulnerabilitate. Poate că Edie nu era genul care să-şi exprime sentimentele, dar privirea ei îi sfredelise inima ca un tăiş ascuţit şi mortal.

— Cred că aţi folosit un termen similar pe parcursul discuţiei noastre despre vederea dumneavoastră, acum câteva zile. Cu siguranţă vă amintiţi.

Termină propoziţia cu cel mai încântător zâmbet al lui. Nu funcţionase niciodată asupra ei, dar mereu exista o primă dată.

Ea pufăi exasperată.

— Oh, prea bine, dar asta nu înseamnă că vreau să mi se arunce adevărul în faţă.

— Sunt un bădăran care nu gândeşte şi o să-mi cer din nou scuze. Nu puteţi arăta altfel decât încântătoare, cu ochelari sau fără.

Ea făcu o grimasă.

— Sunteţi un filfizon nesuferit, dar vă accept scuzele.

— Sunteţi graţioasă şi amabilă, domnişoară Whitney, zise el cu o voce solemnă.

Edie râse reticent.

— Sunt orice, numai asta nu, lucru ce reiese din faptul că nu sar pe dumneavoastră de recunoştinţă pentru un cadou aşa de generos.

Alec cu siguranţă s-ar fi bucurat dacă ar fi sărit pe el.

— Nu sunteţi mulţumită de cadou? întrebă el, încercând să alunge imaginea lui Edie, goală, sărind prin pat cu el.

— Este mult prea generos. Nu ar fi corect să-l accept.

— Prostii! Este mai degrabă un lucru practic decât un cadou. O unealtă necesară pentru a vă deplasa în siguranţă. Dacă veţi vedea bine, atunci veţi putea călări din nou şi conduce docarul meu, dacă doriţi.

Ea se uită cu jind la ramele aurii.

— Ar fi minunat, dar…

— Încercaţi-i, o îndemnă el.

Gura ei se curbă într-un zâmbet ironic.

— Naiba să vă ia, mi-aţi descoperit punctul slab.

— Şi care este acela?

— Sunt incurabil de vanitoasă.

El râse.

— Înţeleg, dar gândiţi-vă în felul următor: Sunteţi o străină în Scoţia, deci nu trebuie să vă faceţi griji în legătură cu cârtelile aristocraţiei. Şi vă asigur că nimănui din castelul Blairgal nu-i va păsa. De fapt, nu aţi fi singura persoană care poartă ochelari.

— Ceilalţi sunt toţi sub cincizeci de ani? întrebă ea sec.

El ezită.

— Aşa mă gândeam şi eu, zise ea. Ştiu că este îngrozitor să fii aşa de îngâmfat, dar nu ştiţi cât de nemiloasă este lumea când vine vorba de înfăţişarea femeii. Majoritatea fetelor pe care le cunosc ar prefera să cadă de pe scări cu capul înainte în loc să rişte să fie etichetate ca demodate sau intelectuale ochelariste.

— Nimeni nu ar îndrăzni să vă spună aşa. Şi apoi, credeţi că sora dumneavoastră arată demodată? Evie este o fată încântătoare, şi pe Wolf nu l-au deranjat niciodată ochelarii ei.

Ea se încruntă uşor.

— Da, aşa este.

— Atunci, doar încercaţi-i.

Ea îl studie un moment mai îndelungat, de parcă nu înceta să o uimească, apoi ridică din umeri şi luă ochelarii. Îi puse atent pe nas. Când el îşi strecură mâna sub boneta ei pentru a-i ajusta braţele ochelarilor, îi atinse în treacăt obrajii fini şi o făcu să roşească. Lui i se părea că arată adorabil, amintindu-i de o elevă serioasă şi destul de timidă. Era ceva incredibil de vulnerabil la ea în acel moment, ceea ce Alec aprecia teribil de mult.

Ea se uită drept înainte prin curtea grajdului, clipind de câteva ori, aşteptând să i se acomodeze vederea.

— Sfinte Cerule! zise ea râzând. Ăştia sunt mult mai buni decât ai lui Evie. De unde i-aţi luat?

El o prinse de braţ şi o conduse de partea cealaltă a

curţii, unde unul dintre servitori aştepta răbdător lângă trăsura cu cai.

— De la un specialist din Glasgow. Le face tatălui şi bunicului meu ochelari de ani întregi.

— Splendid. Acum sunt pe acelaşi picior cu rudele dumneavoastră mai în vârstă, ceea ce o va încânta pe mama. La fel de bine aş putea spune că sunt senilă şi să termin odată.

Alec o ajută pe Edie să urce în trăsură, apoi o urmă.

— Am eu grijă de mama dumneavoastră.

— Sună de parcă aţi avea-o la degetul mic.

Nu părea prea mulţumită de idee.

El încuviinţă din cap către servitor în semn că acesta putea să se retragă, apoi perechea de cai trecu pe sub arcadă, ieşind pe alee.

— Nu ştiu cum să interpretez această remarcă, zise el când ajunseră pe alee. Credeţi că mama dumneavoastră va obiecta la cadoul meu? Au fost destul de scumpi. Să-i trimit nota de plată?

— Aţi înnebunit? Normal că mama nu va obiecta că aţi cheltuit bani pe noi. Eu s-ar putea să nu fiu de acord, dar ea cu siguranţă nu va avea o problemă.

Cheltuise bani pe *ea,* nu pe mama ei.

— Sunteţi îngrijorată că-i va considera demodaţi şi vă va interzice să-i purtaţi?

Ea clătină din cap.

— Nu, a pierdut demult lupta asta cu Evie. Dacă aş fi vrut la un moment dat să-i port, aş fi făcut-o.

— Atunci ce vă îngrijorează?

Ea trase de timp netezindu-şi o cută imaginară pe mănuşă. Era o insolită etalare a stânjenelii ei.

— Ştiţi de ce mama se poartă aşa frumos cu dumneavoastră, nu-i aşa? zise ea într-un final. Mă gândesc că v-aţi dat seama deja.

Deşi făcuse comentariul într-o manieră nepăsătoare, culoarea din obrajii ei spunea totul despre disconfortul ei.

— Bănuiesc că-şi imaginează că, cât de curând în iarna asta, mă va prinde fedeleş, zise el.

Simţi cum ea tresare surprinsă. Până la urmă, şoldul ei rotund şi coapsa erau lipite de el. Era o minune pentru el că se putea concentra la ceva, dată fiind apropierea de corpul ei cald şi superb.

— Îmi pare rău, zise ea cu un oftat. Este urât din partea ei să profite de ospitalitatea dumneavoastră în baza unei presupuneri false. Sper că vă daţi seama că eu, cu siguranţă, n-am încurajat-o să ajungă la această concluzie.

Lucru care îl nemulţumea, de altfel, pe Alec.

— Normal că nu, zise el, dar cunosc bine mamele peţitoare. Am întâlnit zeci de-a lungul anilor.

— Este înfiorător, nu-i aşa? zise ea. Şi mai mult decât jenant.

— Nu aveţi de ce să vă simţiţi aşa. Mama dumneavoastră vă iubeşte şi vă vrea doar binele.

— Şi asta ar însemna să fiu cu dumneavoastră, să înţeleg?

El râse.

— Aveţi dreptate, am reacţionat ca un filfizon.

— Cu siguranţă glumiţi, zise ea, exagerând scepticismul din glas. Nimeni nu ar putea crede aşa ceva despre dumneavoastră.

— Sunteţi o vulpoaică.

— Dumnezeu mi-e martor că încerc, zise ea fluturând nepăsător din mână.

Trecură de poarta de piatră şi întoarseră spre drumul care ducea spre sat şi spre castelul Mugdock.

— Deci, ţinând cont de campania purtată în ultimele zile pentru a mă evita, zise Alec, înţeleg că mama dumneavoastră a insistat să veniţi astăzi la plimbare cu mine. Ca parte din planul ei pe termen lung.

Ea ridică uşor din umeri.

— Da.

— Şi i-aţi spus despre…

— Despre logodnica dumneavoastră misterioasă? zise ea.

El reuşi să nu tresară. Fusese cât pe ce.

— Da.

— I-am spus, şi nu pot să zic că nu a fost dezamăgită, zise candid Edie. Cu toate astea, a insistat să ies cu dumneavoastră astăzi, ceea ce mi s-a părut destul de ciudat din partea ei. De obicei este aşa de încuiată.

Ridică uşor din umeri şi apoi se foi, de parcă voia să se aşeze mai bine. Asupra lui Alec avu efectul opus, din moment ce-şi apropie coapsa şi mai mult de a lui. Dintr-odată pantalonii îi deveniră strâmţi.

— Dar evident că nu şi de data asta, spuse Alec, încercând să ignore reacţia necontrolată a corpului lui.

— Pare să creadă că reputaţia mea este în siguranţă tocmai pentru că sunteţi logodit. Se încruntă. Ceea ce nu are niciun sens, din moment ce nu eu sunt cea logodită cu dumneavoastră.

„Ah!” Era evident că mama lui Edie nu renunţase complet la ideea de a vedea în el un potenţial soţ pentru fiica sa.

Era drăguţ că avea măcar un aliat în luptă.

— A, păi, zise Alec, probabil mă priveşte ca pe un membru al familiei. Mă vede ca pe un văr sau ca pe vreo altă rudă enervantă.

— Nu, mersi. Am destui din ăştia ca să nu trebuiască să vă adaug şi pe dumneavoastră. Rămase tăcută câteva minute, adâncită în gânduri, în timp ce traversau satul Milngavie şi urcau panta lungă spre castelul Mugdock. Apoi îl privi pieziş. Pot să vă întreb ceva?

— Orice doriţi.

Ea râse scurt, dar fără amuzament.

— S-ar putea să regretaţi că aţi acceptat.

— Să vedem.

— De ce aţi ţinut secretă logodna chiar şi de cei mai apropiaţi prieteni? Logodnica dumneavoastră este o nebună, sau se uită cruciş, sau are o cocoaşă, precum un personaj din vreun roman sinistru?

Încercase să facă să pară o glumă, dar Alec nu se lăsă păcălit. Edie era încă supărată pe el pentru ceea ce ei i se păruse din partea lui o încercare clară de a induce în eroare pe ea şi pe toată lumea. Şi ar fi bine ca de data asta să nu-i

ofere o explicaţie de mântuială – nu acum, când avea nevoie de ea să-l ajute să se elibereze de ancora care îl trăsese în jos timp de zece ani.

Îşi înfipse piciorul în podea, afişând o atitudine relaxată. Ca să-i funcţioneze planul, trebuia să-i povestească treptat, nu să verse totul odată.

— Răspunsul scurt ar fi că este o căsătorie aranjată. Una pe care am refuzat-o de la bun început.

Ea privise până atunci peisajul – fără dubiu uimită acum de cât de clar şi de viu i se părea tot ce vedea –, dar răspunsul lui o făcu să întoarcă capul. Ridică privirea la el, cu ochii mari în spatele noilor ei ochelari.

— Sfinte Dumnezeule! Oamenii mai fac chestii de genul ăsta?

— O fac, în Scoţia, zise el sumbru.

— Isprava bunicului, bănuiesc?

— A cui altcuiva? Nu am ştiut decât când am fost mai mare, dar o pusese la cale de pe vremea când mergeam de-a buşilea. Probabil la câteva zile după ce s-a născut Donella.

— Ăsta-i numele logodnicei dumneavoastră?

— Da, Donella Haddon, verişoara mea de-a doua. O ştiu de-o viaţă, din moment ce familia ei locuia la câţiva kilometri de castelul Blairgal. Fratele ei, Fergus, este administratorul proprietăţii bunicului meu.

Privi spre ea pentru a-i evalua reacţia. Edie se uita drept înainte, cu o încruntătură care indica o oarecare confuzie.

— Vreţi să mă întrebaţi ceva, dar vă este teamă să nu mă ofensaţi, zise el.

Ea îi zâmbi trist.

— Oh, la naiba, chiar mi se citeşte pe chip?

— Am petrecut destul de mult timp gândindu-mă la acest subiect, deci sunt conştient de cât de ciudat sună toată povestea, zise el.

Învăţase să o citească pe Edie. Era o abilitate necesară în lumea spionajului. Ea nu reprezenta un adversar, desigur, dar îl putea face să alerge în cercuri

dacă nu era cu un pas înaintea ei.

Ea îşi muşca buza de jos, de parcă se dădea în ea o luptă între reticenţă şi satisfacerea curiozităţii.

— Domnişoară Whitney, nu trebuie să aveţi reţineri faţă de mine. Îi zâmbi scurt. N-aţi avut înainte, şi n-aş şti cum să mă port cu dumneavoastră dacă aţi începe acum.

Ea izbucni în râs.

— Ce compliment patetic şi pe ocolite a fost ăsta! Prea bine, voi fi brutal de sinceră.

— Cum sper că veţi fi mereu.

— Hm, mă îndoiesc. Deşi sunt prea puţine lucruri cu care v-aş putea face să vă simţiţi ofensat, ţinând cont de obrazul dumneavoastră gros.

— Mă răniţi, domnişoară Whitney. Vă asigur că inima mea bate cu toată sensibilitatea arzătoare şi delicateţea unui poet. Lord Byron nu este cu nimic mai presus decât mine.

— Byron nu are nimic delicat, şi ştiţi foarte bine lucrul ăsta. Acum, încetaţi să-mi mai distrageţi atenţia.

— Îmi recunosc vina. Daţi-i drumul!

— Bunicul dumneavoastră are unul dintre cele mai vechi şi distinse titluri din Scoţia, corect?

Alec rămase cu ochii aţintiţi la drumul îngust care şerpuia în sus pe deal, ducând spre castel.

— Da, este un titlu străvechi şi în Anglia, şi în Scoţia.

— Şi este un titlu care vine cu multe proprietăţi la pachet, din câte am înţeles, adăugă ea.

Era clar că ea – sau mama ei – pusese întrebări în stânga şi în dreapta despre el.

— Da, deşi proprietăţile noastre nu sunt aşa de extinse ca ale altor familii scoţiene de viţă nobilă. Avem o cabană de vânătoare la Loch Venachar, dar majoritatea proprietăţilor se află între Loch Lomond şi Loch Katrine. Este un pământ fertil, şi principalele venituri le scoatem din comerţul cu olandă şi vite. El îi zâmbi pieziş. Şi distilăm unul din cel mai bune whisky-uri din Scoţia.

— Ce noroc pe dumneavoastră! zise ea zâmbind. Deci familia dumneavoastră bogată şi distinsă deţine unul dintre

cele mai vechi titluri din ţară.

— Corect.

— Şi logodnica dumneavoastră provine dintr-o familie similară?

— Deloc. Dacă ar fi aşa, vărul meu n-ar munci ca administrator al proprietăţii.

Pe trăsăturile ei frumoase apăru iarăşi o încruntătură.

— Aşa mă gândeam şi eu. Deci înţeleg că domnişoara Haddon nu va aduce o mare zestre odată cu căsătoria.

— Nu va exista nicio căsătorie, dacă am un cuvânt de zis, spuse Alec pe un ton serios. Dar, ca să vă răspund la întrebare, zestrea ei este neglijabilă.

Ea se suci pe locul ei pentru a se uita mai bine la el.

— Chiar nu vreţi să vă căsătoriţi cu domnişoara Haddon?

— N-ar surprinde pe nimeni, nici pe ea măcar, faptul că nu vreau să mă căsătoresc cu Donella. I-am comunicat bunicului imediat cum m-a informat de planurile lui.

Ea clătină din cap.

— Atunci de ce este aşa pornit? Nu pare deloc o căsătorie avantajoasă. Cu siguranţă aţi putea reuşi mai bine de-atât.

Ea îşi ţuguie buzele, enervată că dezvăluise faptul că-l considera o partidă bună. Când el îi zâmbi provocator, ea ridică o mână pentru a-l întrerupe.

— În ciuda personalităţii dumneavoastră absolut îngrozitoare, adăugă ea. Dar ştiţi la ce mă refer. Un număr ridicol de mare de fete cu zestre aleargă după dumneavoastră la Londra.

— Ridicol, hm? întrebă el. Dacă nu se înşela, domnişoara Eden Whitney părea geloasă. Nu sunteţi de acord cu abilitatea mea de a fermeca domnişoarele frumoase ale aristocraţiei?

— Sunteţi cel mai puţin fermecător bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. Dar sunteţi bogat, moşteniţi un titlu de conte şi nu aveţi o înfăţişare *de-a dreptul* îngrozitoare. Deci nu este de mirare că aşa de multe fete leşină din cauza dumneavoastră. Ceea ce nu scuză însă tendinţa

dizgraţioasă pe care o aveţi de a încuraja femeile să umble după dumneavoastră.

— N-am încurajat nici măcar o dată vreo femeie să umble după mine, protestă el. Cu excepţia ei, şi era păcat că ea rezista la momeala lui. Şi, repet, nu am nicio intenţie de a continua, încheind o căsătorie de convenienţă.

Ea flutură iritată din mână.

— Ajungem imediat şi la asta. Eu încă sunt curioasă de ce bunicul dumneavoastră este aşa de hotărât să vă căsătorească cu verişoara.

A făcut vreo promisiune cuiva aflat pe patul de moarte? întrebă ea sarcastic.

— De fapt, da.

— Cred că glumiţi. Cine mai face genul ăsta de lucruri?

— Scoţienii o fac.

Ea nu vorbi câteva momente.

— Mi se pare barbar, dacă mă întrebaţi, zise ea într-un final.

— Ce nu înţelegeţi este cât de importante sunt legăturile de familie în clanurile scoţiene. Familia mea este membră a clanului Graham, ca şi familia Donellei. De fapt, unchiul Donellei este căpetenia uneia dintre cele mai vechi ramuri ale clanului. Nu doar tatăl Donellei a dorit să o căsătorească cu mine – o dorinţă reafirmată pe patul său de moarte –, ci şi unchiul ei vrea ca ea să fie căsătorită cu moştenitorul căpeteniei. Ca membru loial al clanului, bunicul meu a ales să fie de acord. Alec nu-şi putu reţine o grimasă. Bunicul meu o fi el aristocrat şi om de afaceri uns cu toate alifiile, dar când vine vorba de treburile clanului este cât se poate de modă veche. Lui i se pare o idee minunată să întărească legăturile familiei cu clanul. Vechile metode sunt cele mai bune, după cum îi place lui să afirme.

— Dar nu sunteţi un Graham, protestă Edie. Şi nici bunicul dumneavoastră nu este, din moment ce numele lui este Callum Frances Haddon, al şaptelea conte de Riddick. Şi dumneavoastră sunteţi un Gilbride, deci cum poate el – sau dumneavoastră – să fiţi un membru al clanului

Graham?

Chiar îşi făcuse temele în ceea ce-l privea. Se pare că Edie era mai interesată de el decât lăsase să se vadă.

— Familia Haddon este numele unei ramuri a clanului, zise el. Face parte din familiile care au ales să jure credinţă unui anumit clan. Haddon a jurat loialitate în urmă cu secole familiei Montrose, care conduce clanul Graham. Şi, desigur, au existat căsătorii între Graham şi Haddon de secole. Legăturile sunt profunde.

Ea se încruntă.

— Parcă ziceaţi că unchiul domnişoarei Graham este căpetenia clanului.

— A uneia dintre ramurile *de cădeţi* ale familiei, şi astea sunt câteva. Capul întregului clan este James Graham, actualul duce de Montrose. De fapt, castelul Mugdock, care se află de partea cealaltă a acestei păduri – se întrerupse pentru a arăta cu capul spre drumul din faţă, care se pierdea printr-un pâlc des de copaci – este o aşezare istorică a clanului Graham. E unul dintre motivele pentru care am vrut să-l vedeţi.

Ea privi dealul mare din faţa ei, încercuit de un şanţ în părţile mai joase şi acoperit de pădure, în cele mai înalte. Mugdock se afla în vârf, încă ascuns de copaci şi de panta dealului.

— Este frumos, zise ea, zâmbindu-i în treacăt. Şi chiar se poate vedea deja.

— Priveliştea de la castel este şi mai frumoasă.

Ea clătină un pic din cap şi apoi îşi concentră din nou atenţia asupra lui.

— Deci ducele este căpetenia clanului, dar unchiul domnişoarei Haddon este căpetenia unei ramuri, o poziţie mai puţin importantă. El încuviinţă din cap.

— Toate clanurile au ramuri secundare, şi fiecare are căpetenia lui. Există, de exemplu, Montrose Graham, ramura principală, dar mai există şi Fintry Graham, Claverhouse Graham, Menteith Graham şi Inchbrakie Graham. Şi apoi mai există duzini de familii care au depus un jurământ. Of, adăugă el cu un zâmbet răutăcios, să nu

uităm toate felurile în care se scrie numele Graham. Toate acele familii aparţin şi ele clanului.

— Sfinte Dumnezeule! Cum le ţineţi socoteala?

— Nu este mai complicat decât în cazul aristocraţiei britanice. Tot ce trebuie să faci este să cauţi în Debrett[6], pentru a înţelege.

— Poate, dar hai să rămânem la scoţieni, momentan. Aţi zis că bunicul este o căpetenie, nu-i aşa?

El încuviinţă din cap.

— Dacă e-aşa, atunci de ce trebuie să facă ce vrea căpetenia unei ramuri secundare?

— Titlul de căpetenie este dat mai degrabă pentru a desemna o anumită proprietate sau un anumit pământ. În urmă cu secole, şeful unui clan din Highlands se numea căpetenie, dar acum se referă la un membru al nobilimii scoţiene. Nu neapărat la o căpetenie de clan.

— Deci căpetenia ramurii îi poate da ordine bunicului dumneavoastră?

— Nimeni nu-i poate da ordine bunicului, răspunse sec Alec. Dar bunicul va dori cu siguranţă să onoreze dorinţele căpeteniei de ramură şi să-şi demonstreze loialitatea faţă de un membru important al clanului. Ridică din umeri. Oricum, mereu a fost de acord cu căsătoria din propriile lui motive. Nu a trebuit să-l oblige nimeni.

În ciuda încruntăturii ei sceptice, Alec nu avea nicio intenţie să-i spună cât de greu de înduplecat era, de fapt, bunicul lui. Avea la fel de multă legătură cu necazurile mamei lui decedate şi cu naşterea lui cum avea legătură cu loialitatea faţă de clan.

Ea îşi aplecă capul şi-l studie peste marginea ochelarilor. El aproape râse la cât de mult semăna gestul cu cel al surorii ei. Dacă Edie începea să poarte ochelari în mod regulat, nimeni nu le va mai putea deosebi pe surori.

Cu excepţia lui şi a lui Wolf.

— Şi domnişoara Haddon? întrebă Edie. Ea ce simte faţă de situaţie?

---

6 Listă cuprinzând familiile ce fac parte din aristocraţia britanică, (n.red.)

Asta era partea cea mai dificilă.

— Nu sunt foarte sigur.

Ea clipi.

— Cum adică „nu sunteţi sigur”? Când aţi vorbit ultima dată cu ea?

— Acum zece ani.

Ea rămase cu gura căscată. O clipă mai târziu, când una dintre roţi se poticni într-un şanţ de pe drum, ea aproape că sări de pe locul ei. Alec o prinse înainte ca ea să cadă din trăsură.

Edie bolborosi ceva în timp ce-şi îndrepta ochelarii şi apoi boneta. Când ridică în sfârşit privirea spre el, nu părea mai puţin enervată.

— Tot atunci s-a anunţat şi logodna – acum zece ani? Au trecut de atunci… să mă gândesc… şaisprezece ani?

— Da, şi Donella abia avea cincisprezece.

Edie deveni şi mai confuză.

— Deci, după ce a fost anunţată această logodnă, zise ea, ce-aţi făcut? Aţi plecat pur şi simplu de acasă?

— Păi, da.

Nu se putu abţine să nu se gândească ce ridicol suna.

— Şi acum, după zece ani, primul lucru pe care-l veţi face când reveniţi acasă este să încercaţi să rupeţi logodna?

El ridică din umeri.

— Bănuiesc că, pe scurt, cam da.

Acum chiar îl săgeta cu privirea.

— Şi nu v-aţi gândit niciodată să-mi spuneţi mie sau mamei că vom ateriza tocmai în toiul unui conflict al clanului?

Normal că se gândise la asta. Dar dacă le-ar fi spus, se îndoia serios că ele ar mai fi fost de acord să-l însoţească în nord. Cu toate astea, îi era imposibil să recunoască faţă de ea.

— Conflict de clan? Doar nu o să ne scoatem pumnalele şi o să ne omorâm între noi. Cel puţin aşa spera el. Şi apoi, parcă ziceaţi că nu vă interesează.

— Însăşi prezenţa noastră în casa dumneavoastră

face ca lucrul acesta să ne intereseze, om îngrozitor ce sunteţi! exclamă ea. Apropo, nu v-a spus nimeni niciodată că doar femeia poate rupe o logodnă oficială? Ar fi culmea scandalului dacă aţi acţiona contrar dorinţelor ei. Aţi distruge reputaţia bietei fete.

La naiba! Ultimul lucru de care avea Alec nevoie acum era compasiunea feminină a lui Edie faţă de Donella.

— N-am de gând să creez un scandal sau să distrug bunul renume al verişoarei mele. O să găsesc o cale de a rezolva situaţia în avantajul tuturor.

Ea se uită la el ca la un nebun scăpat de la sanatoriu, apoi reveni la bolborositul ei.

Alec oftă în gând. Ca orice altceva când venea vorba de Edie Whitney, lucrurile nu mergeau conform planului. Trebuia să-i liniştească temerile multiple şi apoi să o convingă să-l ajute cu planul său – un plan care depindea complet de sentimentele ei faţă de el, într-un fel sau altul.

Dacă nu reuşea, în curând avea să se îndrepte spre altar cu femeia nepotrivită.

Capitolul 8

După încrezătoarea trecere în revistă de către Gilbride a necazului în care se afla, Edie fusese obligată să se lupte pentru a-şi controla temperamentul. Normal că inima ei nesăbuită sărise în sus de bucurie la vestea că el nu intenţiona să se căsătorească cu logodnica sa. Cu toate astea, era uimită de lejeritatea afirmaţiei lui că putea rupe uşor o logodnă existentă de mult timp. După tot ceea ce povestise el despre clanul şi familia sa, ea se îndoia că va fi uşor. Dar puternicul căpitan Gilbride, favoritul aristocraţiei, nu-şi putea imagina că, dacă pocnea din degete, nu primea ce voia.

Ei bine, şi ea fusese favorita aristocraţiei, şi uite unde ajunsese.

Era treabă serioasă să rupi o logodnă. Rareori se făcea, şi mai ales nu de către bărbat. Şi se părea că loialităţile faţă de clan adăugau un alt strat de complexitate

situaţiei. Dacă nu cumva domnişoara Haddon voia să iasă din aranjament *şi* era dispusă să îşi înfrunte rudele, Edie nu vedea cum Gilbride urma să reuşească – altfel decât purtându-se ca un bărbat complet lipsit de onoare, ceea ce cu siguranţă nu era.

Luând totul în consideraţie, călătoria începea să se dovedească un dezastru. Nu doar că, în curând, ea şi mama vor fi aruncate în mijlocul unui conflict medieval de clan, dar mai avea şi impresia că va fi martoră la o nuntă scoţiană.

Trăsura intrase într-o pădure maiestuoasă, înaintând pe sub coroanele groase ale unor stejari enormi. Dacă Edie nu ar fi fost aşa absorbită de povestea lui Gilbride, s-ar fi bucurat de privelişte. Mai ales că acum putea să o şi vadă.

Atinse pe furiş ramele delicate, dar solide ale ochelarilor, care i se potriveau perfect. Majoritatea bărbaţilor pe care-i cunoştea ea ar fi fost îngroziţi să o vadă arătând ca o intelectuală, dar pe Gilbride nu părea să-l deranjeze deloc. Era clar că cheltuise o grămadă de bani pe acei ochelari frumos lucraţi şi că îşi dorise ca ea să-i poarte. Chiar era un gest cu adevărat amabil din partea lui şi, din moment ce în ultima vreme amabilitatea lipsise din viaţa ei, cadoul devenea şi mai preţios. Era un cadou care nu părea să ceară altceva în schimb decât un simplu „mulţumesc”.

— Cum arată? zise Edie, dorind dintr-odată să ştie.

— Cine adică? întrebă Gilbride destul de absent.

— Domnişoara Haddon, normal, zise ea.

Nu-i scăpă cum el miji ochii sau cum gura i se strânse într-o linie dreaptă, de nemulţumire. Îşi dădu seama acum că, nepurtând ochelari, pierduse multe nuanţe revelatoare ale exprimării şi manierelor.

— Abia îmi amintesc, zise el pe o voce tăioasă.

— Dar aţi spus că aţi crescut cu ea. Cu siguranţă vă amintiţi ceva.

El rămase adâncit într-o tăcere sumbră.

— Haide să începem cu ceva simplu, zise ea. Este pitică sau înaltă, brunetă sau blondă, slabă sau…?

— Am înţeles la ce vă referiţi, domnişoară Whitney.

Din câte îmi amintesc, Donella este înaltă şi slabă, cu un păr care bănuiesc că mai degrabă ar fi roşcat decât roşu. Are ochi verzi, un ten deschis şi era considerată una dintre cele mai frumoase fete din ţinut încă de când am plecat eu.

Asta nu suna bine. Putea doar să spere că, după ce crescuse, devenise o slăbănoagă. Dacă Edie era cu adevărat norocoasă, poate că domnişoara Haddon se umpluse de pistrui asortaţi cu părul ei.

Şi nu era ea oare o îngrozitoare pisică bătrână, dacă spera aşa ceva?

— Pare minunată, zise Edie. Şi cum e?

Gilbride era atent la drum şi la animalele sale. Ieşind din pădure, drumul şerpuia pe o pajişte minunată, în pantă, acoperită de ferigi şi iarbă-neagră, printre care se amestecau nuanţe tomnatice de roşu şi mov.

Când el nu răspunse, Edie îl înghionti în coaste.

El se încruntă la ea.

— Ce contează cum e?

— Din moment ce vă este logodnică, bănuiesc că voi petrece destul de mult timp cu ea. Deci vreau să ştiu la ce să mă aştept.

El zise ceva în şoaptă – o înjurătură, după cum părea, şi nu una pe care ea să o ştie. Îşi notă în gând să-l întrebe ce însemna când avea să-l găsească într-o dispoziţie mai bună.

— Îmi amintesc că era o fată foarte docilă, zise el într-un final. Mereu era destul de tăcută, deşi nu neapărat timidă. Doar… tăcută. Gura i se modifică într-un zâmbet crispat. Deşi ne certa fără nicio teamă pe mine şi pe Fergus când făceam prea multă gălăgie sau intram într-una din nenumăratele noastre belele. Donella era o fată ascultătoare, care niciodată nu a creat probleme părinţilor ei sau bunicului meu.

Edie făcu o grimasă.

— Pare… Era pe cale să spună „plictisitoare”, dar se opri la timp. Foarte plăcută. Este îndemânatică?

— Cel puţin din câte îmi amintesc eu. Era expertă la brodat şi învăţa tot felul de chestii femeieşti. Pictat,

muzică… părea să se priceapă la toate.

Edie încercă să nu scrâşnească din dinţi. Şi ea era pricepută la dans, dar pictatul, desenatul şi muzica mereu o plictisiseră îngrozitor. Deşi îi plăcuseră cursurile de istorie, geografie şi poezie, prefera să stea pe afară decât înăuntru, cu mama ei, pierzându-şi după-amiaza cu cusutul sau ciupitul harpei.

— Pare un adevărat model de perfecţiune, zise ea, sperând să nu pară la fel de geloasă cum se simţea. Drăguţă, talentată, dulce şi ascultătoare. De fapt, pare soţia perfectă. Spuneţi-mi din nou de ce nu vreţi să vă însuraţi cu ea?

Maxilarul lui Gilbride se mişca de parcă-şi mesteca răspunsul.

— Pentru că este cea mai plictisitoare persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

Edie fu nevoită să-şi muşte buza pe interior ca să nu râdă. Remarca lui tranşantă o înveseli mult.

Dar tot nu era bine să-şi facă prea mari speranţe. Până la urmă, Gilbride avusese şaisprezece ani când îşi văzuse ultima dată verişoara. Ceea ce atunci i se părea plictisitor, după zece ani putea fi cu totul altceva. Din experienţa ei, bărbaţii spuneau că le plac femeile hotărâte, dar se întâmpla opusul când venea vorba de a se căsători cu ele. Era suficient exemplul părinţilor ei. Tatăl ei îşi evita soţia cât de mult putea când mama îşi exprima categoric părerile. Edie nu se îndoia că *papa* ar fi fost mai fericit cu o soţie mai puţin autoritară şi, negreşit, cu mai puţine păreri.

Şi apoi, verişoara lui ar fi putut, odată cu vârsta, să devină mai interesantă.

— Poate că s-a schimbat, zise Edie. Poate că era doar timidă.

El o privi iritat.

— Domnişoară Whitney, mi se pare că aveţi intenţia să mă convingeţi că ar trebui să mă însor cu verişoara mea. De ce?

Obrajii i se încălziră dintr-odată. Bănuia că părea că susţine cauza domnişoarei Haddon, ceea ce ar fi chiar

pervers. Dacă Edie era sigură de ceva, acela era faptul că nu voia ca Gilbride să se însoare cu nimeni, cel puţin cât se afla ea prin preajmă.

Făcu un efort să râdă.

— Sunt doar curioasă, atâta tot. După cum am mai spus, nu este deloc treaba mea.

— Bun, zise el printre dinţi. Atunci poate schimbăm subiectul.

— Cum doriţi, zise ea cu o voce degajată.

Se apropiau de vârful dealului, ceea ce-i permitea lui Edie să zărească zidurile castelului de dincolo de şirul de stejari aflaţi în faţa lor. Mare parte din frunzele copacilor căzuseră, formând un covor roşu-portocaliu sub roţile trăsurii.

Când ajunseră pe culme, castelul Mugdock se dezvălui în toată splendoarea lui antică, un zid de piatră cenuşie mare şi erodat ce încercuia vârful. Un turn din partea de sud-vest părea întreg. Avea cam patru etaje, mai lat spre vârf, arătând ciudat şi masiv. Mugdock nu era absolut deloc un castel din poveşti, ci mai degrabă o structură greoaie, deprimantă, cu un aer aproape primitiv. O făcea să se gândească la bătălii vechi şi acerbe, la războinici în kilturi care-şi mânuiau pumnalele în vreme ce luptau cu disperare să-şi apere pământurile de năvălitori sau de detestaţii englezi de la sud de Zidul lui Hadrian[7].

Edie îl adora.

— Este aşa de… aşa de…

— Urât? Da, fetiţo, este urât, zise Gilbride cu un accent scoţian pronunţat, tachinând-o. Nu veţi găsi vreun prinţ frumos la Mugdock, deşi s-ar putea să daţi peste nişte fantome urlătoare. Mugdock a fost fortăreaţă pentru războinici, construită ca să reziste atacurilor din partea altor clanuri.

— Este uimitoare, ca o cloşcă gigant dominând peisajul. Mereu a aparţinut familiei Graham?

El îi zâmbi ciudat, de parcă ea spusese ceva ce-l

7 Fortificaţie construită între anii 120-128 d.H. în Anglia romană, pe timpul împăratului Hadrian (n.red.)

surprinsese.

— A schimbat proprietarul o dată sau de două ori, prin anii 1600, dar a rămas sub stăpânirea clanului Graham în cea mai mare parte a istoriei sale.

— Aţi spus că este reşedinţa oficială a clanului Graham. Ducele de Montrose îşi petrece şi el timpul aici?

El pufni.

— Doamne, nu! Este pe jumătate părăginit, şi conacul în sine nu este mare. Ducele şi familia sa locuiesc la castelul Buchanan, aproape de Loch Lomond.

Eden se încruntă.

— Aş fi crezut că la castelul Buchanan stă căpetenia clanului Buchanan.

— Nu mai stă.

Ea îl privi exasperată.

— Scoţienii fac tot ce pot ca să încurce lucrurile în felul ăsta?

— Face parte din strategia noastră pe termen lung de a enerva englezii. Tot ce trebuie să ştiţi este că deseori ne-am luptat între noi, nu doar cu invadatorii de la sud, aşa că multe fortăreţe ale clanurilor au trecut de la unii la alţii de-a lungul secolelor. Scoţienii sunt destul de fioroşi, şi nu apreciem prea mult când cineva ne ia ceea ce ne aparţine de drept.

Ea făcu o grimasă.

— Scoţienii nu au avut mereu succes în acest aspect, nu-i aşa?

El rămase tăcut în timp ce trecea printr-o poartă îngustă de piatră, intrând în curtea interioară.

— Da, aşa este, dacă a depins de partea cui se afla clanul tău sau ce religie preferai, zise el într-un final. Credeţi-mă când vă spun că pentru mulţi scoţieni doleanţele din trecut sunt încă proaspete în memoria lor.

Asta părea de rău augur. Edie hotărî că era momentul să adopte un ton mai blând.

— Sper că nu ne va omorî nimeni pe mine şi pe mama, ca pe Lady Macbeth. Ar fi un mod cam neplăcut de a ne încheia călătoria. Nu-mi imaginez nici că tata va fi prea

mulţumit. Apăsă cu degetul pe bărbie, de parcă gândea profund. Desigur, după ultimele săptămâni, s-ar putea să nu-l deranjeze un asemenea rezultat.

El râse.

— A părut destul de mulţumit să vă vadă plecând pe dumneavoastră şi pe mama dumneavoastră.

— Nu-mi amintiţi.

— Oricum ar fi, nu trebuie să vă faceţi griji în legătură cu ospitalitatea scoţiană. Bunicul meu este un supus loial al Coroanei – când nu defăimează pe vreunul din prinţi, mai exact.

— Păi, nu i-ar găsi nimeni vreo vină pentru asta. Sunt o adunătură destul de dezgustătoare.

— Habar n-aveţi, murmură el în vreme ce oprea trăsura.

Edie se încruntă la acel comentariu ciudat.

— Îmi pare rău. Ce aţi spus?

— Nimic. Sunteţi pregătită pentru un tur?

Părea că avea o dispoziţie destul de schimbătoare, ceea ce lui Edie i se părea firesc, ţinând cont că se întorcea acasă după zece ani şi avea de înfruntat o situaţie de familie dificilă. Încercă să-şi amintească faptul că dispoziţiile lui Gilbride şi grijile lui nu erau treaba ei. Dacă avea destulă minte, va păstra o distanţă respectabilă faţă de interesantul căpitan şi de întreaga lui familie.

— Bine aţi venit la reşedinţa oficială a clanului Graham, domnişoară Whitney! Privirea lui deveni caldă şi provocatoare. Promit să nu vă plictisesc cu excesiv de multă istorie de familie.

Era imposibil să nu-i zâmbească la rândul ei.

— Chiar îmi place istoria familiei dumneavoastră. Este mult mai interesantă decât a familiei mele.

Era pe cale să-i răspundă, când un grăjdar apăru printr-o crăpătură din zidul vechi al fortăreţei principale, cel care delimita curtea interioară mai mică. Bărbatul îşi scoase pălăria în faţa lui Gilbride şi se îndreptă spre cai.

— Asta-i un aranjament ciudat, zise ea în timp ce Gilbride o ajuta să coboare. O curte într-o curte.

— E partea cea mai veche a castelului. Include turnul de sud-vest, care este încă locuibil, spre deosebire de celelalte turnuri din zidul împrejmuitor.

El arătă în curtea cea mare spre o mică ruină din colţ.

— Acolo-i capela. După cum vedeţi, nu a mai rămas cine ştie ce din ea. Şi acolo, zise el, făcând un gest în spatele ei, este conacul. A fost construit în secolul al XVII-lea, după ce vechile apartamente au fost distruse în urma unei bătălii.

Edie se întoarse şi văzu o clădire lungă şi destul de simplă, cu două etaje, lipită de zidul de apărare. Era făcută din aceeaşi piatră gri ca şi celelalte, doar că părea să fie o construcţie mai nouă. Era bine întreţinută şi avea un aer destul de demodat, care părea să se potrivească cu stilul robust al castelului şi cu împrejurimile.

Gilbride porni spre casă.

— Aş vrea să informez menajera că am sosit. După aceea putem hoinări.

Înainte de a mai face câţiva paşi, uşa din mijlocul clădirii se deschise şi dădu la iveală o femeie de vârstă medie, corpolentă, într-o rochie gri curată, cu părul acoperit de o bonetă albă la fel de curată. Ea înaintă grăbită peste lespezile de piatră pentru a-i întâmpina cu un zâmbet larg pe chipul ei plăcut. Când ajunse în dreptul lui Gilbride, făcu o reverenţă joasă.

— Vai, doamnă Graeme, zise Gilbride, arătaţi splendid. N-aţi îmbătrânit o zi de când v-am văzut ultima dată.

— Stăpâne, asta sună a minune, dac-ar fi adevărat, zise femeia cu un accent moale, de bun venit. Dar este tare bine că aţi revenit acasă. Vi s-a dus foarte mult lipsa, mai ales de către căpetenie.

— Şi este bine să fii acasă, răspunse el. Întoarse capul spre Edie. Aceasta este domnişoara Whitney. Ea şi mama ei vor locui la Blairgal pe timpul iernii. M-am gândit că i-ar plăcea să facă un tur al castelului Mugdock.

Doamna Graeme o privi pe Edie, cercetând-o rapid, apoi înclină respectuos din cap.

— În numele Excelenţei Sale, ducele de Montrose, sunteţi bine-venită la castelul Mugdock, domnişoară Whitney. Privi din nou spre Gilbride. Doriţi să intraţi pentru ceva de băut înainte să începeţi turul, stăpâne?

Gilbride îşi ridică privirea spre cer.

— Cred că vom lăsa asta pentru mai târziu. Pare să se înnoreze, şi aş vrea să vedem priveliştea din turn cât încă străluceşte soarele.

Doamna Graeme încuviinţă entuziasmată din cap.

— Este o privelişte frumoasă, mai ales asupra lacului şi a dealurilor Campsie Fells. Sunt sigură că tânăra domnişoară se va bucura foarte mult de ea.

— Atunci ne vedem la un ceai într-o oră, spuse Gilbride.

— Va fi pregătit în salon, când doriţi. Sunt doi băieţi la grajduri, şi domnul Graeme este prin preajmă, aşa că doar strigaţi dacă aveţi nevoie de ceva, stăpâne.

Gilbride încuviinţă prietenos din cap spre femeie, apoi o conduse pe Edie mai departe.

— De ce vă tot spune „stăpâne”? întrebă ea. Eraţi doar un băiat cu pantaloni până la genunchi.

El ridică din sprâncene la ea.

— Slavă Cerului pentru asta, eh, fetiţo?

Ea suspină.

— Vă rog, nu vă faceţi iar numărul de mocofan scoţian. Ştiu că sunteţi foarte tentat, acum că aţi ajuns acasă, dar vă implor să vă abţineţi.

— De fapt, bunicul m-ar omorî dacă m-ar auzi, aşa cum ar face orice scoţian respectabil.

— Mă bucur să aud asta. Ar trebui să mă arunc din acel turn dacă aţi continua. „Stăpâne”.

Făcu o reverenţă batjocoritoare spre el.

— Chiar sunteţi o vulpoaică, zise el clătinând din cap. Pentru ştiinţa dumneavoastră, domnişoară Imprudentă, „stăpân” este titlul oficial al moştenitorului contelui de Riddick. Este echivalentul scoţian al titlului politicos de viconte, care este deseori dat moştenitorului titlului de conte englez. Titlul meu complet este căpitanul Alasdair

Hector Gilbride, stăpân de Riddick.

— Stăpâne Riddick, zise ea, împleticindu-şi limba. Îmi place. Şi dacă v-aţi căsători, soţia ar fi „stăpâna Riddick”?

— Am crezut că am fost de acord să încheiem acest subiect destul de neplăcut.

Ea făcu o grimasă.

— Îmi pare rău. Buzele mele vor rămâne pecetluite pentru totdeauna pe acest subiect.

— Sincer, mă îndoiesc.

— Nu este nevoie de sarcasm, stăpâne Riddick. Dar am o întrebare despre alt subiect.

El îi strecură mâna în curbura braţului în vreme ce intrau în curtea interioară. Edie aprecie pentru o clipă senzaţia pe care i-o dădeau muşchii aceia puternici sub degetele ei.

— Şi anume? întrebă el.

— Toţi oamenii pe care-i voi întâlni de acum înainte se vor numi Graham?

— Nu, dar mulţi dintre ei, da.

— Bănuiesc că, aşa, va fi mai uşor să-i ţin minte pe toţi.

— Cu excepţia faptului că există câteva variaţiuni în ce priveşte ortografia. Menajera ducelui, de exemplu, îşi pronunţă numele „g-ra-e-m-e”. Şi ar fi bine să ţineţi minte că toţi suntem cam sensibili când vine vorba de felul cum ni se pronunţă numele.

— Spuneţi-mi, vă rog, că glumiţi.

— Credeţi-mă, aş vrea să nu fie aşa.

Ea oftă dramatic.

— Aveţi dreptate. Evident că *este* un complot sinistru împotriva englezilor. Cât de diabolic din partea voastră, a tuturor!

Edie era sigură că nu doar imaginaţia ei o făcea să întrezărească şi mai multă căldură în privirea lui Gilbride, când acesta se uită la ea.

— Oh, cred că scoţienii chiar vi se vor părea diabolici când vine vorba să obţină ce-şi doresc, domnişoară Whitney, murmură el pe o voce aşa de seducătoare, încât

ea abia îşi reprimă impulsul de a nu se ghemui la pieptul lui tare şi musculos, precum o pisicuţă ce caută căldura.

Dar ăsta ar fi fost cel mai prost lucru pe care l-ar fi putut face, pentru că abia terminase capitolul cu scandalul, şi nici măcar fermecătorul şi chipeşul Alasdair Gilbride nu avea puterea să o ademenească într-un alt scandal.

Capitolul 9

Gilbride era versiunea masculină a uneia dintre sirene, ducând la pierzanie femeile neajutorate. Mare parte din timp, Edie bănuia că el nici nu-şi dădea seama că ademenea femeile spre stânci. Acum însă era convinsă că el ştia exact ce face, pentru că flirta cu o intenţie leneşă şi senzuală, lucru ce o avertiza să se lege metaforic de catarg. *De ce* făcea aşa era un mister pe care avea să-l rezolve mai târziu, după ce-ar fi avut timp să se gândească la asta.

El tocmai visa la Edie şi la cât de romantică era Scoţia toamna, cu imaginea vie a amândurora călărind printre văi – singuri.

Serios, ce-i prea mult e prea mult.

— Da, toate astea sună încântător, dar apoi mai sunt cimpoaiele, şi caltaboşul, şi ploaia, şi conflictul din clan, şi Dumnezeu mai ştie ce, interveni ea. Nimic din toate astea nu mi se par prea romantice.

Întreruperea ei nepoliticoasă păru să-i facă mintea să se poticnească. Îşi închipui că nu multe fete îl întrerupeau pe Gilbride în mijlocul flirtului, aşa că se felicită singură că avusese curajul să o facă.

După o clipă, el îi zâmbi ironic.

— Încercaţi să-mi spuneţi că nu vă plac cimpoaiele şi caltaboşul? Mă distruge perspectiva dumneavoastră lipsită de romantism asupra vieţii.

— Nu este nimic romantic la caltaboş, şi ştiţi asta. Acum, nu mai flirtaţi atâta, şi povestiţi-mi mai bine despre

castel. Vreau să aflu totul.

El o studie câteva secunde, cu zâmbetul acela ironic în colţul gurii. Îi adora gura. Cu buze ferme şi aşa de masculină, fiind totodată generoasă şi cu tendinţa de a zâmbi ştrengăreşte, înmuind genunchii unei femei. Era încă un element ademenitor pe lista lungă a tentaţiilor pe care le inspira acest bărbat. Edie putea doar să-şi imagineze ce ar simţi dacă gurile lor s-ar atinge.

„Nesăbuito! Nu te gândi la asta”. În ciuda protestelor lui în legătură cu viitorul statut conjugal, Gilbride era logodit cu o altă femeie. Până când se schimba asta, Edie trebuia să ţină garda sus.

— Este ciudat, dar niciodată nu v-am considerat o laşă, zise el într-un final.

Ea rămase cu gura căscată câteva secunde, apoi surpriza fu înlocuită de indignare.

— Să ştiţi, căpitane Gilbride…

— Mă predau, o întrerupse el râzând. Acceptaţi umilinţa mea în faţa dumneavoastră, împreună cu umilele mele scuze.

Se uită la el, fumegând în tăcere. Dar din moment ce nu era sigură ce ar fi vrut să-i spună, poate că era mai bine s-o lase baltă.

— Sunt iertat? întrebă el, încercând să pară la fel de umil pe cât promisese că va fi.

Era o încercare absurdă, pentru că Alasdair Gilbride nu putea să pară umil nici dacă-i depindea viaţa de asta.

— Oh, prea bine, zise ea. Accept, dar numai pentru că vreau să văd Mugdock. Dacă nu, iau trăsura şi vă las să veniţi pe jos înapoi la vila Breadie.

El oftă în timp ce o conducea pe lângă următorul şir de grajduri, spre turnul principal.

— Sunteţi o femeie cu sânge rece, domnişoară Whitney.

— Şi dumneavoastră sunteţi cel mai enervant bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. Ar fi bine să nu staţi prea aproape de marginea turnului când ajungem sus sau s-ar putea să suferiţi un accident nefericit.

El îşi duse o mână la piept.

— Voi lua în considerare sfatul dumneavoastră.

— Sunt convinsă că o veţi face, zise ea sec.

El doar îi zâmbi ştrengăreşte.

Se opriră la baza scării ce urca în impunătorul şi vechiul turn. Clădirea nu părea să aibă o uşă care să dea direct în curte.

— Asta este singura intrare? întrebă ea oarecum surprinsă.

— Da. Arată ciudat, dar asta pentru că, astfel, era mai uşor de apărat castelul. Hai să urcăm, aveţi grijă pe unde păşiţi!

Ea îşi ridică fustele şi porni în sus pe treptele înguste. În unul sau două locuri spaţiul se îngusta, dar în rest era în stare bună.

— Nu trebuie să vă faceţi griji, căpitane. Văd perfect.

Şi aşa era. Putea să vadă fiecare crăpătură din piatra gri, fiecare pată unde marginile erau tocite sau unde bucăţi netede de muşchi aşteptau un picior neatent să alunece. Măcar o dată nu trebuia să umble cu grijă sau să depindă de altcineva pentru a compensa vederea ei proastă. Asta fusese mereu cea mai rea parte – să trebuiască să cedeze în faţa slăbiciunii ei.

Dar vanitatea ei nu generase decât un cerc de prieteni superficiali şi nesinceri, până la urmă, care o abandonaseră la primul semn de necaz.

În capul scărilor, Gilbride întinse un braţ lung pe după ea, pentru a deschide uşa. O atinse în treacăt, corpul lui mare captivându-i pentru scurt timp simţurile lui Edie. Simţind că rămâne fără aer, ea se precipită în încăperea ce părea să ocupe tot etajul. Avea un tavan înalt şi o vatră mare înnegrită de funingine. O masă mare de stejar se afla acolo, cu patru scaune grele, de modă veche, o banchetă antică în faţa şemineului, un candelabru de fier atârnând de tavan şi cam atât. Camera era slab luminată de două ferestre încadrate cu bare de fier, proiectate în mod evident cu scop defensiv.

Răsucindu-se încet pe călcâie, cercetă încăperea

sumbră. Înăuntru era rece şi mirosea uşor a mucegai, iar pereţii groşi blocau orice sunet de afară. Nu-ţi trebuia mult să-ţi imaginezi viaţa aici în vremurile mai sălbatice, când bandiţii cutreierau prin ţinut şi clanurile se luptau între ele. Niciodată nu se considerase o persoană cu multă imaginaţie, dar, stând în castelul Mugdock, simţi fantomele istoriei în jurul ei.

Gilbride se sprijini de uşă, privind-o în tăcere. În ciuda hainelor lui la modă, şi el avea ceva sălbatic sau neîmblânzit, ceva ce ea nu observase în totalitate înainte, în saloanele civilizate de bal şi în saloanele de primire ale aristocraţiei. Cu corpul lui puternic şi prezenţa plină de încredere, părea să aparţină acestei aşezări aspre, un om dintr-un lung şir de războinici fioroşi, care putea înfrunta orice provocare, înfrânge orice inamic.

— Ce părere aveţi? întrebă el. Era o relicvă, şi încă una cam mucegăită. Acum puteţi înţelege de ce ducele şi familia sa petrec aşa de puţin timp aici.

Ea zâmbi.

— Mie mi se pare splendid. Dacă închid ochii, sunt sigură că aud urletele invadatorilor saxoni sau văd vrăjitoarele fierbându-şi poţiunile pentru regele din Cawdor.

— Nu aţi mai crede că este splendid dacă ar trebui să locuiţi aici, zise el. Probabil aţi căpăta o infecţie la plămâni. Şi apoi, nu este aşa de vechi. Doar din secolul al XIV-lea.

Ea arătă cu degetul spre el.

— Nu dumneavoastră m-aţi acuzat că-mi lipseşte imaginaţia romantică? Refuz să permit să-mi distrugeţi visurile cu pălăvrăgitul despre infecţii la plămâni şi mucegai. Acum, ce altceva mai este de văzut? Bătu din palme, la un gând subit. Spuneţi-mi, vă rog, că există o temniţă.

— Doar o celulă, care, dacă nu mă înşală memoria, este *foarte* mucegăită. Este folosită pentru a depozita mobila şi alte lucruri din gospodărie cu care nimeni nu ştie ce să facă. Nu există o cameră de tortură, celule de temniţă sau cripte pe nicăieri pe aici. Doar multe pânze de păianjeni, păianjeni şi şoareci.

Ea se strâmbă la el.

— Sunteţi hotărât să-mi distrugeţi toate speranţele, nu-i aşa? La ce-i bun un castel fără cameră de tortură?

— De fapt, există ceva mult mai bun decât o cameră de tortură. Veniţi cu mine!

Întinse o mână.

Edie îl studie o clipă, neavând încredere în zâmbetul lui seducător. Dar momeala era prea mare, aşa că i se alătură, şi el o conduse spre o serie de scări ascunse într-un colţ al camerei. Erau foarte înguste şi foarte abrupte, iar ea, în ciuda excelenţilor şi noilor ei ochelari, alunecă. Din spate, Gilbride o prinse cu mâinile lui mari de şolduri.

— Ai grijă la mers, iubire, murmură el.

Inima ei o luă la goană cu acel alint spus la întâmplare. Sau poate că fusese din cauza degetelor lui lungi simţite pe şoldurile ei, ţinând-o un pic mai mult decât era nevoie.

— Mulţumesc, reuşi ea să articuleze.

Termină urcatul în grabă, ajungând la următorul nivel cu răsuflarea tăiată. Încăperea era identică cu cea de dedesubt, doar că fără mobilă, aşa încât Gilbride o îndemnă să continue. În capătul scărilor era o mică uşă care se deschidea spre acoperiş. Ea scoase capul afară, cercetând parapetul care se întindea de jur-împrejurul acoperişului ascuţit, înălţat deasupra turnului.

— Sunteţi dispusă să aruncaţi o privire? întrebă Gilbride rămas cu o treaptă mai jos în spatele ei.

Era destul de sigură că îi oferea o privelişte perfectă a fundului, din moment ce stătea cu spatele la el. Acel gând o făcu să se înfierbânte, în ciuda vântului tăios care-i flutura panglicile bonetei.

Se căţără pe acoperiş şi apoi o luă spre dreapta, lăsând loc şi pentru corpul lui mare să intre prin mica deschizătură. Pentru o clipă se gândi că umerii lui vor rămâne înţepeniţi, dar reuşi să treacă şi să urce pe acoperiş.

— Nu-mi aduc aminte să fi fost aşa de mic, zise el.

— Îmi închipui că eraţi mai mic ultima dată când aţi

urcat aici. Acum sunteţi practic un gigant.

— Nici pe departe, dar eram un băiat slab. Înalt, dar slab ca un vrej de fasole. Bucătăreasa noastră făcea tot ce putea să mă îngraşe, dar nimic nu părea să funcţioneze.

Din câte putea vedea Edie, corpul lui Gilbride nu avea un gram de carne în plus.

— Norocos. La noi era invers. Mama ne certa mereu pe Evie şi pe mine rămâneam prea multe dulciuri. Era îngrozită că vom ajunge nişte…

— Grăsunici?

Ea zâmbi sfioasă.

— Vă asigur, domnişoară Whitney, că nimic din corpul dumneavoastră nu are ceva în plus.

Această remarcă destul de imprudentă fu urmată de o privire tihnită asupra corpului ei. După privirea apreciativă din ochii lui, se părea că era un compliment sincer.

Ea îşi mută privirea de la el pentru a admira priveliştea care aproape o făcea să uite că el flirta cu ea din nou.

— Este frumos, suspină ea.

Turnul se afla pe un dâmb, de unde se putea vedea coasta dealului. Chiar dedesubt se afla pădurea, pajiştea şi mlaştina, culorile toamnei în frunzele căzute ale stejarilor, afine sălbatice şi iarbă-neagră de culoare mov, toate împrăştiate pe un covor natural uimitor. La stânga, sclipind în lumina soarelui de după-amiază, era un lac mare.

— Alea sunt lebede? întrebă ea.

— Da. Există lebede sălbatice pe lacul Mugdock de generaţii.

Edie se aplecă peste parapetul care îi venea până la talie, încercând să se uite mai bine. Gilbride îşi petrecu un braţ peste mijlocul ei pentru a o trage înapoi.

— Uşurel, zise el. Am păstrat noi turnul într-o stare bună, dar pietrele sunt foarte vechi. Nu vreau să-i explic mamei dumneavoastră cum v-am lăsat să căderi.

Când îi simţi braţul în jurul taliei i se tăie iarăşi respiraţia, aşa că se retrase. O uimi cât de mult îşi dorea ca el să nu-i dea drumul.

— Da, cred că mama ar fi uşor irascibilă dacă ar auzi aşa ceva, zise ea. Deşi în felul ăsta n-ar mai avea bătăi de cap cu mine.

El se încruntă.

— Credeam că lucrurile stau mai bine între voi două. Nu mă îndoiesc că mamei dumneavoastră i-a trecut supărarea.

Ea ridică din umeri.

— *Încă e* convinsă că mi-am stricat reputaţia pentru totdeauna. Cuvintele ei, nu ale mele.

— Asta-i ridicol.

— Sunt de acord. Pot să văd ce este de partea cealaltă a turnului?

El se încruntă, dorindu-şi negreşit să continue cu neplăcutul subiect. Ea preluă iniţiativa, alunecând pe lângă el şi ocolind turnul. Gilbride nu avu de ales şi o urmă.

Priveliştea de pe partea cealaltă era şi mai spectaculoasă, şi, pentru câteva minute, se îmbătară cu frumuseţea locului, în tăcere.

— Acolo sunt Campsie Fells, zise într-un final Gilbride, arătând spre culmile înalte ale dealurilor din depărtare. E un loc ce oferă o privelişte frumoasă asupra oraşului Glasgow, dintr-o parte, şi asupra Highlands, de pe partea cealaltă.

Edie îşi lăsă capul pe spate pentru a permite soarelui să-i atingă complet chipul. Bătea un vânt destul de rece, care părea să îndepărteze experienţele epuizante din ultimele săptămâni. Aici, sus, erau doar pietre sub picioarele ei, vântul suflând printre copaci şi ţipătul unui şoim care zbura în cercuri pe deasupra lor. Londra şi aristocraţia erau departe, ca o amintire palidă, şi pentru prima dată după zile întregi nu mai regreta că plecase din oraş. Viaţa părea mai proaspătă aici, mai presus de orice, oferind şansa unui nou început. Dacă sora ei ar fi fost alături de ea, momentul ar fi fost perfect.

Dar şi tovarăşul ei actual avea partea lui de farmec.

Gilbride părea pierdut în gânduri, cu braţele sprijinite pe parapet, privind spre dealuri. După cum îşi ţinea gura cu

colţurile lăsate şi după ridurile de pe frunte, părea că gândurile lui nu erau la fel de plăcute ca ale ei.

— Chiar nu aţi vrut să vă întoarceţi aici, nu-i aşa? întrebă ea.

Când o privi, ea observă un uşor şoc în expresia sumbră a frumoaselor lui trăsături. Gilbride i se păruse mereu cel mai relaxat bărbat, în ciudat carierei lui periculoase de spion. Părea să nu fie niciodată lipsit de replică sau de controlul deplin asupra situaţiei. Era un bărbat foarte încrezător şi arogant de atrăgător, care-şi croia drum prin viaţă cu spada.

Dar în acest moment nu părea bărbatul care ştia mereu ce voia şi cum să obţină acel lucru. Acum părea nefericit.

Apoi însă ceva păru să sclipească în privirea lui furtunoasă, şi liniile din jurul arcuirii dure a gurii lui se înmuiară într-un zâmbet uşor rebel. Ea simţi un ciudat sentiment de dezamăgire, de parcă el sunase retragerea chiar înainte să se arate la orizont ceva important.

— Nu sar în sus de bucurie, zise el. Îmi plăcea viaţa mea aşa cum era şi nu mă simţeam tocmai pregătit să renunţ la ea.

Edie se întoarse pentru a se uita mai bine la el, sprijinindu-şi un şold de parapetul de piatră.

— Vreţi să spuneţi că vă este dor să se tragă asupra dumneavoastră sau să vă feriţi de personaje disperate, care încearcă să vă omoare?

Zâmbetul lui se lărgi într-un rânjet, unul aşa de orbitor, că îi tăie respiraţia. Când se afla în preajma lui Gilbride era ca şi cum ar fi avut o infecţie la plămâni, din moment ce manifesta enervanta tendinţă de a rămâne fără aer şi de a fi ameţită.

— Nu îmi e dor de împuşcături, desigur, zise el. Dar fiecare zi era o provocare şi nu mă plictiseam niciodată.

Îl invidia pentru asta. Poate că Edie nu era o persoană teribil de romantică, dar deseori tânjea după evadare – uneori de la cerinţele familiei ei, dar în mare parte de la restricţiile care înconjurau viaţa unei domnişoare

cuviincioase. Din păcate, presase prea mult acele limite, până când totul se dărâmase în jurul ei.

— Sunteţi aşa de norocos că aţi avut ocazia să călătoriţi, zise ea, sperând să nu pară prea visătoare. Mai ales în locuri precum Persia şi Grecia. Cum a fost acolo?

— Grecia a fost frumoasă, mai ales insulele. Persia a avut şi ea momentele ei.

— Asta nu prea-i mare descriere. Puteţi mai mult de atât?

El se prefăcu că rumegă întrebarea.

— Era cald, mai ales pe câmpiile din Ninive. Înfiorător de cald, de fapt.

Ea pufni dezgustată.

— Ce plictisitor din partea dumneavoastră să fiţi aşa indiferent! Aţi fost la Ninive când eraţi spion?

— Nu, călătoria mea acolo a avut loc înainte să intru în joc.

Acum era rândul lui să-şi sprijine un şold de parapet, cu braţele musculoase încrucişate la piept. Redevenise bărbatul încrezător, nu cel din urmă cu câteva minute.

— Când mai exact? întrebă ea, dornică să afle mai multe informaţii.

— Când am fost secretarul consulului britanic în Bagdad. Superiorul meu era un anticar. Mereu mă căra după el de la o ruină la alta.

— Cum aţi ajuns în acea poziţie? V-a ajutat bunicul dumneavoastră?

— Normal. Era hotărât să nu mă lase să intru m şi mai multe necazuri. Din moment ce nu aveam nicio intenţie să revin acasă, a cerut nişte favoruri de la biroul de afaceri externe şi m-a pus la muncă. Mie mi se părea o mare aventură.

— În cel fel de necazuri aţi intrat?

— Genul de necazuri despre care niciun domn n-ar povesti unei domnişoare bine crescute.

— Nu fiţi aşa băţos! îl luă ea peste picior. Ştiţi că nici măcar un os nu se mai şochează în corpul meu.

— Chiar şi aşa, zise el sec, nu am de gând să vă

povestesc acele evenimente.

— Uneori sunteţi aşa o hoaşcă! zise ea. Continuaţi, vă rog, cu poveştile pe care mi le *puteţi* spune.

— Dorinţa dumneavoastră este un ordin pentru mine. Aşadar, unde rămăsesem? Ah, da, la Ninive. Nu sunt prea multe de povestit, serios. Erau kilometri întregi de câmpii prăfuite, movile de pământ care arătau toate la fel şi teancuri de cărămizi vechi acoperite cu scris cuneiform. Şi cum nimeni nu putea să-l citească, erau îngrozitor de plictisitoare.

Ea îl privi caustic.

— Pot să zic că sunteţi şi mai puţin romantic decât mine, ceea ce cu siguranţă nu se potriveşte cu reputaţia dumneavoastră de aventurier.

Privirea lui se plimbă pe chipul ei, părând să se oprească asupra gurii ei.

— Oh, pot fi destul de romantic şi de aventurier în circumstanţele corecte.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Nu mă refer la asta, şi ştiţi prea bine.

El râse.

— Da, ştiu. Şi îmi cer scuze că sunt aşa o dezamăgire pentru dumneavoastră. Însă pot să zic că Persepolis chiar a meritat văzut. Am făcut câteva desene ale ruinelor. Poate veţi vrea să le vedeţi la un moment dat.

Edie se învioră.

— Da, foarte mult.

— Atunci o să vi le arăt. Dar acum trebuie să coborâm, dacă vrem să terminăm turul înainte ca doamna Graeme să servească ceaiul.

Ea porni înapoi spre uşă, dar se opri şi se întoarse spre el. O frământa o întrebare pe care nu avusese curajul să i-o pună – cea care o interesa cel mai mult. Situaţiile lor păreau asemănătoare, în sensul că amândoi fuseseră obligaţi să fugă din situaţii care nu li se potriveau. Din moment ce el reuşise să evadeze din situaţia lui pe o perioadă îndelungată, ei îi venea greu să creadă că va renunţa aşa uşor la libertatea lui. Edie nu-l credea capabil

de asta, după ce gustase din ea.

— Ce este, domnişoară Whitney?

— Dacă nu sunteţi pregătit, de ce vă întoarceţi acasă? Îmi imaginez că nici măcar bunicul dumneavoastră nu vă poate obliga să faceţi ceea ce nu vreţi să faceţi. De ce nu vă continuaţi viaţa aşa cum vă doriţi, indiferent de ce vă cere familia?

El miji ochii, de parcă ea îl enervase.

— Pentru că am o responsabilitate faţă de familia mea, desigur, mai ales faţă de bunicul meu. Nu sunt nici vreun hoinar, nici vreun netrebnic, domnişoară Whitney, indiferent de ce credeţi dumneavoastră.

Tonul lui rece o făcu să clipească.

— Eu nu v-am spus niciodată că aţi fi, zise ea în defensivă.

— Nu, mi-aţi spus mai rău – în mod repetat şi în public. Vă asigur că opinia dumneavoastră îmi este foarte clară.

Ea se uită în privirea lui sardonică câteva clipe lungi şi infernale, apoi se întoarse şi porni în jos pe scările înguste. Obrajii îi ardeau şi voia să-şi dea una pentru că lăsase garda jos.

Şi mai rău, el îi percepuse întrebarea ca pe o insultă autentică. Îşi asumase un risc, sperând că el nu o va refuza cu glumele lui obişnuite sau cu şarmul lui exersat. Dintr-un motiv ridicol, voia să ştie ce gândeşte el cu adevărat despre lucruri – în profunzime, unde conta.

Şi se lăsase descoperită pentru încă o lecţie de respingere. Nu ar fi trebuit să conteze deloc, dar cu regret recunoştea că o durea.

Reprimându-şi impulsul de a se năpusti în jos pe scări, riscând probabil să-şi rupă gâtul dacă o făcea, Edie coborî la etajul principal şi traversă spre scările care dădeau în curtea exterioară. Gilbride era o prezenţă tăcută în spatele ei, una pe care ea dorea să o ignore.

Păşi în jos pe scări şi porni să traverseze micuţa curte interioară spre casă. Poate dacă se prefăcea că schimbul lor succint şi răutăcios de replici nu se petrecuse, el va intra

în joc. Apoi vor putea reveni la tachinări şi insulte, aşa cum făcuseră la Londra. Măcar ar fi ştiut cum să se poarte cu el.

— Stai un pic, fetiţo! Nu-i nevoie să pleci valvârtej, se auzi vocea cu accent scoţian pronunţat în urma ei.

Gilbride o prinse blând, dar ferm de braţ, oprind-o din mers.

Edie refuza să se uite la el, ţinându-şi privirea îndreptată spre partea cealaltă a curţii. Îl auzi oftând, după care el o ocoli pentru a se uita la ea, cu o expresie ironică pe chip.

— Nu încercam să vă insult, zise ea, făcând un efort să scoată cuvintele. Îmi pare rău dacă aţi interpretat astfel.

El făcu o grimasă.

— Eu sunt cel care ar trebui să-şi ceară scuze. Nu trebuia să-mi vărs frustrările personale pe dumneavoastră. Vă rog să mă iertaţi!

Scuzele lui o dezarmară, dar încă nu era sigură cum să-i răspundă.

— Dacă vreţi să-mi daţi una peste cap cu un băţ robust, se oferi el, vă ajut să-l găsiţi.

Ea oftă.

— Cu siguranţă sunt tentată, dar aş prefera să ştiu de ce v-aţi luat aşa de mine. După cum aţi subliniat atât de tranşant, aţi tolerat chestii mult mai rele.

— Cu siguranţă pentru că aţi ţintit aşa de aproape de casă, zise Gilbride. Am fugit de responsabilităţile mele, după cum îmi spune şi Wolf de ceva vreme. Şi apoi, majoritatea insultelor dumneavoastră sunt chiar amuzante. Nu sunt obişnuit să vă văd serioasă. M-aţi luat prin surprindere.

— Repet, nu încercam să vă insult.

El încuviinţă din cap.

— Ştiu.

— Data viitoare când am de gând să vă insult, vă avertizez dinainte, zise ea. Aşa, niciunul din noi nu va mai fi confuz.

O rafală rătăcitoare biciui curtea, întorcându-i lui Edie gulerul mantiei îmblănite peste obraz. Gilbride întinse mâna

pentru a i-l aşeza la loc, lăsându-şi apoi degetele să se odihnească pe gâtul ei.

— Eden Whitney, ce naiba mă fac eu cu tine?

Inima ei începu să bată aşa de puternic, încât era sigură că i se simţea pulsul.

— Dacă nu ştiţi, eu cu siguranţă nu vă pot spune, zise ea, adoptând un ton detaşat. Acum, nu credeţi că ar trebui să terminăm turul? Sunt sigură că doamna Graeme se întreabă pe unde suntem.

El o studie câteva momente, apoi încuviinţă din cap.

— Ar fi plăcerea mea, domnişoară Whitney.

Petrecându-i mâna peste braţul lui, o conduse spre curtea exterioară.

Edie îşi scormonea mintea să zică ceva.

— Cred că vă este dor de Wolf, zise ea într-un final.

— Este o pacoste, dar da. Mă simt ciudat şi mă întristează gândul că nu-l voi mai vedea aşa de des.

— La fel simt şi eu când mă gândesc la Evie, zise ea.

El o trase mai aproape, lipind-o de el.

— Măcar avem satisfacţia să ştim că ea şi Wolf sunt fericiţi.

— Da, naiba să-i ia! Noi suntem cei trimişi într-un exil deplorabil.

— Atunci trebuie să fim siguri că le trimitem scrisori lungi şi posace din Scoţia, ca să-i facem să se simtă cât se poate de vinovaţi.

Edie râse, şi orice urmă de tensiune se risipi.

— Dacă e să am un tovarăş de exil, bănuiesc că v-aş alege pe dumneavoastră. Acum, povestiţi-mi mai multe despre Mugdock. Poate folosindu-mi imaginaţia mă pot preface că mă aflu cu adevărat într-un loc exotic.

Se lansă într-o prezentare surprinzător de interesantă şi de detaliată despre castelul Mugdock şi istoria familiei. În vreme ce el vorbea, se plimbau în jurul zidului exterior prăbuşit. Edie era doar pe jumătate conştientă de ceea ce vedea, captivată de povestea fascinantă a Galanţilor Grahami de-a lungul secolelor. Gilbride era un povestitor desăvârşit şi, până să-şi dea ea seama, parcurseseră mare

parte din perimetrul castelului.

— Chiar sunteţi norocos, zise ea când se opriră pentru a se uita la lac.

El ridică întrebător din sprânceană.

— Cum aşa?

— Aţi avut zece ani splendizi de aventură, şi acum vă întoarceţi să vă bucuraţi de toate astea. Ea întinse mâna, arătând spre dealuri, lac şi spre pădurea învăluită într-o mantie roşie-portocalie care foşnea. Pământurile, familia, istoria dumneavoastră… totul are un aer nobil. Cu siguranţă este ceva pentru care merită să te întorci acasă.

El zâmbi către ea, încălzind-o cu o privire apreciativă care îi alina lui Edie rămăşiţele rănii lăsate de mândria ei.

— Mă faceţi să mă ruşinez în faţa entuziasmului dumneavoastră, domnişoară Whitney.

— Păi, viaţa mea nu a fost oribilă, dar nici fascinantă sau ieşită din comun. Şi acum, singurul lucru la care pot să sper este ca scandalul legat de numele meu să se estompeze în timp, ca să pot păcăli un biet prost să se însoare cu mine, în ciuda multiplelor mele defecte.

Făcu o grimasă, transformând nemulţumirea ei într-o glumă. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era mila lui.

El se apropie cu un pas de ea, obligând-o să-şi lase capul pe spate pentru a-l privi.

— Orice bărbat cu scaun la cap s-ar considera norocos să spună că eşti soţia lui. Eu unul aş fi.

Vocea lui păru să bubuie în interiorul ei, ca un mic cutremur. Îi făcu şi genunchii să tremure, şi simţi cum roşeşte ca o şcolăriţă. De-a lungul anilor auzise sute de complimente dulcege, special calculate pentru a impresiona o fată. Dar declaraţia lui directă îi făcu biata inimă să bată şi mai tare. Reacţia corpului ei îi dădu de înţeles că se afla pe marginea prăpastiei.

— Poate aţi binevoi să scrieţi o scrisoare de recomandare pentru foştii mei peţitori, zise ea încercând să se ascundă în spatele glumei. Mă tem că ei au uitat pur şi simplu de infinitele mele farmece.

Când privirea lui căzu pe pieptul ei, simţi cum

fierbinţeala i se transformă în frisoane. Cu siguranţă şi-o făcuse cu mâna ei.

— Atunci poate am să vă păstrez doar pentru mine, murmură el cu o voce care vorbea despre nopţi întunecate, mângâieri catifelate şi mâini cunoscătoare explorându-i corpul.

Ea inspiră, uitându-se în ochii lui păcătoşi, care o târau într-un vârtej de emoţii. Se legănă inconştient spre el, cu mintea şi trupul zăpăcite de dorinţă şi de emoţii. Gilbride se aplecă spre ea, ca să o simtă mai aproape.

Edie se sperie când auzi ceva ce semăna cu o zgârietură, un huruit. Privi peste marginea ochelarilor şi văzu o formă mare, neclară în partea de sus a zidului, şi apoi bucăţi mari de pietre se rostogoliră direct spre ei.

Înainte să apuce să strige, Gilbride se lansă în faţă, cuprinzând-o în braţe şi culcând-o la pământ printr-o rostogolire controlată. O protejă cât putu în faţa impactului, dar ea tot se lovi puternic şi rămase fără aer în plămâni. Gilbride îi acoperi corpul cu al lui în vreme ce pietre mari se prăbuşeau foarte aproape de ei.

Şi exact acolo unde se aflaseră cu câteva secunde în urmă.

Capitolul 10

„Acasă”.

Cu fiecare kilometru care trecea şi se apropiau de castelul Blairgal, amintirile se trezeau pentru a-l întâmpina pe Alec, imagini care îl îndemnau să continue, dar şi să o ia ca un nesăbuit la fugă în direcţia opusă. Ideea de acasă împletea un ghem încurcat de emoţii. Vinovăţia şi uşurarea erau în doze egale, la fel ca iritarea şi un ciudat sentiment de dor, care nu dispăruse niciodată.

— Peisajul îmi aminteşte de districtul Lake, nu crezi, mamă? zise Edie privind pe fereastră. Este foarte frumos, dar nu la fel de accidentat cum credeam.

Alec făcu un efort să nu mai stea deprimat ca un poet nebun şi îşi concentră atenţia asupra tovarăşelor sale de drum. Edie şi Lady Reese stăteau în faţa lui, elegante cu bonetele şi mantiile lor. Încheiate până la ultimul nasture, neapărat. În doar câteva minute, îl vor cunoaşte pe bunicul lui, contele de Riddick, şi erau îmbrăcate pentru a-l impresiona. Vor agita pe toată lumea din castelul Blairgal, dar probabil nu în felul în care se aşteptau ele. Apariţia lor echivala cu eticheta de „londonez”, ceea ce nu le va face să fie îndrăgite de bunicul lui scoţian.

Edie încercă să-i zâmbească, sugerând că îl iertase pentru spectaculosul şir de erori de ieri, de la Mugdock. După ce o tachinase, o insultase şi apoi o trântise pe jos – de nevoie –, totul culminase atunci când izbucnise în râs la auzul ideii ei că cineva împinsese cu intenţie pietrele acelea de pe marginea zidului exterior.

Deşi ideea în sine era dementă, ar fi trebuit să dea dovadă de mai multă amabilitate faţă de ea. Nu doar că se speriase foarte tare, dar o mai şi culcase la pământ. Căderea de pietre îi ratase doar cu câţiva centimetri, şi se considera mai mult decât norocos. Dar fusese la câteva secunde distanţă de a o săruta, şi creierul lui fusese zăpăcit de dorinţă. Dacă nu ar fi fost strigătul ei speriat şi groaza subită din ochii ei, ar fi putut să nici nu observe căderea de pietre decât când ar fi fost prea târziu.

Era foarte sigur că nimeni nu încercase să-i rănească, dar la fel de sigur ştia că scăpaseră de moarte doar pentru că ea fusese mai atentă la ce era în jur.

Ceea ce demonstra cât de răvăşit devenise. Fusese orb şi surd la toate, cu excepţia ei. Parcă ţinuse raiul în braţe când îi simţise curbele moi şi sânii magnifici opintindu-se de pieptul lui. Corpul îi reacţionase instinctiv într-un mod mult prea predictibil, pe care ea nu avea cum să nu-l fi observat.

Şi de acolo totul o luase la vale. După ce el o ridicase în picioare, ea insistase ca el să urce pe ziduri şi să-l caute pe bărbatul îmbrăcat în negru care dărâmase pietrele peste ei. Nici îndemnul lui la raţiune şi nici faptul că servitorii din

Mugdock negaseră existenţa unui astfel de bărbat îmbrăcat în negru nu au putut să o convingă că acea cădere fusese un accident.

— Oh, draga mea, spusese doamna Graeme către Edie, zidurile alea vechi se năruie de ani întregi. Este vina mea că nu i-am reamintit stăpânului la ce pericole se poate expune.

Când Edie insistase cu încăpăţânare asupra a ceea ce văzuse, Alec făcuse colosala greşeală să sugereze că poate noii ei ochelari îi afectaseră temporar vederea. În acel moment i se păruse un argument rezonabil. După ce-şi petrecuse întreaga viaţă bâjbâind ca să vadă la douăzeci de paşi în faţa ei, cu siguranţă avea nevoie de timp pentru a se obişnui cu schimbarea.

Edie îi răspunsese că afectat era creierul lui. Pe drumul de întoarcere spre vila Breadie, mica şi vesela lor excursie se încheiase într-o tăcere totală din partea ei.

Lui Alec femeile mereu i se păruseră minunate, îngăduitoare şi, în general, era o încântare să le controlezi. Edie era cu siguranţă minunată, dar departe de a putea fi ţinută în frâu.

În dimineaţa asta avusese o dispoziţie ceva mai bună, şi el fusese uşurat să o vadă purtând ochelarii. În mod surprinzător, Lady Reese îi mulţumise lui Alec pentru că îi oferise un cadou aşa de bine gândit fiicei sale, deşi fusese un pic încruntată când spusese asta. El îşi imagină că în ea se dădea o luptă între speranţa că acel cadoul simboliza un interes constant faţă de fiica ei şi dispreţ, acum că Edie, în mintea mamei ei, intrase în categoria de intelectuale.

— Ei bine, mamă, insistă Edie, ai petrecut destul timp în districtul Lake. Ce părere ai?

Lady Reese se uită încruntată pe fereastră.

— Bănuiesc că seamănă cu districtul Lake, acum că menţionezi asta. Ce dezamăgitor că nu seamănă deloc cu ce mi-am imaginat eu citind *Doamna lacului.*

Edie îşi dădu ochii peste cap.

— Mamă, acela este un poem, nu un ghid de călătorii. Sunt convinsă că vom avea ocazia să vedem destule

privelişti frumoase după ce ne instalăm, nu-i aşa, căpitane?

Când ea îi mai zâmbi o dată încurajator, lui Alec îi dădu prin cap că ea depunea un efort aparte pentru a-l scoate din starea în care era. Astăzi fusese un tovarăş de drum departe de ideal, din ce în ce mai tăcut pe măsură ce se apropiau de Blairgal. Edie hotărâse se pare să facă tot ce putea pentru a-i distrage atenţia.

Impresionat de amabilitatea ei, el îi zâmbi.

— Partea asta din Scoţia este o tranziţie de la Lowlands până la Highlands, de la zonele joase până la cele înalte. Aici suntem un pic mai la sud de Loch Katrine, dar când vom ajunge la castelul Blairgal, veţi putea vedea Ben Venue şi unele din vârfurile mai mari din Trossachs. Atunci chiar vă veţi simţi în Scoţia.

Lady Reese luă ghidul de călătorii din poala ei şi îl studie.

— Trossachs. Cred că înseamnă „ţară zbârlită”. Se uită pe fereastră. Mie nu mi se pare prea zbârlită.

— Nu, spuse Edie. Dealurile arată ca… ca o catifea verde mototolită. Şi sclipirile de apă, pârâuri, cred, sunt ca nişte diamante pe catifea. Chiar este minunat.

— Vai de mine, Eden! zise mama ei. Începi să vorbeşti ca o poetă.

— Şi eu care credeam că nu sunteţi deloc romantică, domnişoară Whitney, o tachină Alec.

Ea îi zâmbi sfios.

— Sunt doar entuziasmată că în sfârşit suntem în Scoţia.

— Eu una delirez la ideea de a coborî din trăsura asta, zise mama ei. Unsprezece zile pe drum sunt suficiente pentru a testa răbdarea celor mai sfinţi dintre sfinţi.

Fiica ei făcu o grimasă.

— Şi nimeni nu ne-ar acuza vreodată că suntem sfinte, nu-i aşa, mamă?

— Vorbeşte în numele tău, draga mea, zise Lady Reese cu gravitate. Eu cred că am fost un model de bune maniere şi bună dispoziţie tot drumul.

Când Edie vru să deschidă gura, Alec fu nevoit să-şi

înăbuşe râsul.

— Chiar aţi fost, milady. Un adevărat model.

— Şi eu? întrebă Edie.

Alec flutură din mână, sugerând că „nu cine ştie ce”.

— Cu-adevărat sunteţi cel mai enervant om, zise ea.

— Eden, te rog, nu fi nepoliticoasă cu gazda noastră! o certă mama ei. Sunt sigură că doar glumea căpitanul.

Alec zâmbi.

— Nu mă supăr, Lady Reese. Bunicul meu va fi cu siguranţă de acord cu părerea fiicei dumneavoastră despre mine.

Edie părea gata să-şi ceară scuze când mama ei interveni:

— Oh, uite, Eden! Castelul. Trebuie să spun că arată splendid în lumina soarelui.

Edie încercă să vadă pe deasupra capului mamei.

— La naiba, mi-e imposibil să zăresc ceva din unghiul ăsta.

— Schimbaţi locul cu mine! zise Alec.

Ea căscă ochii.

— Nu vreţi să-l vedeţi? Aţi fost plecat foarte mult timp.

— Credeţi-mă, ştiu cum arată.

Se ridică şi, ţinându-se bine pe picioare pentru a nu-şi pierde echilibrul, întinse mâna.

Ea i-o luă zâmbind şi dădu să se aşeze pe locul eliberat de el când o smucitură subită a trăsurii o răsturnă peste el. Ea scoase un oftat uimit şi ateriză pe pieptul lui. Alec îi cuprinse instinctiv şoldurile rotunde cu mâinile.

— Dumnezeule, fiţi atenţi, exclamă Lady Reese. Nu vrem să vă spargeţi capetele înainte să ajungem.

— Căpitane, puteţi să-mi daţi drumul acum, se auzi Edie spunând, cu răsuflarea tăiată.

Alec o aşează pe bancheta căptuşită, uitându-se la roşeaţa încurajatoare care-i colorase obrajii. Nu exista niciun dubiu că ea încă-l considera un mare mocofan scoţian, dar cel puţin nu o lăsa indiferentă prezenţa lui. Avea nevoie de mai mult de la ea, desigur, dar poate făcea

progrese mai mari decât credea el.

Se alătură mamei ei, privind pe fereastră. Din moment ce imaginea castelului Blairgal era gravată în memoria lui Alec, el nu făcu niciun efort să-l zărească. Odată ajuns acasă, avea ciudatul sentiment că nu va mai evada dintre hotarele sale pentru o lungă perioadă.

— Oh, Dumnezeule! exclamă Edie. Este magnific. Uită-te la turnurile alea, mamă, şi are până şi turnuleţe.

— Cu siguranţă arată foarte vechi, zise Lady Reese, nu la fel de entuziasmată ca fiica ei. De fapt, chiar medieval.

— Nu este chiar atât de vechi, zise Alec, deşi donjonul original din piatră a fost construit în anii 1300.

Capitulă în sfârşit chemării lui Blairgal şi se aplecă prin spatele lui Lady Reese pentru a privi pe fereastră.

Tocmai urcaseră ultima culme, căci castelul se afla în cel mai înalt punct, la capătul văii. Razele soarelui care apunea scăldau clădirea de cinci etaje într-o strălucire caldă, transformându-i culoarea într-o nuanţă de chihlimbar vechi. În ciuda zidului pe care îl ridicase în jurul emoţiile sale, Alec simţi un nod în gât.

— Culoarea este neobişnuită, zise Eden. Mă întreb cum au obţinut-o.

— Este de la tencuiala de pe zidurile de piatră, zise Alec. Culoarea a fost adăugată la var, pentru a-i da nuanţa asta.

— Este splendid şi cu siguranţă arată ca un castel adevărat, zise Eden, zâmbindu-i în treacăt. Dar unde sunt şanţul cu apă şi podul basculant? Dacă-mi spuneţi că nu există un şanţ cu apă, voi fi complet devastată.

Căldura şi nerăbdarea ei îi atenuară lui Alec apăsarea din piept.

— Din păcate, şanţul cu apă s-a pierdut în negura timpului. Turnul locuibil a fost construit cam prin 1670. La acea vreme, nu mai era nevoie de o structură complet fortificată, din moment ce prin zonă mişunau doar bande ocazionale de tâlhari. Castelul a fost construit pentru a-i proteja pe proprietari împotriva lor, nu a atacurilor unei

armate inamice sau a unui clan.

— Tâlhari! Sună banal, zise ea cu amuzament.

— Avem un pasaj secret care dă într-o cameră ascunsă. A fost ascunzătoarea unui preot, dar este bântuită, deci măcar avem ceva.

— Dispreţuiesc fantomele, zise Lady Reese. Rareori se poartă respectuos, *mereu* sunt însoţite de un curent teribil şi insistă să sperie servitorii. Nu ştiu care din cele trei lucruri e mai rău.

— Mamă, nu există fantome, zise fiica ei, încercând să nu râdă. Sunt sigură că doar ne tachinează căpitanul.

— Atunci îmi doresc să se oprească, din moment ce nu-mi doresc să dau peste apariţii enervante sau să-mi petrec nopţile tremurând de frig din cauza curentului lor.

Edie se uită la Alec cu o expresie de exasperare comică.

— Dacă credeţi că nu sunt romantică, acum ştiţi de unde am moştenit trăsătura asta.

— Serios, Eden, zise mama ei, cred că am un grad perfect acceptabil de sensibilitate şi abia aştept să-mi petrec următoarele săptămâni în Scoţia. Doar că nu înţeleg de ce trebuie să fim deranjaţi sau luaţi prin surprindere de fantome. Sau de şemineuri care fumegă, îşi exprimă ea cu voce tare şi acest ultim gând.

— Sunt total de acord, Lady Reese, zise Alec, bucurându-se de conversaţia ridicolă. Din fericire, există un conac destul de încăpător construit în jurul vechilor turnuri. A fost înălţat prin anii 1720, iar bunicul şi tatăl meu l-au modernizat de câteva ori de-a lungul anilor. Vă asigur că veţi dispune de tot confortul.

— Lată, mamă, nu ţi se va cere să faci un sacrificiu prea mare, zise Edie, doar să-ţi petreci iarna înzăpezită în Scoţia alături de mine, desigur.

Lady Reese începu să pară neliniştită.

— Perspectivă de a fi înzăpezită oriunde, cu atât mai mult pe o proprietate îndepărtată din Scoţia, este destul de descurajatoare.

— Sunt de acord cu dumneavoastră, Lady Reese,

spuse Alec, dar bunicul meu nu e de aceeaşi părere. El este chiar sensibil când vine vorba de lucrurile astea.

Acum Excelenţa Sa arăta chiar îngrozită.

— Căpitane Gilbride, doar nu vă închipuiţi că mie mi-ar *trece prin cap* să mă plâng lordului Riddick. Sunt hotărâtă să îndur exilul nostru cu graţie, indiferent de provocări.

Edie o privi sardonic.

— Mamă, *eşti o* sfântă. E un mister pentru mine cum ai reuşit să păstrezi un asemenea secret în toţi anii ăştia.

Alec îşi reprimă râsul, dar se părea că lui Lady Reese îi venea să o muşte de nas pe fiica ei. Din fericire, şi Edie, şi Alec au fost scutiţi de mustrare când trăsura se opri într-un final în faţa intrării principale a castelului Blairgal.

Alec nu mai putea evita inevitabilul. Inspiră adânc şi zâmbi.

— Deci, doamnelor, sunteţi pregătite?

Edie îl surprinse când se aplecă în faţă şi-l prinse de mână. Îl strânse iute, apoi îi dădu drumul.

— Sunt sigură că totul va fi bine, zise ea cu sinceritate.

Poate, dar mai mult ca sigur nu fără ajutorul ei. Şi un astfel de ajutor depindea prea mult de ceea ce se va întâmpla în următoarele minute.

După ce coborî, Alec le ajută pe doamne să se dea jos din trăsură. Edie îl mai strânse o dată de mână când coborî, apoi se întoarse cu un zâmbet strălucitor către mica mulţime adunată pentru a-i întâmpina.

În ceea ce-l priveşte pe Alec, momentul era prea solemn pentru zâmbete.

Bunicul lui adunase probabil toţi servitorii, ca să le ureze bun venit. Formaseră două rânduri, de o parte şi de alta a treptelor late şi puţin înalte, până la uşa de la intrare. Îi recunoscu pe câţiva dintre ei. Doamna Alpine, menajera, arăta aproape la fel, deşi părul îi albise complet, şi se părea că Barclay, valetul senior, avansase la poziţia de majordom. Majoritatea însă îi erau necunoscuţi, scoţând în evidenţă perioada lungă în care Alec fusese plecat.

Familia lui stătea în centrul micii adunări, şi se părea că trecutul lui Alec revenise la suprafaţă, pentru a-l întâmpina. Un pic mai în faţă era bunicul, în kilt şi purtând vesta roşie a clanului Graham. Lângă conte se aflau tatăl lui Alec, încărunţit, dar arătând cam la fel, şi Fergus Haddon, vărul lui. Toţi îl aşteptau, încremeniţi parcă în timp.

Pentru un moment bizar, Alec avu senzaţia că nu plecase deloc de acasă.

Apoi bunicul lui se mişcă, şi vraja se rupse. Inima lui Alec tresări în timp ce el înaintă pentru a-i ura bun venit, şi îşi dădu seama că acum era cu mult mai înalt decât bărbatul care mereu i se păruse un gigant – fizic şi mental. Era un alt şoc să-şi vadă bunicul gârbovit şi mişcându-se lent, cu ajutorul unui baston. Părul lui era complet alb şi trăsăturile lui aspre arătau crispate şi foarte ridate.

Contele arăta ca un stejar bătrân, cândva puternic şi invincibil, dar acum ofilit din cauza trecerii timpului. Cei zece ani îşi spuseseră cuvântul în mod clar.

— Ei bine, băiete, ai venit în sfârşit acasă, zise bunicul cu accentul lui puternic. Îmi închipui că nu prea te încântă ideea, nu-i aşa?

— Sunt foarte fericit să vă văd, domnule, răspunse el, făcând o plecăciune respectuoasă. Şi sunt mulţumit să văd ce bine arătaţi.

Bătrânul se încruntă.

— Nu trebuie să mă flatezi, băiete. Ştiu că sunt pe ultima sută de metri şi că ăsta-i singurul motiv pentru care ai venit acasă.

Bunicul lui fusese mereu interesat de sănătatea proprie, lucru ridicol, ţinând cont de cât de puternic şi de plin de viaţă fusese mereu. Dar pentru prima dată Alec îşi dădu seama că avertismentele de la tatăl său în legătură cu bătrân nu fuseseră alarmiste.

— Aş fi venit acasă oricum, bunicule, acum că s-a terminat războiul, zise Alec pe o voce liniştită. Şi sunt fericit să te văd.

Încruntătura bunicului său se diminuă, şi ochii lui verzi spălăciţi scânteiară uşor.

— Mama ta ar fi fost mândră să vadă în ce bărbat voinic te-ai transformat, Alasdair.

Alec fu nevoit să înghită în sec înainte de a răspunde:

— Mulţumesc, domnule.

Bătrânul îşi luă ochii de la el şi se încruntă din nou.

— Bănuiesc că ar fi bine să mi le prezinţi pe aceste *sassenach* care stau în spatele tău, mormăi el.

Alec nu se obosi să-şi reprime oftatul. Bunicului încă îi plăcea să exagereze, şi putea doar să spere că doamnele nu-l auziseră.

— Desigur.

Acea speranţă se stinse când se întoarse şi o văzu pe Lady Reese stând dreaptă ca o suliţă şi arătând cât se poate de ameninţătoare. Zâmbetul lui Eden însă era luminos şi plin de umor, scoţând în evidenţă farmecul şi frumuseţea care fuseseră pierzania numeroşilor ei peţitori.

Fusese şi pierzania lui Alec din clipa în care o văzuse prima dată. Conta pe acel farmec să-şi facă magia şi asupra contelui de Riddick.

— Domnule, vi le prezint pe vicontesa Reese şi fiica ei, domnişoara Eden Whitney. Doamnelor, bunicul meu, contele de Riddick.

— Bine aţi venit la castelul Blairgal, Excelenţă, domnişoară Whitney, mârâi bunicul lui, ca şi când le-ar fi condus spre spânzurătoare.

Lady Reese făcu o reverenţă perfect studiată.

— Lord Riddick, este o onoare să vă cunosc. Eu şi fiica mea vă mulţumim pentru ospitalitatea dumneavoastră, zise ea pe un ton rece şi arogant.

Pumnalele erau deja scoase şi nici măcar nu ajunseseră la uşa de la intrare.

Edie făcu un pas în faţă, lăsându-se în jos într-o reverenţă adâncă şi respectuoasă, de parcă saluta regele cu această etalare de graţie. Până şi bătrânul şi arţăgosul său bunic păru luat prin surprindere.

— Oh, milord, zise Edie entuziasmată în vreme ce se ridica, nu vă pot spune cât de fericită sunt că ne aflăm aici. Totul este *de-a dreptul* magnific, mai ales castelul Blairgal.

Căpitanul Gilbride nu a putut vorbi despre nimic altceva zile întregi decât despre locurile acestea. Pur şi simplu nu pot *să cred* cât de norocoasă sunt că vizitez un adevărat castel scoţian, mai ales unul cu o asemenea istorie. Abia *aştept* să-l explorez.

Nu exista niciun dubiu că lui Edie îi plăcea să vorbească, dar Alec nu o auzise niciodată exprimându-se cu atâta vervă. Bunicul lui clipi de câteva ori şi, pentru o clipă groaznică, Alec crezu că fata exagerase. Dar apoi chipul ridat al bătrânului se relaxă într-o expresie ce putea fi interpretată drept blajină de către cei care-l cunoşteau.

— Păi, Blairgal are o istorie fascinantă, şi ăsta-i adevărul, domnişoară Whitney, zise bunicul. După ce vă instalaţi, voi fi fericit să vă fac un mic tur.

Edie bătu din palme de parcă tocmai îi fuseseră promise bijuteriile coroanei scoţiene. Era clar că-şi dăduse seama că unul din punctele slabe ale bunicului lui era mândria sa pentru Blairgal şi istoria familiei.

Continuă asaltându-l pe bunicul lui cu întrebări despre suprafeţe, tencuială, şanţuri străvechi cu apă, ignorându-şi în mod vădit mama, care nu-şi ascundea plictiseala. Oftând uşurat de priceperea cu care Edie îl abordase pe bunicul lui irascibil, Alec se întoarse să-l întâmpine pe cel care-i fusese singurul tată pe care-l cunoscuse. Chipul blând, de profesor, al lui Walter Gilbride strălucea de bucurie când îl îmbrăţişă pe Alec.

— Bine ai venit acasă, fiul meu. De mult aştept ziua asta.

— Arăţi bine, tată. Alec zâmbi când se uită direct în ochii lui Walter, care sclipeau în spatele ochelarilor. Chiar mai bine decât la Londra, cu şase luni în urmă.

Tatăl său flutură o mână.

— Aerul londonez este la fel de dăunător sănătăţii precum forfota oraşului. Deşi am fost fericit să fac drumul de dragul tău, nu-i găsesc vreo vină bunicului că a refuzat să te viziteze.

— Refuzul lui de a mai pune vreodată piciorul în Anglia, răspunse Alec sec, nu are nimic de-a face cu

sănătatea sa, după cum bine ştii.

Walter făcu o grimasă blândă.

— Nu vom vorbi despre asta acum, te rog. Vino şi salută-ţi vărul!

Fergus înaintă, cu o expresie serioasă şi reticentă. Inima lui Alec se prăbuşi, dar întinse mâna şi puse în vocea sa cât de multă căldură putu.

— Mă bucur să te văd, Fergus. Sper că eşti bine.

Vărul său crescuse precum un lăstar şi era aproape la fel de înalt ca Alec. Deşi încă slab, avea o ţinută demnă, care i se potrivea. Era clar că se maturizase în poziţia de administrator al proprietăţii şi de mână dreaptă a contelui de Riddick. Nu era surprinzător, din moment ce Fergus iubea tot ce ţinea de Blairgal: oamenii şi afacerile. Nu înţelesese niciodată dorinţa lui Alec de a pleca, pentru că familia, clanul şi proprietatea erau totul pentru Fergus. Vărul său ar fi preferat să-şi taie o mână decât să fugă de acasă.

— Bine ai venit, vere, zise Fergus, făcând o mică plecăciune. Sper că eşti fericit că te afli aici.

— Păi, sunt fericit să te văd, răspunse Alec cu un zâmbet larg, dar păru să nu aibă niciun efect asupra dispoziţiei vărului său. Ce fac mama ta şi Donella? Le vom vedea diseară?

Doamne, spera să nu. Chiar nu era pregătit pentru întâlnirea asta.

Ochii verzi ai lui Fergus, asemănători cu ai bunicului lui Alec, deveniră reci.

— Vor sosi mai târziu, după ce se instalează doamnele englezoaice.

Rostise „doamnele englezoaice” de parcă erau o specie de şerpi veninoşi.

— Sfinte Dumnezeule, Fergus! zise Alec încet. Te rog nu-mi spune că o să insişti să te referi la ele ca la „doamnele englezoaice”. Ar fi ridicol.

— Ridicol este că le-ai adus cu tine, răspunse vărul său, privind furios în direcţia lui Edie. Cum poţi să o insulţi pe Donella în felul ăsta?

— Ce efect ar putea avea asupra Donellei nu este treaba ta, vere, zise Alec. Ne priveşte pe mine şi pe ea.

— Tot ce o afectează pe sora mea mă afectează şi pe mine, izbucni Fergus.

— Vai de mine! zise Walter în şoaptă, dar ferm. Ţinem doamnele aici afară, în vântul ăsta. Alasdair, te rog, prezintă-ne, şi apoi hai să mergem înăuntru!

Alec îşi reprimă iritarea.

— Desigur, domnule. Aproape că uitasem de bunele maniere.

— N-ai avut niciodată maniere, oricum, bolborosi Fergus.

Walter îi aruncă o privire de avertisment lui Fergus şi păşi în faţă, zâmbind călduros către Lady Reese. Tatăl lui Alec chiar avea o purtare amabilă, şi primirea lui din inimă o fermecă în curând pe Excelenţa Sa, dând-o jos de pe norul ei. Walter fu la fel de ferm când o întâmpină pe Edie, şi Alec începu în sfârşit să se relaxeze. Dacă ar fi. Putut să bage pe toată lumea înăuntru şi apoi sus, în camerele lor, ar fi putut să treacă de prezentări fără să scoată scheletele familiei din dulap.

— Lady Reese, domnişoară Whitney, aş vrea să vi-l prezint pe unul dintre cei mai importanţi oameni de aici, din Blairgal, zise Walter. Acesta este domnul Fergus Haddon, vărul lui Alasdair. Sunt convins că nu ne-am descurca fără Fergus.

Edie făcu o reverenţă rapidă, zâmbindu-i strălucitor lui Fergus. Doar un bloc de gheaţă ar fi putut rezista acelui zâmbet, şi Alec se ruga ca farmecele ei să aibă efect asupra vărului său încruntat.

— Este o plăcere să vă cunosc, domnule Haddon. Am auzit aşa de multe lucruri frumoase despre dumneavoastră de la căpitanul Gilbride.

Fergus scoase un pufnet ironic, fără a se deranja să facă o plecăciune ca răspuns sau în chip de salut. Când zâmbetul lui Edie şovăi.

Alec cu greu se abţinu să nu-şi ia vărul încăpăţânat şi să-l scuture bine pentru că se purta ca un bădăran.

— Hai, băiete, zise bunicul lui Alec cu o voce persuasivă. Nu fi timid! Poate că arată ca nişte persoane de la oraş, dar Lady Reese şi frumoasa ei fată nu sunt cu nimic mai presus decât frumoasele noastre doamne scoţiene.

— Mă rog, nu prea ştiu ce să zic legat de asta, pufăi Lady Reese.

— Este în regulă, mamă, serios, zise Edie cu vocea tremurând de parcă-şi reprima râsul.

Fergus o săgetă pe Edie cu privirea, dar nu putea să nu se supună unui ordin direct din partea unchiului său. Făcu o plecăciune scurtă şi agitată către doamne.

— Bine aţi venit la Blairgal, zise el pe un ton lipsit de ospitalitate.

— Mulţumim, domnule Haddon, răspunse dulce Edie. Apreciem *atât* de mult primirea călduroasă.

— Dacă mă scuzaţi, zise Fergus către nimeni în special, eu am de lucru.

Se răsuci pe călcâie cu destulă furie încât să ridice pietrişul de pe alee şi urcă scările, intrând în casă. Una sau două dintre servitoarele mai tinere chicotiră, dar căutătura aspră pe care le-o aruncă bunicul lui Alec le reduse pe loc la tăcere.

— Ce tânăr prost crescut! zise Lady Reese. Nici nu ştiu ce să spun.

— N-a fost aşa de rău, mamă, zise Edie, bătând-o uşor pe braţ. De fapt a fost, dar nu mi-aş face griji din pricina asta.

— Nu, n-ar trebui să vă faceţi, zise Alec, deschizându-şi în sfârşit gura încleştată. Dar îmi cer scuze în numele vărului meu, Lady Reese. Este clar că revenirea mea acasă l-a întors pe dos.

— Şi poţi să dai vina pe băiat? zise bunicul lui Alec. Îi pasă de biata lui soră. Dumnezeu ştie că fata a fost destul de dispreţuită.

Cam aici se termina cu secretul privind scheletele familiei.

— Înţeleg, bunicule, şi ştiu cât ţii la Fergus, zise Alec. Dar nu cred că este cazul să purtăm conversaţii despre

chestiunile private ale familiei în faţa oaspeţilor noştri şi a servitorilor.

Bătrânul râse amar.

— Băiete, nu există bărbat, femeie sau copil în ţinutul ăsta care să nu ştie ce i-ai făcut Donellei Haddon. Şi ce-i datorezi, acum că te-ai întors acasă, sublinie el.

Pe această notă tranşantă, bătrânul intră înapoi în casă, bastonul lui săpând în pietriş şi ridicând nori de praf. Când ajunse în capul scărilor, se întoarse pentru a-şi săgeta cu privirea servitorii, care stăteau toţi cu feţele împietrite în linii rigide corecte.

— Nu mai staţi ca o adunătură de idioţi şi întoarceţi-vă la muncă! tună el. Stăpânul Riddick s-a întors acasă. Nu mai este nimic de văzut.

Majordomul ţâşni şi deschise uşa, iar bunicul lui Alec dispăru în casă.

— Păi, totul a decurs splendid, zise Edie.

— Mă doare capul, anunţă Lady Reese cu voce tare.

— Draga mea Lady Reese, zise Walter cu regret, vă cer să-l iertaţi pe Excelenţa Sa. Suferă îngrozitor de artrită şi de spasme la inimă, ceea ce-l face cam irascibil uneori. Dar să ne retragem din vântul ăsta, da? Nu-i de mirare că vă doare capul.

Walter o conduse în casă, murmurând un şir de promisiuni liniştitoare legate de ceai, comprese fierbinţi şi o odihnă bună înainte de cină.

Edie îl studie pe Alec cu o expresie pe care el nu o putea descifra, parcă aşteptând să vadă care va fi următoarea lui reacţie. El ridică din umeri.

— Bine aţi venit în Scoţia, domnişoară Whitney!

Ea îşi dădu ochii peste cap şi-l luă de braţ înainte de a intra în casă.

Capitolul 11

Edie se grăbi prin galerie, rezistând impulsului de a

inspecta portretele aliniate de-a lungul unuia din pereţi. În unele erau reprezentaţi lorzi şi doamne din Scoţia îmbrăcaţi în moda colorată a secolului trecut, în vreme ce în alte tablouri erau pictaţi războinici în kilturi şi doamne cu pălării ciudate şi cu părul roşu, care arătau aproape la fel de fioroase ca bărbaţii.

Nu exista un portret al lui Alasdair Gilbride. Poate că fusese prea tânăr pentru a poza, sau existase un tablou şi bunicul lui îl dăduse jos. Dacă era să se ia după mica scenă de bun venit din acea după-amiază, contele de Riddick încă nu-şi iertase nepotul pentru că fugise.

Apoi mai era vărul Fergus Haddon, a cărui atitudine fusese de-a dreptul ostilă. Edie încercase să-l farmece pe lordul Riddick, ca să nu mai fie ţâfnos – şi reuşise destul de bine, credea ea –, aşa că nu prinsese decât câteva fraze din conversaţia dintre Alasdair şi vărul său. Dar înţelese repede că Fergus nu era deloc încântat de prezenţa ei şi a mamei sale. Nu-şi dăduse încă seama dacă obiecţiile lui aveau legătură cu englezoaicele în general sau cu Edie şi mama ei în mod special. Oricum, trebuia să prevină un război deschis cu un membru important al familiei. Mama nu ar fi tolerat şi mai multe insulte şi ar fi provocat într-un final o scenă, în vreme ce lordul Riddick cu siguranţă că-i va ţine partea nepotului şi i-ar da pe intruşii englezi afară.

Iar Edie nu avea nevoie deşi mai mult scandal şi duşmănie. Deşi se aflau departe de casă, poveşti urâte despre scânteile dintre contele de Riddick şi vicontesa Reese ar fi ajuns într-un final la Londra. Ea şi mama ei ar fi făcut subiectul şi mai multor glume şi bârfe, ceea ce ar fi provocat noi daune bunului nume al familiei.

Asta era inacceptabil. Edie avea de gând să-şi restaureze reputaţia, indiferent cât de oribil sau de plictisitor ar fi fost procesul. Asta însemna o iarnă liniştită în Scoţia şi şansa ca aristocraţia să uite că ea era altceva decât un model de verticalitate şi decenţă. Apoi se putea întoarce la Londra şi să revină la viaţa ei, găsind într-un final un soţ potrivit.

Faptul că în acest moment nu avea nicio dorinţă de a

găsi un astfel de soţ – cel puţin unul care să nu fie un scoţian voinic, cu tendinţa de a-i spune *„fetiţo”* în momentele lui mai amabile – era o cu totul altă discuţie.

Ajunse într-un final la capătul aripii de vest, unde stătea mama ei. Castelul Blairgal era aşa de mare, încât Edie avea practic nevoie de o birjă pentru a ajunge la dormitorul mamei sale. Deşi propria cameră se afla în aripa mai veche a castelului, era confortabilă şi surprinzător de modernă, cu mobilă elegantă, de cea mai bună calitate. Şemineul nu fumega, şi priveliştea era spectaculoasă. Soarele apusese până să ajungă Edie în camera ei, dar era încă suficientă lumină ca să vadă văile care şerpuiau, pădurile dese şi câteva vârfuri acoperite cu zăpadă.

Menajera îi lăsase impresia că *stăpânul* ceruse ca ea să fie cazată în acea magnifică încăpere tocmai datorită acelei privelişti. Atenţia lui chiar o impresionase, deşi undeva în mintea ei se auzise şi o notă slabă de avertisment.

Bătu la uşa mamei şi intră.

Aceasta stătea la o măsuţă de toaletă, examinând o selecţie de evantaie aranjate de etern răbdătoarea ei cameristă. Camera, mai mare decât a lui Edie, era luxos decorată în stilul Queen Anne şi bine luminată de lumânările şi lămpile cu cărbune. Nu se putu abţine să nu se gândească din nou că, pentru o grămadă veche de pietre, cum descrisese Alasdair cândva Blairgal, era cât se poate de confortabil şi de elegant. Într-adevăr holurile erau reci şi bătea curentul prin ele, doar era un castel până la urmă, şi un anumit grad de autenticitate nu strica.

Mama ei ridică privirea şi încruntătura ei se transformă într-un zâmbet.

— Ah, iată-te! Speram că nu te vei pierde încercând să mă găseşti, în casa asta trebuie să străbaţi un număr ridicol de scări şi de holuri pentru a merge dintr-un punct în altul.

— Sunt la capătul celălalt al galeriei, mamă, zise Edie, inspectând patul monumental cu baldachin şi tapiseria frumoasă care atârna în spatele acestuia. Dacă ai sta în

faţa uşii tale şi ai striga cât ai putea de tare, sigur te-aş auzi.

— Eu nu m-aş deda niciodată unui comportament aşa de vulgar, draga mea. Dacă ar fi nevoie să ţip, aş trimite-o pe Davis afară să o facă.

Edie îşi întoarse privirea de la tapiseria înfăţişând o scenă sângeroasă de vânătoare a unui cerb şi se uită la mama ei.

— Mamă, tocmai ai făcut o glumă?

Mama ei ridică din sprâncene.

— Nu trebuie să fii aşa surprinsă, Eden. Am mai făcut asta din când în când, nu, Davis?

— Nu din câte îmi amintesc eu, zise camerista.

Davis era devotată stăpânei sale, dar ar fi fost un eufemism să o consideri o femeie slobodă la gură. Pentru Edie, amândouă formau o pereche destul de amuzantă, deşi nu asta intenţionau.

Mama flutură indiferentă din mână.

— Tu eşti din Yorkshire, Davis, o parte a Angliei total lipsită de umor. N-ai recunoaşte o glumă nici dacă ar sări şi te-ar muşca.

— Serios, mamă, zise Edie, încercând să nu râdă, urât din partea ta. Biata Davis nu va şti ce să creadă.

— Nu sunt plătită să gândesc, răspunse Davis. Acum, Excelenţă, nu mai staţi la taclale şi alegeţi un evantai. Dumneavoastră şi domnişoara Eden veţi întârzia la cină, din moment ce aveţi de făcut jumătate din drumul până la Glasgow pentru a ajunge în salonul de servit masa.

— Exageraţi amândouă, zise Edie.

— Eu nu exagerez niciodată, şi nici Davis, zise mama ei. Davis, alege tu un evantai potrivit pentru mine. Pur şi simplu sunt prea obosită de agitaţia sosirii noastre, ca să iau singură o decizie. Deşi bănuiesc că nimeni nu va observa aşa fineţuri, adăugă ea cu voce dezaprobatoare. În ciuda eleganţei împrejurimilor, am fost deranjată de comportamentul nepoliticos al ambelor noastre gazde şi al nepotului acela dezagreabil. Nu ştiu cum vom supravieţui iernii într-o asemenea companie necivilizată.

Edie se duse să se aşeze pe un scaun, luxos tapisat cu catifea, din faţa şemineului.

— Sunt de acord că domnul Haddon a sărit calul, fără să aibă niciun motiv. Cât despre conte, a fost un pic copleşit de întoarcerea acasă a căpitanului Gilbride. Până la urmă, nu s-au văzut de zece ani.

— Chiar şi aşa, nu avea niciun motiv să fie bădăran.

În mod evident mama ei era foarte supărată, ceea ce însemna că Edie trebuia să o calmeze.

— Păi, Lord Riddick suferă de artrită şi de spasme la inimă, deci mă aşteptam să nu se simtă prea bine.

— Nu mă surprinde, ţinând cont de clima din Scoţia şi de curentul din castelul ăsta. Serios, nu ştiu de ce Excelenţa Sa nu locuieşte în cea mai mare parte a anului la Glasgow sau la Edinburgh. Sau chiar în casa din Londra.

— Hai, mamă, tocmai ai recunoscut ce elegant este totul! Lordul Riddick are foarte multă grijă de Blairgal şi dă dovadă de mult bun-gust.

— El sau altcineva, recunoscu mama ei morocănoasă. Poate tatăl căpitanului Gilbride este elementul care dă o notă de civilizaţie. Pare un bărbat mai educat.

Un bărbat simplu, care arăta cam fragil, având un chip dulce şi maniere educate, părea imposibil să fie tatăl unui bărbat robust precum căpitanul, se gândi Edie. Tatăl şi fiul nu semănau deloc, deci bănuia că Gilbride moştenise trăsăturile familiei din partea mamei. Cu siguranţă avea aerul impunător al bunicului său şi aroganţa acestuia, deşi bărbatul mai tânăr era temperat de farmecul lui ştrengăresc.

— Domnul Gilbride a părut foarte impresionat de tine, mamă. Sunt sigură că vă veţi împrieteni înainte să se termine iarna.

— Bănuiesc că trebuie să fiu recunoscătoare pentru asta.

Edie observă expresia de epuizare autentică de pe chipul mamei ei, una care părea să o îmbătrânească cu zece ani. Un val ciudat de neliniște îi tăie respiraţia. Lady Reese pe care o ştia ea era neîmblânzită, dar călătoria o

afectase. Şi singurul motiv pentru care mama ei fusese obligată să facă această călătorie obositoare era din cauza escapadelor stupide ale lui Edie.

Se luptă cu senzaţia de vinovăţie care ameninţa să o tragă la fund.

— Mamă, nu trebuie să-ţi faci nicio grijă. Mă ocup eu de lordul Riddick şi de nesuferitul lui nepot. Jur că-mi vor mânca din palmă până la sfârşitul săptămânii.

Mama ei păru să se scuture de reveria melancolică. Miji ochii, de parcă o vedea pe Edie pentru prima dată de când intrase în cameră.

— Sunt convinsă că o vei face, dar nu cu chestiile alea pe faţa ta. Flutură un deget spre nasul lui Edie. Trebuie să-i porţi şi la cină? Te fac să pari o intelectuală.

Edie oftă în gând.

— Nu este nimic greşit în asta, nu-i aşa?

— Intelectualele de obicei ajung nemăritate, Eden, zise mama ei cu voce severă. Nu mai eşti o debutantă la prima tinereţe. Ochelarii te fac doar să pari mai bătrână decât eşti.

Acel comentariu o lăsă pe Edie fără aer în plămâni. Mama ei nu criticase niciodată felul cum arată sau nu exprimase niciodată dubii în privinţa căsătoriei spectaculoase pe care o va face. Dacă ea credea că în felul ăsta îi era de ajutor, nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile.

Se forţă să se adune.

— Evie este o intelectuală, şi uite ce bine s-a măritat. A avut nu unul, ci doi peţitori demni de luat în seamă.

În depărtare răsună gongul primului clopoţel. Mama ei se ridică şi luă evantaiul pe care Davis i-l pusese pe masa de toaletă.

— Situaţia lui Evelyn a fost complet diferită de a ta. Nu te poţi compara cu ea.

Edie se încruntă.

— Suntem gemene identice. Normal că mă pot compara cu ea.

Mama ei oftă dramatic.

— Ceea ce bănuiesc că înseamnă că vei insista să porţi ochelarii.

— Din moment ce căpitanul Gilbride a făcut efortul pentru a-i obţine, nu vreau să-l jignesc nepurtându-i.

Cu explicaţia asta, a rezolvat problema.

— Este adevărat, Eden. Prea bine, îţi voi permite să-i porţi, zise mama ei.

— Mulţumesc, răspunse sec Edie.

Se auzi un ciocănit discret în uşă. Davis întredeschise uşa.

— Este un valet, milady, zise ea. A venit să vă arate drumul până la salonul de servit masa.

— Slavă Cerului! exclamă mama. Nu-mi surâdea ideea de a hoinări singure prin grămada asta de pietre. Dumnezeu ştie că am fi putut ajunge în vreo temniţă sau chiar să dăm peste o fantomă. Tremură exagerat. Îţi poţi imagina întâmplându-se aproape orice în Scoţia.

— Aşa este, milady, zise Davis melancolică.

Edie râse.

— Excelenţa Sa glumea, Davis. Studie trăsăturile elegante şi calme ale mamei sale. Glumeai, nu-i aşa?

— Bănuiesc că depinde dacă sunt trezită pe timpul nopţii de fantome urlătoare sau de oameni ai clanului, însetaţi de sânge şi cu pumnalele scoase, răspunse mama ei cu un dispreţ magnific. Mă poţi întreba dimineaţă.

În hol le aştepta un valet în livrea, care făcu o plecăciune respectuoasă.

— Căpitanul Gilbride vă transmite complimentele sale, milady. M-a trimis pentru a vă conduce jos în salonul principal.

Mama flutură dramatic un braţ.

— Condu-ne, MacDuff, condu-ne!

Ochii valetului se măriră alarmaţi. Se retrase câţiva paşi, apoi se întoarse şi o luă înainte hotărât.

În timp ce le conducea spre primul şir din multiplele scări ce păreau să se întretaie prin tot castelul, Edie o strânse pe mama ei de braţ.

— Te iubesc, mamă, zise ea.

Mama putea să fie dificilă, dar nimeni nu-i putea reproşa că-i lipseşte spiritul.

— Mulţumesc, draga mea copilă. Şi eu sunt mulţumită că ai ales rochia de catifea. Materialul crem cu broderie aurie ţi se potriveşte de minune. Trebuie să sperăm că celelalte lucruri atrăgătoare la tine vor distrage atenţia de la ochelari, deşi trebuie să-l felicit pe căpitanul Gilbride că a avut atâta bun-simţ încât să aleagă o pereche de rame din aur. Argintul nu ţi s-ar fi potrivit niciodată.

În timp ce mama trăncănea în continuare despre rochii elegante, culori potrivite şi holuri cu curent, Edie nu se putea abţine să nu se gândească la faptul că ochelarii ei chiar nu păreau să-l deranjeze pe Gilbride. Ba chiar era invers, din moment ce ieri, la castelul Mugdock, aproape că o sărutase. Asta fusese ceva surprinzător, ţinând cont că el nu avusese vreo înclinaţie în acest sens până în urmă cu câteva zile. Şi mai surprinzător fusese faptul că ea era cât pe ce să-l lase, ceea ce demonstra o lipsă alarmantă de bun-simţ din partea ei.

Dar când el se aplecase peste ea, cu ochii lui cenuşii mocnind şi cu corpul lui impunător blocându-i vederea asupra a orice în afară de el, mintea lui Edie se tulburase. Nu se putea gândi decât la gura lui şi la cât de mult îşi dorea să o sărute. Cât de mult îşi dorea să fie cuprinsă în îmbrăţişarea lui puternică. Dacă nu ar fi fost acea siluetă ciudată de pe zid şi pietrele care căzuseră, cine ştie ce s-ar fi întâmplat?

Îşi aminti cât de uluită fusese când îl simţise pe Gilbride întins peste ea şi se gândi la părţile întărite ale corpului său. Normal că-l dăduse jos de pe ea cât de repede putuse, insistând să-l urmărească pe netrebnicul care aproape că îi omorâse. Refuzul lui de a lua măcar în consideraţie ideea că cineva aruncase în mod intenţionat pietrele dusese la o altă ceartă, care omorâse orice dorinţă în ea de a se mai gândi măcar la un sărut. Aşa cum se cuvenea, de altfel, îşi reaminti pentru a o sută oară, din moment ce blestematul ăsta era logodit.

Cât despre silueta de pe zid, nu va afla probabil

niciodată cine fusese, deci nu avea sens să-şi mai irosească energia gândindu-se.

— Bănuiesc că în seara asta o vom cunoaşte pe renumita logodnică a căpitanului şi ne va fi prezentat restul familiei, zise mama ei, trezind-o pe Edie din gândurile ei triste. Sper că domnişoara Haddon e mai manierată decât fratele ei.

Edie îşi reprimă un oftat.

— Nu este nimic *renumit* în ceea ce priveşte logodna şi sunt convinsă că este foarte drăguţă. Până la urmă *este* logodnica căpitanului Gilbride.

Mama ei îi aruncă o privire rapidă.

— Păi, bănuiesc că nu prea contează dacă ne place sau nu de ea, nu-i aşa? Pentru noi nu înseamnă nimic.

Asta încercase şi Edie să-şi spună.

— Corect, mamă. Nu contează deloc.

Doar că evident conta.

*

Alec le aştepta pe Edie şi Lady Reese în holul principal, deşi restul familiei era deja adunat în salonul principal de servit masa. Familia Haddon sosise devreme pentru cină, naiba să-i ia! Donella şi mama ei păreau dornice să reclame dreptul de proprietate asupra lui cât mai curând posibil.

Cel puţin Glenna Haddon cu siguranţă o făcu în numele fiicei ei. Când mătuşa Glenna, o femeie slabă, cu chipul palid, care îmbătrânise foarte puţin, intrase grăbită în salon, unde el îşi aşteptase tatăl şi bunicul, ochii ei de un albastru palid sclipiseră triumfători. Când Alec se aplecase pentru a o săruta respectuos pe obraz, ea îşi înfipsese unghiile în mâneca lui, agăţându-se de el ca şi când nu mai avea nicio intenţie să-i dea drumul vreodată. Îl salutase exuberant, adresându-i-se cu viitorul ei ginere.

Şi nu trimisese asta un fior pe şira spinării lui?

Mătuşa Glenna proclamase apoi sentimental că Donella abia supravieţuise tragicei despărţiri, care o

îmbolnăvise şi fusese la un pas să-şi ia viaţa.

Bunicul îi ordonă apoi pe un ton serios Glennei să înceteze să se mai poarte aşa ostentativ, moment ciudat pentru toată lumea, cu excepţia Donellei. Ea rămăsese tăcută şi calmă pe parcursul scenei ce păru să dureze înfiorător de mult. Nu roşi când îl văzu pe Alec, nu se agită, nici nu păru vreun pic ofensată de lunga lui absenţă sau de revenirea lui.

Pe scurt, ca de obicei, era impenetrabilă.

Donella fusese mereu un copil liniştit, singurul ei interes fiind lucrul cu acul, studiile ei şi instruirea religioasă pe care o făcea cu preotul local. Nu arătase niciodată vreun sentiment pentru Alec, în afară de o afecţiune cuminte, pe care te-ai fi aşteptat să o vezi între veri care nu aveau nimic în comun. Alec şi Fergus fuseseră cei mai buni prieteni, dar Donella mereu păruse să-i privească ca pe nişte băieţi neastâmpăraţi care nu făceau decât zgomot şi să-i enerveze pe cei mai în vârstă. Drept rezultat, el şi Fergus mereu o ocoleau cât puteau de mult.

Şi, dacă verişoara lui îşi petrecuse ultimii zece ani tânjind după el, cum sublinia mama ei, Alec nu vedea niciun semn de felul ăsta.

Normal că mai exista un motiv pentru care mătuşa Glenna era aşa pornită să-şi vadă fata măritată cu Alec. Pentru mătuşa lui, era un caz de justiţie naturală, din moment ce Alec stătea în calea bărbatului considerat adevăratul moştenitor al titlului de conte – Fergus, următorul bărbat în linia de descendenţi ai familiei.

Deşi zvonurile că Alec era fiul bastard al ducelui de Kent se stinseseră de-a lungul anilor, el ştia că aici nu fuseseră date uitării. Cu siguranţă nu de către mătuşa Glenna, deşi nu avusese niciodată tupeul să spună direct că Alec era un pui de cuc în cuibul altei păsări, mai ales în faţa lui Walter sau a bunicului. În ceea ce o privea pe mătuşa Glenna, singura cale prin care Alec – şi contele de Riddick – puteau rezolva această mare injustiţie faţă de Fergus era să o facă pe fiica ei soţia viitorului conte.

Ironic era faptul că Alec îi înţelegea punctul de

vedere. *Era* puiul de cuc din cuibul altei păsări. Şi deşi familia Haddon trăise o viaţă normală într-o vilă micuţă şi curată de partea cealaltă a văii, nu fuseseră niciodată bogaţi. Dacă nu exista Alec, Fergus ar fi fost acum moştenitorul unei averi mari şi a titlului de conte, iar Donella ar fi fost un premiu pe piaţa căsătoriilor. În schimb, Fergus trebuia să muncească pentru unchiul său, iar Donella, să se mulţumească cu o zestre modestă.

Dar dacă Donella devenea viitoarea contesă de Riddick, averea familiei creştea semnificativ.

Se încruntă spre vechile stindarde heraldice care atârnau de şemineul cu faţadă de piatră din sală. Suficient de mare cât să cuprindă un bivol, vatra adâncă găzduia o flacără ce urla împotriva înfriguratei seri de noiembrie. Această sală, cu armurile şi armele vechi atârnate pe pereţi, vorbea despre istoria familiei, o istorie de conflicte, drame şi relaţii complicate.

Când auzi paşi pe scara în spirală din anticamera de la capătul sălii, Alec se întoarse şi le văzu pe Lady Reese şi pe fiica ei. Întâlnirea dintre Edie şi Donella nu era deloc una aşteptată de el. Făcuse ceva progrese cu Edie în ultimele zile, sau cel puţin aşa credea. Dar întâlnirea logodnicei lui în carne şi oase ar fi putut să trezească în domnişoara Whitney o afişare nefericită de loialitate feminină. Sperase să fi putut avansa mai mult în campania sa de curtare şi se ruga ca în seara asta să nu piardă şi mai mult teren.

Unul dintre valeţii mai tineri le conduse înăuntru pe Lady Reese şi pe Edie. Vicontesa arăta impunătoare şi totodată elegantă în rochia ei de mătase de culoarea vinului roşu, dar Edie îl lăsă fără aer. Pentru câteva secunde, rămase şi se uită ca un idiot la ea.

Purta o rochie de catifea, brodată cu dantelă aurie şi paiete, care se plia frumos pe curbele ei ample şi conferea o sclipire albă tenului ei perfect. Materialul catifelat combinat cu corpul ei la fel de pufos îl ducea cu gândul la o pisicuţă, una pe care i-ar fi plăcut foarte mult să o mângâie. Părul ei des era strâns într-un coc înalt, dezordonat măiestru, cu şuviţe de aur sclipitor alunecându-i pe ceafă.

Ochii ei mari şi albaştri îl priveau din spatele ochelarilor, şi se declară nespus de mulţumit că o vedea purtându-i. Gura ei plină se curbă într-un zâmbet care-l fulgeră direct în vintre.

Da, era frumoasă, şi fata o ştia.

Lady Reese înaintă, şi Alec se scutură din năuceală, ca să revină la acţiune.

— Bună seara, milady, domnişoară Whitney, zise el cu o plecăciune. Permiteţi-mi să vă spun că amândouă arătaţi de-a dreptul încântătoare.

Lady Reese îşi deschise evantaiul şi îi zâmbi graţios.

— Mulţumesc, căpitane Gilbride. Şi dumneavoastră arătaţi bine în seara asta. Flutură vag din mână spre corpul lui. Aveţi o ţinută cât se poate de autentică.

— Se numeşte kilt, mamă, zise Edie pe un ton ironic. Nu-ţi aminteşti uniforma căpitanului Gilbride pentru regimentul Gărzii Negre? Deşi în seara asta cred că poartă un costum specific clanului său. Privirea îi alunecă undeva sub talia lui. Cu gentuţă şi tot, termină ea pe un ton jos.

„Pisicuţă pe dracu'!"

Era o diavoliţă care ştia exact ce efect avea asupra lui. Fu nevoie de un ordin mental aspru pentru a linişti acea parte din el care i se agita sub kilt.

— Este o sală splendidă, zise Edie, trecând într-o secundă de la flirt pe faţă la postura de oaspete entuziast. Şi chiar intimă, ţinând cont de cât de impunător arată. Vom cunoaşte restul familiei prezente aici?

— Nu, familia mea s-a adunat în salonul de desen.

Ea oftă dramatic.

— Ce păcat! Încăperea are aşa un aer medieval splendid, încât mă simt ca şi cum aş fi mers înapoi în timp. Aproape te aştepţi să vezi intrând pe uşă în orice clipă o bandă de războinici urlând.

— Nu vă faceţi griji, domnişoară Whitney, zise Alec. Salonul nostru de desen este suficient de medieval încât să satisfacă sufletele cele mai însetate de sânge.

— Vai de mine, sună de-a dreptul îngrozitor, zise Lady Reese.

— *Au contraire,* mamă, spuse Edie amuzată, mă entuziasmează ideea. Bănuiesc că va fi aranjamentul perfect pentru a cunoaşte familia căpitanului Gilbride.

Alec putea doar să spere că ea nu-şi dăduse seama cât de clarvăzător era comentariul ei.

— Intrăm, doamnelor? Familia aşteaptă.

După ce le însoţi prin uşa salonului de desen, Edie şi mama ei se opriră din mers, cu ochii măriţi într-o expresie comic de identică în timp ce încercau să se obişnuiască cu decorul.

Nu putea să le găsească vreo vină. Până la urmă nu intrai în fiecare zi într-o încăpere înţesată cu duzini de capete de cerbi, aranjate pe rânduri ordonate, până sus în tavan. Pentru mai multă siguranţă, mai era şi un vultur gigantic împăiat, cu aripile întinse şi montat deasupra şemineului ca o referinţă simbolică la blazonul heraldic al familiei Graham, un vultur coborând spre un cocor neajutorat. Sub asaltul vizual al sălbăticiunilor moarte era greu să observi mobila elegantă şi chiar modernă sau covorul Axminster valoros care acoperea parchetul lustruit.

— Dumnezeule! zise Lady Reese cu o voce stinsă.

— Cu siguranţă n-aţi exagerat partea cu setea de sânge, zise Edie cu un fel de chicotit.

Apoi privirea ei căzu pe familia lui şi deveni rigidă ca un stâlp dintr-un gard.

Bărbaţii erau aliniaţi în faţa şemineului, bunicul lui şi Fergus uitându-se la nou-sosiţi cu câte o încruntătură şi mai ameninţătoare decât cele afişate în acea după-amiază. Deşi Walter avea un zâmbet pe chipul lui amabil, părea slab şi forţat, de parcă se certase cu ceilalţi cât timp Alec nu fusese în încăpere.

Cât despre Donella, verişoara lui o inspecta pe Edie cu o ridicare surprinsă a sprâncenelor ei elegante, de parcă nu ştia cum să se poarte cu ea. În privinţa mătuşii lui însă nu exista niciun mister, din moment ce se uita la Edie şi la mama ei cu o privire de-a dreptul criminală.

Edie îi aruncă o privire piezişă, batjocoritoare.

— Spuneţi-mi ceva, căpitane Gilbride, murmură ea.

Cum credeţi că am arăta, eu şi mama, pe perete, alături de celelalte trofee?

Capitolul 12

Edie glumise doar pe jumătate în legătură cu capetele lor montate pe peretele splendid al barbarului salon de desen. Din fericire, nimeni, în afară de Alec şi mama ei, nu auzise comentariul. Era un lucru bun, pentru că lordul Riddick şi rudele lui, cu excepţia domnului Gilbride, păreau mai înclinaţi spre a-şi omorî oaspeţii englezi decât spre a le ura bun venit printre ei.

Până când trecură la cină, ea dedusese motivul principal al resentimentului lor – doamna Haddon, Fergus şi posibil Lord Riddick o vedeau cu toţii ca pe o ameninţare la adresa Donellei. Din moment ce abia ajunsese la Blairgal, cu siguranţă nu avusese timpul să lase genul ăsta de impresie, dar bănuia că putea să pară suspect faptul că fiul rătăcitor se întorcea acasă după o îndelungată absenţă însoţit de o domnişoară singură şi de mama ei. Ţinând cont de unele tactici pe viaţă şi pe moarte adoptate de fetele din aristocraţie şi de mamele lor peţitoare – şi bănuia că tacticile acelea se aplicau şi în Scoţia –, era o presupunere corectă.

Destul de interesant era faptul că Donella nu părea deloc la fel de ultragiată ca rudele ei. În mod ciudat, îi vorbise lui Edie cu mai multă căldură decât îi vorbea logodnicului ei de odinioară. Era adevărat că nu se văzuseră de zece ani, dar Alec era un bărbat răvăşitor de chipeş şi de fermecător, care ar fi putut face orice femeie să-i cadă în poală.

Donella însă nu părea să fie afectată în vreun fel.

După o pauză, din fericire scurtă, în salonul de desen, Lord Riddick trecu peste antipatia sa suficient cât să respecte eticheta cuvenită. O însoţise pe mama lui Edie în salonul de servit masa al familiei, care, spre uşurarea

evidentă a mamei, nu conţinea capete de animale, ci doar un tapet verde elegant şi draperii de catifea bordo, trase pentru a ţine departe frigul nopţii scoţiene. Lumina numeroaselor lumânări făceau cristalul, argintăria şi porţelanul să sclipească. Parada diverselor feluri de mâncare ce ornau masa ar fi rivalizat cu orice masă servită în cele mai bune case ale aristocraţiei.

După toate aparenţele, ar fi trebuit să fie o seară încântătoare, mai ales după atât de multe zile lungi pe drum. Din păcate, se dovedea a fi orice, numai asta nu.

Mă rog, când venea vorba de relaţii familiale încordate, Edie şi-ar fi pus familia în fruntea unei asemenea liste. În vreme ce lui Alec rudele sale i se puteau părea o provocare, în ceea ce o privea pe ea, el scăpase ieftin. Fetele nu-şi permiteau luxul de a fugi spre aventuri sau de a urma cariere militare sclipitoare. Trebuiau să stea acasă şi să înveţe să-şi controleze părinţii şi fraţii, în speranţa că vor găsi într-un final un soţ la care să suporte să se uite zi de zi.

Edie se uită pe furiş la gazdă, care nu se uita la nimeni în mod deosebit în timp ce-şi mânca posomorât supa. Ajunsese la concluzia că dispoziţia capricioasă a lordului Riddick era, în mare parte, rezultatul sănătăţii sale şubrede şi nervilor întinşi. Excelenţa Sa îi amintea de bunicul matern – morocănos şi înclinat să latre la oameni, dar un bărbat amabil şi generos în fond. Contelui îi plăcea pur şi simplu să se facă după cum voia el, ceea ce nu-l diferenţia cu nimic de bărbatul aristocrat de nivel mediu. Edie nu se îndoia că va reuşi să treacă de această faţadă în scurt timp.

Cu restul familiei era o altă poveste. Doamna Haddon abia se deranja să fie politicoasă. Făcuse chiar câteva comentarii legate de ochelarii lui Edie şi lansase nişte insulte voalate la adresa englezilor în general. Se purta cât de rău îţi puteai imagina – excepţie făcea viitorul ei ginere, care părea să reacţioneze la atenţiile ei la fel ca la o iritaţie pe spate.

Fergus Haddon, care stătea lângă Edie la masă, nu

făcuse decât să o ignore. De trei ori încercase Edie să înceapă o conversaţie, dar fusese răsplătită doar cu comentarii degradante. I se părea foarte tentantă ideea de a-i turna conţinutul farfuriei de supă în cap.

Era clar că va fi război, cu Alec pe post de pradă.

Cât despre al treilea membru al familiei Haddon, lui Edie, Donella i se părea chiar fascinantă. Părea complet neinteresată în a atrage atenţia logodnicului ei. Deşi răspundea la întrebările lui Alec sau la comentarii într-o manieră atentă, blândă, n-ai fi ghicit că sunt logodiţi.

Şi, spre deosebire de familia ei, Donella era un model de bune maniere. Era şi frumoasă – înaltă şi mlădioasă, cu un superb păr roşcat care părea să nu se încreţească niciodată. Avea nişte ochi verzi uimitori şi un ten palid care imita cel mai bun fildeş. Pe Edie pusese stăpânire cel mai îngrozitor junghi de gelozie când o văzuse prima dată pe domnişoara Haddon, şi fusese nevoie de mult efort pentru a-şi ţine gelozia sub control. Această emoţie deosebită mereu i se păruse o pierdere prostească de timp, şi încă nu dăduse de bărbatul care să merite risipa asta de energie.

Până acum, din păcate, mulţumită blestematului de Alec Gilbride.

Edie zâmbi când valetul îi luă din faţă farfuria pentru primul fel. Îi venea aproape să înceapă o conversaţie cu el, din moment ce ar fi fost un progres, faţă de compania actualilor ei tovarăşi de cină. Cu Fergus de o parte şi doamna Haddon de cealaltă, la fel de bine ar putea să fie pe teritoriile Mongoliei.

— Spuneţi-mi, domnişoară Whitney, sunteţi satisfăcută de ceea ce aţi găsit la Blairgal? întrebă o voce profundă, masculină, care o trezi din gândurile ei. Sper că dormitorul este pe cât de confortabil îl doriţi.

Fu nevoie de un moment să-şi dea seama că Alec vorbise cu ea de pe cealaltă parte a mesei şi pe un ton care făcea întrebarea inocentă să pară un apropo sexual. Clipi spre el, absorbind sclipirea din ochii lui şi zâmbetul care-i curba buzele. Mai văzuse acel zâmbet aparte nu o dată în ultimele zile, şi credea că ştie ce înseamnă.

Chiar flirta cu ea în faţa întregii familii *şi* a logodnicei lui?

O putea vedea cu coada ochiului pe doamna Haddon cum se uită la nepotul ei cu o expresie de groază mută. Apoi îşi întoarse lent privirea de Meduză spre Edie, de parcă o ameninţa că o transformă în piatră dacă îndrăznea să răspundă la o aşa încălcare flagrantă a etichetei.

La drept vorbind, reacţia doamnei Haddon era exagerată, ţinând cont de cât de mic era grupul lor. Cu toate astea, mama ei se aştepta ca Edie să respecte regulile existente, indiferent de cât de informală era ocazia, şi să nu se angajeze într-o conversaţie peste masă, în timp ce serveau cina. Ce ar fi *trebuit* să facă era să se încrunte vag dezaprobator spre Alec şi să-i răspundă şi mai vag, iar apoi să privească cu asiduitate în farfuria ei.

Dar, cu privirea malefică a doamnei Haddon asupra ei şi cu Fergus fumegând de partea cealaltă, Edie nu reuşea să asculte de îngerul păzitor. Până la urmă, dacă era ceva la care nu putea rezista, aceea era o provocare.

— Dormitorul meu este de o perfecţiune încântătoare, zise ea. Mulţumesc de întrebare, căpitane.

— Să-mi spuneţi dacă aveţi nevoie de ceva, răspunse el. De orice.

Edie îşi arcui o sprânceană la auzul tonului seducător şi întunecat. Sfinte Dumnezeule, era o cină în familie, până la urmă.

— Cu siguranţă aşa voi face, răspunse ea politicos.

Doamna Haddon şuieră dramatic:

— Aşa ceva! Asemenea maniere lipsite de tact nu sunt de tolerat.

Plictisitoarea femeie o săgeta cu privirea pe ea, nu pe nepotul ei. Oricine avea ochi să vadă ar fi observat că el era cel care manifesta un comportament nepotrivit pe deasupra farfuriei cu supă de ceapă, nu Edie.

Şi de ce se purta aşa scandalos în primul rând, când domnişoara Haddon stătea chiar lângă el? Nu că pe logodnica lui părea să o deranjeze. Privi întâi la Alec, apoi la mama ei, după care acceptă o bucată de carne de curcan

cu sos de la valet.

— Mamă, nu este nevoie să te dai peste cap pentru nimic, zise domnişoara Haddon. Alasdair este pur şi simplu politicos cu oaspeţii unchiului.

În capul mesei, lordul Riddick hotărî dintr-odată să devină atent la conversaţie.

— Alasdair, despre ce naiba vorbeşti, de o superi pe mătuşa ta? Aici nu suntem la Londra, să ştii. Eu nu voi accepta manierele tale de şmecher de la oraş la masa mea.

Alec miji ochii la bunicul lui. Edie interveni înainte ca el să poată inflama şi mai mult situaţia.

— Căpitanul Gilbride doar se asigura că mă bucur de tot confortul, zise ea zâmbindu-i bătrânului aflat în capătul mesei. Voia să ştie dacă am nevoie de ceva.

Sprâncenele stufoase ale contelui se ridicară.

— Dacă ai nevoie de ceva, fetiţo, vorbeşti cu menajera sau cu majordomul. Nu o să-i ceri nepotului meu să sară ca fanţii ăia englezi, pentru a-ţi satisface orice moft.

Înainte să apuce să răspundă la această replică surprinzătoare, mama ei interveni:

— Fiica mea nu este niciodată indulgentă cu ea însăşi, Lord Riddick. N-o să găsiţi o fată mai docilă sau mai drăguţă nicăieri în Anglia. În Scoţia, cu atât mai mult.

Spusese o tâmpenie, normal, dar Edie aprecie loialitatea mamei sale.

— Eu nu asta am auzit, zise Fergus pe un ton răutăcios. Din contră.

Toată lumea înlemni la masă pentru câteva secunde.

— Şi ce vrei să zici cu asta, băiete? întrebă Alec.

Vocea lui devenise gravă, întunecată de accentul pronunţat. Edie fu nevoită să-şi reprime un fior. Auzise tonul acela în vocea lui de câteva ori şi niciodată nu prevestea ceva bun. Nu că ar fi avut nevoie de reapariţia accentului lui pentru a-şi da seama de asta. Privirea rece cu care-l săgetă pe Fergus era o dovadă clară că i se schimbase dispoziţia dintr-odată.

— Sunt sigur că Fergus n-a vrut să zică nimic, spuse Walter Gilbride cu o voce cordială, dar fermă. A fost doar o

remarcă prostească şi negândită, nu-i aşa, băiete?

Edie se întoarse pentru a-l fixa pe Fergus cu privirea rece şi expertă cu care redusese la tăcere mulţi indivizi impertinenţi, făcându-i să îşi ceară scuze.

Fergus fu cuprins de o nuanţă monotonă de roşu şi trase nervos cu degetul de lavalieră, şifonându-i cutele impecabile.

— Ah, eu... eu nu ştiu ce am vrut să zic, se bâlbâi, uitându-se la domnul Gilbride. Cred că doar gândeam cu voce tare.

— Aşa credeam şi eu, zise vesel domnul Gilbride. Nu s-a întâmplat nimic. Acum, domnişoară Whitney, sunt mulţumit să aflu că v-aţi instalat confortabil. Zâmbi peste masă către mamă. Şi sper că totul este cum vă place, Lady Reese? Cred că Excelenţa Sa v-a pus la dispoziţie camera verde. Mereu l-am considerat cel mai frumos dormitor din castel.

— Mulţumesc, domnule, spuse mama pe un ton graţios, clar impresionată de domnul Gilbride. Mă simt foarte confortabil.

— Splendid. Sper că-mi veţi acorda onoarea de a vă face, dumneavoastră şi fiicei dumneavoastră, un tur al castelului Blairgal, mâine. Tatăl lui Alec chicoti ca şi cum s-ar fi autocriticat. Nu vreau să mă laud, dar cred că cunosc mai bine istoria castelului decât oricine din familie, chiar dacă sunt rudă doar prin alianţă.

Lordul Riddick, căruia aparent îi revenise buna dispoziţie, râse hodorogit.

— Doar prin alianţă? Walter este nepotul unui duce şi unul dintre cei mai mari învăţaţi din Scoţia. Nimeni nu ştie istoria Blairgal şi a clanului mai bine decât el. Un tur al castelului împreună cu el va fi chiar o lecţie de istorie pentru două doamne englezoaice alintate.

Edie mai mult văzu decât auzi oftatul domnului Gilbride. Nu putu însă să nu audă chicotitul răutăcios al doamnei Haddon la remarca bădărană a contelui. Mama era iar enervată, dar Edie putea doar să fie recunoscătoare că lordul Riddick nu li se adresase şi cu eticheta de

sassenach.

— Eşti bine-venit să o duci pe Lady Reese într-un tur, dacă vrei, tată, zise Alec. Dar eu deja i-am promis domnişoarei Whitney că o voi duce chiar eu prin castel.

Când privirea lui se mută la ea, întunecându-se şi mocnind, Edie fu obligată să reziste impulsului de a-şi face vânt cu evantaiul.

— Mai ales temniţele, adăugă el pe o voce plată, păcătoasă. Vă amintiţi că mi-aţi cerut să vă arăt temniţele, nu-i aşa, domnişoară Whitney?

Vocea aceea sugera că el voia să-i mai arate şi alte lucruri în afară de temniţe – lucruri care în general nu se menţionau într-o companie politicoasă. Doar printr-un efort suprem de voinţă reuşi Edie să nu rămână cu gura căscată. Alec flirta în mod deliberat cu ea, naiba să-l ia! Nu era ea vreo mironosiţă, dar comportamentul lui din seara asta putea fi caracterizat doar ca fiind provocator, mai ales că stătea chiar lângă logodnica lui.

În mod previzibil, Fergus părea gata să-l omoare pe Alec, după felul în care îşi ţinea furculiţa şi cuţitul strânse în mâini ca pe nişte arme.

— Alasdair, te-am avertizat să nu o insulţi…

— Domnişoară Whitney, am vrut să vă întreb ceva, interveni sora lui pe o voce puternică. Aţi fost vreodată la Capela Doamnei, în Westminster Abbey?

Întrebarea bizară, dar picată la ţanc, îl întrerupse pe Fergus la jumătatea frazei şi opri conversaţia care devia. Edie se concentră să formuleze un răspuns.

— Ah, da, cred că am fost, zise ea.

Erau aşa de multe capele şi cripte ascunse prin colţurile abaţiei, încât îţi era greu să-ţi aminteşti care ce nume avea sau pe unde erau.

— Mă întreb dacă vă amintiţi să fi văzut mormântul Mariei, regina Scoţiei, zise Donella cu un zâmbet încurajator. Am înţeles că este foarte frumos.

Edie nu-şi putea aminti un anumit mormânt regal printre multe altele, dar aprecia încercarea femeii de a împiedica iminentul dezastru.

— Da, este foarte impunător şi frumos, zise ea, căutând în minte detalii. Dacă nu mă înşală memoria, are chiar şi un leu scoţian la picioarele ei.

În următoarele minute bolborosi despre baldachine de marmură, altare duble, cripte gotice, contraforturi suspendate şi orice alt detaliu legat de abaţie pe care-l putea scoate din creierul ei din ce în ce mai obosit. Pe toată durata discursului ei haotic, Donella o privea solemn, încuviinţând ocazional din cap, în vreme ce toţi ceilalţi de la masă păreau fie confuzi, fie enervaţi.

Cu excepţia lui Alec, naiba să-l ia, care o studia din ce în ce mai amuzat. Când Edie rămase în sfârşit fără idei – şi aer –, se simţea gata să-l omoare, aşa cum îi venise lui Fergus să facă, cu câteva momente mai devreme.

— Mulţumesc, domnişoară Whitney, zise Donella pe un ton solemn. Mi-aţi oferit informaţii foarte interesante.

— Da, într-adevăr, adăugă Alec cu un rânjet provocator. De fapt, sunteţi un adevărat izvor de informaţii despre arhitectură, domnişoară Whitney. Nu v-am crezut niciodată genul academic.

— Cu siguranţă că nu, exclamă mama. Deşi bănuiesc că oamenii pot fi tentaţi să gândească aşa, ţinând cont că poartă ochelarii pe care aţi fost amabil să-i faceţi cadou. Dar vă asigur că Eden nu este o intelectuală.

— Mulţumesc, mamă, zise Edie cu un oftat.

Doamna Haddon se uită la ea.

— Nepotul meu v-a luat perechea aia de ochelari? De ce ar face asta?

Lordul Riddick lătră din celălalt capăt al mesei.

— Ce naiba intenţionezi, de cumperi cadouri unei domnişoare nelogodite? N-ai niciun simţ al măsurii, băiete? Un domn nu umblă să cumpere cadouri altor femei când este logodit.

Edie se văzu nevoită să reziste impulsului de a-şi lăsa capul în mâini şi de a geme. Crezuse că-i îndepărtase de acest subiect delicat, dar remarca inoportună a mamei ei şi încercările insistente ale lui Alec de a flirta cu ea – pe care ea le credea mai mult o încercare de a-şi enerva rudele –

nimiciseră toată munca ei.

Fiecare persoană din încăpere se purta de parcă era dusă cu pluta – cu excepţia, în mod ironic, a logodnicei lui Alec.

— I-am cumpărat pentru că este oarbă ca un liliac, zise Alec pe o voce tunătoare către bunicul lui. Şi din moment ce insistă să călărească şi să aibă alte activităţi pe afară, m-am gândit că este mai bine să iau măsurile de protecţie necesare înainte să se omoare sau să omoare pe vreunul dintre noi.

— Ce grijuliu din partea dumneavoastră! zise Edie. Pentru ştiinţa dumneavoastră, sunt chiar iscusită când vine vorba de orice activitate în aer liber, cu sau fără ochelari. De exemplu, am o mână chiar priceputa la pistoale. Poate-mi veţi permite să vă folosesc pe post de ţintă, ca exerciţiu. Vă pot pune un măr pe cap şi să mă prefac că sunt William Teii.

Alec se încrunta la bunicul lui, dar comentariul acestuia îl făcu să revină cu atenţia asupra ei. Câteva secunde păru uluit, apoi rânji.

— Detest să corectez o doamnă, dar Wilhelm Tell a fost un arcaş, răspunse el. Ca să fiu mai exact, a folosit o arbaletă. Aţi folosit vreodată o arbaletă?

— Nu, dar ştiu să folosesc bine arcul obişnuit. S-ar putea totuşi să fac o excepţie în cazul dumneavoastră şi să decid să ratez. Deşi bănuiesc că ar fi bine să nu port ochelarii, în cazul ăsta, ca să evit acuzaţiile de crimă. Îi oferi cel mai dulce zâmbet al ei, deşi îi venea să scoată limba. Desigur, apărarea mea ar putea oricând să susţină de asemenea că a fost un omor în legitimă apărare.

Donella râse, deşi încercă să-şi mascheze reacţia cu o tuse.

— Dumnezeule, Donella! exclamă mama ei. Te rog să nu încurajezi asemenea expunere la ridicol. Şi este total necuviincios să râzi de propriul logodnic în public. Insist să-i ceri scuze lui Alasdair imediat.

Edie abia se putea abţine să nu rămână cu gura căscată la blestemata femeie. În ceea ce o privea, lordul

Riddick şi familia lui erau cei mai puţin politicoşi oameni pe care-i întâlnise vreodată.

Când Donella roşi, Edie se solidariză cu ea. Nu se aşteptase să o placă pe logodnica lui Alec. Şi deşi era prea curând pentru a trage această concluzie, tânăra femeie o tratase pe Edie cu prietenie şi cu respect, spre deosebire de restul familiei ei.

— Desigur, mamă, răspunse Donella pe un ton plat. Iartă-mă, Alasdair. Nu am vrut să te jignesc.

Alec îi zâmbi chiar amabil fetei.

— Nu m-ai jignit, fetiţo, şi nu-mi datorezi nicio scuză. Sunt fericit să te văd râzând.

Verişoara sa îi zâmbi timid, dar dulce, bucuroasă parcă de căldura autentică din privirea lui. Edie abia reuşi să-şi reprime accesul de gelozie care încerca să-i facă o gaură direct prin piept.

— Aşa, asta vreau să văd, zise Lord Riddick. Tu şi verişoara ta aţi fost prea mult timp despărţiţi, Alasdair. Pur şi simplu aveţi nevoie de ceva vreme să vă cunoaşteţi din nou unul pe celălalt.

— Sper că nu de prea multă, dragul meu Riddick, zise doamna Haddon. Până la urmă, avem o nuntă de planificat. Înainte de Crăciun, dacă se poate. Dacă aşteptăm prea mult, vremea se va înrăutăţi şi va fi mai greu să adunăm clanul.

— Da, ai dreptate, răspunse Excelenţa Sa. Clanul va vrea cu siguranţă să se adune pentru nunta dintre stăpânul Riddick şi cea mai frumoasă floare a clanului Graham. Îi zâmbi larg nepoatei peste masa lungă. Cu toţii aşteptăm nunta asta de mult timp, fetiţo. Îţi promit că tu şi Alasdair veţi avea cea mai măreaţă nuntă pe care aţi văzut-o vreodată.

Ocupată să se lupte cu emoţiile neplăcute trezite de acel anunţ, Edie aproape că ratăschimbarea Donellei. Viaţa păru să se scurgă din fată, lăsând-o palidă şi nemişcată.

— Mulţumesc, unchiule, răspunse ea fără vlagă. Dar nu cred că trebuie să discutăm despre asta în faţa oaspeţilor noştri.

Walter Gilbride în sfârşit se foi. Privi nervos către fiul său, a cărui faţă împietrise aproape ca a verişoarei lui.

— Normal că nu. Avem destul timp să facem planuri. Nu este nevoie să stabilim totul din prima noapte, nu-i aşa?

Doamna Haddon râse iarăşi enervant şi artificial.

— Eu nu sunt de acord, Walter. Dacă ar fi posibil, am începe planificarea de acum. Se uită la Edie cu o privire plină de triumf maliţios. Şi, domnişoară Whitney, ce noroc pe dumneavoastră şi pe mama dumneavoastră! Veţi putea participa la nunta fiicei mele, nepoata căpeteniei ramurii noastre din clan, cu stăpânul Riddick. Nunţile sunt mereu ocazii plăcute, cu atât mai mult cele scoţiene.

Eden îşi reprimă furia trezită de obrăznicia femeii. Aruncă o privire rapidă spre Alec, care mijise ochii, aruncându-i o privire rece mătuşii.

Dar, când se uită la Edie, ea mai văzu ceva în furtuna din ochii lui. Era o cerere tăcută, o privire aşa de imperioasă, încât părea să ajungă peste masă şi să o strângă de gât. Şi ea înţelese într-un final că el îi cerea ajutorul.

„Nesăbuitul!” De ce naiba nu venise direct să-i ceară asta direct, mai de mult? Era o întrebare pe care trebuia să o amâne pentru mai târziu.

În acel moment nu avea de ales şi trebuia să-i ignore cererea, din moment ce doamna Haddon o încolţise frumuşel. Edie nu-l putea ajuta acum mai mult decât se putuse ajuta pe ea însăşi în urmă cu câteva săptămâni, după ce se aruncase cu capul înainte în scandal.

Se întoarse şi îi oferi blestematei femei cel mai fermecător zâmbet al ei.

— Într-adevăr, doamnă. Până la urmă, cui nu-i place o nuntă frumoasă?

Capitolul 13

Mama lui Edie era instalată confortabil pe un morman

imens de perne care-i sprijineau spatele şi ţinea măsuţa portabilă în poală. Era aproape ora unsprezece dimineaţa, dar nu părea gata să iasă din dormitorul ei prea curând.

— Mamă, eşti sigură că nu vrei să faci un tur al castelului? întrebă Edie. Sunt convinsă că domnul Gilbride ar fi mai mult decât fericit să ni-l arate.

Mama ei ridică privirea peste marginea ochelarilor micuţi pe care-i purta doar când se ocupa de corespondenţă.

— Domnul Gilbride este un bărbat foarte amabil şi educat, dar prefer să nu trebuiască să interacţionez cu familia mai curând decât sunt obligată, după simulacrul groaznic de dineu de aseară.

Edie se sprijini de unul dintre stâlpii sculptaţi de la piciorul patului enorm.

— Îmi pare rău, mamă. Dacă nu ar fi fost comportamentul meu idiot de la Londra, nu ne-am fi aflat în situaţia asta. Nu este corect că trebuie să-ţi petreci toată iarna cu o adunătură de nebuni.

Când mama o studie în tăcere pentru câteva momente, Edie fu obligată să reziste impulsului de a-şi schimba locul. Îşi manipulase mama de când era copil, şi încă destul de abil. Era derutant să vadă că, măcar o dată, mama o manipula pe ea.

— Faptul este consumat, Eden, răspunse ea într-un final. Şi apoi, nu există sacrificiu pe care să nu fiu dispusă să-l fac pentru copiii mei.

Deoarece Edie nu avea cum să-i răspundă sincer la acel comentariu, se mulţumi cu ceea ce spera ea că este o expresie potrivită de recunoştinţă.

— Slavă Cerului că sunt un părinte aşa de atent! adăugă mama ei, din moment ce nu am putut tolera ideea ca tu să trebuiască să înduri compania nesuferitei familii a lordului Riddick fără sprijinul mamei tale.

Edie făcu o grimasă.

— Nu sunt toţi chiar aşa de răi. Domnul Gilbride este un domn încântător, şi sunt convinsă că-l pot da pe brazdă şi pe Excelenţa Sa cât de curând. Şi ştiu că ţii la căpitanul

Gilbride. Ai spus nu o dată că este ca un membru al familiei.

— Asta a fost înainte să-i cunosc familia *adevărată.* Sper că va avea bunul-simţ să nu se căsătorească din obligaţie cu plictisitoarea domnişoară Haddon. Ce greşeală tragică ar face!

Edie simţi un nod în gât. Stătuse trează ore întregi încercând să facă ordine printre obligaţiile şi relaţiile complicate din familia lui Alec. Din păcate, tot revenea la faptul că el chiar era logodit şi că era foarte puţin probabil să se poată elibera de acest angajament îndelungat. Poate că Alec era nesăbuit, dar ea ştia că el nu va dori niciodată să-şi dezonoreze verişoara sau familia, indiferent de sentimentele lui personale.

Concluzia aceasta deprimantă o ţinuse trează până la primele ore ale dimineţii.

Dar mai ajunsese la o concluzie – că urmărise ceva în seara precedentă, cu încercările lui evidente de a flirta cu ea. Edie avea de gând să-l întrebe cum avea de gând să-şi ţină sub control emoţiile rătăcitoare. Nu dorea să se facă de râs dezvăluind cât de uşor putea el să-i spulbere bunul-simţ cu una din faimoasele lui priviri mocnite.

Nu doar un peţitor o acuzase de-a lungul anilor că avea o inimă rece, doar pentru că nu era suficient de proastă să cedeze în faţa unor linguşeli anoste. Poate că inima ei nu era chiar uşor de înmuiat, având în vedere că, în ultimii ani, trebuise să-şi consolideze o apărare necesară şi practică. Dar nu mai era niciun dubiu că Alec trecuse de acest zid de apărare.

— Nu cred că are de ales în această chestiune, zise Edie, hotărâtă încă o dată să fie persoana cu simţ practic. Negreşit vezi şi tu că este obligat să-şi onoreze angajamentul faţă de domnişoara Haddon. Şi, din câte am observat în seara trecută, familia lui cu siguranţă la asta se aşteaptă.

Mama îi zâmbi în mod evident condescendent.

— Vom vedea, draga mea.

— Mamă, spuse Edie pe un ton de avertisment.

— Du-te, Eden! Mama ei o goni printr-un gest al mâinii. I-am promis tatălui tău o scrisoare când ajungem la Blairgal şi mai am şi alte câteva scrisori pe care trebuie să le scriu.

Când mama hotăra că o conversaţie se termina, în general aşa era. Iar Edie nici nu simţea că este în stare de sarcina de a-şi convinge mama să renunţe la speranţele prosteşti, când venea vorba despre Alec.

— Încă mai eşti aici, Eden? întrebă mama fără să ridice ochii de la biroul ei mobil.

— Bine, plec, mormăi ea drept răspuns.

Făcu stânga împrejur şi ieşi pe holul lung al galeriei, unde se opri, întrebându-se ce să facă acum. Deşi nu era încă pregătită să-l vadă pe Alec, Edie nici nu simţea vreo înclinaţie să vorbească cu altcineva. De fapt avea nevoie de aer proaspăt şi de o vizită la grajduri, ca să vadă dacă găsea un cal potrivit. În acel moment, în castel se simţea ca într-o cuşcă. O plimbare în aerul rece din Highlands – sau o plimbare călare peste văile frumoase pe care le văzuse cu o zi înainte, la sosirea lor – ar face minuni cu creierul ei confuz şi o va ajuta să gândească.

Când se întoarse ca să o ia spre camera ei să se schimbe, trebui să-şi reprime un ţipăt. Alec stătea la câţiva paşi distanţă, cu braţele încrucişate peste pieptul lui robust şi cu un umăr proptit de perete. Era evident că o aşteptase, ceea ce îi făcu inima să bată şi mai tare în piept.

— Ce naiba faci, pândind pe hol? întrebă ea.

El râse pe un ton jos, huruit.

— Eu nu pândesc niciodată. N-ar fi demn.

— Ai fost spion, îţi aminteşti? Normal că pândeşti.

El ridică din umeri. Pentru o clipă, ea rămase vrăjită de vederea umerilor lui largi şi frumoşi mişcându-se sub eleganta haină de lână.

— Şi dacă aş pândi, fetiţo, aş zice că motivul este evident. Vă aşteptam. Vocea lui mătăsoasă era creată special pentru a zburli nervii oricărei femei. Mă gândeam să mergem în acel tur al castelului de care am menţionat aseară.

Enervarea îşi făcu loc în creierul ei. Chiar urma să pretindă că acel comportament al lui din seara trecută – sau al familiei lui – era în vreun fel acceptabil? Ori o credea cretină, sau vreuna din domnişoarele alea de societate prostuţe, care umblau după el?

Poate că Edie era la jumătatea drumului de a se îndrăgosti de el, dar nu avea nicio intenţie să-i ofere un avantaj căpitanului Alasdair Gilbride.

— Aşa ai crezut, băiete? îi răspunse ea, punându-şi mâinile în şolduri. Aş fi zis că ai alte lucruri de făcut – cum ar fi să petreci timp cu logodnica ta.

El tresări în timp ce se îndepărta de perete.

— Bănuiesc că merit asta, zise el cu tristeţe.

— Şi mai multe pe lângă, zise ea.

— Trebuie să vorbim, zise el direct.

Abandonase rolul de rebel fermecător, cel puţin pentru moment, dar Edie nu ştia dacă era chiar pregătită să discute despre ce credea ea că vor discuta.

— Despre? întrebă ea.

Părea uşor enervat.

— Se pare că vă datorez o explicaţie pentru comportamentul meu de aseară.

— Serios? Eu credeam că-mi datoraţi scuze.

El se uită în gol la ea timp de câteva secunde, apoi zâmbi larg, fermecând-o până în măduva oaselor.

— Aşa rău a fost?

— Ştiţi că da, îl certă ea.

Tocmai voia să-i răspundă, dar închise gura, uitându-se peste ea. Edie privi peste umăr şi văzu o servitoare ajungând în capul scărilor, cu braţele pline de lenjerie curată.

Roşind uşor, fata trecu pe lângă ei în grabă, murmurând nişte scuze cu un accent scoţian slab. Alec îi zâmbi, şi Edie observă interesul din ochii servitoarei şi felul cum făcea gropiţe către el. De fapt, chiar îi aruncă o privire peste umăr, încetinind, pentru a-l inspecta din spate. Priveliştea era la fel de drăguţă precum cea din faţă, aşa că Edie nu putea da vina pe fată pentru că voia să se uite, dar

miji privirea oricum. Servitoarea înţelese aluzia şi grăbi pasul pe hol, dispărând într-unul dintre dormitoare.

— De ce te încrunţi la servitoare? întrebă Alec.

Uneori Edie se întreba dacă el avea habar de efectul său asupra femeilor.

— Nu mă încruntam la ea. Mă încruntam la dumneavoastră.

— Nu înţeleg de ce, dacă tocmai mi-am cerut scuze.

— Cu siguranţă nu aţi făcut-o.

— Dacă nu am făcut-o este pentru că nu am de gând să mă umilesc pe hol în faţa a jumătate din personal, zise el, luând-o de braţ. Avem nevoie de puţină intimitate pentru a vorbi cum se cuvine.

Când dădu să o conducă spre camera ei, ea protestă.

— Întâi, nu este nevoie să mă mânaţi. În al doilea rând, trebuie să fiţi nebun dacă credeţi că am să vă permit să mă târâţi într-un colţ retras, pentru o discuţie *tête-à-tête.* Nu am de gând să ajung la un scandal cu dumneavoastră, căpitane Gilbride.

O împinse dincolo de camera ei şi de-a lungul unui coridor care părea să conducă spre o altă aripă.

— Asta-i culmea, venind din partea dumneavoastră! Din câte ştiu eu, scandal este al doilea dumneavoastră nume.

Edie îşi smulse braţul din strânsoare, se roti pe călcâie şi porni înapoi spre camera ei. El scoase o înjurătură destul de vulgară şi veni după ea.

— Edie, te rog, opreşte-te!

Aproape se împiedică auzindu-l că-i foloseşte numele mic, dar făcu un efort să-l ignore. O clipă mai târziu, o mână mare o prinse de umăr, oprind-o.

Fumegând, îl privea ţintă, refuzând să se uite în ochii lui. Îi era teamă că el ar putea să vadă cât de profund o răneau cuvintele lui.

— Îmi pare rău, zise el. Nu ştiu de ce am spus asta.

— Poate pentru că sunteţi un netrebnic? răspunse ea cu o voce încordată.

Edie îi permise să-i întoarcă cu blândeţe chipul spre

el. Trebuia să se îmbărbăteze ca să facă faţă zâmbetului fermecător şi ironic ce apăruse pe buzele gurii lui puternice. Când zâmbea aşa, aproape că-şi simţea inima cum îi sare din piept şi începe să ţopăie în jurul picioarelor lui.

— Cred că termenul corect este „mare mocofan scoţian”, zise el. Şi cu siguranţă sunt unul, pentru că am spus ceva aşa de necugetat şi nemeritat. Vă rog să-mi acceptaţi scuzele.

Expresia lui chiar părea autentic sinceră.

Edie oftă.

— Din păcate nu este complet nemeritat. Vă accept scuzele, dar tot îmi rămâneţi dator.

— Aşa este, dar aş vrea să vorbim în privat. Ceea ce am să vă povestesc este o chestiune destul de delicată.

Inima începu să-i bată din nou cu putere, dar făcu un efort să se controleze.

— Chiar am vorbit serios când am zis că nu vreau să provoc un scandal. Nu-mi permit să mai fac chestii de genul ăsta.

— Nu am nicio intenţie să vă pun într-o situaţie compromiţătoare sau indiscretă. Alec privi pe una dintre ferestrele aliniate de o parte a coridorului. Bănuiesc că am putea merge la o plimbare pe afară, dar văd că stă să plouă cât de curând.

Edie studie melancolică priveliştea, o grădină mare de garduri verzi şi straturi de flori la baza unei terase largi, mărginită de o peluză care la un moment dat lăsa loc văilor ce se rostogoleau. Dincolo de ele, se ridicau vârfuri întunecate spre cerul înnorat.

— Oh, la naiba! Speram să ies la călărit în dimineaţa asta. Acum o jumătate de oră era soare şi cer senin.

— Bun venit în Scoţia! Dacă mai aşteptaţi încă o jumătate de oră, probabil va începe să ningă.

Ea râse la tonul enervat din vocea lui.

— Cum poţi planifica excursii în aer liber în Scoţia?

— Nu poţi, zise el, luând-o din nou de braţ. Pur şi simplu te îmbraci călduros şi speri să nu te uzi până la piele sau să mori îngheţat.

Porni de-a lungul coridorului, cu ea alături.

— Acum unde mergem?

— Nu vă faceţi griji. Dacă ne vede cineva, le putem spune că facem turul promis.

— Am crezut că a fost mai mult un şiretlic, ca să vă enervaţi rudele. Şi v-a ieşit chiar admirabil, aş zice.

El zâmbi larg.

— Într-adevăr, nu-i aşa? Dar te-ai înşelat crezând că nu vreau să petrec timp cu tine, Edie. Îmi doresc chiar foarte mult.

Ea avu din nou senzaţia de lipsă de aer care o cuprindea adeseori când era în compania lui.

— Dintr-odată vă grăbiţi să-mi folosiţi numele mic. Nu credeţi că sunteţi un pic cam impertinent?

El zâmbi spre ea.

— Oh, chiar sper asta.

Edie avea şi ea speranţele ei, dar ştia că era mai bine să nu le exprime – sau nici măcar să se gândească la ele.

O conduse prin ceea ce părea a fi un număr interminabil de coridoare, îi vorbi despre arhitectura castelului şi istoria lui veche. Iar ea descoperi că era fascinată.

Castelul Blairgal era enorm, cu trei turnuri impunătoare, câteva aripi şi un corp central, care cuprindea partea cea mai modernă a casei. În mod uimitor, întreaga structură părea să fie utilizată încă, şi bine întreţinută, ceea ce dovedea bogăţie şi administrarea adecvată a proprietăţii şi a titlului. Edie nu fusese niciodată impresionată de grandoare sau de lux, dar era impresionată de Blairgal. Istoria şi frumuseţea sa fuseseră păstrate cu dragoste, şi chiar putea înţelege mândria contelui când venea vorba de casa strămoşească a familiei Riddick.

Şi mai interesante erau cunoştinţele profunde ale lui Alec despre istoria castelului şi mândria sa reţinută. Tocmai scotea în evidenţă un exemplu deosebit de frumos de sculptură medievală, aflat în capul unei scări, când ea îl întrerupse.

— De ce aţi fugit? întrebă ea. Aşa de mult aţi urât

locul ăsta la vremea respectivă?

El o privi, vădit uluit.

— Nu l-am urât niciodată.

Ea se încruntă.

— Atunci de ce aţi fugit? Şi de ce aţi stat departe zece ani?

Bănuia chestiile de bază, desigur, dar voia să audă motivele lui.

El se uita la vechea sculptură, de parcă răspunsul era cuprins în piatra netedă şi lustruită. Apoi ridică uşor din umeri şi îi zâmbi din nou ca un rebel.

— Nu crezi că a venit momentul să-mi spui Alasdair? Sau Alec? Până la urmă, după cum a subliniat mama ta nu o dată, suntem aproape o familie.

— Nu suntem nimic de genul ăsta, şi o ştiţi prea bine. Acum, încetaţi să-mi evitaţi întrebarea.

El îşi încrucişă braţele la piept şi îşi plantă picioarele într-o poză cât se poate de masculină.

— Îţi spun toată povestea dacă-mi spui Alasdair.

— Nu are sens să fiţi autoritar cu mine, zise ea. Nu va funcţiona.

Ceea ce probabil era adevărat, dar nu avea nevoie să o recunoască.

El făcu nonşalant un pas în faţă. Ea fu nevoită să reziste impulsului de a da înapoi.

— Serios? întrebă el.

Era uimitor ce reuşea să sugereze cu acel simplu cuvânt.

— Da, serios.

Când el mai făcu un pas în faţă, Edie dădu înapoi. Şi când satisfacţia din privirea lui se aprinse în ceva mai întunecat – şi mai fierbinte –, ea flutură o mână spre el.

— Of, bine, bestie ce eşti! zise ea. Îţi spun Alec, însă doar când suntem singuri.

O răsplăti cu un zâmbet care părea să lumineze colţurile întunecate ale coridorului şi ale inimii ei.

— Şi sper că vom petrece ceva timp singuri, zise el.

Ea clătină din cap.

— Eşti un cuceritor jalnic.

— Eu? Adoptă o privire rănită. Sunt sufletul verticalităţii.

— Poate sufletul ridicolului.

Râzând, el o conduse în jos pe scările de piatră în spirală, păstrând o mână fermă pe braţul ei în timp ce o conducea cu grijă pe treptele înguste. Atingerea lui se simţea protectoare – chiar posesivă –, şi Edie se luptă cu un fior instinctiv de plăcere.

Ajunseră într-un pasaj lung şi îngust, despre care ea bănuia că ţinea de partea mai veche a castelului. Dacă stătea în centru, şi-ar fi putut pune mâinile pe ambii pereţi. Cu toate astea, fiecare centimetru al acelor pereţi era acoperit cu tapiserii antice şi portrete în rame aurite care se vedea clar că erau vechi de secole. Sub picioarele ei se vedea pardoseala de piatră gri şi rece, iar tavanul din lemn sculptat era întrepătruns de bârne care deveniseră netede şi înnegrite de timp. În dreptul ferestrelor de pe o parte a peretelui se aflau nişe adânci, iar spaţiul dintre ele era acoperit de tapiserii uriaşe.

Edie se simţea ca şi cum s-ar fi întors în timp, în Scoţia feudală.

Atinse cu grijă una dintre tapiserii, care zugrăvea o scenă de luptă. În ciuda vechimii piesei, culorile erau încă vii şi lucrătura era excepţională.

— Ce coridor splendid! zise ea. Este ca şi cum ai trăi istoria.

— Face legătura dintre cele mai vechi turnuri. Tapiseriile sunt parte dintr-un set care a fost ţesut aici, la Blairgal, şi sunt considerate una dintre cele mai mari comori ale familiei.

— Înţeleg acum de ce bunicul tău este aşa de mândru de acest loc, zise ea, zâmbindu-i.

— Să nu uiţi să-i spui cât de minunat este. Şi pune-i cât de multe întrebări despre istoria locului.

— Da, mi-am dat seama că asta-i cea mai bună cale ca să-i străpungi cochilia.

El oftă încet.

— Nu a fost mereu aşa. De fapt, a fost, dar acum e şi mai rău. Cred că are dureri foarte mari.

Ea făcu o grimasă.

— Îmi pare rău să aud asta.

El îi făcu semn spre o nişă în fereastră, unde se afla o banchetă capitonată. Dădea spre curtea interioară, în care se aflau bănci sculptate în piatră, câteva forme mari şi ghivece pentru flori şi un heleşteu drăguţ, ornamental. Ar fi fost un refugiu minunat pe timp de vară.

Edie se aşează şi îşi aranjă fustele, apoi ridică ochii la el. Se înălţa deasupra ei, dar nu era atent la ea. Mai degrabă se uita afară, pe fereastră.

Ea îşi închipuia că nu vede curtea cum era ea în prezent, ci cum fusese mai demult, poate când era el copil.

— Mama mea adora să stea în curtea asta, din câte mi s-a povestit, întindea o pătură pe iarbă în zilele calde de vară şi citea ore întregi.

— Ţi-o aminteşti? întrebă Edie cu blândeţe.

El îşi îndreptă din nou atenţia asupra ei.

— Nu prea. Aveam doar doi ani când a murit de febră. Atunci a început bunicul meu să se schimbe cu adevărat, zice tata. A fost devastat de moartea ei.

— Normal, era singurul lui copil, zise ea. Dar măcar te avea pe tine.

Asta îndepărtă atitudinea sumbră de pe chipul lui.

— Da, un mic demon. Se pare că am intrat în belele din clipa în care am început să merg.

— Ceea ce văd că nu s-a schimbat.

El îşi propti un umăr în peretele nişei, aşezându-se mai comod. Era ridicol de chipeş, şi aşa de aproape de ea, încât avu nevoie de toată voinţa ei ca să nu se uite la el sfioasă ca o fetiţă prostuţă.

— Ţi-aş cere să te aşezi, zise Edie, dar bancheta este prea mică pentru amândoi.

— Sunt dispus să mă înghesui, zise el, agitându-şi sprâncenele într-un mod caraghios.

— Ar fi din cale afară de necuviincios. Privi pe după corpul lui mare, pe hol. Văd că asta-i soluţia ta pentru

intimitate, respectând bunele maniere.

El încuviinţă din cap.

— Holul ăsta de obicei e pustiu în timpul zilei, dar este totuşi circulat. Ar trebui să nu bată la ochi, dacă dă cineva de noi.

— Prea bine, zise Edie. Afişă o expresie severă pe chip. Poţi să începi cu scuzele.

El zâmbi.

— Am uitat pentru ce trebuia să-mi cer scuze.

— Atunci dă-mi voie să-ţi reamintesc, zise ea pe un ton acru. Ai făcut un efort susţinut de a flirta cu mine în faţa logodnicei tale. Bănuiesc că a fost cu scopul de a o face geloasă, din motive de care încă nu mi-am dat seama.

Alec se ridică dintr-odată.

— La naiba! Nu ca să o fac pe ea geloasă, asta pot să ţi-o spun, zise el, şi accentul îi reveni.

— Atunci poate doreşti să mă luminezi şi să-mi spui ce aveai în cap, pentru că am sentimentul că te foloseai de mine. Trebuie să spun că nu apreciez prea mult asta, căpitane Gilbride.

— Credeam că-mi spui Alec.

— Nu am chef de intimităţi. Sunt chiar supărată pe tine.

Şi rănită. Trebuia să recunoască faptul că se folosise într-adevăr de ea. Oftă.

— Îmi pare rău, Edie. Nu am crezut că te va deranja să flirtezi un pic cu mine. Până la urmă la Londra ai legiuni de peţitori, şi nu pare să te deranjeze niciodată să-i ţii pe toţi după tine.

Ea ridică privirea spre el.

— Nu-mi vine să cred că tocmai ai spus aşa ceva.

— De ce? Ce-am spus? întrebă el, arătând confuz.

Fu nevoită să-şi reprime o înjurătură. Dumnezeu să o salveze de scoţienii cu capul tare!

— Tocmai m-ai acuzat că sunt o cochetă.

Părea uluit.

— Nu, nu am zis asta. Am insinuat că îţi *place* să flirtezi. Este o diferenţă, să ştii.

Ea îl privi cu neîncredere.

— Bănuiesc că ar trebui să-ţi cer să explici diferenţa, dar ne-ai confuza pe amândoi. Ce vreau să ştiu însă, în primul rând, este de ce flirtai cu mine în faţa întregii tale familii şi a logodnicei tale. Şi, zise ea, începând să se enerveze din nou, de ce ai crezut că eu voi flirta cu tine în aceste circumstanţe?

El tresări uşor.

— Bănuiesc că nu m-am gândit aşa departe.

Ea clătină din cap dezgustată.

— Şi mai zici că eşti spion. Pot doar să-mi imaginez belele în care ai intrat, dacă seara trecută este o indicaţie a talentelor tale.

— În misiunile mele nu am avut niciodată de-a face cu o logodnică, zise el. Doar cu francezi care încercau să mă omoare.

— Bănuiesc că aproape toată lumea la masă voia să te omoare aseară. Edie făcu o pauză, amintindu-şi reacţiile diferite pe care le văzuse. Cu excepţia domnişoarei Haddon. Pe ea nu a părut să o deranjeze deloc.

El îşi încrucişă braţele la piept, aşteptând în tăcere ca ea să-şi expună gândurile. Şi, bucată cu bucată, devenea clar.

— Oh, Dumnezeule! exclamă Edie. Încercai să o enervezi suficient de mult ca ea să rupă logodna, nu-i aşa?

El îi zâmbi, de parcă tocmai făcuse ceva uluitor.

— Speram să nu fie nevoie să-ţi explic chiar eu. Trebuie să recunosc că este o situaţie destul de ciudată.

— Ciudată, lipsită de tact şi incredibil de idioată, zise ea, ridicându-se în picioare.

Edie era aşa de furioasă, că abia putea vedea bine. Era tentată să-i dea o palmă, dar probabil şi-ar fi rănit mâna cu capul lui tare. Se mulţumi însă să-l împungă cu degetele în piept.

— Cum îndrăzneşti să mă manipulezi aşa? se înfurie ea. Şi cum îndrăzneşti să-ţi tratezi logodnica aşa de josnic? Ce Dumnezeu o crede ea despre mine? Dintre toate tâmpeniile…

Încercă să treacă de el, clipind din cauza unui val subit de lacrimi. După toate prin câte trecuse, asta era umilinţa finală. Şi faptul că venise de la el, singurul bărbat pentru care avea sentimente adevărate, o făcea să-şi dorească să se ascundă în colţul cel mai întunecat şi mai apropiat.

El păşi în faţa ei. Ea încercă să alunece pe lângă el, dar era prea mare, naiba să-l ia! Scrâşnind din dinţi, refuză să se uite la el în timp ce încerca să-şi îndepărteze lacrimile.

— Edie, dă-mi voie să-ţi explic, zise el. Jur că nu este aşa de rău cum pare.

Mâinile lui se opriră pe umerii ei. Apoi una îi alunecă spre spate, cuprinzându-i blând gâtul. Cealaltă se îndreptă spre bărbia ei, ridicând-o şi forţând-o să se uite la el. Chipul lui frumos, la fel de nefericit cum se simţea şi ea, avea un contur neclar în ochii ei, din cauza lacrimilor.

— Ah, fetiţo, zise el cu o voce joasă. Nu plânge, te rog! Mă omori dacă plângi.

Când degetele lui îi atinseră maxilarul, ea tremură.

— Aş vrea să te omor, şopti ea. Gâtul îi era încordat şi tensionat. Cum ai putut, Alec?

Gura lui se încordă şi în maxilarul lui puternic tresări un muşchi, de parcă strângea din dinţi. Mâna de la ceafa ei urcă, degetele lui se înfipseră în părul ei într-o prindere blândă. Nu ar fi putut să scape nici dacă încerca.

Şi, când privirea lui se întunecă şi deveni fumurie, ea nu-şi mai dori să scape.

— Pentru că, zise el răguşit, sunt un mare mocofan scoţian.

Şi apoi gura lui coborî peste a ei într-un sărut care-i făcu inima să se zbată.

Capitolul 14

Timp de câteva secunde oribile, cea mai enervantă femeie pe care Alec o cunoscuse vreodată stătea rigidă ca un stâlp în braţele lui, cu buzele închise ferm în faţa lui şi a încercării lui neîndemânatice de a-şi cere scuze. Cu siguranţă înrăutăţea lucrurile prin faptul că o săruta, dar nu se putuse abţine. Suferinţa de pe chipul dulce al lui Edie şi sclipirea lacrimilor din spatele ochelarilor ei îi sfâşiaseră inima precum un obuz. Stârnise o revoltă într-un salon de bal al societăţii şi ieşise puternică de acolo, pentru numele lui Dumnezeu, şi el tot reuşea să o rănească. Acele lacrimi îi dezvăluiseră cât de mult.

„Mocofan” era un cuvânt prea blând pentru el.

Aproape că se aşteptase la un genunchi în boaşe când ea scosese un mic suspin amuzant, care vibră moale peste buzele lui. Mâinile, care-i fuseseră strânse în pumni şi cu care-l împinsese în piept, se relaxară dintr-odată. Îşi deschise degetele tremurânde, apucându-l de haină.

El îi cuprinse capul, cu degetele strecurându-i-se prin părul mătăsos şi ajutând prinderea. Cealaltă mână îi alunecă spre talia ei, ţinând-o cu blândeţe lipită de el, în timp ce începea să-i exploreze gura, care promitea să fie senzuală. Provocând-o, limba lui alunecă peste buzele ei, gustând mierea şi scorţişoara, un amestec perfect, ameţitor. Fiecare nerv şi muşchi din corpul lui îl îndemna în tăcere, chinuindu-se să nu exploreze şi mai mult adâncurile ei senzuale.

Când Edie ezită pentru o fracţiune de secundă, inima lui Alec tremură de spaimă. Dar apoi mâinile ei alunecară în sus pe umerii lui, şi ea îşi deschise lent buzele. El intră, luând prea mult şi prea repede, dar ea nu se retrase. Îşi uni în schimb limba cu a lui, ridicându-se pe vârfuri pentru a-l întâmpina.

Îşi dădea seama în sfârşit ce fel de femeie era. Edie avea destul farmec şi încredere pentru a lansa o mie de nave. Dar în spatele faţadei de curajoasă, se afla inocenţa şi o vulnerabilitate complet neaşteptată. Sărutul ei era dornic, deschis şi fără trucuri. Era Edie în totalitate, sălbatică şi dulce, oferind tot ce avea cu o promisiune

ameţitoare de mai mult.

Avea toate intenţiile să meargă până la capăt cu ea.

Edie scoase un mic geamăt provocator şi se cuibări mai aproape, atingându-i vesta cu sânii plini. Senzaţia îl fulgeră, conducându-i aproape tot sângele jos, între picioare. Mâna lui alunecă instinctiv spre fundul ei rotund – sfinte Dumnezeule, era minunat să o atingi – şi o împinse spre el, lipindu-i carnea de erecţia lui. Apoi o ridică şi făcu un pas în faţă, prinzând-o între corpul lui şi zidul coridorului.

Edie înlemni în braţele lui. Alec rămase şi el nemişcat, devenind dintr-odată conştient că se pregătea să facă dragoste cu o fată bătrână virgină – pe un coridor, lângă un perete, în lumina zilei.

„Dumnezeule!”

Apoi ea se trezi în braţele lui, şi nu într-un fel plăcut. Îşi smuci capul şi scoase un mârâit micuţ şi amuzant.

— Dă-te la o parte! şuieră ea, încercând să se elibereze din îmbrăţişarea lui. Tu chiar încerci intenţionat să-mi distrugi reputaţia?

Alec oftă în gând. Aproape că-şi dorea să-i prindă cineva, din moment ce astfel ar uşura enorm lucrurile pentru amândoi, deşi ea încă nu-şi dădea seama. Dar acum, o mică parte din sângele lui revenea la creier, şi el îşi dădu seama ce idiot fusese. Dacă spera să câştige inima lui Edie, nu aşa trebuia să procedeze.

Ea era mai ceva decât un cuib de spioni francezi, când venea vorba de a provoca haos în planurile lui. Sosise momentul să pună situaţia – şi pe ea – la punct.

— Trebuie să te lovesc în tibie ca să-mi dai drumul?

Obrajii ei erau roz şi îl săgeta cu privirea. Dar gura ei plină era trandafirie şi umedă de la săruturile lui, iar sânii i se ridicau peste marginea corsetului. Arăta aşa de apetisantă, încât el avu nevoie de fiecare dram de disciplină ca să nu o ducă în cel mai apropiat dormitor gol şi să o posede.

Era cea mai ispititoare imagine care-i venea în minte de foarte mult timp.

Nu, dintotdeauna.

— Nu te mai agita ca un vierme agăţat în cârlig, mormăi el.

— Nu-mi vine să cred că tocmai mi-ai zis „vierme”, izbucni ea, zbătându-se puternic în vreme ce încerca să scape.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu!

El îi cuprinse talia cu mâinile şi o ridică de pe podea. Ea scoase un ţipăt de protest uimit, dar el pur şi simplu o puse la loc pe bancheta tapiţată de la fereastră şi se aşeză în faţa ei pentru a o împiedica să plece.

Ochii ei fulgerau în spatele ochelarilor, promiţând tot felul de pedepse, dar lentilele erau parţial aburite.

— Poţi să vezi ceva? întrebă el.

— La naiba!

Îşi şterse ochelarii frecându-i de mânecă înainte de a-i pune la loc pe nas.

Privirea ei spunea clar că ar fi vrut să-l sfâşie bucată cu bucată.

— Nu trebuie să te uiţi la mine ca şi cum aş fi vreun căpcăun, zise Alec, sau ca şi cum am să te posed chiar acum pe hol. Îţi promit că nu e cazul.

Ea se mai uită o clipă la el, apoi coborî privirea cu subînţeles spre pantalonii lui.

— Serios? Pe mine m-ai fi păcălit, zise ea.

Alec fu nevoit să-şi înăbuşe râsul. Doar Edie putea să aibă tupeul să comenteze despre erecţia unui bărbat într-un asemenea moment.

— Sper sincer că nu ai obiceiul să faci genul ăsta de comentarii şi faţă de alţi bărbaţi pe care-i cunoşti, zise el. Nu este cel mai elegant lucru de zis în astfel de circumstanţe.

Ea îşi încrucişă braţele la piept.

— Normal că nu! Dar în cazul tău, cu greu poţi să nu vezi… asta.

Cuvintele ei, la care se adăuga privirea reticentă, dar fascinată, avură un efect previzibil. Înăbuşindu-şi un oftat, îi întoarse spatele şi se aranjă.

Auzi un zgomot uşor, ca de sufocare, în spatele lui.

Privind peste umăr, ridică ironic din sprânceană.

— Este ceva în neregulă, domnişoară Whitney?

Deşi obrajii îi erau puternic coloraţi în roşu, tot reuşi să-i întâlnească privirea sfidătoare. Trebuia să recunoască – Edie nu dădea niciodată înapoi de la nimic.

— Nicidecum, răspunse ea sarcastic. Doar că eşti cel mai bădăran bărbat pe care l-am cunoscut vreodată.

— Mă îndoiesc, zise el sec, întorcându-se.

Ea îl privi câteva secunde, încă fumegând, apoi oftă exasperată.

— Ai dreptate, ceea ce bănuiesc că spune destule despre compania în care mă aflu. Sau, mai exact, mă *aflam.*

El îşi propti un umăr de peretele nişei, rezemându-se de el.

— Nu aş contrazice această afirmaţie. Mereu m-am întrebat de ce-ţi pierzi vremea cu adunătura aia de idioţi care-şi spun peţitori.

— Poate că sunt idioţi, dar cel puţin nu sunt neghiobi. Insulta ei nu avu niciun efect. Oftă din nou, şi în acest oftat era mai mult decât melancolie. Nu că acum aş mai avea vreun peţitor.

El ura expresia tristă care apăruse pe faţa ei. Melancolia nu i se potrivea deloc lui Eden Whitney, mai ales că doar cu câteva momente în urmă se aprinsese ca un foc în braţele lui. Schimbarea ei subită de dispoziţie îl făcea să-şi dorească să sugrume fiecare bărbat care o tratase altfel decât ca pe fata splendidă care era. Edie se irosea cu aristocraţia, şi fiecare secundă pe care el o petrecea în compania ei îl convingea că ea era exact ceea ce căuta. Ceea ce avea nevoie.

— Ai scăpat de ei, zise el. Mai ales când ai un neghiob mare cât mine în preajma ta. Sunt mult mai amuzant decât adunătura de proşti. Ar trebui să rămâi cu mine de acum înainte.

Ea se uită la el, nevenindu-i să creadă.

— N-ai uitat ceva?

— Nu cred.

— Şi Donella Haddon? Este logodnica ta.

— Sper că nu pentru mult timp.

— Eşti un crai îngrozitor! zise ea. Nu ştiu cum te poţi suporta.

— Dacă prin „crai” te referi la faptul că-mi plac femeile, ai dreptate. Dar nu am sedus niciodată o inocentă… Făcu o pauză preţ de o clipă când ea rămase cu gura căscată la el, dar apoi continuă: Nu am sedus niciodată o inocentă sau o femeie care nu a vrut, nici nu am manipulat pe cineva din motive ascunse.

— Nu-mi vine să cred că ai tupeul să-mi spui asta, exclamă ea.

— Până acum, adăugă el. Eşti prima.

— Dumneavoastră, domnule, sunteţi un neruşinat. Să vă reamintesc că manipulaţi oamenii ca să vă câştigaţi existenţa? Tu şi Wolf aţi făcut asta fără milă cu Evie şi cu mine acum câteva luni, sau ai uitat? În ceea ce mă priveşte, manipularea este al doilea tău prenume.

El flutură nepăsător din mână.

— Atunci a fost cu totul altceva. Îmi protejam regele şi ţara. Foloseşti ce unelte ai la dispoziţie când trebuie să-ţi salvezi ţara.

Ea părea uluită, şi nu la modul măgulitor.

— Alasdair Gilbride, eşti cel mai…

El o întrerupse, lăsându-se pe vine în faţa ei şi luându-i mâinile.

— Ştiu. Sunt arogant şi îngrozitor de enervant, şi ai toate motivele să fii foarte supărată pe mine. Dar, în ciuda îndeletnicirilor mele infame şi necinstite…

— Şi neîndemânatice, îl întrerupse ea.

Când el îi zâmbi, ea îşi muşcă buza de jos, arătând dintr-odată destul de timidă. Era absolut adorabilă aşa.

— Şi asta, zise el. Dar, în ciuda multiplelor mele defecte, există ceva ce ar trebui să ştii.

— Ce? şopti ea, privindu-l de parcă era un cod ce trebuia descifrat.

În acel moment nu arăta ca domnişoara sofisticată care petrecuse ani conducând bărbaţii aristocraţiei într-un

dans vesel. Arăta ca o fată onestă, aruncându-se cu capul înainte în prima ei poveste de iubire.

El se aplecă şi o sărută repede pe buze.

— Că niciodată nu am dorit o femeie cum te doresc pe tine, Eden Whitney. Şi am de gând să te am.

Ea clipi surprinsă. Apoi miji ochii suspicioasă.

— Ce anume vrei să zici cu asta?

— Nu-ţi dau mână liberă, dar asta crezi.

Ea se ridică, aproape căzând pe spate şi lovindu-se de cadrul ferestrei.

— Îmi ceri să mă căsătoresc cu tine? întrebă ea.

— Mă gândeam să încep cu curtatul, zise el.

Până la urmă, în ciuda entuziasmului din recentul lor sărut, Alec nu ştia ce simţea Edie faţă de el. Ştia că ţinea foarte mult la viaţa ei din Londra, şi existau toate indiciile că avea de gând să zboare înapoi pe cât de repede îi vor permite trăsura lui şi restaurarea reputaţiei ei. Nu se vedea petrecându-şi o mare parte din viaţă în Scoţia.

Ea se uită la el câteva momente îndelungate, complet perplexă. Apoi se scutură amuzată, de parcă era un prepelicar care se adăpostea de ploaie. Îşi lăsă capul pe spate, şi sclipirea batjocoritoare din ochii ei semnala că redevenise fata plină de încredere, care mergea ţanţoş prin saloanele de dans ale Londrei.

— Oricât de mult îmi place să am un bărbat mare şi puternic care să mă venereze, zise ea, ai face bine să te ridici înainte să-ţi dau cu o cărămidă în cap. Eşti mult prea mare ca să te car până în camera ta, ca şi cum te-ai fi lovit singur.

— Aş prefera să te duc eu înapoi în dormitorul tău, zise el ridicându-se în picioare.

Ea oftă exasperată.

— În afară de faptul că vorbele tale sunt total nepotrivite, trebuie să-ţi reamintesc continuu că eşti logodit şi că urmează să te căsătoreşti?

— Crede-mă, nu am uitat o clipă.

Ea întinse braţele, aproape lovind marginile din nişa ferestrei.

— Atunci de ce continui să flirtezi cu mine?

El făcu o grimasă.

— Nu-i nevoie să strigi, fetiţo.

— Ba este, din moment ce pare a fi singura cale de a-ţi intra în capul ăla tare, zise ea. Acum, înainte să fi fost distraşi de… de…

— Sărutat?

Ştia că era o brută fiindcă o provoca în felul ăsta, dar îl amuza foarte tare. Edie îl atrăgea aşa cum nicio femeie nu o mai făcuse vreodată. Pentru ea, ar fi acceptat cea mai serioasă şi plină de reguli viaţă.

— Da, înainte de asta, tocmai voiai să-mi explici planul tău nebunesc de a o păcăli pe domnişoara Haddon, ca să rupă logodna voastră. Aş vrea să continuăm discuţia fără distracţii de genul ăsta.

El adoptă o atitudine smerită, care i se potrivea.

— Promit să mă port frumos. Deci ce ai vrea să ştii?

— Pentru început, de ce nu doreşti să te căsătoreşti cu domnişoara Haddon? Pare o tânără minunată, perfectă – frumoasă, graţioasă şi cu maniere, plus că are toate cunoştinţele ce i se pot cere unei femei. Este genul de soţie pe care orice aristocrat de nivel mediu, tare de cap, ar dori-o lângă el, după părerea mea.

Clasică, cu alte cuvinte, unul dintre motivele pentru care Alec refuza să se căsătorească cu Donella. Din fericire, după tonul vocii ei şi expresia ironică de pe faţă, bănuia că nici Edie nu voia ca el să se însoare cu Donella.

— N-am să neg că-i o fată frumoasă, zise el pe un ton meditativ.

Ea se întinse şi îl lovi peste braţ.

— Încetează să mă mai provoci şi răspunde doar la întrebare.

El rânji.

— Nu-i nevoie să dai în mine, draga mea. În afară de faptul că nu ne iubim, suntem complet nepotriviţi. Nu mă îndoiesc că ne-am plictisi unul pe celălalt de moarte, dacă nu ne omorâm înainte.

Tensiunea de pe umerii ei părea să se diminueze pe

măsură ce digera comentariul.

— Înţeleg. Dar ai crescut cu ea, deci bănuiesc că aţi fost apropiaţi.

Alec se încruntă.

— Ţin la ea la modul general, aşa cum ţii la rudele tale, dar nu am fost niciodată apropiaţi. Fergus şi cu mine am fost cei mai buni prieteni când eram băieţi, dar Donella nu s-a arătat niciodată prea interesată de noi sau de ceea ce făceam. Mereu citea sau făcea ce fac fetele în casă toată ziua. Asta când nu era la biserică, unde făcea lecţii sau o ajuta pe soţia parohului să se ocupe de săraci.

Edie ridică din sprâncene.

— Este foarte religioasă?

— Pioasă ca o călugăriţă, cel puţin aşa era atunci.

— Nu i-ai scris niciodată cât ai fost plecat, ca să afli ce crede despre toate astea?

El făcu o grimasă.

— Doamne, nu! N-aş fi făcut decât să agravez problema.

— Cum?

Alec se foi, încercând să se sprijine mai confortabil de piatra rece din spatele lui. Era clar că Edie voia o explicaţie completă, şi bănuia că sosise momentul să i-o ofere. Mă rog, mare parte din ea, oricum. Mai erau câteva chestii pe care nu le putea încă împărtăşi cu ea – nu înainte să fie mai sigur că ea simţea faţă de el ceea ce îşi dădea el seama că simte faţă de ea.

— Sunt sigur că te-ai prins deja că am fugit mai ales din cauza Donellei şi a aranjamentului ăstuia nenorocit. Am ştiut de când eram un băietan că bunicul meu şi tatăl ei plănuiseră să ne căsătorească, dar niciodată nu luasem lucrurile în serios. Zâmbi trist. Ce băiat se gândeşte la treisprezece ani la chestii de genul ăsta?

Ea făcu o grimasă.

— Fetele trebuie să înceapă să se gândească la o căsătorie bună de la o vârstă ridicol de fragedă. Dacă nu punem mâna pe un soţ până împlinim douăzeci de ani, suntem considerate fete bătrâne.

— Tu n-ai părut deloc să te grăbeşti.

— N-a trebuit să-mi fac griji până de curând din pricina asta, dar hai să nu deviem de la subiect. Continuă, te rog!

Alec nu întâlnise niciodată o femeie cu mai puţine şanse de a deveni fată bătrână ca ea. Se gândise să-i spună şi ei, dar hotărî că cel mai bine era să lase mărturisirea pentru mai târziu, când o putea face cum trebuie.

— După cum am spus, tatăl Donellei şi cu bunicul meu, după cum am aflat eu apoi, puneau nunta noastră la cale din ziua în care s-a născut Donella. Dorinţa lor a fost susţinută – şi încă este – de către Angus Graham, căpetenia ramurii şi fratele mătuşii Glenna. Familia Graham este înrudită cu noi prin bunica din partea mamei mele. Tatăl lui Angus Graham este fratele bunicii mele.

Ea avu nevoie de câteva secunde pentru a stabili corect ierarhia gradelor lui de rudenie, apoi încuviinţă din cap.

— Evident că ambele părţi ale familiei o consideră cea mai bună variantă, ceea ce nu este neapărat insolit. Părinţii mereu încearcă să-şi căsătorească avantajos copiii. Până la urmă, nu i se zice degeaba „piaţa căsătoriilor”. Se încruntă. Dar asta nu înţeleg: dacă nu vrei să o faci, de ce te-ar forţa familia ta? Nu este vorba de bani sau pământ, nu-i aşa?

— Adevărat, nu-i vorba despre nimic de genul ăsta. Zestrea Donellei ar fi chiar mică. Este vorba despre clan.

— Nu sunt sigură că înţeleg la ce te referi. Ştiu că pentru voi clanul este important…

Se opri, scepticismul ei fiind evident.

— Clanul şi familia înseamnă totul pentru un scoţian şi o scoţiancă. De secole, în Scoţia ne-am luptat pentru pământ şi putere, şi de multe ori ne-am luptat doar ca să supravieţuim. Uneori acele lupte au fost cu alte clanuri şi, uneori, cu englezii. Forţa noastră depindea de loialitatea clanului, şi din partea membrilor direcţi, şi din partea familiilor prin jurământ. Căsătoria era o formă importantă pentru a întări aceste loialităţi şi a ne creşte puterea.

— Asta pot să înţeleg, dar suntem în secolul al XIX-

lea. Nu mai este nevoie de aşa ceva. Scoţia este parte din Anglia.

Nu era chiar aşa, dar nu avea cum să-i explice. La scoţieni, identitatea şi loialitatea faţă de calea tradiţională erau adânc înrădăcinate.

— Spune-i asta bunicului meu, zise el simplu.

Ea ridică din sprâncene.

— Ai vorbit cu bunicul tău despre acest subiect?

— Normal că da. Chiar mă crezi retardat? întrebă el exasperat.

Edie flutură o mână.

— Bine, îmi cer scuze. Bănuiesc că înţeleg, ţinând cont că el provine dintr-o generaţie mai veche şi mai tradiţionalistă. Şi cu siguranţă are sens din punctul de vedere al doamnei Haddon, din moment ce tu eşti moştenitorul unei mari averi.

— Şi viitoare căpetenie. Mătuşa Glenna ţine foarte mult la chestiile astea.

— Păi, o înţeleg. Mamele mereu vor ca fiicele lor să se mărite cu cineva de pe o scară socială superioară, zise ea. Cu toate astea, nu este drept nici ca bunicul tău sau doamna Haddon să te preseze să te căsătoreşti împotriva voinţei tale. Sunt obiceiuri medievale.

El nu-şi putu reţine un pufnet cinic.

— Bunicul meu este întruchiparea cuvântului „medieval” când vine vorba să dirijeze vieţile celor din familia lui, mai ales pe a mea.

— Ceea ce, sunt sigură, nu includea ideea ca tu să lucrezi pentru biroul de afaceri externe sau să devii spion pentru Wellington.

— Bunicul nici măcar nu a vrut să plec la universitate. Un an sau doi la Edinburgh, poate, dar cu siguranţă nu la Oxford sau Cambridge.

— De ce nu?

— Să zicem că nu voia să fiu sub influenţă englezească mai mult decât ar fi fost nevoie.

Şi îi dădea dreptate bunicului său – mai ales după ce se întâmplase cu mama lui Alec în acel sezon petrecut la

Londra cu un soţ care, după spusele lui Walter, era un bărbat iubitor, dar pasiv. Se îndrăgostise de un anumit englez – un nenorocit de prinţ, după cum s-a dovedit –, iar el o pusese într-o poziţie foarte compromiţătoare.

Asta însă nu era ceva ce dorea să-i dezvăluie încă lui Edie.

Ea clătină din cap.

— Este cam insistent pe tema englezilor, la fel ca doamna Haddon şi ca Fergus.

El făcu o grimasă.

— Îmi pare rău. Mi-aş fi dorit să nu fie aşa.

Ea flutură neglijent din mână.

— Te rog, societatea aristocratică de vârstă înaintată este mult mai rea. Şi nici nu pot să spun că am cel mai docil temperament din lume. Afişă un zâmbet autocritic. Până la urmă sunt cunoscută ca fiind un pic bădărană cu anumiţi membri ai sexului opus, din când în când.

El afişă o expresie şocată.

— Nu pot să cred.

Când ea râse, Alec fu nevoit să reziste impulsului de a o lua din nou în braţe. Avea cel mai ispititor râs pe care-l auzise vreodată – jos, răguşit şi condimentat cu o senzualitate naturală.

— Deşi, trebuie să spun, adăugă el, ai reuşit să-mi gestionezi familia destul de bine aseară, ţinând cont de împrejurări. L-ai pus la punct pe Fergus.

— Asta pentru că eu sunt adevăratul maestru manipulator, zise ea veselă. Acum, te rog, povesteşte-mi şi restul istoriei tale sordide. Când ai hotărât să fugi din vatra şi casa părintească?

Adora faptul că ea nu pretindea să fie ceva ce nu era.

— Bunicul meu şi cu mine ne certaserăm deja în legătură cu refuzul lui de a mă lăsa să plec din Scoţia pentru studiile universitare.

Walter a făcut tot ce-a putut să-l convingă pe bătrân să mă trimită la Oxford, dar n-a avut succes.

Edie zâmbi vag.

— Cu siguranţă păreai grăbit să scapi din Scoţia.

— Am iubit Scoţia şi Blairgal. Când eram copil, ele reprezentau întreaga mea lume. Dar când mi-am dat seama că bunicul nu avea nicio intenţie să mă lase să plec – cel puţin nu pe termen îndelungat –, m-am simţit ca într-o închisoare. Am început să cred că, dacă nu evadam, aveam să ajung la nebuni.

Făcu o pauză, apoi râse trist.

— Ştiu că poate suna ridicol, ţinând cont de toate avantajele pe care le aveam. Pot doar să zic că eram un băiat încăpăţânat, nebun, care citise prea multe poveşti de aventură.

— Te înţeleg perfect. Închipuieşte-ţi cum este pentru fete. Nu avem niciodată voie să facem ceva care ne place, cu atât mai puţin să călătorim în străinătate. Şi cu cât ne legăm de un peţitor mai demn de atenţie, cu atât mai bine.

— Aşa că imaginează-ţi groaza resimţită când bunicul a anunţat logodna mea cu Donella la o adunare a clanului cu ocazia aniversării vârstei de şaisprezece ani.

Alec încă îşi amintea cearta pe care o avuseseră în ajunul anunţului. Deşi niciodată nu mai ridicase vocea la conte, atunci nu dăduse înapoi, şi fioroasa ceartă se terminase doar când bunicul ameninţase că-l va închide în camera lui o săptămână.

— Dacă îţi vine să crezi, zise, el şi unchiul meu i-au spus Donellei despre decizia lor cu o oră înainte să facă anunţul.

Lui Edie nu-i venea să creadă.

— Îngrozitor! Ce-a avut de zis biata ta verişoară despre asta?

— A reacţionat ca o martiră la toată povestea, dar mi-a zis că e de datoria noastră să ne supunem. Am încercat să o fac să lupte, dar a fost inutil. După cum am menţionat, zise el sec, mereu a fost o fată ascultătoare.

— Asta pare îngrozitor de insipid din partea ei, deşi era destul de tânără la vremea aceea.

Amândoi erau tineri, dar Alec reuşise totuşi să-şi înfrunte bunicul. Şi nu-şi putea imagina că Edie ar fi permis să fie forţată, într-o situaţie similară, indiferent de cât de

tânără ar fi fost.

— Ea avea cincisprezece ani, şi eu, şaisprezece. Urma să ne căsătorim când eu împlineam optsprezece ani.

— Asta-i groaznic. Te înţeleg de ce ai fugit, deşi cred că a fost o lovitură pentru familia ta.

— A fost, dar a trebuit să o fac. Anunţul logodnei a fost ultima picătură. Râse forţat. Uneori tot nu-mi vine să cred că am reuşit.

Colţurile gurii ei se ridicară într-un zâmbet ambiguu.

— Băieţii, la vârsta aia, gândesc mai mult cu fundul decât cu capul, după cum zice tatăl meu.

— Eu cu siguranţă aşa gândeam, zise Alec. Şi aş fi înţeles dacă bunicul meu m-ar fi lăsat în plata Domnului. Dar s-a asigurat că vor avea grijă de mine, în loc să mă lase să fiu omorât în vreo mahala a Londrei.

— Este evident că te iubeşte, în ciuda dispoziţiei lui posace, zise ea cu blândeţe.

Alec oftă.

— Da, într-adevăr. Şi mai este şi ridicol de mândru. Sunt convins că nu a putut suporta ideea ca moştenitorul lui să trăiască precum un sărac, pe străzi.

— Nu este singurul din familie cu o mândrie exagerată, zise ea. Ai putea chiar să-i spui aroganţă.

— Mă răneşti, domnişoară Whitney, fără doar şi poate.

— Mă îndoiesc. Ea inspiră adânc. Şi acum am ajuns în punctul crucial al problemei. În sfârşit te-ai întors, şi familia ta se aşteaptă să reiei lucrurile de unde le-ai lăsat.

— Tristul adevăr, după cum bunicul meu a lăsat clar să se înţeleagă imediat ce s-a terminat războiul. Trebuia să mă întorc acasă de îndată, să mă însor cu verişoara mea şi să-mi iau poziţia de drept ca stăpân al moşiei Riddick. Gata cu alergatul prin Europa şi cu frivolităţile.

Ea căscă ochii la el.

— Bunicul tău nu ştia ce făceai acolo, nu-i aşa?

— Ba da, dar nu a fost prea impresionat. Nu că Napoleon nu i s-ar fi părut o ameninţare, adăugă el repede, când ea clipi şocată. Se temea că aş fi putut păţi ceva şi nu voia să-mi pun viaţa în pericol.

— Asta pot să înţeleg, zise ea.

Şi Alec înţelegea, mai ales în lumina morţii tragice a mamei lui. Dar, când începuse războiul, Alec ştiuse care era datoria lui. Ar fi fost o laşitate să abandoneze acea datorie în schimbul adăpostului sigur din Scoţia. Existase şi destul egoism în acea decizie. Nu era pregătit să se întoarcă acasă şi se folosise de datoria lui faţă de ţară ca de o scuză.

— Şi acum ce vei face? întrebă ea.

— În legătură cu ce? întrebă el absent, pierdut încă pe jumătate în trecut.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— În legătură cu logodna ta.

— Încerc să o rup, bineînţeles. În singurul fel pe care-l cunosc.

— Convingându-ţi logodnica că eşti un crai fără remediu? Ce plan splendid!

— Tu ai fost cea care a subliniat că doar femeia poate rupe în mod onorabil logodna, îi dădu el replica.

El nu ar fi rupt-o, nici dacă ar fi putut. Nu ar fi dezonorat-o niciodată pe Donella, şi asta-l cam făcea să se simtă disperat, de parcă zidurile vechi de piatră ale Blairgal căzeau peste el.

— Păi, eu cu siguranţă nu mă aşteptam să mă foloseşti pentru planul tău ridicol, răspunse ea.

— Îmi pare rău, dar am făcut singurul lucru care mi s-a părut că are sens, ţinând cont de circumstanţe, zise el cu o grimasă. Nu puteam să-i dau fetei papucii, nu-i aşa? După cum corect ai subliniat, aşa ceva ar păta onoarea tuturor. Flirtatul în public cu tine a părut planul ideal, din moment ce Donella nu prea venerează pământul pe care calc. Speram să fie aşa de dezgustată de comportamentul meu, încât să-mi dea ea *mie* papucii.

Când Edie ridică privirea, de parcă era în căutarea intervenţiei divine, el nu-şi putu reţine un acces de nervi.

— Ce altceva te aşteptai să fac?

— Mă aşteptam să-mi ceri întâi ajutorul.

El ridică ironic din sprânceană.

— Şi m-ai fi ajutat de bunăvoie?

Ea ezită, apoi oftă exasperată.

— Normal că nu.

— Mi-am încheiat pledoaria.

Ea îl privi cu dispreţ.

— Bănuiesc că nu ţi-a dat niciodată prin cap că aş putea fi ofensată de planul tău stupid.

Aceasta fusese o greşeală de proporţii monumentale din partea lui. Acum îşi dăduse seama că flirturile ei fuseseră toate mai timide şi mai inocente decât ar fi putut să pară unui observator obişnuit. Trata toţi bărbaţii care umblau după ea cu aceeaşi atitudine degajată şi prietenoasă. Dacă ei se ţineau după ea se datora faptului că era o femeie a naibii de ispititoare, emanând o senzualitate scandaloasă, dar complet naturală, căreia orice bărbat cu sânge cald în vene i-ar fi fost dificil să-i reziste.

Dar până la acea singură greşeală serioasă cu Sir Malcolm Bannister – un nenorocit lipsit de demnitate, de care Alec avea de gând să se ocupe data viitoare când va fi în Londra –, ea mereu se purtase cuviincios. Unii i-ar putea considera comportamentul ca fiind pripit, dar Edie era pur şi simplu plină de viaţă, cu o voinţă puternică şi mult prea curioasă, ceea ce era în detrimentul ei. O iritau restricţiile impuse de societate tinerelor femei, şi Alec cu siguranţă putea să înţeleagă asta.

Ei bine, el avea soluţia la problema ei. Cu cât se gândea mai mult, cu atât îşi dădea seama ce soţie magnifică i-ar fi – ce contesă splendidă. Edie avea nevoie de o provocare, şi Alec ştia că ar fi o provocare pentru orice femeie sănătoasă. O gospodărie şi o proprietate înfloritoare şi mare, cu toate îndatoririle aferente, i-ar oferi multe oportunităţi să-şi consume energia şi să-şi folosească mintea în mod constructiv.

Cât despre folosirea celorlalte energii fizice ale ei, Alec era mai mult decât pregătit să o lase să le reverse asupra lui în orice mod alegea ea.

Dar mai întâi trebuiau să rezolve problema cu Donella.

— Îmi pare rău că te-am jignit, zise el. Am fost un idiot.

— Cu asta măcar suntem amândoi de acord, zise ea. Nu ţi-a dat niciodată prin cap că planul tău s-ar putea întoarce împotriva ta? Că flirtatul cu mine ar putea să o facă pe domnişoara Haddon mai hotărâtă să te aibă?

— Nu, şi n-a făcut-o să fie mai hotărâtă, după cum cu siguranţă ai observat.

Ea căzu pe gânduri.

— Da, ceea ce mi se pare destul de ciudat.

El ridică din sprânceană.

— De ce ciudat?

— Dacă nu poţi să-ţi dai seama singur, eu n-am de gând să-ţi explic.

— Oh, corect. Rânji. Pentru că sunt pur şi simplu irezistibil.

— Enervant, mai degrabă. Îl săgetă cu privirea pe deasupra ochelarilor. Eşti sigur că verişoara ta nu este îndrăgostită de tine?

— Foarte.

— Atunci de ce eşti aşa de sigur că vrea să se mărite cu tine? Cu siguranţă nu a părut prea dornică să discute despre planurile legate de iminentul şi fericitul eveniment, nu-i aşa?

— Cu siguranţă nu a părut.

Edie clătină din cap exasperată.

— Atunci de ce eşti aşa de convins?

— Pentru că bunicul mi-a spus că ea încă vrea.

— Şi tu nu ai întrebat-o pe domnişoara Haddon?

Tonul ei ce exprima neîncredere îl făcu să devină un pic defensiv.

— De ce dracu’ aş avea nevoie să fac asta? Am deja răspunsul.

— De la bunicul tău, cap de găină! Trebuie să vorbeşti cu *ea* şi să faceţi un plan împreună. Dacă nu vrea să se mărite cu tine, puteţi să vă uniţi forţele şi să vă înfruntaţi rudele împreună.

Cunoscând-o pe Donella şi ştiind că îşi petrecuse

ultimii zece ani auzind toate motivele pentru care ar trebui să se mărite cu el, nu prea credea că aşa ceva era posibil. Dar bănuia că nu avea de ales, din moment ce Edie credea clar că planul lui era cea mai idioată chestie de care auzise vreodată.

Ea redevenise mai degrabă gânditoare decât enervată. Deschise gura să spună ceva, o închise, apoi o deschise din nou.

— Eşti sigur că nu vrei să te însori cu domnişoara Haddon?

Pronunţase întrebarea pe un ton dezinvolt, dar Alec sesizase nesiguranţa din vocea ei.

— De fapt, cred că aş prefera să mă însor cu tine.

Ea ridică din sprâncene şi îi luă câteva clipe să răspundă.

— Nu e cazul să răspunzi la apel, căpitane Gilbride. Pot doar să presupun că acest impuls este o descoperire recentă, care derivă din circumstanţe, nu din emoţii.

— Nu, nu este recentă, răspunse el încet. Mă gândesc la asta de câteva săptămâni deja.

Clipi spre el de câteva ori, părând complet luată prin surprindere.

— Oh, asta-i… drăguţ, se bâlbâi ea. Cred.

El întinse o mână pentru a-i cuprinde mica bărbie hotărâtă.

— Crezi?

Ochii ei se îmblânziră şi deveniră calzi, iar buzele i se deschiseră un pic. Alec simţi în piept o fierbinţeală, care alunecă prin măruntaie în jos. Se aplecă să o sărute, dar ea se smuci, dându-i mâna la o parte.

— Este complicat, Alasdair Gilbride. Eşti *logodit.*

— Această complicaţie se va rezolva în curând. Îţi promit!

Ea îşi duse o mână la frunte.

— Eşti o ameninţare.

El o prinse de coate, ridicând-o în braţe. Ea icni indignată – nu prea convingător, se gândi el – şi îşi sprijini mâinile pe pieptul lui.

— Aş vrea să fiu o ameninţare pentru tine, murmură el, acoperindu-i buzele senzuale cu un sărut în fugă. Când ea îi tremură în braţe, el nu-şi putu reprima un hohot de râs gutural. Gândeşte-te la toată distracţia de care am avea parte dacă te-ai căsători cu mine.

Se sprijini de el pentru o clipă, cu gura plină şi perfectă pentru sărutat. Apoi acele buze se închiseră şi ea îl împinse.

— Nu purtăm conversaţia asta până nu vorbeşti cu verişoara ta, zise ea. Trebuie să afli ce simte cu adevărat pentru tine.

El oftă exagerat.

— Bine. Dacă de asta e nevoie, o voi face.

Alec se hotărâse deja să vorbească cu Donella. După cum sublimase Edie, era lucrul corect de făcut şi, în acest moment, şi cel mai inteligent.

Zâmbi seducător către viitoarea lui soţie, în vreme ce încerca să o cuprindă din nou.

— Te laşi greu, fetiţo. Acum, ce zici, pecetluim înţelegerea noastră cu un sărut?

Edie icni din nou, de data asta părând realmente enervată.

— Eu n-am fost de acord cu nimic, scoţian mare şi mocofan. Acum dă-te la o parte!

Trecu de el şi porni înapoi pe hol, dispărând pe scări într-un vârtej indignat de fuste.

Alec se lăsă pe banchetă, oftând şi întrebându-se de când încetase oare să se mai priceapă la femei.

Capitolul 15

Alec se forţă să-i zâmbească unui băiat care ieşise în grabă din grajduri ca să-i ia calul.

— Să-i faci o frecţie bună lui Darius, zise el, dându-i frâiele. Am avut un drum agitat la întoarcere, de la casa Haddon.

— Da, stăpâne, zise băiatul. O să am grijă de el.

— „Căpitane” sau „domnule” este de ajuns, băiete. Nu trebuie să-mi spui „stăpâne”.

Băiatul se uită nesigur la el.

— Cum ziceţi, stă… domnule.

Edie avea dreptate. Titlul acela părea desprins din Evul Mediu şi cu cât servitorii învăţau mai repede să nu-l folosească, cu atât mai bine.

Alec ieşi din grajd, îndreptându-se spre intrarea în castel. Dispoziţia lui era întunecată după discuţia dezastruoasă cu Donella, şi nici plimbarea lungă pe malul râului nu-l făcuse să se simtă mai bine. Scoţia era la fel de frumoasă cum şi-o amintea, dar acum se simţea ca într-o închisoare. Pe lângă frumuseţe şi privilegii, existau şi obligaţii, iar răspunsul verişoarei lui îi amintise ce povară era pe cale să devină obligaţia aceea.

Edie fusese convinsă că cea mai bună cale pentru a-şi atinge scopul de a rupe logodna era să fie onest cu Donella, dar lucrurile nu stăteau aşa. Începea să pară că planul lui evident diabolic ar fi avut mai multe şanse de succes decât onestitatea. Tristă observaţie despre întreaga lui familie, începând cu el. Evident că erau toţi într-o ureche, precum câinii care urlă la lună.

Se opri pentru a privi peste valea lungă cu viroagele ei sălbatice şi vârfurile licărinde ale munţilor. Putea să recunoască că o parte din el tânjise după aceste privelişti spectaculoase cât fusese plecat, dar nu-i fusese dor de viitorul care aparent îl aştepta în calitate de stăpân al castelului şi de tot ce ţinea de acesta.

Un viitor care o făcea pe Donella Haddon, şi nu pe Eden Whitney, o Lady de Riddick.

Donella nu-l iubea şi se exprimase foarte clar în privinţa asta. Dar îi confirmase totodată că avea de gând să onoreze logodna lor. Când încercase să-i explice toate motivele pentru care nu era o idee bună, ea îl întrerupsese.

— A fost cea mai arzătoare dorinţă a tatălui meu, zisese ea pe un ton plat, rece. I-am promis pe patul de moarte că o voi onora.

De obicei, Alec nu rămânea fără cuvinte, dar jurămintele pe patul de moarte erau oarecum descurajatoare. Se gândise să-i zică Donellei că avea sentimente pentru o altă femeie, dar bănuia că verişoara lui ştia deja şi nu-i păsa cu adevărat.

Donella continuase spunând că ea avea obligaţia de a rămâne acea fiică ascultătoare a clanului. Ceea ce era de-a dreptul prostesc, după părerea lui Alec, dar ea nu vedea lucrurile aşa. Apoi proclamase că îşi petrecuse ultimii zece ani pregătindu-se să fie contesa de Riddick şi că acceptase cu recunoştinţă atât povara, cât şi privilegiul rolului. Înainte ca Alec să apuce să se gândească la un răspuns raţional la acea afirmaţie îngrozitoare, Donella se ridicase, făcuse o reverenţă elegantă şi ieşise din încăpere.

Îl blocase, lăsându-i ca singură opţiune să iasă, să încalece pe cal şi să călărească ca un nebun, într-o încercare inutilă de a scăpa de furia faţă de familia lui, faţă de clanul Graham, de nenorocita de Scoţie şi de viaţă în general.

Oftând exasperat, făcu stânga împrejur şi urcă treptele castelului spre uşile duble. Pentru că după-amiaza de noiembrie se încălzise şi era frumoasă, după ploaia rece de dimineaţă, uşile fuseseră lăsate deschise, ca să intre aerul proaspăt. Un valet îl aştepta în hol, încuviinţând respectuos din cap în timp ce-i lua haina şi pălăria lui Alec.

— Când aveţi o clipă, Excelenţa Sa doreşte să vă vadă în bibliotecă, stăpâne, zise valetul.

Alec strânse din dinţi, dar reuşi să nu-şi verse nervii pe bietul om. În topul listei de priorităţi – după ce găsea o metodă să iasă din situaţia actuală – era să discute cu majordomul de la Blairgal despre cum dorea el să i se adreseze personalul.

Se îndreptă către scările de partea cealaltă a holului cavernos de la intrare. Înainte să ajungă la ele, auzi un pas iute pe scări şi, o clipă mai târziu, Fergus apăru cu un teanc de registre. Vărul lui avea un aer preocupat şi uşor îngrijorat, dar când îl văzu pe Alec, trăsăturile lui frumoase şi suple se schimonosiră.

„Doamne!”

Sigur urma să audă o nouă predică. Ar fi fost a treia pe ziua aceea, după cele de la Edie şi Donella.

— Căpetenia doreşte să vorbească cu tine, zise Fergus cu răceală în glas. În biblioteca sa.

Nici urmă de respect din partea vărului său, evident. Lui Fergus prea puţin îi păsa că Alec era stăpânul de Riddick, probabil pentru că el era următorul îndreptăţit la acel titlu şi ar fi devenit, *de facto,* căpetenie, dacă Alec ar fi păţit ceva.

El ar fi fost stăpânul dacă Alec ar fi murit în război sau dacă nu s-ar fi născut deloc.

Alec ridică din sprâncene, întrebător, şi zise politicos:

— Şi ştii cumva despre ce vrea să vorbească cu mine?

Ochii verzi ai lui Fergus îi aruncară o căutătură rece.

— Cred că ştii prea bine ce doreşte să discute cu tine.

— Logodna mea cu sora ta, fără îndoială. Cum nu mă îndoiesc că ai discutat deja cu el pe tema asta.

Când vărul său se uită urât la el, Alec îşi încrucişă braţele la piept şi îi susţinu privirea. Era cu câţiva centimetri mai înalt decât Fergus, şi acum nu-l deranja să-şi folosească înălţimea în avantajul său.

— Am să te rog să-ţi vezi de treburile tale, Fergus. Problema asta este între Donella şi mine.

— Este sora mea, Alasdair, răspunse vărul său. Am datoria să o protejez, pe ea şi renumele familiei. Şi voi face orice va fi nevoie pentru asta.

— Sfinte Dumnezeule! exclamă Alec. Este şi familia mea. Chiar crezi că vreau să o rănesc?

— Nu ştiu de ce eşti capabil. Ai fost plecat aşa de mult că abia te mai recunosc, zise Fergus pe un ton dur.

Alec făcu un efort să nu-i răspundă la fel. Până la urmă, vărul său încerca doar să-şi facă datoria, aşa cum considera el.

— Băiete, ai petrecut cu totul trei ore în compania mea, de când m-am întors. Şi apoi, mi-e greu să cred că m-am schimbat aşa de mult. Tu cu siguranţă nu ai făcut-o.

Din câte-şi dădea seama, familia lui era bine

înţepenită în timp, cu aceleaşi idei despre cum se desfăşoară viaţa – mai ales viaţa lui.

Fergus râse batjocoritor.

— Nu te-ai schimbat? Cred că glumeşti. Ai putea foarte bine să fii un englez, din toate punctele de vedere.

— Ah, insulta supremă. Îţi zic un secret, băiete. Englezii îşi trag pantalonii pe câte un picior o dată, ca noi, ăştilalţi.

Ochii vărului său scăpărau de furie.

— Ai uitat ce ne-au făcut cu mai puţin de un secol în urmă? Ce se întâmplă încă în unele zone, mai ales în nord? Expulzează arendaşii şi fermierii, Alasdair. Îi dau la o parte de pe pământurile care le-au aparţinut de secole. Asta ne-au făcut englezii şi continuă s-o facă.

Alec avu impulsul să dea cu capul de piatra care împrejmuia şemineul. Cu siguranţă ar fi durut mai puţin decât conversaţia aceea, care nu avea alt scop în afară de a răscoli vechi suferinţe.

— Fergus, n-am uitat nimic din istoria noastră, te asigur. Cum aş putea, din moment ce mi-a fost băgată în cap din ziua în care m-am născut? Dar nu da vina doar pe englezi pentru defrişarea terenurilor. Sunt lady şi lorzi de-ai noştri care fac la fel.

— Nu are nicio legătură…

— Sunt de acord, zise Alec, întrerupându-l. De fapt, habar nu am de ce dracu’ discutăm despre aşa ceva.

Fergus fierbea de furie.

— Discutăm pentru că se pare că tu ai uitat şi de unde vii, şi ce responsabilităţi ai, mai ales faţă de sora mea şi de numele familiei tale.

— Mi-aş dori să fi putut uita, nu reuşi Alec să se abţină.

De fapt, el doar îşi dorea să găsească o cale pentru a rezolva lucrurile fără să-şi distrugă propria viaţă şi, probabil, vieţile lui Edie şi a Donellei.

Vărul lui rămase tăcut câteva momente, de parcă se lupta să-şi ţină furia în frâu.

Alec oftă.

— Fergus, nu vreau să mă lupt cu tine.

— Nu-mi pasă ce vrei. Singurul lucru de care-mi pasă este să-ţi respecţi obligaţia faţă de sora mea.

— Te-ai deranjat măcar să-ţi întrebi sora ce-ar vrea dacă ar avea de ales? Îi place ideea căsătoriei dintre noi la fel de puţin ca mie, deşi ea este reticentă în a recunoaşte.

Fergus clipi şi făcu un pas înapoi, surprins clar de întrebare. Alec clătină din cap. Era evident că nimeni din familia lui idioată nu discutase chestiunea cu ea – cel puţin nu într-o manieră care să ţină realmente cont de sentimentele ei.

Nu că el s-ar fi putut plânge, din moment ce făcuse acelaşi lucru până când Edie îi deschisese ochii.

— Asta-i ridicol, zise Fergus. Normal că vrea să se mărite cu tine. Şi-a petrecut mare parte din viaţă pregătindu-se să devină contesa de Riddick.

Era exact ce spusese Donella, confirmându-i suspiciunea că familia continuase să-i bage în cap ideea nebunească în anii cât Alec fusese plecat. Acum era aşa de bine împământenită, că nimeni nu mai putea fi în stare să o reconsidere, darămite să o respingă.

— Fergus, sora ta nu mă iubeşte, zise Alec cu blândeţe. Nici măcar nu sunt sigur că mă place. Nu vrei să o vezi alături de cineva care să o facă fericită?

Vărul său flutură nerăbdător din mână.

— Nu te iubeşte? Asta-i o prostie. Ce înseamnă asta? Aici este vorba despre familie şi ce i se datorează Donellei. Ce merită. Şi merită să fie Lady de Riddick.

Pufnetul involuntar al lui Alec îl făcu pe Fergus să-şi salte bărbia.

— Este locul de drept al Donellei, mârâi vărul său. Nu poţi să-i negi asta.

Alec se chinuia să-şi păstreze cumpătul.

— Nu cred că aici este vorba despre a-i nega Donellei locul de drept, nu-i aşa? Este vorba despre a-ţi nega *ţie* locul de drept. Fără mine în calea ta, tu ai fi acum stăpânul de Riddick. Cred că asta îţi stă în gât, nu aşa-zisa insultă la adresa onoarei surorii tale.

Fergus inspiră adânc, făcând un alt pas în spate. Pumnii îi erau strânşi, dar se albise la faţă, iar părul îi arăta ca o flacără roşie.

Alec înjură în gând.

— Fergus, băiete, îmi pare rău…

— Nu te deranja, Alasdair, răspunse el pe un ton amar, întorcându-se pe jumătate.

Pentru câteva momente, îşi ridică privirea spre blazonul familiei, aflat deasupra vetrei.

— Ştii că nu m-am îndoit niciodată de tine, spuse Fergus, nici măcar o dată. Tu ai fost nepotul căpeteniei şi moştenitorul de drept al titlului de Riddick. Râse de parcă hohotul grav şi gutural i-ar fi fost smuls din gât. Ai fost eroul meu când eram mici, şi mereu mi-am dorit să fiu ca tine; ce prost mai eram! Dar apoi ne-ai abandonat pe toţi, nu doar pe Donella. Ai idee ce i-ai făcut bunicului tău? Tu erai tot ce mai avea şi i-ai frânt inima.

Suferinţa vărului său părea să facă o gaură direct în inima lui Alec. Raţional vorbind, ştiuse mereu că acţiunile lui provocaseră suferinţă, dar el avusese luxul distanţei, care să-l izoleze de efecte.

— Te avea pe tine, băiete, zise el înghiţindu-şi nodul din gât. Ştiu cât de mult însemna asta pentru el – şi încă mai înseamnă.

Fergus smuci nervos din cap.

— Tot ce contează este să-ţi ţii promisiunea faţă de noi toţi şi să te căsătoreşti cu sora mea.

Alec clătină din cap.

— Eram copii. Şi apoi, ştii prea bine *că eu* nu i-am promis aşa ceva Donellei. Bunicul meu şi tatăl tău au făcut această promisiune, una cu care eu nu am fost niciodată de acord.

Fergus se uita la el, nevenindu-i să creadă.

— Tu chiar ai de gând să spui „nu”, aşa-i? Din cauza domnişoarei Whitney, corect?

Alec preferă să nu-i răspundă, doar să-i susţină privirea.

Fergus se făcu roşu la faţă, iar furia îi alungă expresia

palidă de suferinţă.

— De necrezut. Ai alege-o pe englezoaica aia…

— Opreşte-te, Fergus! urlă Alec. Nu vei spune un cuvânt împotriva domnişoarei Whitney! De fapt, nu vei mai rosti un cuvânt despre acest subiect, mie sau bunicului meu. Ai înţeles?

Poate că Alec nu se simţea confortabil în rolul său de moştenitor de drept, dar ştia cum să dea ordine. Anii petrecuţi în armată îl învăţaseră asta. Şi, la naiba, *era* fiul unui duce din familia regală.

Fergus păru realmente uluit, dar apoi îşi reveni. Strânse registrele la piept cu un braţ şi îndreptă degetul arătător al celeilalte mâini spre nasul lui Alec.

— Să faci ceea ce este corect faţă de sora mea, Alasdair. Îi datorezi asta. Îmi datorezi asta.

Exasperat, dar nemaidorind să se certe, Alec doar clătină din cap.

Fergus se uita la el, şi privirea îi era plină de ceva ce semăna prea mult cu ura.

— Dacă îndrăzneşti să-mi umileşti sora, Alasdair, am să te omor. Jur c-am să te omor!

Şi, pe această notă tranşantă, făcu stânga împrejur şi plecă de unde venise.

*

Alec fusese nevoit să se liniştească înainte de a se îndrepta spre biblioteca bunicului său. El şi contele vor ajunge destul de repede la un duel verbal, dar nu avea să fie el cel care îl va începe.

Închise uşa în urma lui, oprindu-se pentru o clipă să observe încăperea care cândva fusese preferata lui din întreg castelul Blairgal. Biblioteca avea doar douăzeci şi cinci de ani şi fusese construită ca o anexă grandioasă la aripa de vest. Pe rafturile sale trona una dintre cele mai impresionante colecţii private din Scoţia, cu volume, legate în piele, aliniate pe pereţi. Alec petrecuse mult timp în această încăpere cu bunicul său, cu Walter şi singur.

Intrând acum în ea, era ca şi cum se întorcea în perioada copilăriei lui.

Bunicul, adăpostit la biroul său din faţa şemineului aflat în celălalt capăt al încăperii, ridică privirea.

— Era şi timpul să apari, băiete, zise el pe tonul lui morocănos. Te-am aşteptat toată după-amiaza să ne onorezi cu prezenţa.

Alec luă unul dintre scaunele tapisate cu catifea roşie cu auriu din faţa biroului şi se aşeză pe el.

— Cu o primire aşa de călduroasă, cred că îţi imaginezi de ce mi-a luat atât.

Trăsăturile posomorâte ale bunicului se fisurară într-un zâmbet.

— Ţi-aş mulţumi dacă ai fi atent ce zici, tinere filfizon. Arătă cu capul spre o masă laterală din mahon, pe care se aflau tot felul de carafe de cristal şi pahare. Adu-ne câte un pahar de whisky cât termin eu scrisoarea asta. Încearcă carafa din capăt. Este dintr-un butoiaş din distileria noastră, l-am deschis luna asta.

Alec se duse la masa cu pricina şi turnă câte un pahar pentru fiecare. După ce puse paharul pentru bunicul său pe birou, se aşeză pe scaun şi ridică paharul de cristal în lumina soarelui care intra printr-un şir de ferestre ce dădeau spre vale. Din pahar licăreau nuanţe de chihlimbar, strălucind cu o tentă limpede şi caldă. Închise ochii şi luă o gură. Simţea gustul turbei şi al aerului proaspăt din Scoţia, al apei reci şi limpezi a lacului.

— Este minunat, nu-i aşa?

Alec simţi mândria din vocea bunicului. Deschise ochii şi zâmbi.

— N-am gustat niciodată ceva mai bun.

— Şi nici nu vei mai gusta.

— Şi din ce distilerie zici că e? întrebă Alec ironic. Din cea legală sau din cea ilegală?

Ţinând cont de taxele mari impuse de Coroană asupra distileriilor de whisky, operaţiunile ilegale erau mai numeroase decât cele legale cu zece la unu. În vreme ce Blairgal avea una dintre distileriile legale din Scoţia, Alec

ştia prea bine că pe proprietate se aflau şi câteva ilegale.

Bunicul rânji.

— Te las să-ţi dai seama singur.

Uscă şi îndoi scrisoarea, băgând-o într-un dosar de piele. Apoi se rezemă de spătarul scaunului şi îl analiză pe Alec.

„Hai că începem”.

— Am auzit că ai vizitat-o pe Donella în după-amiaza asta, zise bunicul. Sper că ai ajuns la o decizie.

Un şoarece nu se putea aventura pe pământurile Blairgal fără ca bătrânul să nu ştie de el.

— Bănuiesc că te referi la iminenta mea nuntă – nuntă cu care nu am fost niciodată de acord, după cum ştii.

Bunicul lui începu să se încrunte.

— Am fost eu de acord în numele tău.

— Asta nu este acceptabil, domnule, şi o ştii prea bine, răspunse el calm. Nu voi fi forţat să fac ceva împotriva voinţei mele, şi nici nu voi permite ca Donella să fie obligată să accepte o căsătorie care nu i se potriveşte.

Bunicul lui trânti paharul, stropind cu whisky sugativa.

— Te-a refuzat Donella? A rupt ea jurământul făcut tatălui ei pe patul de moarte?

— Pentru numele lui Dumnezeu, bunicule, avea abia şaptesprezece ani când a murit unchiul Angus. Niciunul dintre voi nu avea dreptul să pună asemenea presiune pe fată, indiferent de circumstanţe.

— Angus era pe moarte, izbucni bunicul său. Voia să ştie că fiica lui va fi bine îngrijită.

— Donella nu va vrea niciodată nimic, după cum bine ştii, zise Alec. Nu este obligată să se mărite împotriva voinţei ei pentru a-şi asigura viitorul.

— Repet – a refuzat ea să se mărite cu tine în această după-amiază?

Alec miji ochii la bădăranul bătrân.

— Nu mă îndoiesc că ştii deja răspunsul.

Nu că răspunsul Donellei ar fi fost vreo surpriză pentru cineva în momentul ăla. Până la urmă, familia lui avusese zece ani la dispoziţie să o convingă că mariajul cu

el nu era doar în avantajul ei, ci că era şi de datoria ei.

Bunicul lui scoase un mârâit satisfăcut.

— Mă gândeam eu.

Alec încercă o altă abordare.

— Bunicule, nu vrea să se mărite cu mine. Tu ştii asta, eu ştiu, la dracu', toată lumea ştie.

Bătrânul se încruntă.

— Normal că vrea să se mărite cu tine. Tu eşti viitoarea căpetenie.

— Ăsta nu-i un motiv suficient de bun.

— Este un motiv foarte bun.

Acum veni rândul lui Alec să se uite urât.

— Este pe dracu'! Eu şi Donella abia ne cunoaştem. Doamne, nici măcar nu cred că fata mă place.

— Nu fi ridicol. Bunicul lui flutură o mână spre el. Uită-te la tine! Eşti un bărbat voinic şi un erou de război. Sunt sigur c-ai avut un cârd de fete după tine la Londra, toate dorindu-şi să pună mâna în pantalonii şi pe portofelul tău.

Alec rămase uluit câteva secunde de comentariul realist al bunicului. Bătrânul fusese mereu un membru devotat al bisericii, mai mult adept al teoriei cu focul iadului şi pucioasă. Nu şi-l amintea făcând vreodată o glumă grosolană.

— Şi apoi, continuă bunicul, tu şi Donella aveţi suficient timp să vă cunoaşteţi după ce vă căsătoriţi.

Alec se aplecă în faţă, îndreptând cea mai intimidantă privire către bunicul său. Dar acesta nu părea deloc afectat.

— Nu am nicio intenţie să mă însor cu Donella, domnule. Şi dacă voi aţi lăsa-o în pace, sunt sigur că aş putea să o fac să fie raţională. Sunt destul de sigur că verişoara mea nu are vreo mare dorinţă de a-mi fi soţie.

— Are o mare dorinţă de a fi contesa de Riddick, zise direct bătrânul.

Alec făcu un efort să se retragă şi să se gândească la ceea ce spunea bunicul lui. Nu-i luă mult.

— Mătuşa Glenna îşi doreşte asta, dar dacă o laşi de capul ei, Donellei nu i-ar păsa în ce direcţie o ia.

— Şi poţi să dai vina pe biata ta mătuşă? izbucni

bunicul lui. Normal că vrea ca fiica ei să fie contesă. Este drept şi corect, ţinând cont de ceea ce i s-a negat familiei ei.

Alec înlemni. Bunicul lui făcu o grimasă, apoi păru să regrete această scăpare.

— Deci despre asta este vorba, zise Alec, clătinând din cap. Toată discuţia legată de clan şi loialitatea familiei sunt tâmpenii. Este vorba, de fapt, despre Fergus, nu-i aşa?

Şi despre cum, într-o lume dreaptă, Fergus ar fi moştenitorul de Riddick. Da, mama lui Alec fusese căsătorită cu Walter Gilbride când concepuse singurul ei copil, dar căsătoria lor fusese încordată de luni în şir înainte ca Lady Fiona să aibă scurta ei aventură cu ducele de Kent. Doar loialitatea fără limite faţă de Fiona şi de copilul ei din partea lui Walter şi a tatălui ei reuşiseră să reducă zvonurile la un murmur anost.

Contele de Riddick susţinuse mereu răspicat că Alec e moştenitorul său legitim, singurul fiu al preaiubitei sale fiice, al cărei nume îl protejase cu un devotament feroce. Alec nu auzise vreodată un cuvânt nedrept sau neloial din partea tatălui său vitreg despre soţia sa, chiar dacă ea îl trădase aşa prosteşte.

Dar, în ceea ce-l privea pe Alec, asta tocmai demonstra punctul său de vedere în legătură cu Donella. Din tot ce auzise, Walter şi mama lui fuseseră o pereche teribil de nereuşită. El era un profesor serios, mult mai în vârstă decât tânăra domnişoară plină de viaţă, frumoasă şi răsfăţată care-i devenise soţie. Fusese o reţetă mult prea predictibilă pentru dezastru.

Din păcate bunicul său era prea încăpăţânat să vadă lucrurile astfel.

— Dar tocmai asta este, băiete, zise bătrânul cu seriozitate. Totul e despre clan şi loialitatea familiei, despre ce ne datorăm unii altora. Ce datorăm numelor Haddon şi Graham. Făcu o pauză, adunându-şi gândurile. Şi da, este vorba despre ce-i datorăm lui Fergus. Ce-i datorezi *tu.*

O frustrare imensă îl făcu pe Alec să se ridice de pe scaun. De asta nu-şi dorise să se întoarcă. Toate secretele

astea pe jumătate rostite şi obligaţiile îl striveau.

Îşi lipi palmele de birou, aplecându-se spre bunicul lui.

— Aş fi fericit să-i dau nenorocitul ăla de titlu lui Fergus. Cu toţii ştim că ar fi un conte mai bun decât mine, oricum. Doar spune un cuvânt, şi o voi face.

Ar fi fost un scandal legal pentru a pune capăt tuturor scandalurilor legale, şi cel mai mare scandal al deceniului. Dar ar merita, dacă în felul ăsta se putea elibera de Blairgal, de titlu şi de toate poverile care decurgeau din asta.

Bunicul lui inspiră oripilat şi se lăsă cu putere pe spate în scaunul său.

— Nu spune asta, Alasdair. Să nu spui niciodată asta. Ai distruge familiile Graham şi Haddon, pe toţi. Numele noastre, clanul nostru ar fi târâte prin noroi. Numele mamei tale, târât prin noroi, şi bietul Walter, cel mai loial om din Scoţia, va fi făcut un încornorat toată viaţa lui.

Ridică în dreptul feţei o mână slabă şi fragilă, acum albită şi arătând bătrână precum moartea. Chiar şi peste biroul masiv, Alec putea să vadă că silueta bunicului său tremura precum o frunză uscată de stejar în vânt. Îşi aminti prea târziu că bătrânul avea o inimă slabă şi suferea de spasme care într-o zi l-ar putea omorî.

„Cum ai putut să uiţi aşa ceva, idiotule? Este motivul pentru care te-ai întors”.

— Alasdair, chiar ne urăşti aşa de mult? Chiar *mă* urăşti aşa de mult? întrebă bunicul cu vocea tremurând, gata să izbucnească în lacrimi.

Alec era foarte şocat, pentru că bătrânul mereu păruse cea mai puternică persoană pe care o cunoscuse vreodată. Se ridică în picioare, vorbind cu o voce liniştitoare.

— Normal că nu, bunicule. Nu-ţi face griji, totul va fi bine. Promit că totul va fi bine.

Dar va fi? Fără o intervenţie subită şi miraculoasă, se părea că soarta lui Alec era pecetluită.

Capitolul 16

— Niciodată n-am crezut că o să văd ziua în care să-mi etichetez copilul preferat ca laş, zise mama. Serios, Eden, mă aşteptam la mai mult de la tine.

Edie se întoarse pe scaunul pe care stătea la masa ei de toaletă şi se uită la mama ei, nevenindu-i să creadă.

— Sfinte Dumnezeule, mamă, ce vrei să fac? Să încolţesc bietul om şi să-l pun într-o situaţie compromiţătoare?

Gândul chiar îi trecuse prin minte, recunoştea asta cu părere de rău, şi îi mai trecuse prin minte şi o dorinţă la fel de puternică de a-l omorî pe Alec Gilbride.

— Şi chiar vrei să provoc un alt scandal? adăugă Edie. Comportamentul meu deplasat este motivul pentru care ne aflăm în castelul ăsta nenorocit, în primul rând.

Această conversaţie era tocmai motivul pentru care evitase pe toată lumea, în ultimele zile. De când lordul Riddick anunţase că Angus Graham, căpetenia ramurii şi unchiul Donellei, va participa la un dineu oficial în această seară, pentru a sărbători iminenta nuntă dintre Alec şi verişoara lui. Excelenţa Sa împărtăşise informaţia, ca din întâmplare, tuturor, când se adunaseră înainte de cină, în urmă cu două seri.

O prinsese pe Edie complet nepregătită, dar aparent nu şi pe Alec. Se uita fix la ea, cu chipul împietrit când bunicul său făcuse anunţul. Alec expirase scurt, dar nu făcuse nicio încercare să-l contrazică pe Excelenţa Sa. Nu că ar fi avut mari şanse, ţinând cont de faptul că doamna Haddon şi restul familiei se lansaseră într-o rundă de felicitări atât de entuziaste, că pe Edie o apucase durerea de dinţi.

Ea şi mama ei fuseseră desigur obligate să li se alăture, una dintre cele mai înfiorătoare experienţe din viaţa ei. Singura persoană care nu participa la mica lor adunare festivă era mireasa. Aparent, Donella era ţinută la domiciliu de o durere de cap, probabil de la *tot*

entuziasmul, după cum menţionase mama ei. Alec părea şi el să aibă o durere de cap, dar din alte motive. De fapt, avea o expresie de nefericire profundă pe chip, şi făcuse o grimasă când Edie le dorise lui şi Donellei numai bine. Acela fusese un moment îngrozitor, şi Edie nu ştiuse dacă să-i dea o palmă, să aibă un acces de furie sau să izbucnească în lacrimi şi să fugă din încăpere.

Nici măcar nu putea să fie furioasă pe el pentru că nu încercase să o avertizeze, deoarece încercase. O aşteptase din nou în faţa uşii de la camera ei, încercând să o prindă înainte să coboare, dar abia reuşise să scoată două vorbe când mama ei îi întrerupsese. Deşi Edie simţise că discuţia lui Alec cu Donella nu decursese bine, tot ar fi vrut să afle rezultatul.

Din moment ce duminică urma să se facă anunţul la biserica locală, peste trei săptămâni Alec şi Donella aveau să fie căsătoriţi. Asta însemna că Edie şi mama ei vor trebui să dispară cât mai repede din Blairgal. Putea doar să spere că dineul oficial din această seară, cu întreaga familie şi câţiva oaspeţi aleşi, avea să fie una dintre ultimele mese la care ea şi mama mai trebuiau să participe sub acest acoperiş.

Cu puţin noroc, aveau să fie în drum spre Yorkshire în două zile, cel mai devreme. În ceea ce o privea pe Edie, să petreacă iarna cu mătuşa Eugenia era de o mie de ori mai de dorit decât să-l vadă pe Alec însoţindu-şi frumoasa mireasă la vesela ceremonie ce urma nunţii dintre stăpânul de Riddick şi mândria clanului Graham.

Era clar însă că mama lui Edie nu renunţase la luptă.

Îmbrăcată magnific într-o rochie de mătase smarald care nu ar fi părut deplasată într-un salon de bal al aristocraţiei, mama ei pluti spre scaun şi se aşeză graţios.

— Normal că nu mă aştept să te situezi într-o poziţie compromiţătoare. Deşi această strategie a funcţionat destul de bine în cazul surorii tale, zise ea gânditoare. Şi circumstanţele *erau* asemănătoare.

— Nu erau deloc asemănătoare. Michael Beaumont şi Evie nu erau nici măcar logodiţi când ea şi Wolf au fost

descoperiţi în ăăă, ştii tu, zise ea, fluturând din mână.

Mama ridică din sprâncene.

— Normal că-mi amintesc. Eu i-am descoperit.

— Tehnic, Michael i-a descoperit, dar hai să nu despicăm firul în patru. Şi apoi, nu-mi vine să cred că ai putea sugera aşa ceva. Nu există nicio garanţie că ar funcţiona, iar dacă nu ar merge, atunci eu m-aş alege cu cea mai proastă reputaţie.

Mama ei oftă dramatic.

— Bănuiesc că ai dreptate, dar asta nu înseamnă că nu poţi discuta serios cu căpitanul Gilbride şi să afli ce crede cu adevărat. Dacă într-adevăr nu vrea să facă nunta, trebuie să existe o soluţie la situaţia asta din ce în ce mai ridicolă.

Edie se întoarse la oglindă, întinzând absentă mâna spre cercei.

— Nu există, mamă. Crede-mă. Eu deja l-am informat pe căpitan că nu este nimic de făcut, aşa că nu are sens să mai vorbim despre asta.

— Când ai făcut-o? întrebă mama ei.

Edie încercă să-şi bage un cercel, dar mâinile îi tremurau prea tare. Înjurând în gând, îl puse jos.

— În după-amiaza asta, când am dat peste el, din întâmplare.

De fapt el dăduse peste ea la propriu, trântind-o la pământ în faţa bibliotecii, unde se dusese să-şi verse suferinţa către sora ei într-o scrisoare ridicolă autocompătimitoare şi prea sentimentală, pe care apoi o aruncase în foc. Tocmai ieşea din bibliotecă când se lovise de Alec, care o căuta. El o informase foarte clar că era enervat de faptul că ea îl evita când amândoi aveau, evident, „foarte multe de discutat”.

Îmbărbătându-se pentru suferinţa care pândea în privirea lui furtunoasă, întrebase dacă existau noutăţi în situaţia lui cu Donella. Când el ezitase, gândindu-se la o metodă de a o îmbuna, ea îi spusese încordată că refuza să se angajeze în mai multe discuţii private din moment ce situaţia rămânea neschimbată. Apoi făcuse stânga împrejur

şi plecase, forţându-se să ignore cererea lui exasperată de a reveni.

Nu făcuse nicio încercare să vină după ea, mai bine. Până la urmă, ce era de spus, ca să nu se simtă amândoi mai rău? Alec îşi va îndeplini obligaţiile faţă de logodnică şi de familia lui şi se va obişnui la un moment dat cu situaţia. De fapt, ea credea că în curând el se va dovedi satisfăcut de mireasa care-i fusese aleasă. Donella era frumoasă, amabilă şi inteligentă, şi era clar că înţelegea ce presupunea rolul de contesă de Riddick. Era ridicol să crezi că, vreodată, Edie şi Alec ar fi reuşit să facă să funcţioneze locul ăsta, în primul rând. Erau precum şoarecele şi pisica, şi aşa fuseseră din clipa în care se întâlniseră.

Cel puţin asta îşi spunea ea în gând când plecase grăbită, disperată să-şi ascundă lacrimile care se adunaseră sub frumoasa pereche de ochelari pe care Alec i-o dăduse. Ochelari care acum se aflau pe masa de toaletă, în minunata lor cutie verde. Poate că într-o zi va putea să-i poarte din nou, dar nu acum. Nu în seara asta, când simţea că inima i se va frânge în două. În seara asta prefera să nu vadă ce se întâmpla în jurul ei.

Inspiră adânc şi îşi zise să înceteze să se mai poarte ca o regină a tragediei. Luă cerceii şi îi băgă pe rând în urechi. Apoi se întoarse, pentru a o înfrunta pe mama ei.

— S-a terminat, mamă. De fapt, nici măcar nu a început cu adevărat, aşa că nu este nevoie să ne agităm.

Mama ei ridică din sprâncene.

— Eu nu mă agit niciodată, Eden, după cum bine ştii. Dar nu voi sta deoparte, nefăcând nimic, în vreme ce fericirea fiicei mele este la mijloc.

Edie încercă să râdă.

— Ce dramatică eşti, nu crezi?

Mama ei înclină din cap, analizând-o cu o expresie chibzuită, care pe Edie începea să o enerveze.

— Eden, draga mea, zise mama ei încet, ai ieşit de pe piaţa căsătoriilor de aproape şapte ani şi nici măcar o dată nu te-am văzut dând vreunui bărbat o bucăţică din inima ta. Dar i-ai dat-o lui Gilbride pe toată, şi încă definitiv.

Edie simţi cum i se strânge pieptul.

— Nu i-am dat-o, mamă, te asigur.

Mama ei se ridică în foşnetul elegant al mătăsii.

— Normal că i-ai dat inima ta, copilă. Eşti îndrăgostită de el.

Deşi Edie stătea jos, podeaua părea să-i fugă de sub picioare. Sau poate se simţea ca atunci când smulgi un bandaj de pe o rană.

— Asta-i… asta-i ridicol, zise ea.

Era un protest neconvingător.

— Şi el este mai mult decât pe jumătate îndrăgostit de tine, zise mama. Cu siguranţă nu ar fi nevoie de cine ştie ce din partea ta ca să-l faci să se îndrăgostească complet. Apoi căpitanul va fi suficient de motivat să o convingă pe domnişoara Haddon că pur şi simplu nu se potrivesc.

Edie se uita la zâmbetul mulţumit de sine al mamei sale, uluită că fusese aşa naivă.

— Iar eu aş fi fericită să stau de vorbă cu lordul Riddick în numele tău, adăugă mama cu o insinuare care se învecina cu incredibilul.

— Mamă, nu, exclamă Edie, sărind în picioare. Nu poţi vorbi cu contele despre asta! Va fi furios.

Mama ei ridică arogant din bărbie.

— Furia contelui nu poate fi un impediment în calea fericirii fiicei mele. A sosit momentul să-i bage cineva minţile în cap acelui bărbat. Dacă nu o va face căpitanul Gilbride, atunci trebuie să-mi asume eu această responsabilitate.

Edie bâjbâi căutându-şi cuvintele. Era clar că nu luase deloc în calcul cât de mult îşi băgase mama ei în cap că fiica i se va mărita cu moştenitorul unui titlu de conte bogat.

Cât despre afirmaţia mamei ei că Edie se îndrăgostise de Alec, ei bine, ea refuza să se gândească la asta acum. Nu făcea vreo mare diferenţă şi durea prea mult să despice firul în patru. Ceea ce conta cu adevărat acum era să o împiedice pe mama să vorbească cu lordul Riddick. Cei doi abia suportau să stea în aceeaşi încăpere, iar abordarea

unui asemenea subiect înainte de dineul oficial pentru logodnă va duce cu siguranţă la explozii verbale care vor dărâma acoperişul castelului Blairgal.

— Bine, mamă, ai câştig de cauză, izbucni Edie. Mă duc să-l caut pe căpitanul Gilbride chiar acum şi să vorbesc cu el.

Mama ei o răsplăti cu un zâmbet uluitor.

— Splendid, draga mea. Cred că l-am auzit pe căpitan cerându-i tatălui său să se întâlnească în bibliotecă înainte să sosească oaspeţii.

Auzise? Mai repede trăsese cu urechea, ceea ce doar demonstra cât de hotărâtă era mama ei să manipuleze evenimentele în favoarea lui Edie.

Mama ei veni la ea şi o sărută uşor.

— Succes, draga mea, nu că ai avea nevoie. Arăţi minunat în rochia asta. Şi sunt *aşa* de bucuroasă să văd că te-ai hotărât să nu porţi ochelarii în seara asta. Căpitanul n-are nicio şansă să-ţi reziste.

Pe această notă îngrozitoare, mama ei ieşi din cameră. Edie îşi luă ochelarii şi-i puse la loc pe nas, apoi îşi luă mănuşile şi evantaiul şi ieşi pe uşă. Cu fiecare pas făcut, îşi înjura în gând mama, pe lordul Riddick, pe Alec şi pe toată lumea la care se mai putea gândi.

Evenimentele scăpau de sub control, şi de ea depindea să preia controlul frâielor.

*

— Ştiu că eşti indecis în legătură cu căsătoria asta, Alasdair, dar sunt sigur că va fi bine dacă îţi acorzi un pic de timp, zise Walter cu un zâmbet încurajator. Donella este o fată minunată şi va fi o contesă bună. Ai făcut pe toată lumea foarte fericită.

Alec se ciupi între sprâncene, în locul unde durerea de cap îl pândea de vreo două zile. Conversaţia nu mergea în direcţia dorită de el, ca de obicei.

— Cred că ştim cu toţii că decizia a fost luată fără să se ţină cont de obiecţiile mele.

Se întoarse cu spatele la Walter şi se îndreptă spre fereastra care dădea în vale. Peisajul, albit de lumina unei luni uriaşe, părea din altă lume şi era tulburător de frumos. Îşi putea imagina cum personajele din poveste coboară pe pantele Ben Venue sau urcă din adâncurile pădurilor pentru a dansa prin viroage. Păcat că nenorociţii nu puteau veni într-o vizită la Blairgal, să-i ia toată familia înapoi cu ei, în regatul lor ascuns de sub dealuri – de preferat pentru vreo câteva secole.

Auzi paşii uşori ai tatălui său vitreg apropiindu-se.

— Alasdair, ştiu că nu asta-ţi doreşti, cel puţin…

— Nu este ceva ce-mi voi dori vreodată, mârâi Alec.

— N-ai de unde să ştii, zise Walter cu o voce fermă. Nu-i dai Donellei nicio şansă. Nu dai familiei tale nicio şansă.

Alec încercă să pufnească, dar era greu cu Walter, care stătea acolo răbdător şi cu o înfăţişare îngrijorată pe chipul lui tras şi palid. Nici tatăl său vitreg nu întinerea, şi Alec îşi dădea seama, din nou, cât de mult aveau nevoie de el Walter şi bunicul lui. Da, Fergus fusese acolo să ajute, dar nu era acelaşi lucru. Responsabilităţile faţă de Blairgal şi proprietăţile sale erau o povară. Bunicul său o purtase mare parte din viaţă, şi Walter făcuse tot ce putuse pentru a-l ajuta. Dar amândoi obosiseră, şi asta era evident.

Alec nu era nici măcar sigur cât mai avea de trăit bunicul, ţinând cont de starea lui precară de sănătate, ceea ce îi sporea sentimentul de vinovăţie. Fusese plecat zece ani, şi familia lui nu-l reţinuse. Acum, ei aveau nevoie de el, deci cum le putea întoarce spatele?

Dar ce nu putea să înţeleagă era de ce trebuia să-i întoarcă spatele lui Edie.

— Normal că-ţi dau o şansă, zise el. Am venit acasă, nu?

Walter îi zâmbi trist.

— Nu de bunăvoie, cred eu.

Alec ridică din umeri.

— Dacă aş fi vrut să rămân departe, aş fi făcut-o.

— Mie mi se pare că vrei să faci această alegere

ţinând cont doar de termenii tăi.

În vocea lui Walter se simţea dezaprobarea.

— Nu înţeleg ce este în neregulă cu asta, zise Alec, fără să-şi mai ascundă exasperarea. Nici nu cred că termenii mei, cum le zici, sunt nejustificaţi.

Walter căscă ochii.

— Alasdair, tu propui să renegi un angajament de onoare care există de foarte mult timp. Cum să fie acceptabil aşa ceva?

Îşi reprimă impulsul de a-i răspunde, pentru că Walter avea cele mai bune intenţii. Dar îndârjirea familiei pe acest subiect avea să-l înnebunească în curând.

— Tată, familia încearcă să ne oblige pe Donella şi pe mine să încheiem o căsătorie fără iubire, şi asta nu este în interesul nici unuia dintre noi.

Walter exclamă în semn de dezaprobare.

— Nu-i aşa, Alec. Tu şi Donella aţi ţinut mereu unul la celălalt…

— Nu, nu-i adevărat, interveni direct Alec.

— Mereu aţi ţinut unul la celălalt, repetă hotărât tatăl său vitreg, şi pur şi simplu aveţi nevoie de timp ca acele sentimente de afecţiune să reapară.

— Donella nici măcar nu mă place, protestă Alec. Pe vremuri îmi spunea că sunt un păgân fără Dumnezeu.

Walter zâmbi.

— Sunt convins că nu-ţi va spune aşa acum, Alasdair. Ai devenit un tânăr frumos. Verişoara ta vede şi ea asta, sunt sigur. Este doar un pic timidă în exprimare.

— Nu vrea să se mărite cu mine, răspunse el printre dinţi.

— Ţi-a spus ea asta?

— Normal că nu. Îi este teamă.

Walter se încruntă.

— De ce?

— Pentru că nu vrea să-şi dezamăgească familia, de-aia. Din cauza nenorocitei ăleia de promisiuni pe patul de moarte. Ştii cât este de credincioasă. Doamne, este ca şi cum ar fi făcut cine ştie ce jurământ sacru.

— Alasdair, nu este nevoie să foloseşti un asemenea limbaj, răspunse tatăl său vitreg pe un ton auster. Şi un jurământ făcut pe patul de moarte al cuiva este o chestiune foarte serioasă.

— Tată, la vremea aceea era un pic mai mare decât un copil şi suferea din cauza iminentei morţi a tatălui ei. A fost un jurământ greşit.

— Alasdair, dacă tu chiar crezi că verişoara ta nu doreşte această căsătorie, eu aş fi primul care te-ar susţine, zise Walter serios. Dar eu sunt sigur că ea şi-o doreşte. Cum am spus, este doar un pic timidă, pentru că aţi stat despărţiţi atâta vreme. În ciuda celor zise de mama ei, nu este nevoie să vă grăbiţi cu nunta. Dacă vrei să mai curtezi fata, cu siguranţă te-aş susţine.

— Spune-mi ceva. Ai întrebat-o vreodată pe Donella în mod specific dacă vrea să se mărite cu mine?

— Normal că am întrebat-o.

Alec se poticni.

— Şi ce-a spus? întrebă el.

— Că abia aşteaptă să devină contesa de Riddick.

Suna descurajator, dar nu imposibil de depăşit.

— Nu mă surprinde, din moment ce a fost crescută să creadă că ea *este* contesa de drept. Ceea ce nu înseamnă însă că vrea să se mărite cu mine. De fapt, chiar inversul pare a fi adevărat, dacă ne luăm după comportamentul ei. Doar că nu poate obţine una fără cealaltă.

Tatăl lui vitreg pufni blând.

— Ceea ce spui nu are sens.

— Mătuşa Glenna i-a băgat ideea asta în cap Donellei de mai bine de zece ani. Ce-ar trebui să creadă biata fată?

Ca să nu mai menţioneze faptul că verişoara lui era aşa de-al naibii de ascultătoare, încât niciodată nu i-ar fi trecut prin cap să se opună dorinţelor familiei ei.

Tatăl sau vitreg clătină din cap, expresia lui tristă făcându-l pe Alec să se simtă ca un vierme.

— Detest să-ţi spun, Alasdair, dar chiar sunt dezamăgit de reacţia ta la situaţia asta. Donella nu merită un asemenea tratament meschin din partea ta. Niciunul din

noi nu merităm.

Vorbele lui îl dureau ca o lamă ruginită, înfiptă direct în stomac. Alec nu era obişnuit să renunţe. Cel puţin până când nu avea un pistol îndreptat spre capul lui, şi, de obicei, nici atunci. Dar lucrurile începeau să fie mai mult decât disperate.

— Tată, ştii la fel de bine ca mine că o căsătorie nepotrivită poate fi un dezastru, nu-i aşa?

Ştia că lui Walter nu-i plăcea să discute despre căsătoria sa tensionată cu mama lui Alec, dar ce opţiuni avea în acest moment în afară de a scoate artileria grea?

Tatăl său vitreg oftă din greu, dar îl surprinse pe Alec cu un zâmbet blând. Se întoarse şi merse până la şemineu, se opri şi privi spre imensul portret al mamei lui Alec, care domina acea parte a încăperii.

— Vino lângă mine, băiete, zise el.

Alec îşi târşâi picioarele ca să i se alăture, şi amândoi se uitară la fata slabă, cu părul închis la culoare, care le zâmbea. Artistul reuşise să surprindă cu măiestrie frumuseţea şi şarmul mamei sale. Pe buzele ei dansa un zâmbet, şi în privirea ei cenuşie-argintie sclipea neastâmpărul şi cheful de viaţă. Abia împlinise douăzeci de ani la vremea aceea; era înainte de prima ei călătorie la Londra. În acea călătorie făcuse vânt precauţiei şi jurămintelor de căsătorie, implicându-se în scurta şi furtunoasa aventură amoroasă cu un membru al familiei regale.

Walter zâmbi către soţia sa.

— Am iubit-o din prima clipă în care am văzut-o.

— Ştiu că ai iubit-o. Dar mai ştiu şi că nu eraţi fericiţi. Alec ridică o mână spre portretul mamei sale. Chiar şi atunci, când a fost făcut acest portret, voi deja vă certaţi.

Walter suspină.

— Da, deşi era mai mult vina ei decât a mea. Era aşa de tânără şi de puţin obişnuită să ţină cont de sentimentele altei persoane, îi era foarte greu să aibă de-a face cu un soţ mai bătrân decât ea şi cam demodat.

Alec îşi înghiţi cuvintele pe care voia să le zică – că

mama lui era egoistă. Nu o cunoscuse cu adevărat şi nu avea dreptul să o judece. Dar alte judecăţi putea emite.

— Nu te-a iubit, nu-i aşa? întrebă el, detestându-se că trebuia să pună întrebarea.

Walter îl privi.

— Nu, nu m-a iubit, după cum bine ştii. S-a măritat cu mine pentru a-i face pe plac bunicului tău.

— Şi uite ce bine a ieşit!

Tatăl său vitreg se întoarse cu faţa la el.

— Cred că *tu* ai ieşit foarte bine, zise el sec. Eu nu am regrete, Alasdair, nici legat de căsătoria mea, nici de faptul că am avut privilegiul să te cresc ca pe fiul meu. Şi apoi, mama ta era foarte tânără când ne-am căsătorit, şi abia ne cunoşteam. Nu este cazul la tine şi la Donella. Nu vei face aceleaşi greşeli pe care le-am făcut noi.

— Aş vrea să am şansa să nu fac aceleaşi greşeli, în primul rând.

Tatăl său vitreg miji ochii în spatele ochelarilor. Dădea deja semne de iritare, şi când Walter se enerva, devenea încăpăţânat. O fi fost el un mare intelectual, dar era şi nepotul unui duce şi fiu al Scoţiei.

Şi putea să fie la fel de căpos ca orice alt scoţian pe care Alec îl cunoscuse vreodată.

— Alasdair, pierzi din vedere ce este important, zise Walter.

— Şi anume?

— Că, în ciuda greşelii mamei tale, toţi i-am rămas loiali. Bunicul tău şi cu mine nu am încetat niciodată să o iubim. Şi după ce te-ai născut tu, ea nu a renunţat niciodată să *te* iubească, până în ziua în care a murit. Tatăl său vitreg făcu un pas în faţă şi îşi aşeză o mână fermă pe umărul lui. Toţi ţi-am rămas loiali ţie.

Şi iată-l, cuţitul care străpungea direct în inimă. Pentru că Walter avea dreptate – toţi îi rămăseseră loiali lui Alec şi unii faţă de alţii. Bunicul şi tatăl său i-ar fi putut întoarce spatele lui Lady Fiona, dar nu au făcut-o niciodată. O preţuiseră, la fel cum făcuseră cu fiul ei. În loc să-l trateze ca pe ceva ruşinos, care trebuia ascuns, îl iubiseră

şi-l protejaseră împotriva tuturor bârfelor urâte şi a zvonurilor. Şi în felul ăsta reuşise el să ducă o viaţă plină de privilegii şi bunăstare.

Era adevărat că nu ceruse asta, sau că totul avea un preţ, dar conta prea puţin. Bunicul lui, Walter, Fergus, chiar şi Glenna şi Donella – toţi se sacrificaseră pentru el. Toţi îi rămăseseră loiali.

Cum ar fi putut el să nu facă la fel?

Cu sentimentul înfrângerii care i se târa în vene, Alec se prăbuşi pe un scaun în faţa biroului bunicului său. Se uită la portretul mamei lui, blestemând-o pentru greşeala care fusese transmisă prin două generaţii şi urma să fie transmisă încă uneia, cel puţin.

Tatăl său vitreg se aşeză lângă el.

— Ştiu că ai anumite sentimente pentru domnişoara Whitney, Alasdair, şi că-ţi faci griji în legătură cu ea.

Alec îşi înălţă capul.

— Sentimente? Da, am.

Doamne, era îndrăgostit de fată, şi o ştia de săptămâni. Pur şi simplu nu voise să recunoască faţă de el însuşi, din cauza situaţiei în care se afla. Dar nu mai putea nega.

Walter făcu o grimasă.

— Înţeleg, dar îţi cer să nu-ţi faci griji inutile în legătură cu domnişoara Whitney. Este o fată minunată, fermecătoare, care fără îndoială îşi va găsi un soţ bun. Unul care va fi potrivit pentru firea ei plină de viaţă.

Poate, dar Alec era destul de sigur că ar fi omorât cu bucurie acel bărbat, dacă ar fi avut şansa.

— Cred că aşa este cel mai bine, zise Walter, începând să pară din nou nervos. Nu cred că domnişoarei Whitney i s-ar potrivi viaţa din Scoţia. A fost făcută să trăiască la Londra.

Alec se încruntă. El credea că Edie s-ar descurca perfect în Scoţia. Nu exista o provocare pe care să nu o poată depăşi.

Dar nu conta. Walter şi bunicul lui aveau dreptate – Alec avea faţă de familia lui o datorie de loialitate, şi familia

aceea le includea şi pe Donella, şi pe Fergus.

Şi apoi, se părea că Edie era de acord cu această perspectivă. Doar ieri plecase de lângă el, refuzând chiar şi să-l asculte. O lăsase să plece doar pentru că avea nevoie de mai mult timp ca să născocească un plan funcţional.

Dar, într-un final, după zece ani, chiar rămânea fără timp.

— Bine, tată. Înţeleg, zise el. Nu e nevoie să mai insişti. Nu sunt chiar atât de greu de cap. Şi, dacă te face să te simţi mai bine, domnişoara Whitney e de aceeaşi părere cu tine.

Walter scoase un mic oftat de uşurare.

— Mulţumesc că-mi spui asta, băiete. Cred…

Un ciocănit rapid îi întrerupse şi uşa se deschise, o clipă mai târziu. Edie se strecură înăuntru, oprindu-se pentru o clipă, când îi văzu. Apoi el observă cum umerii i se retrag spre spate şi bărbia i se ridică în felul acela hotărât şi încăpăţânat al ei, pentru care ajunsese să o iubească.

— Îmi pare rău să vă întrerup, domnule Gilbride, dar speram să stau de vorbă un moment cu căpitanul.

Se ridicară când ea înaintă cu un pas ferm care lăsa clar să se vadă că nu va accepta un refuz. Walter se uită îngrijorat la Alec, dar reuşi să zâmbească.

— Desigur, domnişoară Whitney. Ne vedem în salon în scurt timp.

Îi aruncă lui Alec o privire care spunea: „Ai grijă!”, şi apoi ieşi.

Edie rămase tăcută, aşteptând ca Walter să închidă uşa în urma lui.

Alec se folosi de acele câteva momente pentru a-i studia frumosul chip – acea bărbie micuţă încă ridicată, înclinată cu încăpăţânare, şi corpul ei senzual, în rochia moale de mătase de un albastru azuriu, care-i îmbrăţişa curbele minunate. Aproape că-l durea să se uite la Edie, ştiind că nu va putea niciodată să fie a lui. Şi dacă nu greşea, şi ea simţea la fel. Gura ei era strânsă într-o linie încordată, nefericită, şi privirea ei din spatele ochelarilor părea obosită şi uşor încercănată.

Avu nevoie de un mare exerciţiu de voinţă ca să nu o ia în braţe şi să o sărute până îndepărta toată tristeţea pe care o vedea pe chipul ei.

— Da, Edie? întrebă el, îndemnând-o când ea ezită să vorbească. Inspiră adânc, ca să prindă curaj.

— Am venit să-mi iau la revedere, căpitane Gilbride. Mama şi cu mine vom pleca spre Yorkshire mâine.

Capitolul 17

Anunţul ei îl luă complet prin surprindere pe Alec. Părea să nu poată absorbi şocul în niciun fel care să aibă sens sau să simtă că este corect.

Pentru că nu era corect. Simţea că era îngrozitor, cu totul greşit.

Când văzu că el nu-i răspunde, ea dădu semne de iritare.

— Ei bine, nu ai nimic de spus? întrebă ea pe un ton glacial.

— Ce vrei să spun? Că sunt fericit că fugi?

Tocmai când el şi Edie ajunseseră amândoi în punctul în care hotărâseră să facă ceea ce era onorabil, Alec îşi dăduse seama că nu putea să o lase să plece. În ciuda a tot ceea ce abia discutase cu Walter, refuza să creadă că nu exista o cale raţională de a ieşi din situaţia asta. Evadase dintr-o închisoare din Spania, pentru numele lui Dumnezeu, aşa că depăşea orice imaginaţie faptul că nu putea găsi o cale de a ieşi dintr-o căsătorie pe care niciuna din părţi nu o dorea.

Edie ridică mâinile exasperată.

— Nu fug. Fac singurul lucru raţional, date fiind circumstanţele.

El îşi încrucişă braţele la piept şi ridică batjocoritor din sprânceană.

— Nu te-am crezut niciodată o laşă, fetiţo.

Ea îl privi cu dezgust, o îmbunătăţire evidentă, după

expresia tragică din urmă cu câteva momente. Enervarea lui Edie pe el era un preţ mic de plătit, dacă asta alunga expresia chinuită din frumoşii ei ochi.

— Tu şi cu mama, zise ea clătinând din cap. Nu-i de mirare că vă înţelegeţi aşa de bine – sunteţi la fel de nebuni.

Suna interesant. Era clar că Lady Reese îşi sfătuise fiica să nu renunţe la luptă. I se învioră spiritul la ideea că avea un aliat în casă.

— Ce-are de-a face draga ta mamă cu povestea asta? întrebă el, vrând să afle mai multe.

Ea făcu o grimasă simpatică şi se întoarse parţial, uitându-se la portretul mamei lui.

— A ameninţat că se duce la lordul Riddick şi-i explică exact de ce ar trebui să te însori cu mine, nu cu verişoara ta.

Vestea îl şocă într-un mod neplăcut pe Alec. Oricât de mult aprecia sprijinul lui Lady Reese, aceasta nu ar fi fost o intervenţie care să le fie de folos în vreun fel.

Edie îşi îndreptă din nou privirea spre el.

— Sunt sigură că ne dăm amândoi seama cum va evolua această conversaţie.

Cu Edie şi mama ei date, probabil, afară din casă, direct pe aleea cu pietricele, se gândi Alec.

— Da, nu pare mişcarea corectă în acest moment, zise el, dar nu-mi dau seama ce legătură are asta cu faptul că tu vrei să o întinzi.

Ea se întoarse spre el, cu mâinile în şolduri şi cu chipul ei drăguţ acum încruntat.

— Pentru că trebuie să o scot pe mama de aici, nesăbuitule! Mama mea şi bunicul tău cu siguranţă se vor certa, dacă nu mai rău. De fapt, vom fi norocoşi dacă nu încep să se lovească în cap cu vreuna din armele medievale ce atârnă pe fiecare perete din castelul ăsta ridicol. Cea mai inteligentă mişcare este ca noi să plecăm mâine-dimineaţă la prima oră. Dacă eşti aşa de amabil să ne împrumuţi trăsura ta până la Glasgow, căci de acolo ne aranjăm singure călătoria mai departe.

De data asta Alec se încruntă la ea.

— Nu vei face aşa ceva, fată nebună! Tu chiar crezi că vă voi lăsa pe tine şi pe mama ta să plecaţi singure?

— Nu văd de ce-ar fi treaba ta, răspunse ea arogant.

— Pentru că i-am promis tatălui tău că voi avea grijă de tine, zise el printre dinţi. Crede-mă, Edie, când va sosi momentul să te întorci la Londra, chiar eu te voi duce înapoi.

Şi, dacă avea şi el un cuvânt de spus, atunci va trece destul timp până se va întâmpla aşa ceva. Acum că ea se afla în faţa lui, hotărâtă să plece, el ştiu cu siguranţă că nu putea să o lase vreodată să-i scape. Dacă o făcea, o va pierde pentru totdeauna.

— Şi când plănuieşti să ne însoţeşti? întrebă ea. Înainte sau după nuntă?

Încercase să fie sarcastică, dar, la sfârşit, vocea îi tremura. Porni dintr-odată spre fereastră şi se uită afară în noapte.

El clătină din cap, dezgustat de el însuşi. Gestiona complet greşit întreaga situaţie. Edie avea aşa o manieră de a-l da peste cap, încât ajungea să nu mai poată gândi corect.

Şi avea nevoie cu disperare să găsească o cale de ieşire din situaţia asta, de dragul amândurora.

Merse după ea şi rămase în spatele ei. Umerii ei rigizi şi mândri îi făcură inima să i se strângă. Totul în el urla să o ia în braţe şi să o aline. Probabil că ar fi încasat una dacă încerca, aşa că se mulţumi să-şi sprijine cu blândeţe mâinile pe umerii ei. Ea se smuci un pic când el o atinse, dar apoi rămase nemişcată. Însă întregul ei corp părea să vibreze de la tensiunea degetelor lui.

— Eu nu am renunţat încă, iubire, zise el în şoaptă. Dacă-mi mai poţi acorda câteva zile…

— Nu, nu pot, zise ea cu seriozitate. Pur şi simplu nu este posibil.

Era tare încăpăţânată, mititica, dar şi Alec putea să fie încăpăţânat.

— De ce nu? Nu ai încredere în mine că voi găsi o

rezolvare?

Îşi dorea ca ea să se întoarcă pentru a-i vedea chipul cum trebuie, nu să se mulţumească cu o imagine tremurândă în geamul ferestrei. Colţurile gurii ei erau îndreptate în jos, într-o expresie tragică, dar privirea îi era ascunsă de lumina lumânărilor, care pâlpâiau şi se reflectau din lentilele ochelarilor şi din geamul întunecat.

— Nu este nimic de rezolvat, Alec. Nu pricepi? Faci singurul lucru posibil şi onorabil. Te respect pentru asta, chiar te respect. Dar nu pot sta aici asistând la…

Vocea ei se opri şi o auzi cum înghite cu greutate, de parcă-şi înghiţea lacrimile. Doamne, îl omora. Şi fiecare cuvânt rostit de ea făcea să-i fie din ce în ce mai greu să o lase să plece.

Îi cuprinse umerii parţial dezgoliţi, foarte conştient de pielea catifelată şi moale de sub degetele lui. O întoarse cu blândeţe spre el.

— Nu va trebui, îţi promit, şopti el.

Acum putea să-i vadă ochii şi să se uite în ei ca şi cum s-ar fi uitat la cerul care sclipea odată cu căderea nopţii. Şi, pentru o clipă, văzu un licăr vag de speranţă în ei, ca o cometă.

Dar apoi speranţa se stinse, lăsând loc unei hotărâri sumbre. Inima lui Alec se prăbuşi când ea clătină din cap.

— Nu poţi face promisiunea asta. Ridică serioasă privirea spre el. Ar fi un scandal îngrozitor dacă ai rupe tu logodna.

Fu nevoit să se lupte cu impulsul de a o strânge mai bine. Edie era a lui, la naiba! De ce nu putea toată lumea – inclusiv ea – să vadă asta?

— Şi pentru mine, adăugă ea. Nu voi mai provoca un alt scandal care să cadă asupra familiei mele – asupra mea.

— Nu va mai conta deloc, pentru că vei fi măritată cu mine.

Se uită la el câteva secunde, părând dezorientată. Apoi îşi îndreptă spatele sub mâinile lui şi privirea ei deveni calmă şi hotărâtă. El se gândi la clipa când o cunoscuse, când ea fusese aşa de îndrăzneaţă şi flirtase cu el,

nepărând să ia vreodată ceva în serios. Dar era cu mult peste fata aceea fermecătoare, plină de viaţă, care ducea bărbaţii cu zăhărelul. Avea şi inimă, şi caracter – mai mult decât orice femeie pe care o cunoscuse vreodată.

— Trebuie să-mi dai drumul, Alec, zise ea cu voce stinsă.

— Edie, începu el, conştient de tonul disperat din propria voce.

— Dacă mă respecţi, îmi vei respecta dorinţele.

Şi ce mai putea el să răspundă atunci? Alec se forţă să-şi retragă mâinile, deşi simţea că este ca o ofensă împotriva naturii să-i dea drumul. Când ea făcu un pas în spate, căldura ei păru să se scurgă din el, lăsându-l rece şi fără viaţă pe interior.

Ea încercă să schiţeze un zâmbet vesel, care nu era altceva decât un simulacru.

— Ei bine, vom pleca dimineaţă, aşa că îmi voi lua rămas-bun de-acum. Bănuiesc că nu ne vom vedea pentru o… perioadă lungă…

Apoi, în sfârşit, se frânse. Lacrimile i se adunară în ochi şi gura începu să-i tremure. Se întoarse, de parcă se pregătea să fugă. Alec nu se putu abţine. Îi cuprinse talia cu braţele, trăgând-o la pieptul lui.

— Nu plânge, fetiţo, te rog, nu plânge, o rugă el în timp ce o strângea mai aproape. O să mă gândesc eu la ceva, promit!

Ea scoase un râset îmbibat cu lacrimi, uşor isteric.

— Nu poţi, mocofan mare!

Apoi se întoarse într-o rafală senzuală de curbe moi şi mătase foşnitoare, pentru a fi cu faţa îndreptată spre el. Îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui şi se ridică pe vârfuri.

— Iar mie nu-mi pasă, zise ea cu un mic geamăt.

Apoi îi trase capul în jos şi îşi lipi gura de a lui.

*

Era clar că-şi pierduse minţile, dar în acel moment lui Edie nu-i păsa. Nu când îşi dăduse dintr-odată seama că

probabil nu-l va mai vedea pe Alec. În curând avea să fie un bărbat căsătorit cu o minunată soţie scoţiancă şi, destul de curând, cu mici copii scoţieni minunaţi care, fără niciun dubiu, vor semăna cu el. Era o imagine groaznică a viitorului, care pur şi simplu o îngenunchea.

Acelaşi efect îl avusese expresia de pe chipul lui Alec când ea începuse să-şi ia rămas-bun. Devastarea nu îl avantaja deloc pe Alasdair Gilbride. Îi rupsese inima, iar ochii i se umpluseră de lacrimi, şi singurul ei gând fusese să fugă.

Dar când braţele lui puternice o cuprinseseră, îşi dăduse seama că fuga nu era posibilă. El nu va fi niciodată al ei, dar voia ca el să ştie că ea îl va iubi mereu.

Mereu îi va aparţine.

Edie îşi strecură degetele în părul lui des, sărutându-l cu toată disperarea din inima ei, cu toţi anii de singurătate care o aşteptau. Avea nevoie de acest moment, de acest sărut, pentru a se întări împotriva a ceea ce urma să înfrunte a doua zi.

Alec o strânse şi mai puternic în braţe, trăgând-o la pieptul lui puternic. O mână mare alunecă pe şoldul ei, trăgând-o şi mai aproape. Când îi simţi bărbăţia lipită de abdomen, ea suspină. El profită de avantaj, penetrând-o adânc cu limba şi posedând-o cu un sărut fierbinte şi plin.

Ea gemu când limbile alunecară delicios, şi totul în corpul ei păru să se înmoaie dintr-odată. Tremurând, se agăţă de el. Picioarele ei pierdură abilitatea de a o mai susţine, şi ea se lăsă moale în îmbrăţişarea lui.

Fără să se întrerupă din sărutat, el îşi îndoi genunchii, îşi petrecu un braţ pe sub genunchii ei şi o ridică, cuibărind-o la pieptul lui. Edie se smuci, uitându-se la el ca prin ceaţă.

La naiba! Ochelarii i se aburiseră. Se uită la el peste marginea ramelor, absorbind sclipirea fierbinte din ochii lui.

— Alec, ce faci?

— Te ridic. Ce ţi se pare că fac? zise el, traversând încăperea către un fotoliu aşezat lângă nişte rafturi pentru cărţi.

I se părea că nu mai e stăpână pe acţiunile ei.

— De ce?

— Pentru că erai gata să cazi, şi nu vrem să ţi se întâmple una ca asta, nu-i aşa?

El se lăsă pe fotoliul de catifea de culoarea vinului roşu, făcând-o să se rostogolească în poala lui.

Edie încercă să se îndrepte, dar Alec o ţinea bine. Ea scoase un icnet indecent când îi simţi erecţia sub fundul ei. La cât de subţire era materialul rochiei, cu siguranţă îi simţea mult mai bine formele decât se aşteptase.

Şi mai uimitor era răspunsul corpului ei. Voia să se răsucească peste el într-o încercare nebunească de a-şi alina senzaţiile care i se adunau între coapse. Şi dacă ceda impulsului nebunesc, putea la fel de bine să se întindă pe jos, oferindu-i-se pur şi simplu.

— Nu fi ridicol, zise ea, fără aer. Nu aş face niciodată ceva aşa de stupid.

— Hm, tu pe podea nu este o idee chiar rea, zise el, ignorându-i obiecţia. O mână mare se curbă în jurul coapsei ei. Mai ales dacă sunt şi eu cu tine acolo. Şi, mai exact, deasupra ta.

Imaginea aceea îi pătrunse în creier şi refuză să mai plece. Încerca să-şi dea seama cum să reacţioneze mai bine – ca de exemplu, să-i ceară să o lase să plece –, când el îi ridică bărbia şi începu să-i ciugulească maxilarului. O făcu să tremure, stârnindu-i dorinţa – o dorinţă pe care încerca să o reprime de săptămâni.

Din păcate, nu făcea o treabă prea bună. Tot ce reuşise era să-şi dea capul pe spate pentru a-i uşura calea spre gâtul ei.

„Nesăbuito! Controlează-te!”

— Alec, nu cred că-i o idee prea bună, reuşi ea să zică cu vocea sugrumată.

— Tu ai început, răspunse el printre ciuguluituri.

— Da, ştiu, dar…

Orice fusese pe cale să spună i se şterse din minte când mâna lui alunecă în sus pe abdomenul ei, spre sâni. Când îi cuprinse un sân şi apoi atinse blând cu degetul mare sfârcul încordat care i se întărise fără modestie prin

corset, senzaţiile se dezlănţuiră în ea ca o furtună. Întoarse capul pentru a-i întâlni gura din nou, în timp ce zidurile ei de apărare se prăbuşeau sub atacul fierbinte al buzelor şi al limbii lui.

„Încă un minut împreună. Apoi mă voi opri”.

Înainte să se termine minutul, un amestec confuz de zgomote ajunse la creierul ei. În curând desluşi paşi şi apoi voci puternice – foarte puternice – apropiindu-se.

Deschise larg ochii în acelaşi timp în care Alec îşi desprinse buzele din sărutare. Edie se uită în sus, spre ochii verzi şi furioşi ai lui Fergus Haddon. Era înclinat în cel mai ciudat unghi posibil, privind-o de sus, cu capul înclinat într-o parte şi înconjurat de umbre. Abia când Alec o ridică, îşi dădu seama că până atunci stătuse în poala lui, cu el aplecat deasupra ei în timp ce o săruta până îşi pierduse controlul.

Oh, şi nenorociţii ei de ochelari erau iarăşi parţial aburiţi.

— Nenorocitule! mârâi Fergus către Alec. Te voi omorî pentru asta.

Chipul bărbatului era aproape la fel de roşu ca părul său, şi îşi ţinea pumnii strânşi. Edie era destul de sigură că, dacă Alec nu ar fi ţinut-o în poală, Fergus ar fi trecut deja la fapte.

— Nu vei face nimic de genul ăsta, zise Alec tăios în timp ce o ţinea pe Edie aproape, pe jumătate întoarsă spre pieptul lui. Vei aştepta până când domnişoara Whitney şi tatăl meu vor ieşi din încăpere şi apoi vom vorbi.

„Tatăl lui?”

Ea se uită pe după Fergus şi-l văzu pe domnul Gilbride stând mai în spate, la câţiva paşi, vizibil deranjat şi clătinând din cap. Îi urmări privirea alunecând în jos spre coapsele ei, care erau expuse, din cauza rochiei date peste cap.

— Sfinte Dumnezeule, ţipă ea, chinuindu-se să se elibereze. Alec, dă-mi drumul să mă ridic.

— Da, dă-i drumul, ca să ajung eu la tine, zise Fergus printre dinţi.

— Edie, stai un pic, ordonă Alec. Nu eşti aranjată cum trebuie.

Ţinând-o aşa de strâns, nu o ajuta însă defel.

Între timp, domnul Gilbride îşi acoperise faţa cu o mână, iar Fergus mai făcu un pas ameninţător spre ei.

— Nu mai face alt pas, Fergus! zise Alec pe un ton dur. Te avertizez.

Edie încercă din nou să se elibereze.

— Dacă voi doi începeţi să vă luaţi la pumni, eu aş prefera să nu fiu la mijloc. Împinse în umărul lui Alec fără vreun pic de efect. Dă-mi drumul imediat!

— Încerc să-ţi salvez onoarea, nebuno, mormăi Alec în timp ce încerca să-i aranjeze fustele şi să-i acopere picioarele. Stai locului!

Onoarea ei? Zburase pe fereastră în urmă cu câteva minute, când fusese suficient de nebună să-l sărute.

— Ce se întâmplă aici? Unde este fiul meu? se auzi o voce stridentă, urmată de un ţăcănit grăbit de tocuri.

Doamna Haddon apăru şi ea lângă tatăl lui Alec, scoţând un ţipăt pătrunzător în vreme ce îl apuca pe domnul Gilbride de braţ.

— Alasdair, ce faci? De ce eşti cu târfa asta?

— Bun, destul! zise Alec.

Se ridică, luând-o pe Edie cu el. O aşeză cu grijă în picioare, dar o ţinu în spatele lui, protejând-o. Dar ea nu avea nevoie de protecţie, voia doar să iasă de acolo. Fustele îi erau răsucite în jurul picioarelor şi tocmai descoperise că avea corsetul strâmb, expunându-şi dantela lenjeriei.

Înăbuşindu-şi o înjurătură, se întoarse cu spatele, chinuindu-se să-şi aranjeze hainele în vreme ce diferiţi membri ai familiei Haddon începeau să strige unii la alţii.

În tot acest haos se mai auzi o voce feminină.

— Mamă, ce se întâmplă? De ce ţipi…

Tăcerea subită care urmă acestei întreruperi păru mai sonoră decât balamucul de dinainte. Cu inima prăbuşindu-i-se – ar fi trebuit deja să-i ajungă la picioare –, Edie se întoarse lent şi întâlni privirea şocată a Donellei. Tânăra

femeie avea chipul împietrit şi era foarte palidă în timp ce se uita la scenă. Ultima ei privire căzu pe corsetul suspect al lui Edie, pe fustele ei şifonate şi pe coafura care sigur i se deranjase.

Edie se făcu roşie la faţă de ruşine.

— Nu este ceea ce pare. Serios. Nu s-a întâmplat nimic.

Nimeni care să fi avut un strop de raţiune nu putea să creadă asta.

Dar dacă se prefăceau toţi că o cred, ea şi Alec puteau încă să scape cu pielea întreagă. Da, era jenant, însă în cazul în care cei prezenţi ar fi fost de acord să ignore micul incident, Alec îşi putea salva onoarea, iar Edie, reputaţia.

— Eşti nebună? tună Fergus. Este exact ceea ce pare… *sassenach.* Îmi seduceai vărul. Şi nu părea deloc că el încerca să te oprească.

— Cam aici se termină strategia de a ieşi din povestea asta pe cale raţională. Alec privi spre Edie, cu un zâmbet ironic în colţul gurii. A fost o încercare curajoasă, fetiţo, trebuie să recunosc.

Ea rămase cu gura căscată la el. Cum putea să zâmbească – darămite să mai facă şi glume – într-un asemenea moment?

— Este o târfă, mârâi doamna Haddon, aparent revenindu-şi din istericale şi arătând cu degetul chiar spre pieptul lui Edie. Şi ar trebui să o tratăm ca atare.

— Mătuşă Glenna, îmi dau seama că eşti şocată, şi îmi pare rău, zise Alec cu voce joasă, dar în care se simţea un avertisment clar. Însă nu voi tolera să i te adresezi în felul ăsta.

Pe chipul mătuşii sale apăru o grimasă dură.

— Cum ai putut să-i faci una ca asta fetei mele? Cum ai putut să-ţi aduci uşuratica asta de englezoaică?

— Niciun alt cuvânt, mamă, interveni Donella. Mă voi ocupa eu de situaţia asta.

Doamna Haddon se întoarse spre fiica ei.

— Cum poţi suporta…

Donella ridică o mână.

— Nici un cuvânt, zise ea cu voce glacială.

În mod surprinzător, mama ei închise gura, deşi îi aruncă lui Edie o privire de ură nedisimulată.

Donella îi mai aruncă o uitătură rece mamei ei, apoi îşi privi calmă logodnicul. Edie trăgea cu coada ochiului la Alec. Stătea neclintit sub privirea verişoarei lui, dar culoarea din pometi era intensă, probabil şi de la furie, şi de la jenă. Amândoi fuseseră nepermis de impulsivi, dar Edie ştia că el nu şi-ar fi dorit niciodată să o umilească pe Donella în halul ăla.

— Alasdair, e exact ce pare a fi, nu-i aşa? întrebă Donella.

El făcu o mică grimasă, apoi încuviinţă din cap.

— Da, este.

Donella îl privi câteva momente lungi, enervant de distantă şi de calmă. Apoi dădu repede din cap.

— Mulţumesc că spui adevărul, Alasdair. Te eliberez de jurămintele faţă de mine. Eşti liber să faci ceea ce doreşti.

Apoi făcu stânga împrejur şi ieşi pe uşă, lăsându-i pe toţi cu gura căscată.

Dar nu pentru mult timp, din moment ce doamna Haddon începu iarăşi să ţipe. În mare parte lucruri incoerente, dar lui Edie nu-i scăpară cuvintele „englezoaică” şi „târfă”.

Pentru a treia oară o voce se auzi prin vacarm.

Vocea mamei lui Edie.

— Terminaţi *imediat* cu zgomotul ăsta inuman! zise mama în timp ce intra peste ei. Veţi aduce toţi servitorii din casă pe capul nostru. Ca să nu mai zic de lordul Riddick.

Ameninţarea asta îi făcu pe toţi să tacă, până şi pe doamna Haddon. Plângând, ea se sprijini de domnul Gilbride, care o susţinea de braţ şi scotea mici zgomote ca nişte cloncănituri, de parcă încerca să liniştească un bebeluş agitat.

Fergus îşi reveni primul.

— Vă asigur, Lady Reese, că unchiul meu va auzi totul

de la mine. Lordul Riddick trebuie să ştie cât de ruşinos s-a purtat nepotul său.

— Şi sunt convinsă că va afla, domnule Haddon, răspunse mama pe tonul ei condescendent de aristocrată. Dar într-o manieră cuviincioasă şi de la persoana potrivită, adică nu de la dumneavoastră, ci de la căpitanul Gilbride.

— Cum îndrăzniţi să ne spuneţi ce să facem? sări înfierbântat Fergus. Dumneavoastră şi fata dumneavoastră aţi venit aici şi aţi stricat totul.

În materie de insulte, a lui Fergus era una blajină, ţinând cont de termenii vehiculaţi cu câteva minute în urmă.

— Din câte ştiu, lordul Riddick are probleme cu inima, nu-i aşa? întrebă mama lui Edie.

— Este adevărat, Lady Reese, zise nervos domnul Gilbride. Sunt foarte îngrijorat pentru el.

— Şi eu sunt, zise mama. De aceea eu şi căpitanul vom fi cei care vor discuta cu el.

— Şi eu ce-ar trebui să fac? întrebă Fergus. Să stau cu mâinile în sân cât dumneavoastră şi uşuratica de…

Un mârâit uşor din partea lui Alec îl făcu pe Fergus să se bâlbâie, dar în cele din urmă reuşi să-şi revină.

— Să stau şi să mă uit cum dumneavoastră şi fiica dumneavoastră o daţi la o parte pe sora mea din poziţia care i se cuvine în această casă?

Privirea arogantă a mamei o cercetă pe Edie. Era pentru prima dată când mama ei se uita la ea de când intrase în încăpere.

— Vă asigur, domnule Haddon, că mă voi ocupa de fiica mea la timpul potrivit. Cel mai bun lucru pe care-l puteţi face acum este să vă însoţiţi mama şi sora acasă şi să aşteptaţi veşti de la Excelenţa Sa. Nu mai aveţi ce să faceţi în seara asta.

— Lady Reese, avem oaspeţi care trebuie să sosească, zise domnul Gilbride. Cum le vom explica situaţia?

— Le vom explica faptul că doamna Haddon s-a simţit dintr-odată rău, şi copiii ei au insistat să se întoarcă acasă

cu ea.

Dat fiind faptul că femeia în chestiune se sprijinea acum cu toată greutatea de domnul Gilbride, gemând de parcă era pe moarte, părea să fie o scuză plauzibilă.

— Da, are sens, aprobă domnul Gilbride cu un zâmbet uşurat. Se uită la Fergus. Haide, băiete! Ajută-mă să o ducem pe mama ta la trăsură şi apoi să dăm de sora ta.

Fergus se duse să-şi ia mama de celălalt braţ, dar nu înainte de a-l săgeta pe Alec cu privirea.

— N-am terminat cu tine, vere. Îţi promit!

Alec oftă epuizat, ceea ce-i frânse inima lui Edie. Era numai vina ei. Dacă ar fi avut minte – şi curaj – să plece din încăpere când ar fi trebuit, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Acum stricase relaţia lui Alec cu familia lui, ca să nu mai menţioneze că pusese în pericol sănătatea bunicului său.

„Foarte bine, Edie, şi ţi-a luat mai puţin de o săptămână”.

Dacă Evelyn ar fi fost acolo să o ţină pe linia de plutire! Dar sora ei geamănă fusese şi ea într-o situaţie similară cu puţin timp în urmă. Se părea că Edie mergea pe urmele surorii sale, ceea ce era halucinant.

— Da, vorbim mai târziu, Fergus, zise Alec.

În timp ce domnul Gilbride şi Fergus o scoteau pe doamna Haddon din încăpere, mama se întoarse şi scrută cu ochiul ei expert rochia lui Edie. Scoase un „ţţţ”, apoi îi aranjă cu pricepere corsetul şi, cu o mişcare rapidă, îi puse într-o oarecare ordine fustele.

— Eşti suficient de respectabilă să te duci sus, zise mama, dar va trebui să-ţi schimbi rochia, şi Cora să te aranjeze repede. Şi asta cât mai curând.

Atitudinea mamei ei era distantă şi practică, dar lui Edie nu-i scăpă licărirea furioasă din ochii ei.

— Mamă, îmi pare îngrozitor de rău, zise ea. Nu ştiu ce-a fost cu mine.

Mama ei privi spre Alec, care arăta un pic şifonat şi scandalos de chipeş în kiltul şi cu haina lui oficială.

— Cred că ştiu exact ce-a fost cu tine, zise ea pe un

ton sever.

Alec tresări.

— Lady Reese, este numai vina mea…

— Mă cam îndoiesc de asta, îl întrerupse nemiloasă mama. Dar nu am nici chef, nici timp să vă ascult scuzele patetice. Să nu mai aud un cuvânt de la niciunul până nu vorbesc cu lordul Riddick. În seara asta va fi dificil, dar cred că vom reuşi să scăpăm fără prea multă zarvă – dacă Excelenţa Sa va coopera.

— Mult succes! mormăi Alec în barbă.

De parcă fusese invocat, bătrânul conte intră în bibliotecă.

— Ce dracu' se petrece aici? Glenna e isterică, Donella a cerut să le fie adusă trăsura, şi Fergus nici măcar nu vorbeşte cu mine.

Se opri în mijlocul încăperii, făcând ochii mari când văzu grupul adunat în faţa fotoliului.

— Ah, Lord Riddick, iată-vă, zise mama calmă, plutind parcă pentru a-l întâmpina. Mă tem că noi doi trebuie să avem o mică discuţie.

Capitolul 18

— Mamă, nu ţi-a dat prin cap că este la fel de rău să-l obligi pe Alec să se însoare cu mine cum ar fi să se însoare cu Donella? întrebă Edie exasperată.

Mama ei îndepărtă obiecţia cu o fluturare arogantă din mână.

— Este o situaţie complet diferită, draga mea. Căpitanul Gilbride nu vrea să se însoare cu domnişoara Haddon. *Vrea* să se însoare cu tine. Acum, treci în pat şi lasă-mă să te învelesc.

Edie simţea cum îi ies ochii din orbite la sugestia asta. Mama nu o mai învelise de când, ei bine… niciodată. Privi spre Cora, care încerca să-şi ascundă un rânjet în timp ce-şi făcea de lucru prin dormitor, punând la loc diverse piese de

îmbrăcăminte împrăştiate.

Mama ei îi făcu semn să urce în pat.

— Eden, în pat, acum!

— Of, bine. Edie se urcă pe salteaua înaltă. Dar nu voi adormi niciodată – nu când totul a rămas în coadă de peşte.

— Atunci poţi sta trează şi citi o vreme, zise mama. Dar te asigur că nimic nu a rămas în coadă de peşte, cu excepţia unor detalii financiare. Tocmai am petrecut o jumătate de oră cu Excelenţa Sa, discutând ce e de făcut. Trebuie să mă consult cu *papa* în legătură cu aranjamentele, desigur, dar îi voi trimite o scrisoare mâine, cu prima poştă.

Edie nici măcar nu voia să se gândească la răspunsul tatălui ei când va auzi de un nou scandal.

— Ideea este, mamă, zise ea, trăgându-şi fără niciun entuziasm pătura în jurul taliei, că nu sunt sigură dacă Alec crede că este o idee bună să se însoare cu mine.

Sprâncenele elegante ale mamei ei se ridicară.

— Nu vreau să despicăm firul în patru, draga mea, dar a părut destul de entuziasmat în bibliotecă, chiar înainte de cină.

Obrajii lui Edie se aprinseră când îşi aminti.

— După cum am încercat să-ţi spun, ne luam rămas-bun.

— Majoritatea oamenilor doar îşi strâng mâna şi se rezumă la atât.

— Da, păi, ne-a cam luat valul, dar hotărâserăm deja că onoarea cerea ca el să se însoare cu Donella. Cred că amândoi ne-am împăcat cu ideea.

— Evident că nu, dar oricum nu contează, zise mama ei. Domnişoara Haddon l-a eliberat pe căpitan de jurământul său. Şi te asigur că Gilbride vrea să se însoare cu tine. N-a obiectat nici măcar o dată când am discutat situaţia cu bunicul lui.

— Şi cine a ridicat primul problema? Tu sau Alec?

— Eu, normal. Bietul căpitan fusese deja obligat să explice de ce domnişoara Haddon nu mai dorea să se însoare cu el, ceea ce a provocat o reacţie destul de urâtă

din partea bunicului său.

— Îmi închipui, zise Edie cu un oftat. Lordul Riddick a refuzat să se uite la ea tot restul serii. Şi tocmai asta vreau eu să zic, mamă. Este o situaţie îngrozitoare, şi va fi şi mai rău dacă forţezi mâna cuiva.

— Eden, Alasdair nu ţi-a spus deja că doreşte să se însoare cu tine, şi nu cu verişoara lui? Eu aşa am avut impresia.

Edie se gândi la conversaţia cu Alec din acea după-amiază, când o sărutase pentru prima oară.

— A spus că ar prefera să se însoare cu mine, ceea ce nu este tocmai o cerere în căsătorie oficială.

— Ei, zise mama. Sunt sigură că o spunea într-un mod delicat, ţinând cont de dificultăţile situaţiei în care se afla la acea vreme.

Edie aproape râse. Nu era nimic delicat la Alec Gilbride.

Mama ei o studie câteva momente.

— Draga mea copilă, niciodată n-ai dat înapoi într-o luptă până acum. Nu vrei să te măriţi cu căpitanul?

— Nu asta-i ideea, mamă. Îmi este teamă că Alec nu ştie ce vrea. Poate crede că ţine la mine, dar asta ar putea fi mai mult pentru că nu vrea să se însoare cu Donella. Trebuie să recunoşti că situaţia îi pică mănuşă.

Mama părea uluită.

— Nu îţi stă în fire să fii aşa nesigură pe tine, Eden. Mă derutezi.

— Imaginează-ţi cum mă simt eu, zise Edie oftând.

Chiar nu-i stătea în fire, şi tocmai asta o deranja. Pentru că, oricât de mult îşi dorea să se mărite cu Alec, şi nu nega lucrul ăsta, nu era sigură că el ştia cu adevărat ce voia. Până în urmă cu câteva săptămâni abia se suportau unul pe celălalt. Da, Edie simţise o atracţie ridicol de puternică faţă de el, ceea ce nu-i oprise să se certe ca şoarecele cu pisica. Armistiţiul dintre ei era recent şi reprezenta o bază prea fragilă pe care să-şi construiască o viaţă împreună.

— Eu nu sunt sigură că mă iubeşte, mamă. Şi apoi nu

am avut nicio şansă să vorbim despre toate detaliile. M-ai trimis la mine în cameră când tu şi Alec aţi vorbit cu lordul Riddick, iar noi doi abia dacă am avut şansa să schimbăm două vorbe toată seara.

De fapt, după ce se schimbase, fusese nevoită să se liniştească într-unul din saloanele private ale familiei timp de o jumătate de oră, cât mama şi Alec vorbiseră cu lordul Riddick. Un domn Gilbride hărţuit venise în sfârşit să o însoţească în salonul principal, unde se adunau oaspeţii înainte de cină. Domnul Graham, căpetenia ramurii, fusese surprins de absenţa Donellei, şi toţi oaspeţii simţiseră cu siguranţă atmosfera ciudată, dacă nu de-a dreptul ostilă, de la petrecere. Domnul Gilbride şi mama făcuseră tot posibilul pentru a îndepărta conversaţia de la orice subiect legat de presupusa nuntă iminentă, dar fusese unul dintre cele mai înfiorătoare evenimente sociale la care Edie participase vreodată.

Şi mai rău, fusese aşezată pe partea opusă faţă de Alec, la celălalt capăt al mesei. Iar Alec, la fel ca bunicul lui, îşi petrecuse mare parte a serii încruntat. Cele câteva momente când o privise pe Edie, avusese o expresie aşa de serioasă, încât o făcuse să se simtă prost. Îşi petrecuse mare parte din timpul cinei convingându-se că Alec ajunsese la concluzia că voia să se însoare cu ea la fel de mult cum voia să se însoare cu Donella.

— Păi, după cum am sugerat mai devreme, draga mea, trebuie să-l convingi că sentimentele lui pentru tine sunt chiar foarte puternice, zise mama ei. După micul incident din seara asta, mă îndoiesc că vei mai avea dificultăţi în privinţa asta.

Edie nu ştia dacă să râdă sau să-şi smulgă părul.

— Mamă, asta-i o atitudine îngrozitoare.

— Prostii! Se aplecă şi o sărută pe Edie pe frunte. Acum, dormi! O să poţi sta de vorbă cu Alasdair mâine. Când o vei face, sunt sigură că vei afla că totul este bine.

— Din punctul tău de vedere, oricum, zise Edie sec. Dacă n-aş şti mai bine, aş crede că tu ai plănuit ca totul să iasă aşa.

— La fel s-ar putea spune şi despre tine, draga mea, zise mama ei, atingându-i obrazul.

— Corect, mormăi Edie.

— Nu te mai agita şi dormi!

— Da, mamă.

Edie aşteptă până se închise uşa şi paşii mamei ei nu se mai auziră. Apoi se dădu jos din pat şi îşi căută papucii.

— Bănuiesc că vreţi şi ăsta, zise Cora cu voce resemnată, întinzându-i halatul.

— Vrei să spui că nu trebuie să ne certăm? întrebă Edie trăgând halatul pe ea.

— M-aţi asculta?

— Mă tem că nu.

— Atunci nu-mi mai răcesc gura de pomană şi mai bine mă duc să-mi răcesc terciul. Numai să aveţi grijă să nu fiţi prinsă.

— Eu nu sunt prinsă niciodată, Cora.

— Spuneţi-i asta căpitanului Gilbride şi lui Sir Malcolm Bannister, zise Cora.

Edie tresări când îşi aminti.

— Trebuie să vorbesc cu el în seara asta, înainte ca totul să scape complet de sub control. Până mâine s-ar putea să fie prea târziu să oprim orice fel de anunţ.

— Ar fi nebun să nu vrea să se însoare cu dumneavoastră, domnişoară Edie. Aveţi grijă şi nu staţi prea mult! Oh, şi luaţi o lumânare, ca să vedeţi pe unde mergeţi.

Votul de încredere al Corei o făcu pe Edie să simtă că i se pune un nod în gât de emoţie, aşa că zâmbi recunoscătoare servitoarei, înainte de a ieşi pe hol. Se opri acolo şi ascultă, dar nu se auzi nimic. Ridicându-şi fustele, porni pe hol spre aripa de est, unde-şi avea Alec camerele. După vreo zece minute de traversat scări şi coridoare şi după ce se ascunsese o dată în nişa unei ferestre pentru a nu fi văzută de valetul lui, ajunse la destinaţie. Îşi stinsese lumânarea şi se strecurase în spatele bustului de marmură care se afla în nişă, cu inima bătând, până când bărbatul trecuse pe lângă ea, fără să o vadă.

Mai aşteptă câteva minute şi apoi se strecurase afară din ascunzătoare. Holul întunecat era gol, aşa că parcurse ultimii metri repede. Se opri pentru o clipă în faţa uşii lui Alec, aproape părăsită de curaj. Dar nu avea sens să stea acolo ca o neroadă, aşa că ciocăni o dată, apoi deschise uşa şi intră tiptil în cameră.

Încăperea spaţioasă era scăldată în umbre, singura lumină venind de la flăcările focului care pâlpâia. Edie clipi, aşteptând să i se acomodeze vederea, apoi privi în jurul ei. Ezitând, făcu câţiva paşi în faţă.

— Mă întrebam când aveai de gând să apari, se auzi o voce masculină.

Se întoarse. Alec venea spre ea, ieşind dintr-o cameră alăturată, şi îşi freca părul umed cu un prosop. Era gol de la brâu în sus, iar în jos purta doar kiltul. Picioarele lui mari erau goale şi nu scoteau niciun sunet pe covorul de pe podea. Pentru un bărbat atât de masiv, avea o abilitate tulburătoare de a se mişca fără a scoate un sunet.

— Nu te mai furişa aşa! şuieră ea, ducându-şi mâna la inima care-i bătea puternic.

— Ţi-am zis, eu nu mă furişez niciodată, spuse el apropiindu-se.

Edie ridică privirea la el şi fu nevoită să înghită de două ori înainte de a-i răspunde.

— Şi eu ţi-am zis…

El o întrerupse trăgând-o în braţele sale şi ridicând-o. Ea abia avu timp să scoată un ţipăt înainte ca gura lui să coboare peste a ei într-un sărut pe care-l resimţi ca pe o însemnare cu fierul roşu. Căldura îi cuprinse corpul când îi simţi pieptul musculos, gol, lipit de al ei. Se prinse de umerii lui, incapabilă să facă altceva în afară de a-l lăsa să o sărute până îşi pierdea minţile.

După un minut şi ceva, când una din mâinile lui i se mişcă de pe talia ei pentru a-i cuprinde fundul, creierul lui Edie începu să funcţioneze. Se forţă să întrerupă sărutul, împingând în umerii lui într-un efort patetic de a adăuga nişte spaţiu între ei. El o lăsă să se îndepărteze câţiva centimetri, dar sânii ei încă se frecau de el, iar prin corp îi

sfârâiau scântei. Şi acele scântei explodară în artificii când el o lăsă să alunece încet pe podea, frecându-se de el cu fiecare centimetru în timp ce cobora.

Zâmbetul lui pervers îi dădea de înţeles cât de mult se bucurase de acea alunecare lentă pe podea.

— Sfinte Dumnezeule, reuşi ea să spună. Eşti o ameninţare, Alasdair Gilbride.

El râse, un huruit întunecat pe care ea îl simţi în acele părţi la care o doamnă nu se referea niciodată într-o companie politicoasă – sau în orice companie.

— Tu eşti cea care a dat buzna aici. Cum altfel te aşteptai să reacţionez? zise el.

— Poate ar fi fost mai potrivit să-mi zici „bună seara”?

El îşi aşeză mâinile pe şoldurile ei, ţinând-o aproape.

— Nu asta am făcut mai devreme?

Era aproape imposibil să reziste zâmbetului lui, dar trebuia să încerce – măcar până apucau să vorbească.

— Înţeleg că mă aşteptai, zise ea.

El căscă din toată inima.

— Da, dar aproape că renunţasem, şi voiam să mă duc la culcare.

Ea îl împinse.

— Eşti *aşa* de enervant.

El râse şi se aplecă pentru a o săruta pe nas, apoi îi dădu drumul.

— Ştiu, dar mă vei suporta, pentru că mă iubeşti.

Sentimentul spumos din ea se prăbuşi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Trebuie să vorbim.

El o trase spre o canapea care părea confortabilă, lângă şemineu, dar ea se smulse şi se aşeză pe un scaun jos, în schimb, cu mâinile împreunate în poală şi cu picioarele ascunse sub fuste. Stând cu spatele drept, încerca să pară cât de serioasă putea.

Alec îşi înfipse picioarele depărtate în podea şi îşi încrucişă braţele peste pieptul său voinic. Ea avu nevoie de un moment pentru a se obişnui – cu muşchii sculptaţi, scoşi minunat în evidenţă de strălucirea focului, cu părul negru

care-i pudra pieptul şi apoi cobora spre kiltul care-i cădea pe şolduri. Îi venea să-şi facă vânt – sau să-şi smulgă hainele de pe ea şi să se arunce în braţele lui. Dar ăsta fusese impulsul care-i băgase pe amândoi în bucluc de la bun început.

El o cercetă cu privirea, apoi clătină din cap.

— Eşti cea mai puţin pretenţioasă şi decentă femeie pe care am cunoscut-o vreodată, Eden Whitney, aşa că nu încerca să adopţi acest stil.

Ea făcu ochii mari.

— Mi-e greu să cred asta, ţinând cont de istoricul tău cu femeile. Şi apoi, eu port o bonetă şi un halat care acoperă mult mai mult decât o rochie obişnuită de seară. Şi ochelari, în cazul în care nu ai observat. Arăt ca moartea pasiunii.

— Atunci poate ar trebui să-i dai jos. Împreună cu halatul şi ce mai ai pe dedesubt.

Când el se întinse spre cordonul halatului ei, ea îi dădu peste mână.

— Nu atingi nimic până nu vorbim.

El rânji la ea.

— Dar pot să ating după ce vorbim. Minunat, atunci! Hai să vorbim!

Ea oftă.

— Alec, vorbesc serios.

— Bine, iubire, să vorbim.

Alintul lui degajat şi intim o făcu să o doară în piept şi fu nevoită să-şi reprime impulsul de a se freca în dreptul inimii. Privi în schimb în tăcere cum el înteţeşte focul şi apoi se aşază pe canapea, vizavi de ea. Îşi sprijini antebraţele pe coapsele puternice şi ridică din sprânceană.

— Despre ce vrei să vorbim? întrebă el.

Ea rămase cu gura căscată la el.

— Mai întrebi?

Când el ridică din umeri, superba mişcare o făcu să-şi piardă atenţia.

— Recunosc că avem ce discuta, zise el.

Făcu un efort să se concentreze asupra chipului lui.

— Să începem cu bunicul tău.

Vorbele ei şterseră de pe faţa sa ultimele rămăşiţe din buna dispoziţie.

— Chiar trebuie?

— Înţeleg că nu a fost o turnură de evenimente prea fericită.

— Poate vrei să fii mai moderată în exprimare. Câteva momente mi-a fost teamă că bătrânul va face o criză de apoplexie.

Stomacul lui Edie se chirci de vinovăţie.

— Alec, îmi pare aşa de rău. E bine?

— Este bine, draga mea, zise el, zâmbindu-i reconfortant. Trebuie să recunosc că mama ta s-a descurcat superb cu el.

— Ce-a făcut?

— L-a pus să stea jos şi i-a ţinut capul pe genunchi câteva minute. Apoi aproape că i-a îndesat pe gât un pahar de coniac. Şi cu asta l-a calmat.

— Mama poate fi magnifică, zise Edie, tentată să râdă.

— Şi slavă Domnului pentru asta. I-a explicat exact de ce a fost inutil să încerce să mă însoare cu Donella, din moment ce evident că verişoara mea nu vrea să se mărite cu mine. Lady Reese i-a spus apoi bunicului în termeni foarte precişi de ce tu eşti cea mai bună candidată pentru această poziţie. Zâmbi larg la ea. Dacă te-ai îndoit vreodată de afecţiunea mamei tale, te asigur că te respectă foarte mult. După spusele ei, eşti cel mai mare premiu de pe piaţa căsătoriilor, vizată de mii de bărbaţi, şi ar trebui să-ţi sărut picioarele de recunoştinţă că ai binevoit să mă alegi.

Edie clătină din cap.

— Cât de jenant! Cum a reacţionat Excelenţa Sa?

— Fie că o să crezi, fie nu, mi-a sărit în apărare. S-a lansat în a-mi cataloga multiplele calităţi şi de ce *tu* ar trebui să mulţumeşti stelei tale norocoase că ai ocazia să te măriţi cu viitoarea căpetenie de Riddick. Ceea ce este adevărat, desigur, adăugă el cu un zâmbet şiret.

— Parcă ar fi o licitaţie la Tattersall, zise ea. Apoi ce s-

a întâmplat?

— Au fost de acord că, pentru binele tuturor, trebuie să acţioneze rapid şi pe ascuns, înainte să se întindă prea mult bârfa. Bunicul meu va vorbi mâine cu Fergus şi cu mătuşa Glenna, şi apoi cu Angus Graham, căpetenia ramurii. Este evident că niciunul dintre ei nu va fi fericit, dar, din moment ce Donella este cea care a rupt logodna, nu prea mai au ce să zică.

— Şi eşti absolut sigur că verişoara ta nu vrea să meargă până la capăt cu logodna? întrebă Edie, tot mai neliniştită. Poate doar a avut o reacţie de moment. S-ar putea să gândească diferit după ce se calmează.

Alec se aplecă în faţă.

— Crede-mă când îţi spun că Donella este fericită c-a scăpat. O absolvă de orice responsabilitate faţă de situaţie şi o scuteşte efectiv de nevoia de a se simţi vinovată că rupe acel jurământ ridicol făcut pe patul de moarte. Ceea ce doar demonstrează că planul meu original a fost corect de la bun început.

Edie se burzului la el.

— Nu pot să cred că tocmai ai zis aşa ceva.

El ridică din sprâncene, sarcastic.

— Păi, nimic altceva nu părea să funcţioneze, nu-i aşa?

Din moment ce nu putea să nege logica lui îngrozitoare, se hotărî să o ignore.

— Alec, vei vorbi cu domnişoara Haddon? Serios, chiar îi datorăm amândoi scuze.

— Mâine mă văd cu ea şi îi explic totul.

— Poate că ar trebui să vin şi eu cu tine.

— Nu-i o idee bună. Pe Donella nu ar deranja-o, dar mătuşa mea ar putea să încerce să ne omoare pe amândoi.

Edie oftă şi îşi frecă tâmplele.

— Ce dezastru! Chiar îmi pare rău de toate astea, Alec. Mă tem că am îngreunat foarte mult situaţia cu familia ta.

— O să le treacă, zise el, ridicând din nou din acei umeri magnifici. Nu mă îndoiesc că Lady Reese va continua

să se ocupe de bunicul meu până când acesta se va conforma, iar tatăl meu va vrea ca eu să fiu fericit. Cât despre ceilalţi, nu este ca şi cum au de ales.

Inima lui Edie se prăbuşi. În ciuda spuselor lui, evenimentele din seara aceea provocaseră multă suferinţă în familia lui şi o ruptură posibil ireparabilă. Acea ruptură probabil că va creşte, în loc să se vindece, dacă ea se mărita cu Alec.

Făcu un efort să spună ceea ce trebuia să spună.

— Dar *tu* ai de ales.

El se îndreptă de spate şi se încruntă uşor.

— Nu înţeleg.

— Nu trebuie să te însori cu mine. Acum eşti liber. Nu este nevoie să te înhami la un alt angajament, mai ales la unul care-ţi este băgat pe gât.

El miji iritat ochii întunecaţi.

— Nu mă forţează nimeni cu nimic.

— Serios? Circumstanţele sugerează altceva. Dar nu voi fi părtaşă la asta, Alec. Nu te voi obliga să te însori cu mine, indiferent de ce spune mama mea. Tot ce trebuie să faci este să-mi vorbeşti deschis, şi eu voi susţine că refuz să mă mărit cu tine.

Chiar dacă asta o va omorî.

După o tăcere apăsătoare, Alec se ridică lent şi făcu un pas în faţă, întreaga lui prezenţă emanând o furie masculină.

— Edie, ai idee ce va însemna pentru reputaţia ta, dacă eu permit aşa ceva? Doamne, femeie, vei fi complet distrusă!

Ea ridică bărbia pentru a-l săgeta cu privirea.

— Nu ar fi prima dată, şi nici nu trebuie să încerci să mă intimidezi. Nu va funcţiona.

El clătină din cap.

— Edie, ne căsătorim, şi cu asta am terminat.

Atitudinea lui încăpăţânată şi ridicol de bărbătească o făcu să se ridice.

— Nu voi permite să fii obligat să te însori, Alasdair Gilbride. Poate crezi că-mi eşti dator, dar te asigur că nu

este aşa.

Încruntarea lui fioroasă dispăru dintr-odată.

— Fată dulce şi nebună, tu chiar crezi că eu sunt obligat să fac asta?

— Păi, nu eşti?

Îşi reprimă ferm impulsul nebunesc de a izbucni în lacrimi.

El scoase un icnet ca de batjocură, apoi se întinse să-i scoată ochelarii de pe nas.

— Şi-mi zici *mie* că sunt tare de cap, murmură el în timp ce-i aşeza ochelarii pe poliţa şemineului.

— Ce faci? întrebă ea, cu nervii întinşi.

— Îţi arăt cât de mult vreau să mă însor cu tine.

O luă în braţe.

Capitolul 19

Inima lui Edie o luă la un mic galop când Alec o ridică în braţe, o reacţie firească la forţa lui şi la atingerea bustului lui gol lipit de ea. Era clar că o ducea în patul lui – un pat enorm, din stejar, bogat sculptat şi care părea vechi decât nişte zeci de ani. La cum îi luceau ochii, se părea că plănuia mai mult decât nişte săruturi caste.

O aşeză cu grijă pe marginea saltelei şi, înainte ca Edie să-şi revină, îi dădu jos boneta şi o aruncă peste umăr. Apoi îngenunche şi-i scoase papucii.

Ea tuşi nervoasă.

— Mi se pare că iei de bune cam multe, căpitane Gilbride.

Când el se opri pentru a se uita la ea şi o mână mare îi cuprinse glezna, Edie ridică din sprânceană. El îi răspunse cu un zâmbet absolut fermecător şi, în acelaşi timp, odios de arogant.

— Chiar aşa, domnişoară Whitney? zise el. Eu credeam că tocmai opusul este adevărat.

Când mâna lui urcă pe gambă şi se opri în spatele

genunchiului ei, ea nu se putu abţine să nu tremure. Niciun bărbat nu o atinsese aşa de intim vreodată, şi se simţea… minunat.

— Până la urmă, adăugă el, tu m-ai acostat – chiar în propriul meu dormitor.

— Ca să vorbim, nu să… Flutură din braţ, nefiind sigură cum să categorisească ce credea că va urma.

— Să facem dragoste?

— Da, asta, zise ea, simţindu-se ca o idioată naivă.

El o studie cu un aer gânditor în timp ce-i mângâia piciorul, ca să o liniştească. Apoi se lăsă pe călcâie şi îşi încrucişă braţele la piept.

— Edie, iubirea mea, ce vrei acum? În acest moment?

Ea ridică din umeri.

— Bănuiesc că voiam să ştiu dacă eşti fericit cu ideea de a te căsători cu mine.

— Cred că eram în plin proces să-ţi răspund la întrebare. Sau, mai degrabă, să-ţi arăt. Îi zâmbi trist. Chiar aş vrea să mă apuc de treabă, dar nu te voi forţa să faci ceva dacă nu eşti pregătită.

— Trebuie să recunoşti că nu-i un mod tocmai obişnuit de a face curte unei femei. Mi se pare că grăbim puţin lucrurile, nu crezi?

El încuviinţă din cap.

— Sunt de acord că a fost oricum, numai obişnuit nu, dar crede-mă când îţi spun că aştept momentul ăsta de foarte mult timp.

— Păi despre asta şi vorbeam – nu ne cunoaştem de foarte mult timp, nu-i aşa?

— Uneori am impresia că ne cunoaştem dintotdeauna, zise el sec.

Edie râse reticent.

— Brută ce eşti, tocmai asta vreau să spun! Timp de săptămâni, abia am suportat să fim în aceeaşi încăpere împreună şi…

Se opri când ambele lui mâini alunecară sub cămaşa ei de noapte, urcând uşor pe pielea sensibilă din spatele genunchilor.

Alec îngenunche, venind mai aproape. Degetele lui bătătorite făceau cercuri uşoare pe pielea ei, coborând, apoi urcându-i pe gambă.

— Nu cred că-i adevărat ce spui. Vocea lui răsuna ca un bubuit întunecat, excitant. De fapt, cred că am fost prea conştienţi unul de celălalt şi nu ştiam cum să reacţionăm. Buzele lui se curbară într-un zâmbet pervers. Corecţie – eu ştiam exact cum să răspund.

Ea clătină din cap, deşi nu se putu abţine să nu-i răspundă zâmbind.

— Eşti incorigibil.

— Ştiu. Se aplecă spre ea şi îşi sprijini braţele de saltea, capturând-o. Îşi lăsă un pic capul pe spate ca să se uite direct în ochii ei. Ştiu şi cât de mult te doresc, în patul meu şi în viaţa mea. Te asigur, iubire, că sunt convins de asta de ceva vreme.

Stomacul ei agitat începu să se liniştească. Îşi sprijini blând mâinile pe umerii lui, bucurându-se de căldura lui, de pielea lui goală sub degetele ei.

— Asta este… este drăguţ, şopti ea.

Era prostesc din partea ei să fie atât de timidă. Niciodată nu se ruşinase în prezenţa lui, dar, până la urmă, erau amândoi pe jumătate goi. Bănuia că i se putea ierta dacă roşea de câteva ori ca o fecioară.

— Normal însă că nu eram sigur ce simţeai tu faţă de mine, zise el pe un ton gânditor. Câteva săptămâni am fost convins că mă urăşti.

— Păi, chiar ai făcut tot ce ai putut să mă enervezi, deci chiar este vina ta.

El râse.

— Bănuiesc că ai dreptate. Am fost un idiot, dar nu prea ştiam cum să mă port cu tine, mai ales după toate prostiile cu nenorocita aia de conspiraţie cu Evie şi Wolf. Mi-era teamă că nu mă vei ierta niciodată pentru că te-am păcălit.

Ea începu să-i mângâie umerii, la fel cum el o mângâia pe partea din spate a picioarelor.

— De fapt, te-am iertat încă de atunci, mărturisi ea.

Doar că nu puteam să recunosc.

— De ce nu?

— M-ai dezechilibrat total. Nimeni n-a mai făcut asta vreodată.

El îi zâmbi ironic.

— Cu siguranţă ţi-ai ascuns bine sentimentele. De ce nu mi-ai dat un indiciu?

— Pentru că tu nu mi-ai dat niciodată un indiciu că erai măcar un pic interesat. De fapt, părea să-ţi facă mare plăcere să mă tachinezi şi să te porţi exact invers de cum te aştepţi să se poarte un peţitor sau un admirator.

— Păi, era chestia cu Donella şi nenorocita mea de logodnă, zise el. Trebuie să recunosc că mi-a cam stat în cale. Cu toate astea, tu m-ai încurajat foarte puţin.

— Poate ai observat că rareori încurajez vreun peţitor, zise ea. O fată are şi ea mândria ei, până la urmă. Sau, cel puţin, ar trebui să aibă.

Alec se aplecă şi mai mult pentru a-şi freca nasul de buzele ei într-un sărut delicios. Gândirea lui Edie începu să se înceţoşeze.

— Ei bine, fata mea mândră şi frumoasă, zise el cu voce guturală în timp ce-i elibera gura, acum că am stabilit cât de mult îmi doresc să mă însor cu tine, poate ai vrea să-mi spui şi cum vom face. Rămâi sau pleci? Ori, cum te-am întrebat mai devreme, ce vrei să faci în acest moment?

Edie se uita în ochii lui cenuşii, în care sclipea tandreţea. Puternica dorinţă pe care o citi în ei îi făcu să bată inima cu putere, şi muşchii, să i se moleşească de dorinţă. Dar acum că clarificaseră lucrurile esenţiale, era mai bine să plece din dormitorul lui, aşa cum ar fi procedat orice femeie normală şi respectabilă.

Dar nu se simţea foarte respectabilă, nu când el o privea în felul acela.

Cât despre normalitatea ei, o aruncase pe fereastră cu ceva timp în urmă, când hotărâse să se încurce cu el, în primul rând. Edie tot nu ştia dacă Alec o iubea în aceeaşi măsură ca ea, dar ştia că o dorea.

El avea dreptate – nu acesta era mersul firesc al

lucrurilor. De fapt, era scandalos. În ultima vreme Edie nu se simţise prea ruşinată, influenţată de o neliniște neobişnuită şi de dubii în legătură cu un viitor nesigur. Situaţia lor nu era încă complet aranjată, şi ideea de a face acest pas final îi dădea o stare de agitaţie, ca şi când ar fi fost o pisică pe timp de furtună.

Dar ştia un lucru dincolo de orice îndoială.

— Vreau să fiu cu tine, şopti ea, aplecându-se în faţă pentru a-şi sprijini fruntea de a lui. Acum.

El oftă uşurat.

— Sfinte Dumnezeule, nu ştii cât de fericit sunt să aud asta. Dacă te-ai fi hotărât să te întorci în camera ta, mă tem că aş fi fost obligat să mă bag într-o cadă cu apă foarte rece. Sau să ies afară şi să mă arunc în cel mai apropiat pârâu.

Edie se înecă de râs.

— Asta pare foarte neplăcut. De ce ar trebui să faci aşa ceva?

El se aşează iarăşi pe călcâie şi se uită cu subînţeles spre poala lui. Edie îi urmări privirea. Când văzu cât de întins era materialul kiltului său, nu ştiu dacă să râdă sau să roşească.

Se hotărî pentru a doua variantă, doar pentru simplul motiv că erecţia impresionantă a lui Alec, chiar ascunsă de materiale, nu părea subiect de râs. Excitant, da – amuzant, sub nicio formă.

El se ridică în picioare cu o eleganţă masculină calmă. Tăria lui ajunse la nivelul ochilor ei şi se bălăngănea sub materialul din lână al kiltului său. Degetele lui Edie zvâcniră sub impulsul de a o lua în mâini, dar se hotărî că o asemenea îndrăzneală ar putea fi un pic cam mult pentru început din partea ei.

— Să dăm jos şi restul hainelor, nu? zise el. Vocea lui avea acum un ton răguşit care pâlpâia precum focul în mintea ei. Abia te pot vedea cu flanela aia ridicolă.

— Ideea mamei, zise Edie în timp ce el începu să-i descheie halatul. A fost convinsă că vom îngheţa de frig dacă nu ne împachetăm în mai multe straturi. Fii fericit că

nu port o manta pe deasupra.

Alec făcu să-i alunece halatul pe braţe şi-l dădu la o parte de sub fundul ei. Edie împinse un pic de mâini pentru a-l ajuta.

— Scoţia nu este chiar Mongolia, să ştii, zise el.

— Spune-i mamei!

— Păi, *tu* trebuie să te asiguri să-i spui lui Lady Reese că, de acum înainte, am de gând să o încălzesc pe fiica ei în fiecare noapte.

Ea căscă ochii mari la el.

— Sfinte Dumnezeule, n-am de gând să-i spun aşa ceva.

El chicoti în timp ce aşeza halatul la capătul patului.

— Da, probabil că-i un lucru înţelept. Deşi, trebuie să recunosc că arăţi de-a dreptul seducător chiar şi înfăşurată în flanelă.

Edie zâmbi. Poate că avea ea cămaşă de noapte din flanelă, dar era moale, ţesută frumos, cu margini atrăgătoare de dantelă şi cu panglici de mătase.

— Poate să îţi fie cald şi să ţii şi pasul cu moda, să ştii.

— Prefer să îţi fie cald şi să fii goală, zise el întinzându-se spre ea.

Îi cuprinse unul din sâni, apoi îi atinse sfârcul, care începea deja să se întărească sub degetul lui mare. Când îl prinse între două degete şi-l strânse cu blândeţe, ea gemu. Atingerea lui îi provoca o senzaţie de excitare în adâncul pântecului şi între coapse.

— Doamne, este minunat! murmură el. Sfârcul ei împinse băţos prin materialul moale al cămăşii de noapte. Abia aştept să pun gura pe tine, fetiţo.

— Hm, mulţumesc, zise Edie, încercând să nu se foiască, de jenă – şi de prea mult entuziasm.

Alec părea să aibă chef să o ia lent, ridicând ambele mâini pentru a o mângâia şi a se juca cu ea. Sau poate îi oferea ei timp să se obişnuiască cu ciudata situaţie, lucru pe care îl aprecie. Dar mişcarea mâinilor lui, felul cum o cuprindea sau cum îi răsucea sfârcurile tari, sau îi mângâia în lateral pielea sensibilă a sânilor alimentau în ea o

nerăbdare crescândă. Edie abia putea să stea locului.

Când el îi împinse cămaşa de noapte în sus peste coapse şi-i desfăcu larg picioarele, păşind între ele, ea nu-şi putu reţine un ţipăt. Dar apoi mâinile lui ajunseră pe sânii ei pentru a relua joaca lor ispititoare, chinuitoare. Când el îi răsuci ambele sfârcuri în acelaşi timp, rotindu-le cu blândeţe între degetele mari şi arătătoare, Edie gemu şi îşi lăsă capul pe spate. Era cea mai delicioasă senzaţie, făcându-i sfârcurile să o doară şi să o ardă în acelaşi timp.

Şi acum înţelegea comentariul lui de mai devreme, pentru că-şi dorea să-i simtă gura pe corpul ei, alinându-i punctele tari cu limba.

— Alec, zise ea, respirând precipitat în timp ce se prăbuşea pe spate şi se sprijinea în coate.

Sincer, era un miracol că putea să stea dreaptă, şi el abia începuse să o atingă.

El veni după ea, sprijinindu-şi pumnii lângă umerii ei. Privirea lui o străpungea, fierbinte şi avidă, şi nervii ei tresăreau cu anticipare.

— Îţi place asta, dulceaţă? întrebă el cu voce guturală. Mai vrei?

— Da, te rog.

Ea se întinse şi îşi petrecu o mână pe după gâtul lui, trăgându-l pentru a-i da un sărut. El îi răspunse plin de dorinţă, intrând între buzele ei cu o mişcare curajoasă a limbii. Edie deschise gura, gustându-l într-o alunecare superbă şi umedă. Când ea îi supse limba, el gemu în gura ei şi o ciuguli uşor de buza de jos. Ea se foi sub el şi se umezi, şi se înmuie în timp ce între coapse începea să-i crească o durere blândă.

Timp de câteva momente îndelungate şi minunate, Alec o sărută lent şi posesiv. Nu se grăbea, gustând-o cu atingeri profunde şi mici muşcături, presărate cu săruturi prelungi. Era exact cum visase ea că trebuie să fie sărutatul. Fierbinte şi provocator, umed şi profund, la limita controlului. Era trupesc şi senzual, dar şi intens, şi frumos, într-un fel în care mintea ei nu reuşea să explice – de parcă fiecare particulă din Alec era concentrată să-i ofere ei cât

mai multă plăcere.

Era de parcă el mai mult oferea decât primea, şi era cu totul diferit faţă de orice alt sărut de dinainte.

Neinvitată, îi apăru în minte imaginea lui Sir Malcolm Bannister şi a sărutul lui plin de salivă. Edie izbucni în râs.

Alec se retrase, smucindu-se.

— Edie, de ce naiba râzi?

Expresia un pic ofensată de pe chipul lui o făcu să chicotească din nou.

— Nu-i din vina ta, serios, zise ea. Doar m-am gândit la ceva amuzant.

El miji ochii, exprimând o combinaţie de furie masculină şi de poftă trupească, ceea ce o făcu să se simtă chiar perversă.

— La ce? întrebă el.

— Mă gândeam cât de bine săruţi. Nu eşti ca un mastif care băleşte pe mine, cum a fost Sir…

Alec gemu şi-i căzu capul.

— Jur că-l omor pe Bannister data viitoare când îl văd.

Apoi ridică capul, cu o privire aprigă şi delicios de posesivă. Edie aproape se răsuci de încântare.

— Doar nu eşti gelos, nu?

— Sunt nebun de gelos pe orice bărbat care te atinge, în afară de mine, mârâi el.

De data asta ea se răsuci.

— Sună splendid. Trebuie să încerc să te fac gelos mai des.

El o trase în sus.

— Şi pentru asta, domnişoară Insolentă, meriţi să fii pedepsită.

Acum părea chiar amuzant.

— Serios? Cum?

— Întâi, o să te dezbrac de chestia asta de pe tine şi apoi o să fac ce vreau cu tine.

Şi, cu o viteză care o lăsă cu gura căscată, Alec îi scoase cămaşa de noapte, lăsând-o complet expusă. Privirea lui se aprinse când făcu un pas în spate, pentru a o vedea mai bine.

Edie stătea cocoţată pe marginea saltelei, neştiind ce să facă, dar conştientă că roşise ca focul până în vârful degetelor de la picioare. Nu în fiecare zi stătea goală în faţa unui bărbat, chiar dacă era cel cu care intenţiona să se mărite. Avu nevoie de mult curaj să nu se repeadă într-o clipă după haine.

Mâna ei se întindea de fapt să tragă de cuvertură, dar expresia de pe chipul lui o opri. Pometii lui se înroşiseră pe tenul bronzat şi ochii i se măriseră. Pieptul îi urca şi îi cobora în timp ce respira profund, şi îşi puse mâna pe inimă.

— Doamne, fetiţo, zise el pe o voce joasă, aproape respectuos. O să mă omori. Dar nu mă pot gândi la o cale mai bună de a muri.

Părea un lucru ciudat, chiar dacă suna ca un compliment. Şi deşi ea nu se putea abţine să nu se simtă timidă, fu nevoită să recunoască că-i plăcea felul cum se uita la ea.

Îi crescu curajul sub privirea lui admirativă şi se lăsă pe spate, sprijinindu-se în mâini. În poziţia asta, sânii i se ridicară şi îi scoaseră în evidenţă sfârcurile, care acum erau tari şi roşii. Privirea întunecată a lui Alec era fierbinte precum smoala.

— Ei bine, zise ea pe o voce răguşită, nu mă pedepseşti?

El scoase un râset care părea mai mult un geamăt, apoi păşi în faţă. Plasându-şi mâinile pe interiorul coapselor ei, o deschise. Inima lui Edie sări în gât, dar rămase nemişcată, lăsându-l să facă ce vrea.

— Eşti cea mai superbă femeie pe care am văzut-o vreodată, hurui el în timp ce o deschidea mai mult. Sfinte Dumnezeule, putea să-i vadă toate detaliile intime. Aşa de dulce şi de roz. Aşa de drăguţă.

Îşi petrecu cu blândeţe degetele prin puful ei.

— Şi cârlionţii ăştia aurii! Abia aştept să intru adânc în tine, iubire, cu cârlionţii tăi gâdilându-mi pielea.

Lui Edie i se uscă gura. Îşi linse buzele înainte să vorbească.

— O să faci asta acum?

Privirea lui urcă spre chipul ei, cu o expresie aşa de avidă, încât ea simţi mai mult decât un mărunt dubiu asupra a ceea ce va urma.

— Nu încă. Întâi trebuie să te pregătesc.

— Ce presupune asta?

— Îţi voi arăta.

O lipi de pat, cu gambele atârnându-i pe marginea saltelei. Îi luă mâinile şi i le puse de-o parte şi de alta a capului, cuprinzându-i încheieturile într-o strânsoare de neclintit, dar blândă.

Era complet la mila lui, întinsă pe spate şi vulnerabilă, cu şoldurile lui între coapsele ei desfăcute. Lâna kiltului îi zgâria uşor pielea şi se atingea de părţile ei cele mai sensibile, făcând-o să zvâcnească de senzaţii. Nu mai simţise niciodată aşa ceva, nici în propriile ei explorări secrete şi ezitante. Era absolut incitant.

Zâmbetul lui pervers îi electrocută simţurile.

Cu toate astea, nu voia să se lase copleşită de el.

— Şi acum ce? întrebă ea, încercând să pară mai mult obraznică decât lipsită de aer.

— Asta, mârâi el.

Începu cu gâtul ei, ciugulind şi lingând pe măsură ce-şi croia drum spre spre maxilarul ei. Fiori îi alergau pe piele şi nu se putu abţine să nu se agite în strânsoarea lui.

— Aşa, iubire, zise el cu o voce răguşită în vreme ce o adulmeca la baza gâtului. Mişcă-te cât vrei de mult. Dar să ştii că nu-ţi dau drumul. Eşti total sub controlul meu.

Tot ce-i făcea era obraznic şi foarte excitant, iar Edie nu se putea abţine să nu se foiască sub el. Astfel, sânii i se atinseră de părul de pe pieptul lui voinic şi Edie scoase un geamăt. Sfârcurile ei, tari ca nişte mărgele, se frecau de el, făcând-o să se arcuiască şi mai mult, într-o încercare disperată de a alina durerea plăcută.

Alec gemu aprobator în timp ce-şi flexa şoldurile. Materialul kiltului i se freca de carnea ei expusă şi delicată. O irita, şi o stimula, şi îi hrănea nevoia crescândă, făcând-o să se mişte.

Edie se luptă în strânsoarea lui. Nu se putea apropia destul, foindu-se puternic în încercarea de a-şi alina durerea din sâni.

Alec alunecă în jos câţiva centimetri, sărutând şi lingând în drumul său peste sânii ei. Timp de câteva minute chinuitoare, făcu cercuri în jurul sfârcurilor cu limba, tachinând-o în timp ce construia cu măiestrie zvâcnetul neliniştit al dorinţei în venele ei.

— Alec, gemu ea într-un final, am nevoie să faci ceva.

De ce avea ea nevoie era gura şi limba lui pe sânii ei – şi pe tot corpul. Dar i se părea destul de şocant să ceară ceva cu atâta îndrăzneală, mai ales de la prima lor întâlnire intimă.

Se foi însă uşor ca să sublinieze asta.

— Oh, plăcerea este a mea, iubire, şopti el.

Apoi gura lui îi găsi sfârcul. Trecu cu limba peste punctul tare, apoi îl supse. Edie scoase un ţipăt uimit. Sfinte Dumnezeule, era aşa de încântător, că aproape îşi imagina că murise şi ajunsese în rai.

El îi eliberă în sfârşit încheietura, şi mâna îi coborî pe celălalt sân. În timp ce o lingea, înnebunind-o, cu cealaltă mână se juca. Sânii ei tremurau sub atenţiile lui generoase. Îi cuprinse celălalt sân, răsucindu-i uşor sfârcul, în acelaşi timp în care o sugea. Când ea nu mai putu suporta o secundă în plus, el îşi mută atingerea cu limba în cealaltă parte, pentru a alina încântătoarea durere.

Ea îşi ancoră instinctiv gleznele pe după coapsele lui. Cu un geamăt jos, el îşi coborî pelvisul peste feminitatea ei, îndoind uşor din şolduri şi împingând în mugurele excitat al sexului ei. Senzaţia de zgârietură provocată de erecţia lui prin lâna kiltului o făcu să simtă că arde, şi că se topeşte, şi că alunecă.

Alec îi supse buzele în acelaşi timp în care se împinse în ea. Senzaţia o zdruncină, şi mici contracţii începură să se onduleze din adâncuri. Edie îl apucă strâns de umeri şi se împinse în el, scoţând un ţipăt speriat.

El se retrase cu o ultimă atingere tandră cu limba. Apoi se îndreptă, pentru a se uita la ea, deşi îi strângea

posesiv cu mâna sânul.

— Doamne! zise el cu o voce joasă şi aspră. Eşti al dracului de frumoasă. Uită-te la tine, dulceaţă! Uită-te la noi!

Ea clipi, surprinsă de blasfemia lui, dar apoi îşi coborî privirea pentru a-şi vedea corpul întins sub el. Coapsele ei erau deschise larg în jurul lui, cârlionţii cuibului ei auriu erau încurcaţi şi sclipeau de propria umezeală. Sânii îi tremurau de la respiraţia neregulată, şi sfârcurile îi erau nişte puncte umede, roşii de la atenţia lui. Arăta exact ca o depravată.

Dar imaginea aceea îi făcu lui Alec inima să-i bată – numai muşchi, şi gata să o devoreze. Privirea lui era fierbinte, mijită şi devoratoare. Dar atingerea lui era aşa de iubitoare în timp ce-i mângâia sânii, încât ochii i se umplură de lacrimi şi pe buze îi apăru un zâmbet tremurător.

— Am nevoie să fiu în tine, Edie, şopti el.

Părea aproape torturat de dorinţă, şi ea-i simţi tremurul uşor al mâinilor.

Mâinile ei alunecară pe antebraţele lui, mângâindu-l.

— Şi eu am nevoie de asta.

El oftă frânt. Când începu să-şi desfacă cureaua, ea se ridică în coate şi vru să se aşeze în fund.

— Nu-i nevoie să te mişti, iubire, zise Alec.

Ea capitulă cu o încruntătură.

— N-ar trebui să mergem în pat înainte să… ăăă, ştii tu.

El rânji în vreme ce-şi dădea jos cureaua şi începea să-şi desfacă kiltul.

— Îmi place aşa. Pot să văd totul. Şi apoi, s-ar putea să fie un pic mai uşor pentru tine în poziţia asta, cel puţin pentru prima dată.

— Păi, tu eşti expertul, zise ea. Mă las pe mâinile tale capabile.

Edie chiar credea că era bine că unul din ei ştia ce trebuie făcut, pentru că ea începea să se neliniştească, în ciuda faptului că-l dorea la fel de mult cum o dorea el pe ea. Şi când el termină de desfăşurat ecosezul, în sfârşit

expunându-se, ea avu un şoc – un şoc mare, aproape la fel de mare ca însuşi Alec. Bărbăţia lui, împingând în sus, lungă şi groasă, din cuibul ei de păr întunecat, era cel puţin impresionantă.

Şi oarecum înspăimântătoare.

Probabil că pe chipul ei se văzu îngrijorarea, pentru că el se lăsă în jos ca să o sărute. Ea îi petrecu braţele în jurul gâtului, mulţumindu-se cu forţa şi căldura lui.

El îi adulmecă buzele.

— Totul va fi bine, promit! Mă voi asigura că eşti pregătită.

Ea îi zâmbi sfios. În sfârşit aveau să fie împreună, fără obstacole între ei.

El îi mai desfăcu un pic coapsele, şi apoi mâinile îi alunecară spre cuibul umed cu cârlionţi care o ascundeau. Cu blândeţe, cu aşa de multă blândeţe, el îi desfăcu labiile şi începu să o mângâie, alunecând cu degetele prin umezeala ei. Făcu cercuri şi se jucă, frecând-o cu o presiune nu puternică, dar constantă, care scoase la iveală o senzaţie minunată, ce pulsa chiar în vârful sexului ei.

Degetele lui Edie se curbară în aşternuturile de sub ea. Cu privirea în ochii lui Alec, care era aşa de mare şi de impunător deasupra ei. Nici măcar nu putea să înceapă să caute cuvintele pentru a descrie cum se simţea, ce gândea. Ştia doar că-l iubea şi că toate instinctele ei o îndemnau să se predea în faţa acelei iubiri.

Şi apoi nu mai rămase nimic decât senzaţia şi o spirală încordată de nevoie. Degetele lui alunecară printre labiile ei şi pătrunseră înăuntru, deschizând-o cu blândeţe. O ardea, dar o şi durea, însă nevoia ei creştea. Se simţea deschisă şi pregătită pentru el, disperată să fie umplută.

Cu o atingere uşoară, el trecu cu degetul mare peste clitorisul ei, în timp ce-o penetra cu două degete. Edie gemu şi îşi arcui spatele, strângându-se în jurul lui. Totul în interior părea să se contracteze şi apoi să se încordeze pentru a se relaxa.

— Da, fetiţo, eşti gata.

Accentul lui Alec era grav şi pronunţat. Se aplecă

peste ea, proptindu-şi o mână lângă umărul ei.

— Uită-te la mine, iubire! Doar uită-te la mine!

Edie se întinse pentru a-şi petrece mâinile în jurul gâtului lui. Zâmbi, prea impresionată pentru a spune ceva. El o înghionti, şi capul mare al bărbăţiei lui o penetră. Ea simţi cum lărgeşte ochii la arsura provocată de intrarea lui.

Cerule, îl simţea enorm. Inspiră şi îşi ţinu respiraţia. Alec gemu şi închise ochii. Împinse din nou, afundându-se un pic mai mult, apoi rămase nemişcat.

Edie privi în jos, neputând să se abţină. Şi în ciuda spaimei şi a înţepăturii pe care o simţea, stomacul i se strânse. Imaginea cu Alec stând între picioarele ei desfăcute era aşa de intimă, încât lacrimile îi umplură ochii.

— Edie, iubire, te doare? întrebă el pe o voce încordată.

Ea ridică privirea şi îi văzu ochii deschişi şi trăsăturile ce păreau aproape sumbre. Pielea lui era transpirată. Ea clătină din cap şi încropi un zâmbet, venindu-i greu să vorbească.

El îi dădu cu blândeţe părul ciufulit de pe frunte.

— Atunci de ce plângi, fată dragă?

Ea se întinse să-i sărute bărbia.

— Pentru că sunt aşa de fericită. Tot nu-mi vine să cred că lucrurile s-au aranjat.

El afişă un zâmbet care era şi mocnit, şi plin de tandreţe. Se înfipsese adânc în inima ei şi se instalase acolo pentru totdeauna.

— Nu puteam să te las să pleci, Edie, zise el. Niciodată nu o să te pot lăsa.

Din moment ce arsura dintre coapsele ei începea să se stingă şi era înlocuită de o senzaţie mult mai plăcută, ea îi zâmbi obraznic.

— Păi, acum că mă ai, ce-ai de gând?

Nimic nu ar fi putut să o pregătească pentru sărutul lacom şi devorator, care o lăsă fără aer şi tremurând, când el se retrase în sfârşit.

— Voi face dragoste cu tine, gemu el.

Începu să se mişte din nou, împingând lent înainte. Cu

vorbe blânde, o îndemnă să-şi petreacă picioarele în jurul şoldurilor lui, deschizându-se. O desfăcu lent, intrând în ea, lăsând-o fără aer.

— Eşti bine? murmură el.

Ea încuviinţă din cap. Era mai bine decât bine – era *el.* Şi deveni şi mai bine când el începu să se mişte lent, ieşind doar cu un pic mai mult de fiecare dată când se retrăgea. Apoi împinse în faţă, ceva mai adânc. Era aşa de gros, şi ea se simţea aşa de strâmtă şi alunecoasă în vreme ce se agăţa de el. Gemetele lui vibrau în ea, reflectând creşterea propriei plăceri.

— Doamne, ce bine este în tine, gemu el.

Dintr-odată el îi cuprinse fundul cu o mână şi o înclină în sus în timp ce se mişca în ea. Edie gemu. Era unghiul perfect, aducând vârful sexului ei sensibil în contact cu pelvisul lui la fiecare mişcare. Mici spasme se simţeau la trecerea ei.

El se mişca mai repede acum, cu mişcări scurte care o făceau să simtă scântei prin tot corpul. Respirând sacadat, Edie se prinse de umerii lui. Corpul lui, căldura şi mirosul lui o înconjurau, copleşindu-i simţurile.

Copleşindu-i inima.

Se agăţă de el, uitându-se în ochii lui în timp ce el o ducea tot mai aproape de orgasm. Privirea lui sclipea şi trăsăturile îi erau întinse într-o expresie încordată, aproape aprigă. Ea se arcui în sus, căutând cu disperare eliberarea care sclipea dincolo de atingerea ei. Apoi Alec îi ridică piciorul, deschizând-o larg în timp ce se împingea în ea. Se mai flexă o dată, pompând puternic în ea, şi eliberarea explodă în ea ca o furtună.

Ţipând, ea se arcui în sus şi se lipi de pieptul lui, vibrând cu forţa orgasmului ei. Alec o cuprinse în îmbrăţişarea sa musculoasă, ţinând-o lângă el. O clipă mai târziu scoase o înjurătură în timp ce corpul lui ajunse la plăcere, şi braţele lui se încordară în jurul ei până când ea abia mai putea respira.

Dar lui Edie nu-i păsa. Voia ca el să o ţină pentru totdeauna şi să nu-i dea drumul niciodată.

Capitolul 20

Ceva o gâdila pe la nas pe Edie şi un murmur grav vibra prin corpul ei.

— Trezeşte-te, draga mea! Trebuie să te duc înapoi în camera ta.

— Nu vreau, mormăi ea, refuzând să deschidă ochii.

Se cuibări mai aproape de căldura care o înconjura, oftând satisfăcută în timp ce adormea la loc.

Apoi creierul ei năucit de somn îşi dădu seama care era sursa căldurii – un corp tare şi gol. Deschise cu greu pleoapele şi încercă să se concentreze. Era încă întuneric. Mintea îi era ameţită, şi ea plutea într-o senzaţie enormă de bine, ambele stări îndemnând-o să doarmă mai departe.

Alec îi gâdilă din nou nasul.

— Poţi să dormi mai mult în camera ta. Acum trebuie să ne trezim.

Ea îşi întoarse faţa spre pieptul lui şi se foi un pic, aşezându-se mai confortabil. Asta păru să facă îmbrăţişarea să devină şi mai puternică, iar Alec mormăi ceva în barbă.

— Încă-i întuneric, zise ea, închizând ochii. Nimeni nu se va trezi ore bune de-acum.

— Eu sunt foarte treaz, şi va fi chiar o problemă dacă nu te duc înapoi în camera ta.

Cum ea nu avea habar la ce se referea, îi ignoră comentariul şi se cuibări mai mult în el. Niciodată nu se simţise aşa de bine, de protejată sau de fericită, şi nu avea niciun chef să se mişte.

Pieptul lui Alec se ridică şi coborî sub obrazul ei când el râse. Dar când o ridică de pe el, Edie protestă incoerent care, dar asta nu-l opri să plece de lângă ea.

— Taci, prostuţo, zise el trăgându-i cuvertura peste umeri. Stai acolo cât mă îmbrac, apoi o să te ajut.

Ea deschise o pleoapă. Priveliştea era aşa de ispititoare, încât deschise şi cealaltă pleoapă.

Alec stătea lângă pat – complet gol, ispititor şi extrem de excitat.

— Doamne, te-ai trezit, zise ea, uitându-se la erecţia lui impresionantă. Asta se întâmplă în fiecare dimineaţă?

El zâmbi.

— Da, chiar da.

Ea oftă fericită şi se întoarse pe partea cealaltă, îmbrăţişându-i perna.

— Asta-i ceva ce abia aştept.

El râse, apoi se aplecă pentru a o săruta iute pe obraz.

— Tu, domnişoară Whitney, eşti complet incorigibilă.

— Chiar sunt.

Şi aţipi cât el se mişcă în tăcere prin încăpere. Câteva minute mai târziu, când o trezi din nou, el era complet îmbrăcat. Ea se ridică în fund, căscând.

— Cât e ceasul?

— Este ora la care trebuie să te duc înapoi în camera ta, zise el aducându-i cămaşa de noapte.

Ea se aşeză pe marginea patului şi-l lăsă să o îmbrace. În ciuda faptului că era pe jumătate adormită, i se păru o experienţă foarte interesantă. Însoţită de câteva săruturi senzuale şi câteva mângâieri intime în vreme ce se lupta cu cantitatea imensă de material ce-i acoperea corpul. O ajută cu papucii, apoi o ridică în picioare şi recupera halatul.

— Să nu-mi uiţi boneta, zise ea cu un căscat.

— Sper că nu ai de gând să porţi aşa de multe pe tine când ne culcăm, după ce ne căsătorim, zise el, aranjându-i cu grijă ochelarii pe nas.

— Gândeşte-te cât te vei distra să mă dezbraci, zise ea zâmbindu-i.

Când el îi zâmbi la rândul lui, simţi că inima e cât pe ce să-i explodeze de bucurie. Orice dubii ar fi putut să aibă asupra căsătoriei fuseseră risipite de pasiunea lor reciprocă. Edie nu avusese încă curajul să-l întrebe pe Alec dacă o iubea, dar nu se îndoia că o dorea în patul şi în viaţa lui. Deşi nu se aflau exact unde ar fi trebuit să se afle, era

un început bun pentru o viitoare viaţă împreună.

Ea ţipă un pic când el o ridică în braţe.

— Ce faci?

— Îmi duc viitoarea mireasă înapoi la ea în cameră, zise el, strângând-o la pieptul lui.

— Este un gest decent din partea ta, dar pot merge şi singură.

— Îmi place să te car, zise el, zgâlţâind-o un pic când deschise uşa. Mai ales când eşti pe jumătate îmbrăcată, ca acum.

— Este un drum îngrozitor de lung până la mine în cameră, zise ea, petrecându-şi braţele în jurul gâtului lui. Şi nu sunt chiar uşoară, să ştii. Nu vreau să te răneşti.

El o luă peste picior.

— Eşti perfectă. Şi apoi, nu vreau să-ţi fie frig pe holurile astea, unde este curent.

Ea se ghemui fericită în îmbrăţişarea lui caldă şi puternică. În vreme ce el traversa coridoarele şi scările din Blairgal, Edie închise ochii din nou, aţipind la loc. Îşi frecă obrazul de lavaliera apretată de la gâtul lui…

Deschise ochii şi îşi dezlipi capul de pe pieptul lui. Se lăsă un pic pe spate, analizându-l în lumina slabă a răsăritului care intra pe ferestrele lungi de pe o parte a holului.

Alec privi în jos spre ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Eşti îmbrăcat. Porţi până şi vestă şi haină groasă de lână, pantaloni de piele şi cizme de călărie. Unde te duci?

Ezită suficient cât ea să-şi dea seama că ceva era în neregulă.

— Mă duc să călăresc, zise el pe un ton tăios.

— La ora asta a dimineţii? întrebă ea neîncrezătoare. Eşti nebun?

— Va fi mai multă lumină când o să ajung eu jos la grajduri.

— Nu cu mult. Spune-mi ce faci cu adevărat.

El clătină din cap.

— Taci, Edie! O să ne-audă careva.

Ea spumegă în tăcere până când ajunseră în cameră. De cum puse picioarele jos, îl apucă de partea din faţă a hainei.

— Alec, nu te las să ieşi din camera asta până nu-mi spui unde te duci.

— Edie, nu am timp pentru asta, mormăi el. Îţi explic totul când ne vedem la micul dejun.

Ea îi observă expresia, apoi se cutremură. Răspunsul îi veni în minte şi nu-şi putu reţine un suspin îngrozit.

— Te duci să te vezi cu Fergus, nu-i aşa? O să vă duelaţi.

El îşi dădu ochii peste cap, apoi îi acoperi mâinile cu ale lui.

— Nu fi ridicolă. Eu…

— Nu mă minţi! Nu cu aşa ceva. Te-a provocat la duel?

Când el strânse din buze, refuzând să răspundă, ea îşi înfipse degetele în haina lui, de parcă dacă se agăţa de el îl putea proteja.

— Nu poţi să faci asta, Alec. Este o nebunie şi total inutil. Tu ai spus că Donella nu a vrut niciodată să se căsătorească cu tine, deci de ce să treci prin ceva aşa de periculos?

Vocea ei urcase şi era stridentă acum, dar nu-i păsa.

— Taci, iubire, o linişti el, conducând-o spre patul ei. Doar o să vorbesc cu el, îţi promit! Nu-l voi răni.

O ridică şi o aşeză pe pat, dar ea tot reuşi să rămână agăţată de el.

— Nu de el îmi fac griji, idiotule. Îmi fac griji pentru tine. O să mor dacă păţeşti ceva.

Inima îi bătea aşa de puternic, încât abia putea articula cuvintele.

El o sărută repede pe buze.

— Draga mea, nu mi se va întâmpla nimic. Îi zâmbi şiret. Sunt foarte bun la trasul la ţintă.

Ea îi dădu drumul la haină, doar ca să revină şi să-l lovească peste braţ.

— Nu-i amuzant deloc.

El se arătă imediat smerit.

— Îmi pare rău. Edie, jur că nu mă voi lupta cu el, indiferent ce va vrea. Dar trebuie să vorbesc cu el, undeva unde este linişte şi ferit. Altfel, va veni aici urlând şi va provoca numai probleme. Lucru care ar spori bârfele.

— Nu-mi pasă de bârfe, zise ea cu disperare.

— Ei bine, mie, da. Nu vreau ca tu şi Donella să suferiţi din cauza asta. Fergus este furios şi rănit, dar nu-i prost. O să-l fac să înţeleagă, când voi avea şansa să discut cu el.

Edie se îndoia foarte mult de asta. Fergus avea prea multe motive să vrea să-l omoare pe Alec, începând cu faptul că el era următorul moştenitor de drept.

Imaginea pietrelor căzând peste ei la castelul Mugdock îi reveni în minte. Se gândi să aducă în discuţie incidentul, dar el l-ar fi respins ca rezultat al imaginaţiei ei prea bogate.

— Merge cineva cu tine? Ai un secund? întrebă ea, începând să se simtă cu adevărat panicată.

— Normal că nu. Se chinuia să-i desfacă şi cealaltă mână de pe haina lui. Nu avem nevoie să mai ştie cineva despre asta.

Minunat. Fergus îl putea împuşca pe Alec cu sânge rece şi nimeni nu şi-ar da seama. O cale perfectă să scape de bărbatul care aparent pătase onoarea surorii sale *şi* să-l dea la o parte din linia de moştenire.

— Trebuie să vorbeşti cu bunicul tău. El îl va linişti pe Fergus, zise ea. El reuşise în sfârşit să-i descleştеze ambele mâini şi acum i le ţinea în poala ei.

— Crede-mă, nu va reuşi. Mai degrabă o să aibă o criză, ceea ce nu va face niciun bine inimii lui.

— Alec…

El întrerupse pledoaria ei disperată aplecându-se pentru a o săruta cu patos. Dură doar câteva secunde, dar fu aşa de apăsat şi mistuitor, încât o lăsă fără aer.

— Du-te înapoi la somn, zise el, îndreptându-se. Mă voi întoarce înainte să-ţi dai seama.

Până să apuce să răspundă la acea prostie, el ieşi din

cameră.

Blestemând, Edie se dădu jos din pat, aterizând pe picioarele care încă-i tremurau şi de teamă, şi de la forţa sărutului. Porni după el, când uşa de la garderobă se deschise dintr-odată. Cora intră în grabă, aproape îmbrăcată, dar cu boneta de noapte încă pe cap.

— Domnişoară, ce se întâmplă?

— Căpitanul Gilbride se duce să se dueleze, şi eu trebuie să-l opresc.

Ochii Corei erau mari cât cepele.

— Cum?

— Nu ştiu încă. Dar am nevoie să te duci la grajduri şi să încerci să afli unde merge. Poţi, te rog, să faci asta?

Cora veni în grabă şi-i îndreptă boneta lui Edie.

— Pot. Şi dumneavoastră mergeţi să o treziţi pe Lady Reese. Ea va şti ce este de făcut.

Edie clipi. Se gândise să-l trezească întâi pe lordul Riddick, dar mama cu siguranţă va putea să se descurce cu bătrânul mai bine decât ea.

O trase pe Cora afară pe hol.

— Ne întâlnim la grajduri sau aici.

Servitoarea plecă în grabă spre partea din spate a aripii castelului, în vreme ce Edie îşi ridică fustele şi zbură pe hol spre camera mamei ei. Intră direct, fără să mai ciocăne.

— Mamă, trezeşte-te!

Mama ei sări în sus. Boneta ei mare, acoperită cu dantelă, alunecă într-o parte, lăsând să-i scape părul prins în coadă.

— Eden? Ce s-a întâmplat?

— Alec a plecat să se dueleze cu Fergus.

Edie se grăbi spre scaunul din faţa mesei de toaletă şi ridică haina mamei ei.

— Nu ai încercat să-l opreşti?

Vocea mamei urcase suficient de mult cât să spargă oglinda.

— Normal că am încercat. Dar este la fel ca orice alt bărbat pe care l-am cunoscut vreodată – nu ascultă.

Mama ei se ridică din pat, părând la fel de indignată ca o furie răzbunătoare. Dacă detesta ceva, acel lucru era să fie trezită prea devreme dimineaţa.

Îşi luă halatul şi băgă braţele prin mâneci.

— Mi-a ajuns cu prostia asta, Eden. Chiar trebuie să încetaţi.

— Sunt cu totul de acord, mamă. Ceea ce înseamnă că trebuie să-l avem pe lordul Riddick de partea noastră.

— Sunt foarte conştientă de asta, draga mea, zise mama ei în timp ce-şi încălţa papucii delicaţi. Se îndreptă ca o furtună spre uşă, cu faldurile largi ale halatului fluturând în urma ei ca o mantie. Şi am să-i spun exact ce părere am despre cât de prost gestionează treburile familiei sale. Prostia asta cu clanul trebuie să înceteze.

Edie, un pic mai scundă, fu nevoită să se grăbească pentru a ţine pasul cu mama ei în vreme ce se îndrepta spre camerele lordului Riddick.

— Mamă, zise ea, el crede foarte mult în tradiţiile familiei sale. O să-l enervezi dacă-i zici asta.

Mama îi aruncă o privire iritată.

— Bun, pentru că atunci va şti exact cum mă simt eu.

Un minut mai târziu dădeau colţul spre aripa alăturată, unde se aflau apartamentele Excelenţei Sale. Mama ei merse până la uşă şi ciocăni puternic în ea.

— Lord Riddick, treziţi-vă, strigă ea. Sunt Lady Reese. Trebuie să vorbim.

— Păi, dacă de data asta nu i-ai provocat bietului om un infarct, nimic nu o mai poate face, mormăi Edie.

— Nu avem timp de pierdut, Eden. Ciocăni din nou. Lord Riddick…

Uşa se deschise şi un bărbat slab, cu părul negru – probabil valetul contelui – apăru în faţa lor, cu gura căscată.

— Lady… Lady Reese, se bâlbâi el.

— Dă-te la o parte, ordonă mama.

Trecu de bietul om, care părea gata să leşine. Edie făcu o grimasă ca să-şi ceară scuze şi o urmă înăuntru.

Intrară într-un dormitor enorm, decorat într-un stil pe care Edie l-ar fi putut descrie doar ca fiind al eroului

scoţian. Era destul de mult ecosez şi mai multe arme, plus un pat imens şi vechi cu patru stâlpi, de care atârna şi mai mult ecosez. Stând în pat, lordul Riddick arăta furios şi teribil de aristocrat, în ciuda faptului că şi el era încă îmbrăcat în cămaşa de noapte şi avea boneta pe cap.

— Ce dracu' faceţi, *sassenachs* nebune? tună el.

— Încercăm să vă salvăm nepotul. Mama veni ca o furtună lângă pat, fără vreun pic de ruşine. El şi ignorantul dumneavoastră de nepot s-au furişat să se dueleze.

Excelenţa Sa se lupta să se elibereze din hainele de noapte, dar anunţul ei îl opri. Privirea lui trecu la Edie.

— Este adevărat?

Edie încuviinţă din cap.

— Da, dar Alec a zis că nu se va lupta cu el. A zis că voia să încerce să-i bage minţile în cap lui Fergus.

Mama ei pufni.

— N-am prea văzut o asemenea calitate prin casa asta.

— V-aş mulţumi dacă nu mi-aţi mai insulta familia. Şi apoi, familia *dumneavoastră* nu este inocentă în această afacere, mormăi lordul Riddick.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, exclamă Edie. Încetaţi să vă mai certaţi şi faceţi ceva. Se vor omorî unul pe celălalt.

Contele dădu semne de încăpăţânare.

— Mă îndoiesc. Şi apoi, eu nu pot face nimic. Este o chestiune de onoare, una pe care Fergus are tot dreptul să o ceară.

Lui Edie îi venea să-i dea o palmă.

— Vă îndoiţi? Chiar vreţi să vă vedeţi nepotul mort într-o baltă de sânge? Sau pe celălalt nepot?

El o săgetă cu privirea.

— Nu se va ajunge la asta, fetiţo. Vor trage în aer sau se vor bate o vreme. Este mai bine să-i lăsăm singuri, să-şi rezolve problema între ei ca domnii.

Mama îşi plantă mâinile în şolduri.

— Aţi fost atent la nepotul dumneavoastră, domnule? S-a tot holbat la căpitanul Gilbride şi a scuipat ameninţări

vagi de când am ajuns. Ar trebui să opriţi prostia asta, nu să o încurajaţi.

Bătrânul conte părea gata să scuipe foc.

— Nu mă aştept ca o blestemată de femeie să înţeleagă o chestiune de onoare.

Îşi luă halatul de la valet, care rămăsese lângă patul său, scoţând nişte behăieli ciudate.

Mama se întinse cât era de înaltă, în toată furia ei îndreptăţită, ivindu-se deasupra contelui adus de umeri.

— Sunt aşa de sătulă de bărbaţi şi de onoarea lor. La *dracu'* cu onoarea lor! zic eu.

Edie rămase cu gura căscată la mama ei. Niciodată nu o auzise rostind vreo înjurătură.

— Nepotul dumneavoastră a supravieţuit opt ani unui război, inclusiv carnagiului de la Waterloo, şi chiar aveţi de gând să-l lăsaţi să-şi dea viaţa pentru aşa ceva? zise mama ei furioasă. Să vă spun eu ceva despre onoare, domnule. Onoarea fiicei mele este ruinată, ca şi a domnişoarei Haddon. Şi vă zic eu a cui e vina. Este vina dumneavoastră şi a familiei domnişoarei Haddon că aţi forţat doi tineri să se căsătorească fără ca vreunul din ei să vrea asta. Şi în loc să vă purtaţi ca nişte fiinţe raţionale, toţi vă agitaţi ca nişte personaje din vreo tragedie dementă de-a lui Shakespeare. Ei bine, eu nu voi accepta asta. Dacă nu veţi face ceva să vă salvaţi nepoţii, voi face eu.

Îl săgetă pe conte cu privirea. Acesta părea uluit. Apoi mama pufni dezgustată, făcu stânga împrejur şi ieşi din cameră. Edie fugi după ea, ajungând-o din urmă pe hol.

— A fost cel mai tare lucru pe care l-am auzit vreodată, mamă, zise ea, fugind ca să ţină pasul. Dar acum ce facem?

— Mergem după bărbaţii ăia ridicoli şi îi oprim. Du-te în camera ta, puneţi cizmele şi mantaua, şi vino după mine. Nu avem timp de pierdut ca să ne îmbrăcăm cum trebuie.

Dacă nu ar fi fost groaza pe care o simţea că Alec ar putea păţi ceva, Edie s-ar fi simţit bine. Purtarea mamei ei în mijlocul acestei crize era ceva ce-i deschidea ochii şi o amuza.

Edie fugi pe coridor spre camera ei, deschise uşa şi intră valvârtej.

— Cora, te-ai întors?

Scotoci în scrinul din colţ şi descoperi cizmele de călărie.

— Cora! strigă ea din nou.

— Aici sunt, răspunse servitoarea, venind în grabă de pe hol.

Edie stătea în fund pe podea, încălţându-se cu cizmele.

— Te-ai dus la grajduri?

— Căpitanul n-a fost acolo, zise Cora venind să o ajute.

Lui Edie i se strânse inima.

— Ştii unde s-a dus?

Servitoarea ei rânji.

— Fugeam spre grajduri când l-am văzut pe căpitan traversând curtea şi luând-o pe după castel, aşa că l-am urmărit. S-a dus la un fel de pajişte, chiar după grădina principală. Apoi s-a aşezat pe o bancă, părând pregătit să aştepte ceva vreme.

Edie mersese până la acea pajişte chiar ieri, în căutarea singurătăţii. Era aproape de casă.

— Îl aşteaptă pe blestematul de Fergus, fără îndoială. Cora, caută-mi mantaua!

— Domnişoară, nu vă îmbrăcaţi? zise Cora, părând şocată.

— Nu este timp de pierdut. Mama aşteaptă.

Mormăind că toţi o luaseră razna, servitoarea îi aduse lui Edie mantaua. Aceasta i-o smulse şi o luă la goană, băgând braţele în haina groasă de lână în timp ce mergea. Intră în camera mamei ei şi o găsi încălţată cu cizmele, îmbrăcată cu mantaua şi cu ceea ce evident era prima bonetă pe care pusese mâna – un articol elaborat, cu pene violet şi o fundă mare de satin. În combinaţie cu cămaşa de noapte, era cea mai ridicolă costumaţie pe care şi-ar fi putut-o imagina cineva.

Davis, care stătea prin preajmă, era complet

îmbrăcată şi părea teribil de ofensată că trebuise să-şi lase stăpâna să iasă arătând ca o nebună fugită de la ospiciu.

Asta ar fi fost chiar o poveste bună de spus de către Edie nepoţilor ei – dacă viitorul lor bunic reuşea să supravieţuiască dimineţii.

— Ştii unde să-i cauţi? întrebă mama în timp ce se îndreptau spre hol, cu Cora şi Davis în urma lor.

— Da, zise Edie. Va fi mai iute dacă o tăiem prin partea mai veche a castelului.

Slavă Cerului că petrecuse ultimele zile explorând Blairgal, când încercase să-i evite pe Alec şi familia lui. Ştia exact unde mergea şi care era cea mai rapidă cale pentru a ajunge acolo.

După două scări diferite şi trei coridoare ajunseră în grădini. Soarele se vedea în sfârşit la orizont. Un strat de brumă acoperea peluza şi arbuştii, şi iarba trosnea sub picioarele lor în timp ce se grăbeau printre rândurile de arbuşti tunşi. Mama alunecă o dată, dar Edie şi Davis o prinseră şi o împiedicară să cadă pe spate.

— Eden, voi avea o discuţie foarte serioasă cu Alasdair după ce terminăm cu asta, zise mama, trăgând de bonetă ca să o aranjeze la loc. Niciodată în viaţa mea nu am trecut prin ceva aşa de revoltător cum este comportamentul acestei familii.

— Eşti mai mult decât bine-venită să o faci, mamă, după ce-i dau eu una peste ceafă. Edie arătă în faţă spre o deschizătură în peretele rustic de piatră care înconjura grădinile. Acolo sunt treptele care coboară spre pajişte.

Se grăbiră pe scări, doar ca să se oprească dintr-odată jos, căzând aproape una peste alta. Edie o auzi pe mama ei scoţând o înjurătură piperată, în timp ce se prindea de Davis pentru a se echilibra.

Alec şi Fergus stăteau fiecare la câte un capăt al pajiştii, cu pistoalele în mână. Pistolul lui Alec era îndreptat în jos, lipit de piciorul lui, în vreme ce Fergus îl ridica pe al lui.

— Opriţi-vă! strigă Edie cât putu de tare.

Fergus se întoarse, aşa de uluit, încât trase şi arma

după el, îndreptând-o spre grupul de femei adunate la baza scărilor.

— Fergus, lasă arma jos! strigă Alec, care pornise deja spre Edie şi mama ei.

Edie porni spre el.

— Şi tu lasă drăcovenia aia!

Înainte ca el să mai apuce să spună un cuvânt, ea se aruncă la pieptul lui şi îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui.

— Ce naiba faci aici? mormăi el, cuprinzându-i talia cu braţul liber. Ţi-am spus să aştepţi în camera ta.

— Îţi salvez viaţa. Ea îşi coborî mâinile pentru a-l apuca de reverele hainei. Nu că ai merita, căposule!

El îi cercetă din priviri hainele, ridicând surprins din sprâncene. Apoi se uită la mama ei – care se îndrepta spre Fergus pentru a-i cere socoteală – şi scoase un chicotit.

— Sfinte Dumnezeule, sunteţi amândouă încă în cămăşile de noapte. V-aţi pierdut minţile?

— Nu aveam timp să ne schimbăm, îi răspunse Edie. Trebuia să vă oprim pe tine şi pe Fergus ca să nu vă omorâţi.

— Nu aveam de gând să-l rănesc, după cum ştii.

— Şi care erau intenţiile vărului tău, te pot întreba? Nu părea să fie prea prietenos când am ajuns noi.

Alec ezită înainte de a răspunde.

— Nu sunt foarte sigur. Şi cred că nici el nu este, deşi a insistat să trecem prin acest exerciţiu absurd.

Edie îl zgâlţâi de revere.

— Absurd şi mortal. Alec, asta trebuie să înceteze! Este imoral *şi* ilegal.

— Sunt de acord, dar acum se pare că trebuie să o oprim pe mama ta să nu-l omoare pe Fergus.

Ea privi peste umăr şi îşi văzu mama fluturând un deget către chipul lui Fergus în timp ce-l certa. Acesta evident încerca să se apere, dar mama nu asculta deloc.

— Oh, nu!

Edie se eliberă din îmbrăţişarea lui Alec şi se duse după mama ei.

— Mamă, este în regulă, zise ea, punându-şi mâna pe

braţul mamei ei. Am oprit totul.

— N-aţi oprit nimic, exclamă Fergus, roşu ca sfecla. Dacă credeţi cumva că se încheie aici, sunteţi la fel de nebună ca vărul meu. Şi apoi, nu-i treaba dumneavoastră. Plecaţi şi lăsaţi-ne în pace, englezoaică nenorocită!

Edie îşi petrecuse ultima jumătate de oră încercând să-şi controleze temperamentul – şi nervii, dar gata. Făcu un pas în faţă şi băgă un deget chiar sub nasul tânărului.

— Este treaba mea, tontule. Că vă place sau nu, probabil mă voi mărita cu vărul dumitale…

— Probabil? interveni Alec pe un ton enervat.

Edie îl ignoră.

— Şi asta, domnule Haddon, mă va face verişoara dumneavoastră şi, deci, voi fi cineva cu care va trebui să învăţaţi să trăiţi. Cu cât mai repede începeţi să faceţi asta, cu atât mai bine – pentru dumneavoastră, mama dumneavoastră şi mai ales pentru Donella.

Fergus începu să arate destul de ruşinat, dar numele surorii lui îl stârni din nou.

— Să nu îndrăzniţi să vorbiţi despre ce este bine pentru Donella. Fac asta ca să o protejez, urlă el.

— Şi cum o va proteja pe sora dumneavoastră dacă-l omorâţi pe Alec sau sunteţi dumneavoastră cel omorât? izbucni Edie. Asta-i o logică nebună.

— La ce te aştepţi, Eden? interveni mama ei pe un ton superior. În ce mă priveşte, întreaga familie a căpitanului are un loc la azil. Poate nebunia este o boală în familiile Haddon şi Graham.

Lui Edie i se păru că aude un chicotit din partea lui Alec. Îl ignoră din nou, săgetându-şi mama cu privirea.

— Asta nu ajută, mamă.

— Iar eu nu am să stau aici să fiu insultat de unele ca voi, exclamă Fergus.

Încă părea foarte nervos, dar lui Edie i se păru că ce fusese mai rău trecuse.

— Nu vrea nimeni să vă insulte, domnule Haddon, zise Edie pe o voce fermă. Dar trebuie să încetaţi să vă mai purtaţi iraţional. Nu vă veţi rezolva astfel problemele.

Fergus se uită dincolo de ea, spre Alec.

— De ce a trebuit să le aduci cu tine? Totul ar fi fost bine dacă ai fi venit singur.

Apoi îşi acoperi ochii cu braţul şi se întoarse pe jumătate, de parcă nu voia să le arate că era emoţionat.

Alec îşi puse mâinile pe umerii lui Edie şi o dădu la o parte.

— Nu, băiete, zise el cu blândeţe. Nu ar fi fost niciodată bine pentru mine şi sora ta.

— Nici măcar nu i-ai dat o şansă, zise Fergus, fluturând din mână.

Ceea ce însemna că flutura şi pistolul.

— Pune arma aia jos, izbucni mama, păşind în faţa lui. Davis, vino să stai lângă mine! Eden, tu şi Cora blocaţi-l pe căpitanul Gilbride. Vor trebui să tragă în noi ca să continue cu duelul ăsta idiot, şi sunt sigură că nu vor îndrăzni.

Davis oftă obosită şi veni în silă lângă stăpâna ei. Edie era sigură că Fergus nu avea de gând să mai tragă în cineva acum, dar făcu cum îi ceru mama ei.

— Edie, chiar nu este nevoie, zise Alec, care se lupta cu frustrarea şi râsul.

Cora veni reticentă lângă ea.

— Şi acum? zise ea cu o voce şoptită, dar suficient de tare.

— Nu ştiu, şopti Edie.

Stăteau cu toţii îngheţaţi într-un tablou ridicol, până când un urlet îi făcu să se întoarcă. Lordul Riddick venea spre el, sprijinindu-se puternic de braţul domnului Gilbride.

— Lăsaţi imediat jos pistoalele alea! tună contele.

Alec clătină din cap.

— Minunat! Asta era tot ce ne trebuia ca să transformăm totul într-o farsă, zise el. Şi acum ce urmează?

— Nu-i nevoie să vă faceţi griji, căpitane Gilbride, zise mama lui Edie în vreme ce lua pistolul din mâna lui Fergus. Ştiu *exact ce* să fac.

Capitolul 21

Edie stătea pe un scaun în impresionantul hol principal al castelului Blairgal, rozându-şi marginea unei unghii care acum era zdrenţuită. Privi din nou la ceasul Ludovic al XVI-lea de pe poliţa şemineului, blestemând în gând faptul că minutele păreau să fi îngheţat. Ultima oră fusese, fără niciun dubiu, cea mai lentă din toată viaţa ei.

— Edie, încetează să-ţi mai rozi unghia, îi ordonă mama de pe scaunul ei aflat de partea cealaltă a enormului şemineu.

— Da, mamă, răspunse ea absent.

Deşi mama o certase în faţa renumitului ei logodnic şi a familiei acestuia, era prea zguduită de evenimentele din ultimele douăzeci şi patru de ore şi prea îngrijorată de ceea ce s-ar fi putut întâmpla, ca să-i pese.

Alec îi cuprinse încheietura între degete şi-i trase mâna în poala lui.

— Nu ai motiv să fii neliniştită, draga mea. Mama ta ştie exact ce face.

Ea îi aruncă o privire sceptică.

— Eşti sigur?

— Da. Aşteaptă doar şi ai să vezi.

Edie oftă din greu, strângându-şi degetele peste ale lui şi aşteptând să apară restul familiei Haddon. După sosirea lordului Riddick pe pajişte, el şi mama petrecuseră câteva minute tensionate într-o conversaţie şoptită. Apoi contele îi ordonase lui Fergus să se ducă după sora şi mama lui şi să le aducă la castel. Apoi toată lumea se va aduna în holul principal de la intrare – scena multor întâlniri importante de familie de-a lungul secolelor, după spusele lui Alec – pentru a discuta problema logodnei rupte.

— Ce se întâmplă? o întrebase Edie pe mama ei în drumul de întoarcere spre castel. De ce-a trimis Excelenţa Sa după domnişoara Haddon şi mama ei?

— Lord Riddick şi cu mine am fost de acord că este necesar să auzim ce spune domnişoara Haddon, îi spuse mama ei. Ultimul cuvânt în situaţia asta ridicolă ar trebui să

fie al ei. Dacă ea doreşte în continuare să se mărite cu Alasdair, cred că trebuie să-i respectăm decizia.

— Ce? ţipase Edie, oprindu-se pe iarba alunecoasă.

Mama ei o îndemnase să meargă mai departe, trăgând-o practic prin grădină înapoi la castel.

— Este singura cale prin care familia asta îngrozitoare va accepta căsătoria ta cu Alasdair. Domnişoara Haddon trebuie să declare o dată pentru totdeauna că nu doreşte să se mărite cu el, fără vreo constrângere. Odată făcută declaraţia, drumul va fi liber pentru tine.

Asta i se păruse lui Edie cel mai prost plan pe care-l auzise vreodată. Donella ar fi putut foarte bine să-şi revizuiască atitudinea de noaptea trecută şi să hotărască să se mărite cu Alec până la urmă. Şi din moment ce mama aparent îi promisese lordului Riddick că Edie va onora decizia Donellei, soarta ei se afla acum în mâinile femeii pe care ea o umilise profund.

Când pusese în discuţie această obiecţie, mama ei o trimisese pe Edie pur şi simplu înapoi în camera ei şi-i ordonase să se îmbrace. Reuşise să facă asta într-un timp-record şi apoi zburase jos în hol ca să vadă cum putea să-l prindă pe Alec înainte să sosească toată lumea. Nici măcar nu-i făcuse o cerere oficială în căsătorie, şi decizia fusese încă o dată luată din mâinile lor.

Din păcate, Alec, tatăl şi bunicul lui erau deja adunaţi în holul de la intrare, stând în faţa unui foc uriaş în imensa vatră. Alec o întâmpinase cu un zâmbet drăgăstos care o făcuse pe Edie să vrea să plângă, o condusese spre un scaun şi apoi se aşezase lângă ea. Când îşi pusese un braţ în jurul ei, lipind-o de el, lordul Riddick mormăise, şi domnul Gilbride scosese un icnet de dezaprobare, dar Alec îi ignorase. Mama sosise câteva minute mai târziu, arătând calmă, arogantă şi elegantă. Se aşezaseră toţi să bea cafea şi să aştepte într-o tăcere stânjenitoare.

Edie se simţea de parcă avea furnici pe piele şi stomacul îi era agitat, deşi ar fi putut la fel de bine să fie rezultatul faptului că dăduse nervoasă pe gât două ceşti de cafea pe stomacul gol.

Când valetul deschise uşile de la intrare din capătul îndepărtat al holului, familia Haddon intră. Îşi dădură hainele şi pălăriile jos, apoi veniră să li se alăture.

— Curaj, draga mea, îi murmură Alec la ureche. Totul va fi bine.

Ea ridică ochii la el, vrând să-i dea peste cap. Cum naiba putea să fie aşa de încrezător când soarta lor era în joc?

Dar, după expresia sălbatică de pe chipul doamnei Haddon şi cea suferindă de pe chipul Donellei, nimic nu era bine. Stomacul lui Edie se strânse la oribilul gând că Fergus şi doamna Haddon o convinseseră pe Donella să revină asupra deciziei.

— Doamnelor, vă mulţumesc că aţi venit, zise lordul Riddick cu o voce serioasă. Luaţi loc, vă rog!

Alec se ridică şi luă mâna Donellei, zâmbindu-i prietenos. Verişoara lui se uită neliniştită la el, dar se relaxă vizibil când el îi şopti ceva pe o voce joasă la ureche în timp ce o însoţea spre unul dintre scaunele adunate în jurul enormei vetre. Asta era prea puţin liniştitor, şi faptul că păreau relaxaţi – şi arătau splendid împreună – făcu să i se strângă şi mai mult stomacul lui Edie.

Sentimentul se agravă când Alec nu reveni să se aşeze lângă ea, mutându-se în schimb lângă scaunul bunicului lui. Era un semnal silenţios, dar clar, de respect, şi Edie deduse că Alec avea să respecte deciziile din acea zi.

Abia se aşezaseră, când doamna Haddon se lansă într-o tiradă ofensată.

— Serios, domnule, zise ea cu o voce stridentă către conte. Nu putem purta o discuţie de familie fără ca aceste intruse să participe? Se uită plină de ură la Edie. Biata mea fiică nu ar trebui să stea în aceeaşi încăpere cu…

— Destul, Glenna, o întrerupse contele pe un ton încordat. Lady Reese şi fiica ei sunt oaspeţii mei. Ţinând cont de circumstanţe, domnişoara Whitney are tot dreptul să fie aici.

Edie aprecie intervenţia contelui. Poate că era morocănos şi de modă veche, dar ea ştia că era un bărbat

corect. De fapt, începea să se ataşeze de el şi spera doar să aibă şansa să-l cunoască mai bine.

Doamna Haddon tremura de indignare.

— N-am crezut niciodată c-o să apuc ziua când vei alege străinii în detrimentul familiei tale, Callum. Mă întreb ce va avea fratele meu de zis despre asta.

— În momentul ăsta nu-mi pasă, răspunse contele pe un ton sumbru. Îmi pasă să terminăm odată cu problema asta, şi îţi mulţumesc că-ţi ţii gura.

În faţa unui asemenea răspuns, doamna Haddon nu avu de ales şi fumegă în tăcere.

— Mulţumesc, Glenna, zise domnul Gilbride, sărind să liniştească lucrurile, ca de obicei. Ştiu cât de neplăcut este pentru toată lumea. Îşi îndreptă atenţia către Donella. Acum, draga mea, cred că Fergus ţi-a explicat ce, ăăă, problemă am avut aici în dimineaţa asta. Sper că nu eşti prea tulburată.

Donella, care stătea cu mâinile adunate frumos în poală, se încruntă.

— Nu sunt la fel de tulburată pe cât aş fi fost dacă rudele mele de sex masculin ar fi ajuns să se împuşte unul pe celălalt.

Domnul Gilbride fu luat prin surprindere de acest răspuns, la fel ca toată lumea.

În tăcerea uluită, Donella se întoarse şi-i zâmbi lui Edie.

— Domnişoară Whitney, trebuie să vă mulţumesc dumneavoastră şi mamei dumneavoastră că aţi intervenit într-o manieră aşa de promptă. Vă suntem recunoscători. Sau măcar ar trebui să fim.

Când îi aruncă o privire cu subînţeles fratelui ei, Fergus avu decenţa să pară ruşinat.

— Cu plăcere, zise Edie clipind.

Ultimul lucru la care se aşteptase era recunoştinţă din partea rivalei sale.

— Cu toţii îţi împărtăşim uşurarea, draga mea, zise domnul Gilbride. Dar sunt sigur că ştim cu toţii ce anume ne-a adus împreună la această întâlnire nefericită, şi

problema nu este încă complet rezolvată.

— Ba eu zic că da, zise doamna Haddon pe un ton strident. Singurul lucru onorabil este ca Alasdair să respecte angajamentul făcut anterior faţă de fiica mea.

Mama lui Edie pufni elegant, ceea ce o făcu pe doamna Haddon să-şi îndrepte privirea de Meduză spre ea. Mama îi zâmbi pur şi simplu anost, transmiţându-i perfect mesajul că o găsea îngrozitor de plictisitoare.

— Am fost foarte clară că nu doresc să mă mărit cu Alasdair, şi nici că ar fi nevoie ca el să se simtă în vreun fel obligat faţă de mine, zise Donella cu răceală. Se uită la Edie, apoi privirea îi reveni la lordul Riddick. Este foarte clar că el are sentimente faţă de domnişoara Whitney. Eu, de fapt, nu mi-am dat seama ce sentimente profunde are faţă de ea, ceea ce a fost o eroare de judecată din partea mea. Şi cu toate că deplâng maniera în care el a comunicat profunzimea acestui ataşament azi-noapte, nu am resentimente faţă de el.

Toţi muşchii din corpul lui Edie se relaxară. Aruncă o privire spre Alec, care zâmbea jalnic spre verişoara lui.

— Nu am vrut niciodată să te fac de râs, Donella, zise el. Îmi pare rău că a trebuit să afli aşa.

Ea ridică elegant din umeri.

— Poate că era singura cale prin care să priceapă toţi, inclusiv eu.

Alec îi aruncă lui Edie o privire şireată de parcă i-ar fi spus: „Vezi?”

Dacă nu ar fi fost aşa de uşurată, ar fi fost enorm de iritată că planul lui clandestin se dovedise a fi calea corectă, până la urmă.

Fergus se aplecă în faţă pe scaun, uitându-se cu sinceritate spre sora lui.

— Eşti sigură că asta vrei, fetiţo? Ai petrecut ani întregi pregătindu-te să devii contesa de Riddick.

Donella îi zâmbi fratelui ei cu o căldură autentică, ce îi lumină chipul frumos. Nu pentru prima dată, Edie se întrebă de ce Alec nu se îndrăgostise de ea cu ani în urmă.

— Doar pentru că nimeni nu mi-a dat de ales, zise

Donella cu sinceritate. Bănuiesc că am crezut că aşa era cel mai bine, după cum păreaţi toţi să credeţi. Dar eu nu mi-am dorit niciodată cu adevărat să fiu contesă şi cu siguranţă nu am vrut niciodată să mă mărit cu Alasdair.

— Mulţumesc, zise Alec cu o voce crispată.

Doamna Haddon rămăsese ca o stană de piatră pe toată durata dialogului, dar răspunse la cuvintele fiicei sale printr-un suspin zgomotos, lăsându-şi capul între mâini.

— Atunci de ce nu mi-ai spus asta cu ani în urmă, nepoată? întrebă contele pe un ton mâhnit. Ne-ai fi scutit pe toţi de multe probleme.

Donella îl privi, ridicând uşor din sprâncenele ei elegante.

— Pentru că am crezut că este de datoria mea să onorez dorinţele tatălui meu. Şi pe ale tale, unchiule. Şi apoi, mi-am exprimat reţinerea cel puţin o dată.

— Da? întrebă Alec, vădit surprins.

Donella ridică din umeri.

— Am încercat, dar unchiul Callum m-a ignorat. A zis că-s doar nervi de fecioară.

— Mama ta mi-a spus că orice temeri ai fi putut avea legat de subiectul ăsta sunt doar nervi de fecioară, zise contele în defensivă. De unde era să ştiu eu cum stăteau de fapt lucrurile?

Doamna Haddon îşi înălţă capul.

— Şi doar asta a fost, izbucni ea. Dacă Alasdair n-ar fi adus-o pe… femeia asta cu el, totul ar fi decurs bine.

— Nu, mamă, zise Donella. Mă bucur că Alasdair a adus-o acasă cu el pe domnişoara Whitney. În felul acesta, amândoi am fost scutiţi de o căsătorie pe care niciunul din noi nu o dorea.

— Sfinte Dumnezeule, ce încurcătură, oftă domnul Gilbride. Îmi cer scuze pentru că, prin rolul pe care l-am jucat, ţi-am provocat vreo nefericire, draga mea. Eu chiar am crezut că îţi doreşti asta.

Donella îi zâmbi.

— Nu este vina nimănui, decât a mea. Deşi nu mi-am dorit această căsătorie, ştiam ce însemna pentru clan şi

mai ales pentru dragul meu tată. Nu voiam să-l dezamăgesc.

Mama lui Edie încuviinţă din cap spre Donella.

— Asemenea sentimente sunt spre cinstea dumneavoastră, domnişoară Haddon. Jurămintele pe patul de moarte nu trebuie tratate cu superficialitate. Dar în cazul dumneavoastră, un asemenea jurământ ar fi provocat mult rău.

— Ce ştiţi despre jurăminte pe patul de moarte? mârâi doamna Haddon, ridicându-se pe jumătate din scaunul ei.

— Te rog, mamă, imploră Donella. Cred că Lady Reese are dreptate. Pe cât de mult mi-am venerat tatăl şi i-am preţuit amintirea, a fost greşit din partea lui să-mi ceară să fac un astfel de jurământ, mai ales că era împotriva propriilor mele dorinţe de bună creştină.

Expresia de pe faţa doamnei Haddon sugera că era pe cale să mai înceapă o tiradă – sau să facă o criză de apoplexie.

— Ceea ce ne aduce la o altă chestiune, Donella, interveni în pripă domnul Gilbride. Vor exista nişte bârfe despre aceste evenimente. Desigur, contele va dori să le atenueze, la fel şi bunul tău unchi, nu mă îndoiesc. Dar mă tem că trebuie să fii pregătită pentru câteva neplăceri. Privi spre Alec. Toţi trebuie să fim pregătiţi.

Donella încuviinţă din cap.

— Înţeleg, dar nu cred că voi mai fi prin preajmă pentru a auzi prea multe.

Lordul Riddick se încruntă.

— De ce nu?

Nepoata lui îi oferi un zâmbet care aproape îi orbea cu strălucirea sa.

— Pentru că, dragă unchiule Callum, în curând voi depune jurământul de novice în faţa surorilor Sfintei Cruci, la mănăstirea lor din St. Andrew.

Fergus rămase cu gura căscată la ea, consternat.

— Adică vrei să te faci… se opri, pentru că nici măcar nu putea articula cuvântul.

Donella încuviinţă.

— Da. Voi deveni călugăriţă.

Pentru a treia oară în douăzeci şi patru de ore se iscă un haos total.

*

— Nici măcar nu suntem catolici, zise Alec. Nu-i de mirare că mătuşa Glenna şi-a ieşit din fire.

— Din câte am văzut, ea este mereu aşa, răspunse Edie.

Alec nu se putu abţine să nu râdă – de tot, inclusiv de anunţul uimitor al verişoarei lui. Pentru prima dată în luni întregi se simţea liber şi cu adevărat fericit, mulţumită frumoasei fete care mergea alături de el.

Edie arăta încântător şi se simţea în largul ei în costumul bine croit în timp ce-şi mâna iapa nărăvaşă. Şi, din moment ce purta ochelarii, el nu se temea că ar putea păţi ceva. Pentru un lucru aşa de dificil, Edie era o călăreaţi expertă, ghidându-şi calul cu abilitatea şi cheful de viaţă care făceau parte din caracterul ei.

Asta includea şi cheful de a face dragoste, dacă era să se ia după atacul din noaptea precedentă, din această arenă. Edie fusese destul de emoţionată la început, dar Alec reuşise să-i calmeze nervii într-o manieră foarte plăcută pentru amândoi.

Acum aveau un viitor împreună, mulţumită curajului Donellei de a lupta în sfârşit pentru viaţa pe care şi-o dorea, în loc să accepte ceea ce alţii aleseseră pentru ea. Fusese dificil o vreme, dar Alec avea încredere că el şi Edie trecuseră peste obstacolele majore ale uniunii lor.

Mă rog, nu întru totul. Mai existau două posibile probleme, pe care intenţiona să le ridice în acea zi. De aceea o luase pe Edie la călărit. Puteau vorbi deschis, fără posibilitatea de a fi întrerupţi. Cu siguranţă ea va avea multe întrebări de pus şi, probabil, cel puţin câteva dubii. Avea nevoie de intimitate şi de timp pentru a explica cum trebuie.

— Mătuşa Glenna a fost mereu înclinată spre

surescitare nervoasă, explică el. Dar pare să se fi înrăutăţit de când am văzut-o eu ultima dată. Nu-i de mirare că Donella vrea să intre la mănăstire. Şi eu aş vrea, dacă ar fi singura cale să scap de mama mea.

Edie râse.

— Tu ai fi o călugăriţă îngrozitoare. Şi sunt sigură că nu ar găsi o haină suficient de mare care să-ţi vină.

El rânji în timp ce-şi mâna calul. Pentru că drumul se îngustase pe lângă pârâu, o lăsă pe Edie să o ia în faţa lui. După ce ajunseră în capăt şi ieşiră în câmp deschis, îl îndemnă pe Darius şi o ajunse din urmă.

— Deci niciunul dintre voi n-a ştiut că Donella voia să se călugărească? întrebă ea.

El clătină din cap.

— Ţi-am zis că mereu a fost religioasă, dar habar n-am avut că voia să se convertească, cu atât mai puţin să se îngroape într-o mănăstire. Cu toate astea, chiar şi bunicul poate vedea cât de mult îşi doreşte, deci cred că-i va da Donellei binecuvântarea până la urmă. Şi sunt sigur că tata şi cu mine putem să-l convingem să dea o contribuţie substanţială ordinului căruia i se va alătura.

Edie îl privi îngrijorată.

— Sper că toată agitaţia nu a pus prea multă presiune pe lordul Riddick. Până s-a calmat totul, mi s-a părut că arăta foarte obosit.

— Era, dar se ţine mai bine decât credeam.

— Sigur e fericit că eşti acasă, în ciuda faptului că ai creat atâtea belele.

El pufni.

— Râde ciob de oală spartă. Mi-ai fost ca un ghimpe în coaste din clipa în care ne-am întâlnit.

Ea îi zâmbi obraznic.

— De parcă ţi-ar fi plăcut altfel.

— Foarte adevărat, dar îţi ia ceva timp să te obişnuieşti, măcar celorlalţi.

Zâmbetul ei păli.

— Nu cred că Fergus are de gând să se obişnuiască. Era încă livid când bunicul tău i-a dat ordin să-şi ducă

mama şi sora acasă. Am crezut că o să ajungeţi să vă luaţi iar la bătaie.

Câteva minute, lucrurile păreau să ia o întorsătură urâtă, cu mătuşa Glenna care ba plângea isteric, ba ocăra pe toată lumea, şi cu Fergus care striga că trădarea lui Alec o forţa pe sora lui să se furişeze ruşinată la mănăstire.

— Da, a devenit o scenă uşor medievală timp de câteva clipe, nu-i aşa? Chiar am crezut că băiatul va lua una dintre săbiile alea vechi de pe perete şi mă va străpunge cu ea.

Edie se cutremură.

— Ce gând îngrozitor!

— Glumesc, iubire.

— Păi, nu mai glumi. Eu sunt doar recunoscătoare că Donella a putut să intervină într-o manieră aşa de eficientă.

Da, verişoara lui se dovedea a fi chiar o revelaţie. Îl contrazisese pe Fergus şi apoi o zgâlţâise bine pe mama ei care urla. Din păcate fără prea mare succes cu cea din urmă, aşa că Lady Reese aruncase un pahar cu apă în faţa mătuşii Glenna.

Asta-i diminuase istericalele la jumătate. Alec începea să-şi admire viitoarea soacră mai mult decât crezuse.

— Dar, continuă Edie, părând neliniştită, Fergus este în mod vădit furios pe tine.

Alec flutură din mână.

— O să-i treacă.

— Nu sunt aşa de sigură.

Nici el nu era, dar nu voia să o îngrijoreze. Fergus era problema lui, nu a ei.

— Hai să nu vorbim despre asta, zise el. Este o după-amiază frumoasă, suntem împreună şi mă voi căsători cu tine, nu cu verişoara mea. Ar trebui să ne bucurăm de victoria noastră, măcar până la următoarea criză.

Ea îl privi pieziş – o privire jucăuşă, senzuală, care-i încălzi măruntaiele. Se foi, abia reuşind să râdă la cât de repede reacţiona corpul lui la ea.

— Aşa deci, căpitane? zise ea pe un ton uşor. Nu cred că am primit o cerere oficială încă.

— Asta-i foarte adevărat, domnişoară Whitney, şi am de gând să corectez această greşeală gravă în foarte scurt timp.

Ea îşi înclină capul, privindu-l pe sub borul stilat al pălăriei de călărie.

— Şi ce mai aşteptăm?

— Vreau să vezi ceva înainte. Şi mai sunt câteva lucruri de clarificat.

Ea oftă.

— La naiba! Ştiam eu că era prea bine ca să fie adevărat. Acum ce mai este?

El ezită.

— Nimic prea serios, dar trebuie să te întreb ceva.

— Atunci spune! zise ea. După toate prin care am trecut, sigur nu poate fi aşa de rău.

— Sper că nu. Doar că ţie nu prea-ţi place Highlands sau Scoţia. Şi, deşi sunt sigur că vom putea locui o parte din an la Londra şi Edinburgh, trebuie să-mi petrec destul de mult timp aici, la Blairgal. Mai ales acum că sănătatea bunicului nu este bună. Sper că asta nu te va face prea nefericită.

O parte din el se întări pentru răspuns – că ea avea de gând să petreacă mare parte din an la Londra sau la proprietatea familiei ei, în Hampshire, fie că el o putea însoţi, fie nu. Ar fi acceptat orice răspuns, dar se temea de ideea de a avea o căsătorie modernă în care soţul şi soţia rareori se intersectau. Luptase din greu să o câştige, şi o voia pe Edie alături de el cât de mult se putea.

— Sfinte Dumnezeule, Alec! De unde naiba ai tu ideea asta stupidă că mie nu-mi place Highlands? întrebă ea.

Fu aşa de surprins, că-i căzură mâinile pe lângă corp, şi Darius o luă la galop. Trase iute de frâie ca Edie să-l poată ajunge din urmă.

— De la tine, zise el. Din toate remarcile alea tăioase despre mocofani scoţieni şi toate glumele despre Highlands şi familia mea dementă.

Ea tresări.

— Doar nu le-ai luat în serios.

Când el ridică sprâncenele, ea flutură o mână spre el.

— Bine. De acum înainte nu mă mai asculta.

— O să-mi amintesc asta data viitoare când mă certi, zise el impasibil.

— Mai puţin atunci când te cert. Şi apoi, eu nu am zis niciodată că familia ta este dementă. Aia a fost mama.

— Recunosc asta. Dar, serios, Edie…

— Serios, Alasdair Gilbride, îl întrerupse ea. Cred că Scoţia e frumoasă, din puţinul pe care l-am văzut eu. Şi sunt dornică să aflu mai multe despre familia ta şi despre istoria Blairgal. Chiar şi despre clan, acum că voi face parte din el. Poate că uneori mă port ca o smintită, dar am fost destul de bună la istorie şi abia aştept să învăţ despre a ta.

El râse.

— Nu eşti o smintită, iubire. Dar eşti sigură că nu-ţi va fi prea dor de sora ta? Ştiu ce înseamnă relaţia voastră pentru tine.

Ea îi zâmbi oarecum trist.

— Şi tu eşti un drăguţ că te gândeşti la asta. Îmi este îngrozitor de dor de Evie, dar ea şi Wolf vor petrece mult timp pe continent, acum că el a fost repartizat la biroul afacerilor externe. Va trebui să ne programăm vizitele la Londra astfel încât să corespundă cu ale lor. Şi pot şi ei să viziteze Blairgal – sunt sigură că le va plăcea.

— Chiar nu te deranjează să petreci mare parte a anului la Blairgal? zise el încă sceptic.

— Este un *castel,* Alec! Un castel frumos şi mare. Şi tu eşti bogat. Sincer, majoritatea fetelor din Londra ar face orice ca să fie în locul meu. Apoi râse. Îmi doresc doar să le văd feţele când vor afla că mă mărit cu tine. Mai ales pe a îngrozitoarei Calista Freemont.

— Ah, deci ăsta a fost planul tău diabolic! Să mă foloseşti pentru a-ţi reface reputaţia distrusă şi să te dai mare în faţa fostelor tale prietene.

— Dacă nu a fost încă planul meu, ar trebui să fie. Este unul teribil de bun, nu crezi?

El râse, adorând curbura gurii ei senzuale şi umorul din ochii ei frumoşi. Avea să-i facă zile fripte toată viaţa, iar

el abia aştepta.

— Da, iubire, aşa este.

— Splendid. Vrei să mă mai întrebi şi altceva?

El încuviinţă din cap. Era ultimul obstacol de îndepărtat înainte ca el să se simtă eliberat.

— Da, mai este un lucru. Are legătură cu Fergus, parţial, şi cu motivul pentru care familia mea a insistat aşa de mult să mă însor cu Donella.

Ea ridică din sprâncene peste ramele ochelarilor.

— Adică dincolo de loialitatea faţă de clan şi de familie?

El încuviinţă din cap. Ea căzu pe gânduri.

— Bănuiesc că are sens. Mi s-a părut cam ciudat că erau aşa de insistenţi cu toţii. Onoarea familiei şi loialitatea sunt una, dar în cazul ăsta părea exagerat.

— În circumstanţe obişnuite aş fi de acord cu tine. Dar este mai complicat decât pare.

— Şi are legătură cu Fergus? Ea îi zâmbi. El este moştenitorul de drept al castelului Blairgal şi al tuturor proprietăţilor, iar tu eşti un intrus malefic care a reuşit cumva să-l dea la o parte şi să-l priveze de adevăratul său loc în lume?

El râse forţat. Deşi era clar că ea glumea, pusese degetul pe rană fără măcar să îşi fi propus.

— Da, ai dreptate.

Zâmbetul ei exprimă nedumerirea.

— Eşti… ce? Un intrus malefic? Nu înţeleg.

El clătină din cap.

— Nu malefic, dar unii m-ar putea considera un intrus. De fapt chiar cred că asta sunt.

Zâmbetul ei dispăru complet.

— Despre ce vorbeşti, Alec?

El îşi asumă riscul.

— Cândva ai zis că eu şi Wolf eram foarte apropiaţi, aproape ca fraţii. Păi, nu eşti departe. Wolf este vărul meu primar, prin taţii noştri.

Când ea îşi opri iapa, el fu obligat să facă la fel. Se uită la el, apoi clătină din cap. Era evident că nu înţelegea.

— Walter Gilbride nu este tatăl meu adevărat, zise Alec. Sunt fiul natural al ducelui de Kent.

Capitolul 22

— Asta cu siguranţă explică multe, zise Edie, după ce Alec îi rezumase complicata istorie a familiei lui.

Totul suna atât de fascinant şi de surprinzător, încât ea abia observă că în momentul acela caii lor treceau direct printr-un pâlc minunat de tisă ce mărginea drumul îngust.

— Niciodată n-a fost vorba despre Donella, nu-i aşa? Ci despre Fergus.

Alec încuviinţă din cap.

— Da, şi a fost într-un fel în care nici măcar nu pot să dau vina pe ei, cel puţin nu pe mătuşa Glenna şi pe Fergus. Cred că bunicul meu pur şi simplu se simte vinovat din cauza asta, mai ales că Fergus i-a fost de aşa mare ajutor.

Edie rămase tăcută câteva secunde, încercând să-şi facă ordine în gânduri. Anunţul uluitor al lui Alec o lăsase fără cuvinte, şi faptul că ea nu îi răspundea lui Alec îi crea o stare de nelinişte.

— Sunt multe de asimilat, zise el, încă părând îngrijorat. Şi eşti sigură că nu te deranjează?

— Că eşti copilul natural al unui prinţ? Sau că unii dintre membrii familiei tale cred că eşti un pui de cuc în alt cuib?

El scoase un chicotit uimit.

— Cred că amândouă. Apropo, îţi sugerezi să te abţii să foloseşti expresia asta când îi vei povesti mamei tale.

Ea clătină din cap.

— Nu-ţi face griji din pricina ei. După ultimele săptămâni, sunt sigură că poate să înţeleagă aproape orice. Şi apoi, îl are deja drept cumnat pe fiul natural al unui prinţ. Ce mai contează unul în plus? Nu se putu abţine să nu râdă auzind cât de ridicol sunaseră cuvintele acestea. Sfinte Dumnezeule, ce-ar mai putea să facă acum?

În vreme ce Wolf era destul de apropiat de tatăl său, ducele de York, lordul Riddick se opusese ca Alec să păstreze legătura cu tatăl său de drept. Ţinând cont de circumstanţe – seducţia ilicită a unei tinere inocente care era căsătorită de doar câţiva ani –, Edie îi dădea dreptate.

— Îmi închipui că multe, răspunse Alec. Eşti sigură că nu doreşti să-i explic eu? Nu vreau să-ţi facă scandal.

În urmă cu câteva săptămâni, Evelyn îi spusese că Alec era un „sensibil”, ceea ce lui Edie îi venise greu să creadă. Dar perioada petrecută împreună îi arătase cât de blând era sub carcasa lui dură, cât de protector se purta cu cei care se aflau în responsabilitatea lui.

— Crede-mă, nu va face, zise ea. Mulţumită ţie sunt complet mântuită în ochii ei. Ciudat cum de am reuşit să pun mâna pe un soţ bogat şi cu titlu.

Ochii lui sclipeau amuzaţi.

— Sunt fericit că am putut fi de ajutor.

Oh, Edie se putea gândi la tot felul de căi prin care el putea fi de ajutor, mai ales în dormitor. Bănuia că asta demonstra lipsa ei de modestie, dar, după întâlnirea intimă dintre ei în noaptea precedentă, ziua nunţii ei nu putea veni destul de repede.

Când râsul lui se stinse, ea ridică întrebătoare din sprânceană.

— Ce s-a întâmplat?

— Este vorba de Fergus. Mă tem că cel puţin la început nu ne va face viaţa uşoară. Nu sunt foarte sigur nici cum va gestiona bunicul lucrurile.

— Mă ocup eu de Fergus. Cât despre bunicul tău, nu crezi că el va vrea să fii fericit?

El ezită un pic prea mult.

— Desigur. Dar este foarte apropiat de Fergus. Vărul meu a ţinut lucrurile sub control cât eu am fost plecat, şi asta-i ceva ce nici eu, nici bunicul nu vom uita vreodată. El privi drept înainte, părând cam trist. Am faţă de Fergus o datorie morală care nu va putea fi niciodată returnată.

Edie oftă în gând. Piesele de puzzle se aranjau în cele din urmă la locurile lor şi nu prea-i plăcea imaginea ce

rezulta la final. Dar îşi ţinu gura, pentru că în acel moment ieşiră dintre copaci.

O casă veche şi elegantă se ridica în faţa lor. Era vopsită într-o nuanţă caldă de galben, cu nişe din cărămidă şi un acoperiş cu turnuri. O mică arcadă împărţea cele două aripi simple, ducând într-o curte pietruită. În centrul curţii şi chiar în faţa uşii de la intrare se afla o fântână frumoasă de piatră, fără apă şi arătând un pic uzată. Dar curtea era curată, şi locul avea un aspect îngrijit. Edie văzu la ferestre perdele drăguţe de dantelă şi fum ieşind pe coşuri.

— Ce-i cu asta? întrebă ea în timp ce se opreau în curte.

Alec descălecă şi îşi ocoli calul pentru a o ajuta şi pe ea să descalece.

— Este o veche cabană de vânătoare. Când eram copil, o foloseam destul de des, mai ales când aveam oaspeţi la reşedinţă. Acum nu o mai foloseşte nimeni, dar bunicul a păstrat-o funcţională.

Când el o lăsă jos din braţe, Edie nu se putu abţine să nu simtă un mic fior transmis de forţa lui copleşitoare.

— E insolit să ai o cabană de vânătoare aşa de aproape de casa principală, zise ea când atinse pământul.

— După spusele lui Walter, stră-străbunicul meu a construit-o ca să aibă, pentru el şi prietenii lui, un pic de intimitate.

— Pentru că, normal, nu găsea aşa ceva la Blairgal, zise ea. Cu doar câteva sute de camere la dispoziţie.

El mişcă din sprâncene.

— Nu pentru ce avea de gând contele. Era un afemeiat bine cunoscut şi un desfrânat, cu o nevastă ca un dragon. Aici îşi ascundea amantele din Glasgow.

— Cât de convenabil trebuie să fi fost pentru el!

Alec râse şi se duse să lege caii de stâlpul de priponit, când uşa casei se deschise şi un bărbat mai în vârstă într-o cămaşă albă curată şi cu un şorţ de piele ieşi în grabă pentru a-i întâmpina.

— Mă bucur să vă văd, domnule Monroe, zise Alec. Sper că nu vă deranjăm că venim aşa, pe neaşteptate.

Bătrânul încuviinţă din cap ca un curcan, cu chipul bătrân învăluit în zâmbet.

— Nu, stăpâne. Sunteţi mereu bine-venit în casa dumneavoastră, Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Alec o trase mai în faţă.

— Edie, el este domnul Monroe. El şi nepotul său menţin cabana de vânătoare în stare bună. Domnule Monroe, aceasta este domnişoara Whitney.

Bătrânul făcu din nou o plecăciune, dar se uită cu atenţie la ea pe sub sprâncene. Edie nu se îndoia că auzise deja zvonurile despre evenimentele neobişnuite de la castel. Dar se purta prietenos.

— Sunteţi bine-venită, domnişoară. Dacă-mi permiteţi câteva minute, vă voi aduce nişte ceai. Mă duc după Heckie să-i cer să se ocupe de animale.

— Nu este nevoie de ceai, domnule Monroe, zise Alec. Îi fac un scurt tur domnişoarei Whitney şi apoi vom pleca.

— Cum spuneţi, stăpâne.

Alec o conduse în holul de la intrare, un spaţiu cald, placat cu lemn şi cu o scară veche minunată din stejar. Parcurseră camerele de la parter – ceea ce includea un salon spaţios, cu un birou mic ataşat şi un salon de luat masa, toate decorate în stilul Queen Anne. O parte din mobilă şi din covoare erau uşor decolorate, dar în general era o casă foarte drăguţă, cu o atmosferă plăcută, aproape familiară. După câteva zile petrecute în măreţul, dar oarecum copleşitorul castel Blairgal, Edie aprecia sentimentul de intimitate din cabană.

— Vreau să-ţi arăt dormitoarele, zise Alec, conducând-o spre scări.

Îşi sprijini o mână pe spatele ei, chiar deasupra curbei fundului. Adora sentimentul de căldură şi de posesivitate al gestului şi îi zâmbi peste umăr.

— Sper că nu ai vreun alt motiv în minte, căpitane Gilbride, zise ea. Eu mă şochez foarte uşor, să ştii.

Privirea lui deveni cenuşie şi întunecată de dorinţă.

— Mi-ar plăcea foarte mult să te şochez, domnişoară Whitney. În mod repetat.

Tonul vocii lui făcu să i se strângă stomacul de plăcere şi genunchii să-i tremure uşor. Îndepărtă printr-un efort imaginile obraznice care-i veniră în minte.

— Sunt foarte fericită că m-ai adus să văd cabana, zise ea pentru a-şi distrage atenţia. Dar există vreun anumit motiv pentru care ai vrut ca eu să o văd?

O conduse pe un hol şi deschise o uşă, făcându-i semn să intre într-un dormitor cu ferestre mari şi un pat superb cu baldachin, din lemn de trandafir sculptat. Edie se apropie de ferestre şi admiră priveliştea amplă din Highlands. Când Alec veni în spatele ei şi îşi puse mâinile pe şoldurile ei, fu obligată să reziste impulsului de a se cuibări în el. Până la urmă el încerca să se poarte frumos.

— Mă gândeam că am putea remodela şi redecora locul ăsta, zise el. Cum vrei tu.

Ea se întoarse în braţele lui, sprijinindu-şi mâinile pe pieptul lui.

— E o idee chiar tentantă, dar de ce? Ai de gând să vânăm şi să împuşcăm des?

El clătină din cap.

— M-am gândit că ar fi frumos să avem un pic de intimitate faţă de restul familiei. Un loc al nostru, ca acesta. Privirea lui redevenise serioasă. Lucrurile ar putea fi un pic agitate la Blairgal o vreme. O oarecare distanţă s-ar putea să nu ne prindă rău.

Impresionată, ea se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe bărbie.

— Îţi faci griji în legătură cu Fergus şi cu bunicul tău din nou, nu-i aşa? Chiar nu trebuie, să ştii. Pot să le fac faţă.

— Ştiu că poţi, dar nu ar trebui.

Edie miji ochii la el. Alec adoptă ceea ce el credea că este o expresie inocentă, dar n-o păcălea pe ea.

— Nu este vorba doar despre mine, nu-i aşa? *Nici tu* nu vrei să ai de a face cu ei.

Păru că va nega, dar apoi cedă.

— Bine, sunt vinovat. Dar serios, Edie, cred că ar fi mai bine dacă Fergus şi cu mine nu am da unul peste celălalt în fiecare nenorocită de zi. De dragul tuturor.

Ea îşi aminti cuvintele mamei ei din zilele trecute, când o provocase pe Edie să lupte pentru ceea ce-şi dorea.

— Alasdair Gilbride, nu te-am crezut niciodată un laş, dar poate c-ar trebui să-mi revizuiesc părerea despre tine.

El ridică din sprâncene.

— Ce dracu' vrea să însemne asta? apoi se încruntă. Crezi că mi-e frică de Fergus? Aveam impresia că farsa cu pistoalele de dimineaţă a lăsat clar să se vadă că nu.

— Normal că nu ţi-e frică de el. Dar cred că te simţi vinovat faţă de Fergus, la fel ca toată lumea din familia asta. Este ridicol.

El făcu o grimasă.

— Păi, normal că ne simţim vinovaţi.

— De ce?

El îşi dădu ochii peste cap.

— După cum ai zis-o tu aşa de delicat cu scurt timp în urmă, sunt puiul de cuc din cuib. Fergus ar trebui să moştenească Riddick, are toate drepturile.

Edie îi dădu una peste braţ.

— Ăsta-i cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit vreodată.

— Au! zise el dramatic. Doamnă, v-aţi gândi vreodată la o carieră în box?

— Eu sunt serioasă, zise ea sever.

— Şi eu, spuse el, părând un pic arţăgos. Adevărul este că Fergus şi familia lui au tot dreptul să-mi poarte pică. Dacă m-aş fi însurat cu Donella şi ea ar fi devenit contesă, li s-ar fi făcut dreptate măcar în parte.

Ea făcu un efort să rămână calmă.

— Acum ai dubii în legătură cu asta?

El păru îngrozit.

— Poftim? Nu, normal că nu, gâsculiţă. O trase înapoi în braţele lui. Să nu gândeşti niciodată aşa ceva, Edie. Eşti cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată, jur!

Pentru că-l eliberase de o obligaţie cu care el se lupta de ani de zile? Aceea era baza adevărată a sentimentelor lui pentru ea? Era un gând descurajator, pe care hotărî să-l dea la o parte pentru moment, până când va avea şansa să

chibzuiască mai bine.

Îşi sprijini obrazul de vesta lui de brocard, lăsându-l să o mai ţină strâns câteva secunde. Apoi se desprinse din îmbrăţişare.

— Din câte am înţeles, zise ea, titlurile scoţiene pot fi moştenite pe linie maternă, corect?

El încuviinţă din cap.

— Deci mama ta a fost de fapt moştenitoarea de drept a titlului.

— A fost, dar…

— Şi tu eşti singurul copil al mamei tale, nu-i aşa?

El începu să pară enervat.

— Evident.

— Şi ea era măritată când te-a născut?

— Da, zise el printre dinţi.

— Atunci nu văd unde este problema.

— Nu-i aşa de simplu, şi o ştii şi tu, mormăi el.

— În ochii legii este. Când el vru să obiecteze din nou, ea ridică o mână. Alec, te-ai născut dintr-o femeie care era căsătorită cu un bărbat care a susţinut clar şi cu mândrie că eşti fiul lui. Nu există nicio problemă, că vrei sau nu să pricepi.

El clătină din cap.

— Parcă ai fi bunicul.

— Atunci sunt într-o companie bună.

Oftând din greu, se îndreptă spre pat şi se aşeză pe saltea. Ea îl urmă. O durea un pic inima din cauza expresiei deprimate de pe faţa lui. Niciodată nu cunoscuse un bărbat mai bun sau mai merituos, dar, cumva, el nu se vedea astfel. Trecutul lui avea sens acum – de ce fugise şi stătuse plecat, căutând o viaţă de aventură şi pericol. Nu doar că fugea de viaţa pe care o merita, dar încercase în primul rând să demonstreze că merită acea viaţă.

Ea întinse o mână şi-i mângâie părul lucios şi tăiat scurt. El îi trase mâna şi o sărută în palmă.

— Meriţi ceea ce ai, zise el. Totul.

— Şi Fergus merită, zise el ridicând din umeri.

— De ce?

— Pentru că, spre deosebire de mine, el chiar şi-a câştigat dreptul, zise el, părând un pic nerăbdător. El este cel care a rămas, l-a ajutat pe bunicul şi a învăţat cum se conduce proprietatea. El este cel care a găsit soluţii la probleme şi a ajutat ca locul să crească şi să prospere. Fergus şi-a câştigat respectul tuturor la Blairgal, şi ar fi fost un conte foarte bun, dacă lucrurile ar fi stat altfel.

— Poate tu vei fi unul şi mai bun.

El se încruntă.

— De unde naiba ştii?

Ea îl apucă de haină şi-l zgudui.

— Pentru că te cunosc, mocofan mare scoţian. Eşti puternic, inteligent şi curajos. Poţi să faci orice-ţi pui în minte. Sunt convinsă că toată lumea îl respectă pe Fergus, dar tu eşti un lider. Tu ai condus oameni ani întregi şi i-ai protejat pe cei slabi şi inocenţi de cei care le-ar fi putut face rău. Toate astea mi se par a fi reţeta perfectă pentru un conte.

— Eu am fost doar un soldat, Edie. Nu văd cum mă califică asta pentru a conduce aceste proprietăţi imense. Din contră.

— Păi, îl vei avea pe bunicul tău care să te ajute să înveţi, şi sunt sigură că până la urmă Fergus îşi va reveni. Doar nu ai de gând să-l dai afară, nu?

— Normal că nu!

— Atunci care-i problema?

— Edie, habar nu ai…

Ea îl împunse în piept.

— Deci, ia ascultă aici! A venit momentul să nu mai fugi. O faci de ceva vreme. A venit momentul, de asemenea, să încetezi să-ţi doreşti ca viaţa să fie diferită şi să începi să accepţi responsabilitatea a ceea ce eşti – Alasdair Gilbride, fost membru al Gărzii Negre, acum stăpân de Riddick. Nu te-ai născut cu titlurile astea doar graţie mamei tale, le-ai şi dobândit. Şi toată lumea o ştie, inclusiv Fergus, fac pariu, îl mai împunse o dată în piept ca să-şi sublinieze ideea. Încetează să te mai văicăreşti şi începe să faci lucrurile care ţi-au fost menite. Bunicul te va ajuta, eu

te voi ajuta, până şi Fergus te va ajuta.

Pe la jumătatea predicii ei, gura lui începu să se curbeze în sus.

— Înţeleg. Dintr-odată eşti foarte înţeleaptă şi pricepută. Când ţi-ai dat tu seama de toate astea?

— Cam în acelaşi timp în care mi-am dat seama că trebuie să-mi asum responsabilitatea pentru propriile acţiuni. Nici eu n-am fost prea strălucită la asta şi a venit momentul să fiu. Şi apoi, nu e ca şi cum am avea de ales. Ori asta, ori fugim împreună în Orient, ceea ce nu este un plan chiar atât de bun, dacă stai să te gândeşti.

Zâmbetul lui se transformă într-un rânjet total. O prinse de încheieturi şi apoi îi aşeză mâinile sub sâni.

— Cred că ai dreptate, domnişoară Whitney, şi asta înseamnă că eşti pe cale să accepţi responsabilitatea pentru acţiunile tale chiar din acest moment.

O întoarse cu o mişcare rapidă, apoi o ridică şi o aruncă pe pat. Ea căzu pe spate, tolănită fără eleganţă, cu fustele răsucite în jurul genunchilor şi cu pălăria zburându-i de pe cap.

— Ce faci? ţipă ea.

— Mă pregătesc să fac dragoste cu tine, zise Alec cu un zâmbet seducător.

Edie se chinui să se ridice.

— Cred că glumeşti.

El îşi dădu haina jos şi o lăsă pe podea.

— Ţi se pare că glumesc? întrebă el, aruncând o privire cu subînţeles spre zona de sub talia lui.

Obrajii i se înroşiră când îi observă erecţia care împungea în materialul pantalonilor. Înecându-se de un râs îngrozit, ea încercă să-şi aşeze fustele pentru a-şi acoperi picioarele. Alec îi zădărnici eforturile de a-şi păstra decenţa, îndepărtându-i mâinile şi ridicându-i din nou fustele peste genunchi.

— Alasdair Gilbride, nu voi face dragoste cu tine într-o casă străină în mijlocul zilei, protestă ea în timp ce el îi dădea jos ochelarii şi îi aşeza cu grijă pe noptieră.

— De ce nu?

Urcă pe saltea, făcând-o să se dea mai încolo pentru a câştiga spaţiu.

— De ce nu? repetă ea întrebarea, străduindu-se să pară scandalizată.

Normal că era scandalizată, dar corpul ei aproba fără îndoială ideea lui nebunească. Inima îi bătea cu putere în aşteptare, şi ea fu îngrozită când îşi dădu seama că deja se înmuia şi se uda între coapse. De asemenea, îi era greu să vină cu un argument convingător.

— Păi, ah, pentru că nu este respectabil, zise ea în timp ce el se aşeza pe o parte, sprijinit într-un cot, şi se uita la ea. Nici măcar nu suntem căsătoriţi.

Începu să-i desfacă corsetul.

— Dar vom fi în curând. Şi apoi, cred că argumentul ăsta a zburat pe fereastră azi-noapte.

— Bănuiesc că este adevărat, zise ea, simţind cum i se taie încet respiraţia. Şi nu era de mirare, din moment ce mâna lui tocmai alunecase pe sub hainele ei. Dar cu siguranţă se aplică alte motive. Este zi şi suntem într-o casă străină.

Alec afişă un alt zâmbet pervers în timp ce trăgea de lenjeria ei.

— Nu este deloc o casă străină, nu pentru mine. Şi apoi, ziua este cel mai bun moment să faci dragoste, pentru că pot vedea mai bine totul.

Mai trase o dată, şi sfârcurile ei ieşiră peste lenjerie.

Edie scoase un scâncet când îi frecă un sfârc cu palma, ceea ce-l făcu să se întărească şi mai mult între picioare. Fu nevoită să reziste impulsului de a-şi lipi coapsele pentru a alina dorinţa care începea deja să crească în ea.

— Acum, zise Alec în vreme ce strângea blând sfârcul între degetul arătător şi cel mare, iată una dintre cele mai frumoase privelişti pe care le-am văzut vreodată.

Înăbuşindu-şi un suspin, Edie făcu o ultimă încercare de a-l convinge să fie raţional.

— Dacă ne aude domnul Monroe? Ce va crede?

El ridică din umeri, ascultând doar pe jumătate, în

vreme ce se juca cu sânii ei.

— Ce contează dacă ne aude sau nu?

— Alasdair Gilbride!

Mâna lui se opri pe sânul ei, şi el ridică privirea pentru a o întâlni pe a ei. Făcu o grimasă jalnică.

— Sunt o brută însetată de sex, nu-i aşa? Dar se pare că nu mă pot abţine când vine vorba de tine.

Se aplecă şi o sărută îndelung şi lent, ceea ce o făcu să se prăbuşească pe perne. Degetele de la picioare i se curbară în cizme.

— Dar tu faci ca totul să fie mai bine, Edie, murmură el, retrăgându-se pentru a se uita la ea. Privirea lui era fierbinte, dar şi infinit de tandră. Şi când sunt cu tine, viaţa mea – tot ceea ce se aşteaptă de la mine să fiu – în sfârşit are sens. Scoase un hohot slab. Dacă mă întrebi pe mine, este un miracol, ţinând cont de cât de-al naibii de confuz am fost. Dar când suntem împreună aşa, singuri şi cu nimic între noi, este… perfect.

Exact aşa se simţise ea în noaptea anterioară, când îi spusese că îşi dorea cu adevărat să se însoare cu ea. Alec nu era înclinat să-şi dea inima oricui, dar îi povestise multe deja. Se pusese într-o poziţie vulnerabilă, având încredere în ea cu cele mai ascunse secrete. Era cel mai preţios cadou pe care cineva i-l făcuse vreodată, şi nu unul pe care-l privea cu superficialitate.

El se aplecă din nou şi o sărută pe vârful nasului.

— Am nevoie de tine mai mult decât am avut nevoie de ceva în viaţa mea. Dă-mi voie să fac dragoste cu tine, Edie Whitney. Chiar aici, chiar acum.

Şi cum ar fi putut ea să-l refuze, când şi ea voia acelaşi lucru?

Îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui.

— Păi, cabana pare să fie bine construită, deci bănuiesc că domnul Monroe nu va auzi nimic, dacă suntem silenţioşi.

El pufni în râs în timp ce o mână îi cobora spre fustele ei.

— Oh, pereţii sunt chiar groşi, te asigur. Şi nu uita că

am fost spion. Pot fi foarte silenţios când este nevoie.

Apoi, cu o viteză care o lăsă fără aer, el îi ridică fustele costumului deasupra şoldurilor, expunându-i feminitatea şi cuibul de cârlionţi. Când îi cuprinse sexul, ea se agită în perne.

— Desfă picioarele, iubire! o îndemnă el cu voce joasă şi gravă. Vreau să te văd toată.

Ea înghiţi, apoi îşi săltă capul şi se văzu întinsă pe pat ca o depravată.

— Dar încă am cizmele în picioare, zise ea fără noimă.

El râse pervers, în timp ce o înghiontea cu blândeţe să-şi deschidă coapsele.

— Şi jartierele, şi ciorapii. Lipseşte doar un bici.

Ea miji ochii.

— Ce vrea să însemne asta?

— Îţi explic altă dată. Acum am altceva în minte.

— Şi anume?

El se ridică în genunchi şi încălecă peste ea.

— Asta, zise el, trăgând încă un pic de lenjeria ei.

Apoi se aplecă şi îi supse un sfârc. Edie gemu şi îl apucă de umeri în timp ce el testa sfârcul tare. Se cutremură, luptându-se după aer pe când el *se* ocupa de sânii ei. Se *retrase* prea repede, şi ea deveni rigidă, în semn de protest.

Dar, o clipă mai târziu, îşi reprima o exclamaţie uluită când el alunecă în jos pe corpul ei şi se opri între coapsele ei, deschizând-o mai mult cu umerii lui laţi.

Ea se ridică în coate ca să se uite la el.

— Alec, ce vrei să faci?

El ridică privirea, şi sclipirea lacomă din ochii lui îi făcu inima să palpite.

— Te voi gusta, iubire, zise el în timp ce degetele lui îi mângâiau cârlionţii. Vocea lui ajunsese un mormăit. Şi jur că te vei simţi mai bine.

Ea se încruntă. Oare chiar se referea la ce credea ea…

Îi atinse sexul cu limba. Ea scoase un ţipăt uimit şi-l apucă de umeri.

— Alec!

— Taci, iubire, murmură el. Putea să audă râsul din vocea lui. Nu vrei să ne audă domnul Monroe, nu-i aşa?

— Nu, dar…

— Atunci stai pe spate şi bucură-te.

Nu prea-i dădea de ales din moment ce o întinsese şi se lăsase iarăşi în jos, lingând-o între labiile moi. Ea se arcui în pat de la senzaţiile care veneau ca o furtună prin corpul ei. Priveliştea cu Alec între picioarele ei, jucându-i-se cu gura peste cele mai intime părţi, era aşa de greu de imaginat şi de erotică, încât se luptă să nu ajungă la orgasm aproape imediat.

Dar chiar se luptă. Pentru că, deşi era cea mai şocantă experienţă din viaţa ei, îi trezea corpul la viaţă într-un fel cum nu crezuse niciodată că ar fi posibil.

Cu o măiestrie devastatoare, Alec o duse spre orgasm în timp ce se înfrupta lacom din ea. Spasmele începură adânc în pântecul ei şi se răspândiră spre exterior în valuri minunate şi senzuale. Când el îi supse clitorisul, Edie aproape sări de pe pat. Se curbă în faţă şi îşi înfipse degetele în umerii lui, fiecare muşchi din corpul ei începu să tremure şi strânse buzele bine, ca să nu scoată ţipătul care ameninţa să-i iasă din gât.

Cu o fineţe care o ului, Alec se îndepărtă, lăsând-o pe muchie de cuţit.

— De ce te opreşti?

Tresări când îşi auzi tonul strident al vocii.

În genunchi, Alec trase de deschizătoarea pantalonilor lui. Trăsăturile lui aspre erau încordate, pometii îi erau coloraţi. Privirea lui alunecă în sus, zăbovind pe sexul ei, pe sânii ei, înainte de a ajunge la faţa ei.

— Pentru că vreau să fiu în tine când ai orgasm, zise el răguşit.

Bărbăţia lui ieşi liberă, imensă şi umflată. Inima lui Edie bătu mai rapid. Era un bărbat mare în toate privinţele, puternic şi intimidant. Deşi în seara precedentă îl primise cu totul, încă mai avea momente de emoţie. Dar asta nu o oprea din a-l dori cu o nevoie care o făcea să tremure.

Se aştepta ca el să-i desfacă şi mai mult picioarele şi să se aşeze între ele. Dar se lăsă lângă ea, cu greutatea afundându-se în saltea. Ea se rostogoli lângă el.

— Vino aici, iubire, zise el întinzându-se după ea.

Înainte să apuce să zică ceva, Alec o ridicase şi o aşezase peste şoldurile lui. Îi eliberă fustele şi le adună în jurul taliei ei. Sexul ei, fierbinte şi alunecos, venea peste mădularul lui. Se luptă cu impulsul de a se împinge în el şi de a ajunge la orgasm. El voia să fie în ea când ajungea la orgasm, şi ea la fel.

Dar se simţea oarecum ciudat stând deasupra lui, indecent de expusă. Era palpitant, dar nu se putu abţine să nu roşească.

Şi să se întrebe ce să facă în continuare.

Alec îşi puse mâinile pe sânii ei.

— Hm, toarse el. Acum eşti exact unde vreau eu să fii.

Ea îşi încreţi nasul la el.

— Nu vreau să par complet ignorantă, dar ce vrei să fac acum?

El râse răguşit.

— Asta-i partea amuzantă, draga mea. Să încercăm lucruri noi.

Când el îi atinse sfârcurile cu degetele mari, ea scoase un suspin.

Ei bine, puteau face şi în doi acest joc.

Edie începu să se mişte, împingându-se în bărbăţia lui groasă. Când Alec lăsă aerul să-i iasă din plămâni, ea zâmbi. Se simţea atât de bine, încât ar fi putut să o facă ore întregi – numai că iar ajungea la orgasm.

— Doamne, eşti aşa de udă! gemu Alec.

Un zvâcnet superb pulsa în ea, ducând-o spre orgasm.

— Acum, imploră ea. Te rog.

Mâinile lui se prinseră de şoldurile ei.

— Sus în genunchi, iubire, murmură el.

O ghidă în poziţie. Bărbăţia lui împingea între labiile ei pentru a o penetra. În încurajările lui şoptite, ea se lăsă în jos, iar el o penetră într-o alunecare nesfârşită şi glorioasă. O umplea cu totul, ajungând aşa de adânc în interior, încât

ea nu-şi putea da seama unde se termina el şi unde începea ea.

Iubea asta. Îl iubea pe *el.*

Cu privirea mereu pe chipul ei, Alec începu să se mişte, pompând cu corpul lui puternic, împingându-se în ea. Găsi şi ea ritmul şi începu să se mişte odată cu el. Grosimea lui se freca de ea ispititor, făcând să-i crească pasiunea. Edie simţea cum se umflă în jurul lui, cum se înmoaie, devină mai udă şi incredibil de alunecoasă în timp ce el se împingea în ea. Se împinse mai repede şi mai repede, disperată să-şi găsească eliberarea.

El se înclină dintr-odată în faţă, aducându-i pelvisul înspre el în timp ce se împingea în ea. Edie ţipă când orgasmul se rostogoli peste ea. Se ridică în genunchi, tremurând de forţa sa. Alec o urmă în sus, pompând cu mâinile în jurul taliei ei şi trăgând-o în jos în timp ce ea se contracta în jurul lui.

Apoi scoase şi el un geamăt fioros de eliberare. Ea simţi valul lui de căldură în ea şi alunecă pe pieptul lui, moale şi complet satisfăcută. Alec îşi petrecu braţele peste ea, ţinând-o aproape în îmbrăţişarea lui puternică.

Lenjeria ei o împungea în coaste, fustele îi erau adunate inconfortabil în jurul taliei şi simţea cum îi amorţea piciorul. Dar lui Edie nu-i păsa, pentru că era momentul perfect. Se simţea în siguranţă, mai preţuită şi mai fericită decât fusese vreodată.

În braţele lui Alec putea să creadă că nimic rău nu i se va întâmpla vreodată.

Timp de câteva minute, el doar o mângâie cu mâini blânde. Apoi se mişcă în sfârşit.

— Deci, asta a fost foarte amuzant, zise el, cu un bubuit jos în voce. Dar cred că ar fi bine să ne ridicăm înainte ca Monroe să vină să ne caute.

Ideea asta o scoase pe Edie din visarea ei minunată, mai ales că era crăcănată peste Alec, cu fustele în jurul taliei şi cu fundul expus indecent.

— Sfinte Dumnezeule, zise ea, ridicându-se în coate. Nu pot să cred că m-am lăsat convinsă să fac aşa ceva.

El oftă cu regret în vreme ce ea se dădea jos de pe el.

— Sincer vorbind, nu cred că a trebuit să te conving de nimic.

— Ceea ce doar demonstrează că sunt la fel de rea ca tine, zise ea, grăbindu-se să ajungă la oglinda mare agăţată în capătul opus al patului.

Aproape scoase un ţipăt când văzu cât de şifonată arăta.

— Şi slavă Domnului pentru asta, draga mea! zise Alec în vreme ce se aranja.

Edie avu nevoie de câteva minute în plus ca să se facă prezentabilă din nou, deşi coafura ei era complet pierdută. Băgă sub pălăria de călărie câteva şuviţe încâlcite şi apoi se apucă să-şi îndrepte hainele.

— Nu trebuie să te chinui, iubire, zise Alec. Monroe se va ocupa de tine.

Edie se uită îngrozită la el.

— Dacă tu crezi că am să permit ca bătrânul ăla onorabil să afle ce-am făcut aici sus, eşti nebun.

Alec chicoti.

— Sunt convins că ştie deja. De asemenea sunt destul de sigur că nu-mi găseşte nicio vină.

— Minunat, zise ea sarcastică. Hai să fim siguri şi să-l întrebăm când ieşim.

El rânji pur şi simplu la ea şi o luă de mână ca să o conducă pe scări. Edie fu nevoită să recunoască că o parte din ea era jenantă că cedase aşa uşor în faţa seducţiei indecente a lui Alec, dar mintea şi corpul ei păreau să fi ameţit de fericire, de parcă cineva desfăcuse o sticlă de şampanie în pieptul ei.

În urmă cu câtva timp era convinsă că tot ce mai putea aştepta de la viaţă era o procesiune mohorâtă de zile, întinse de-a lungul anilor, un trai în care ea se va transforma într-o femeie nefericită, ducându-şi veacul la periferia societăţii. Acum avea fericita perspectivă a căsătoriei cu un bărbat pe care-l iubea şi o viaţă privilegiată şi interesantă. Lui Edie nu-i venea să creadă cât de norocoasă era, şi avea de gând să-şi petreacă restul zilelor

demonstrându-i lui Alec şi familiei lui că le merita afecţiunea şi, spera ea, încrederea.

Domnul Monroe îi întâmpină în holul de la intrare cu o sclipire în ochi şi cu un zâmbet de cunoscător, care afişa câţiva dinţi lipsă. Când Alec îi zâmbi cu e expresie de „ţi-am zis eu”, ea îşi dădu ochii peste cap, dar nu se putu abţine să nu-i zâmbească.

— Heckie are caii în faţă, stăpâne. Odihniţi şi adăpaţi, pregătiţi de drumul înapoi spre castel.

În curte, alături de cai stătea un băiat înalt, cu faţa plină de pistrui, la vreo şaisprezece ani. Îi întâmpină cu un respect sfios pe Alec şi pe Edie, deschizându-se un pic când Alec îi puse întrebări despre starea grajdurilor din spatele casei.

— Sperăm să vă vedem din nou cât de curând pe dumneavoastră şi pe stăpân… stăpână, zise domnul Monroe când Edie îşi luă rămas-bun. Este grozav că tânăra căpetenie s-a întors, şi ăsta-i adevărul. S-a făcut un bărbat voinic şi toţi suntem mândri de el.

Edie se uită pe furiş la Alec, sperând că auzise şi el vorbele entuziaste ale bătrânului. După cum i se ridicau colţurile gurii în timp ce vorbea cu Heckie, se părea că auzise.

— Vă mulţumesc, domnule Monroe, zise ea. Sunt sigură că vom veni în vizită din nou, nu peste mult timp.

— Şi poate data viitoare veţi sta să beţi şi nişte ceai, hm? zise el cu o sclipire în ochi.

Ea se înecă de râs, dar încuviinţă din cap, în timp ce Alec venea să o ajute să încalece. Apoi urcă şi el pe Darius şi veni lângă iapa lui Edie.

— Va trebui să ne grăbim un pic, zise el, dacă vrem să…

Tencuiala de pe zidul din spatele lor explodă într-un nor de praf. Aproape în acelaşi timp, Edie auzi o spărtură înăbuşită, şi Alec sări de pe cal să alerge spre ea. Mişcarea lui bruscă îi sperie iapa lui Edie, care se lupta să o controleze.

— Edie, dă-te jos, se răsti Alec când ajunse la ea.

Ea alunecă în braţele lui tocmai în momentul în care şi mai multă tencuială explodă la doar câţiva centimetri de capetele lor. Calul ei se cambră, speriat de agitaţie, dar Alec deja o luase de acolo. O trase într-o parte a curţii şi o băgă în adăpostul oferit de zidul gros din stânga arcadei. Apoi se lăsă jos şi alergă înapoi să ia frâiele lui Darius şi să-l tragă de lângă arcadă.

— La naiba, Heckie, dă-i drumul, strigă el la băiat, care încerca să calmeze iapa.

Domnul Monroe îşi apucă nepotul de guler şi-l trase spre partea cealaltă a arcadei, unde se ghemuiră jos lângă perete. Iapa dansa în jurul curţii, cu copitele tropăind pe pavaj. Când se linişti, veni să se alăture armăsarului mare, şi peste curte să lăsă o tăcere plină de întrebări.

Edie tresări când se ridică, împingându-se în genunchi. Căzuse rău pe şold când Alec o împinsese la pământ, dar altfel era bine.

Cu mâna tremurând, îşi dădu pălăria la o parte de pe ochi.

— Nu mi-am închipuit niciodată aşa ceva.

Alec se uita la ea, şi furia pe care o citi în privirea lui rece şi cenuşie sufla spre ea ca o furtună de iarnă.

— Nu, nu ţi-ai închipuit. Cineva a încercat să ne împuşte.

Capitolul 23

— Refuz să cred, zise lordul Riddick pe un ton supărat. Admit că Fergus era supărat, dar niciodată nu ar încerca să-l rănească pe Alasdair. Nu-i stă în fire.

Edie se uita peste biroul mare la conte, uluită de afirmaţia lui. Mama însă nu avea nicio problemă în a-şi găsi cuvintele.

— Ăsta-i cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit vreodată, milord, zise ea cu voce aspră. Toţi am fost martori azi-dimineaţă la scena urâtă din grădina

dumneavoastră. Dacă nu aş fi intervenit la timp, căpitanul ar fi putut să fie întins într-un coşciug chiar în acest moment.

— Mamă, exagerezi, protestă Edie, uitându-se îngrijorată la conte. Bunicul lui Alec părea firav în acest moment, în ciuda înfăţişării sale nervoase. Edie era foarte furioasă şi ea, dar nu ajuta la nimic dacă lordul Riddick ar fi avut un atac la inimă. Şi apoi, nu cred că domnul Haddon chiar voia să-l împuşte pe Alec. Cel puţin nu atunci.

Când contele o săgetă cu privirea, Edie tresări.

— Ei bine, îmi pare rău să o spun, dar cineva a tras în noi la cabană. Şi aproape ne-a nimerit.

Asta înţeleseseră cu toţii în urmă cu câteva minute, când Alec le povestise tensionat evenimentele după-amiezii.

— Am înţeles de la fiica mea că domnul Haddon a avut câteva tentative împotriva nepotului dumneavoastră, zise mama. Asta, combinat cu duelul abandonat din această dimineaţă îl fac să fie principalul suspect.

Walter Gilbride, care stătea lângă mama în faţa biroului contelui, se foia nelinişţit. Privi peste umăr la Alec, care stătea pe la jumătatea bibliotecii, cu spatele la ei şi uitându-se afară, pe fereastră. Edie voia să-l tragă de acolo, convinsă că putea fi o ţintă perfectă.

Aşa că pendula între biroul lordului Riddick şi fereastră, pregătită să se arunce asupra lui Alec şi să-l protejeze la nevoie. Desigur, era o idee ridicolă, pentru că ar fi fost imposibil să tragă cineva fără ca Alec să-l vadă înainte. Acea secţiune a grădinilor avea doar tufişuri joase şi arbuşti, şi nu existau locuri de ascuns. Apoi grădina se termina cu un perete care dădea într-o râpă ce mărginea partea de nord a castelului.

La cabană Alec se agitase teribil de mult în legătură cu siguranţa *ei.* Când în sfârşit o lăsase să se ridice de pe pavaj, îi pipăise trupul ca să se asigure că nu era rănită. Ei nu-i scăpase tremurul uşor al degetelor lui în vreme ce o atingeau. Apoi o strivise de el, mormăind un şir de înjurături care-ţi făceau părul măciucă şi erau şi fascinante la cât de

precise erau.

După vreo zece minute ieşiseră în sfârşit din ascunzătoarea lor. Era linişte în jur, şi Alec urcase într-una din camerele din partea din faţă a casei. După ce domnul Monroe scosese la iveală un binoclu antic, se uitaseră peste pajiştile şi pădurile din faţa casei în căutarea celui care trăsese asupra lor.

Din fericire sau din nefericire, depinde cum priveai lucrurile, nu se vedea nimic suspect. Heckie zisese că văzuse un călăreţ la distanţă cât Edie şi Alec fuseseră sus mai devreme. Călăreţul se îndrepta spre cabană când îl văzuse ultima dată băiatul, dar cum nu apăruse nimeni apoi, Heckie nu se mai gândise la asta.

În lumina evenimentelor ulterioare însă, se pare că acel călăreţ fusese, de fapt, cel care trăsese.

După vreo jumătate de oră, Alec hotărâse că era sigur să se aventureze înapoi la Blairgal. Voise să o lase pe Edie la cabană, pentru mai multă siguranţă, până se întorcea el cu o escortă armată să o ia, dar ea obiectase cu încăpăţânare. Era foarte convinsă că nimeni nu încerca să o omoare, ceea ce însemna clar că Alec era ţinta. Dacă cineva avea nevoie de escortă, acela era el.

Asta dusese la o discuţie destul de aprinsă, până când Edie îi reamintise de ciudatul incident de la castelul Mugdock, când căzuseră pietre peste ei, aproape omorându-i. El tăcuse un moment, de parcă nu se gândise la varianta asta. Fusese însă primul lucru care-i trecuse prin cap lui Edie, după ce se ridicase de pe pavajul din curte.

Alec îi ordonase din nou să rămână în urmă până se întorcea cu escortă. Dar când Edie spusese că ea pur şi simplu va aştepta până ce el nu va mai fi în raza vizuală şi apoi îl va urma, el cedase, fără tragere de inimă. Domnul Monroe şi Heckie insistaseră să meargă cu ei, ca ajutoare, şi Alec fusese de acord. După ce se înarmaseră cu pistoale – la cabană erau destule, ceea ce nu o surprindea –, plecară. Alec o aşezase pe Edie călare pe o şa normală şi reveniseră la Blairgal în galop într-un timp-record, călărind iute şi aplecaţi peste grumazul cailor lor, ca să nu fie nişte

ţinte prea uşoare. Pentru ea fusese una dintre cele mai neplăcute jumătăţi de oră din viaţa ei.

Nu crezuse vreodată că va privi cu bucurie spre castelul Blairgal, când acesta apăruse în faţa lor la capătul văii.

După ce Alec o grăbise să intre, se duseseră să-l caute pe bunicul lui. Întâmplător, lordul Riddick se afla în bibliotecă cu mama ei şi cu domnul Gilbride, făcând aranjamentele pentru căsătorie. Discuţia fusese abandonată când Alec, urmat de Edie, dăduseră buzna în bibliotecă, întrebând unde e Fergus.

Ceea ce urmase nu fusese plăcut.

Domnul Gilbride se uită îngrijorat la fiul lui.

— Este adevărat, Alasdair? întrebă el. Fergus te-a ameninţat?

— Da, m-a ameninţat. Alec nu se deranjă să se întoarcă. A zis că mă va omorî dacă nu mă însor cu Donella.

Chipul domnului Gilbride se schimonosi.

— Oh! Asta nu-i bine.

— Aş zice că-i un eufemism, spuse mama ironic.

Edie privi îngrijorată în spatele lui Alec şi apoi spre lordul Riddick, care era alb la faţă. Se duse în grabă la masa aflată pe o latură a încăperii şi turnă într-un pahar de cristal o cantitate suficientă din ceea ce presupuse că era coniac.

— Iată, Excelenţă, zise ea aducându-i paharul. V-ar putea fi de folos.

Bătrânul îi zâmbi obosit.

— Mulţumesc, fetiţo.

Până acum, contele nu părea să o găsească pe ea responsabilă de necazurile actuale ale familiei, şi fusese la fel de îngrozit ca mama ei şi ca domnul Gilbride la gândul că ea fusese pusă în pericol. De fapt, după ce iniţial îl apărase pe Fergus, păruse să se răzgândească. Nimeni nu putea să dea vina pe el, ţinând cont că nepotul lui probabil tocmai încercase să-i omoare celălalt nepot.

— Este o idee minunată, Eden, zise mama ridicându-se. Domnule Gilbride, vă aduc şi dumneavoastră unul?

— Eu aş bea nişte whisky, zise tatăl lui Alec absent. Este cel din capăt.

Când mama aduse băuturile, Edie se apropie de Alec.

— Nimeni nu ştie ce să facă, murmură ea, strecurându-şi mâna într-a lui. Trebuie să rezolvi situaţia, mai ales de dragul bunicului tău.

Profilul lui părea sculptat în granit.

— Ştiu. Apoi privi în jos spre ea, şi privirea lui mohorâtă se luminã uşor. Mulţumesc, iubire.

Ea înclină capul.

— Pentru ce?

— Pentru că eşti aici. Făcu o pauză. Şi că mă iubeşti.

Inima ei tresări. Nu avusese încă curajul să-i mărturisească faptul că-l iubeşte, dar nici el nu rostise cuvintele. Dar ea auzi întrebarea în afirmaţia lui şi ştia ce avea el nevoie să audă.

— Da, te iubesc, zise ea. Mereu te voi iubi.

El o trase aproape, sărutând-o pe creştetul capului, apoi o conduse înapoi la birou.

— Bunicule, unde este Fergus acum? întrebă el.

După privire, bătrânul era de-a dreptul epuizat.

— Cu treburi în Glasgow. Mi s-a părut o idee bună să-l trimit departe, pentru restul zilei. Am crezut că în felul ăsta se va linişti.

— Mai este cineva cu el?

Lordul Riddick tresări.

— Nu. A plecat călare.

Alec înjură în barbă.

— Cred că s-a dus cu treburi şi, printre altele, să stea de vorbă cu avocaţii noştri, nu-i aşa? întrebă domnul Gilbride.

— Da, aşa este, răspunse lordul Riddick.

— Bunicule, de ce nu spui exact cu ce treburi l-ai trimis? zise Alec. Voi trimite doi servitori să-l caute şi să-l aducă acasă.

— Asta presupunând că s-a dus acolo, în primul rând, zise mama lui Edie. Dar dacă domnul Haddon nu este vinovat, cineva este. Ceea ce înseamnă că încă ar putea să

existe un criminal pândind în jurul castelului. Se cutremură. Şi oamenii zic de Londra că-i periculoasă…

Edie se abţinu să scoată în evidenţă că cealaltă fiică a ei fusese răpită şi aproape omorâtă la Londra în urmă cu câteva luni.

— Tocmai de aceea toată lumea rămâne în casă până la noi ordine, zise Alec cu o voce care nu tolera vreun protest.

Lord Riddick încuviinţă din cap.

— Şi cred că ar trebui să punem valeţi şi servitori la toate intrările, pentru orice eventualitate.

— Excelentă idee, domnule, zise Alec. Sugerez, de asemenea, ca doamnele să nu se aventureze prea mult prin casă. Vom pune paznici la fiecare uşă, dar pur şi simplu sunt prea multe căi de a intra în castel fără a fi văzut. Doamnele ar trebui să stea în dormitoarele lor sau în camerele principale ale familiei până rezolvăm problema.

Edie îşi dădu ochii peste cap.

— Nu noi suntem în pericol, tu eşti. Tu eşti cel care nu ar trebui să se aventureze nicăieri.

Alec se încruntă.

— Pot să am grijă de mine.

Edie rezistă impulsului de a-l strangula doar pentru că altcineva mai încerca să-l omoare.

— Alasdair Gilbride, jur că te duc sus şi te leg de pat dacă trebuie. Şi încui uşa de la camera ta.

El îi zâmbi provocator.

— Promiţi?

Rămase cu gura căscată la el pentru o clipă şi apoi se răzgândi. Ar trebui să-l *stranguleze.*

— Căpitane, serios, zise mama cu o voce seacă. Chiar nu este momentul pentru astfel de glume.

— Despre ce dracu’ vorbiţi voi acolo? izbucni lordul Riddick. Mi se pare că numai daţi din gură.

— Da, păi, nu este nevoie să vă faceţi griji, interveni repede domnul Gilbride, cu faţa cam roşie. Sunt sigur că Alec poate să-şi poarte singur de grijă.

Edie încă avea îndoieli în legătură cu asta, dar era

evident că Alec nu va asculta. Nu-i rămânea altceva de făcut decât să aibă încredere că abilităţile lui de soldat şi de spion aveau să-l protejeze până în momentul descoperirii răufăcătorului.

Şi apoi avea de gând să stea cât mai aproape de el. Poate va găsi un pistol funcţional prin tot armamentul atârnat pe pereţii din castel. Nu strica să fie pregătită pentru ce era mai rău.

— Trebuie să vorbesc cu majordomul, cu menajera şi cu şeful servitorilor, şi să aduc nişte servitori din Glasgow, zise Alec. Bunicule, dacă ai putea face o listă cu comisioane; voi trimite pe cineva după ea în câteva minute.

Lord Riddick încuviinţă din cap şi îşi luă pana. Arăta mai bine, ceea ce Edie bănuia că se datora faptului că Alec îi dăduse ceva de făcut.

Domnul Gilbride se ridică în picioare.

— Eu cum pot să ajut, băiete?

Alec puse cu afecţiune o mână pe umărul tatălui său.

— Poţi să însoţeşti doamnele în camerele lor.

— Eu n-am de gând să mă ascund în camera mea, protestă Edie.

— Ei bine, eu da, zise mama. N-am nicio aversiune când vine vorba să opresc dueluri prosteşti, dar refuz să înfrunt un *asasin cu* sânge rece. Am de gând să mă încui în cameră şi să o pun pe Davis să stea de pază la uşă.

— Of, abia aştept să aud ce are Davis de spus despre asta, zise Edie. O să-i ceri şi să se arunce în faţa vreunui glonţ?

— Nu-i nevoie să fii sarcastică, Eden, zise mama ei pe un ton glacial.

— Eu cred că este o idee splendidă să vă retrageţi sus, zise Alec încercând să-şi ascundă zâmbetul. Poate o luaţi şi pe Edie cu dumneavoastră.

— Eu şi mama probabil ne-am lua la bătaie dacă am fi încuiate împreună, zise Edie, ceea ce ar fi contra intenţiei tale de a ne ţine în siguranţă. Voi aştepta în salonul familiei după veşti, dacă nu te deranjează. Oricum am de scris câteva scrisori. Asta mă va ţine ocupată până faci tu ce ai

de făcut.

Părea gata să obiecteze la planul ei eminamente sănătos, dar interveni tatăl lui.

— Voi sta eu cu domnişoara Whitney, după ce o însoţesc pe Lady Reese în camera sa, zise domnul Gilbride. Îi zâmbi lui Edie. Astfel, voi avea oportunitatea să petrec un pic de timp cu viitoarea mea noră. Să o cunosc mai bine.

— Mi-ar plăcea foarte mult, zise Edie zâmbindu-i.

Alec tot nu părea încântat.

— Prea bine, dar Edie nu va pleca decât dacă o însoţeşti tu personal înapoi în camera ei sau dacă vin eu după ea.

— Tu eşti cel care are nevoie să fie însoţit, îi răspunse Edie.

— Copii, vă rog, nu vă mai certaţi, zise domnul Gilbride. Lady Reese, vă pot lua de braţ?

Mama oftă dramatic.

— Cu siguranţă puteţi. Simt că mă apucă una din durerile mele de cap şi doresc să mă retrag imediat.

Edie clătină din cap când văzu dramatismul mamei sale, mai ales că ea nu suferise niciodată de migrene până să vină în Scoţia. Dar se dovedea totuşi că fusese o zi tensionată.

Alec o luă pe Edie de braţ şi porni cu ea spre uşă.

— Vino şi tu! Vreau să te ştiu în siguranţă, departe de orice fel de necazuri.

Ea miji ochii la el.

— După cum am spus de nenumărate ori, nu eu sunt cea băgată în necazuri.

— Necaz este numele meu de mic.

Ea protestă, normal, şi se angajară într-o mică dezbatere aprinsă, în drum spre salon. Mare parte a argumentelor veneau din partea ei, din moment ce Alec mergea pur şi simplu alături de ea, abia catadicsind să spună câte ceva. Şi când o făcea era, mai mult sau mai puţin, ca să-i spună să înceteze să se mai poarte ca o copilă prostuţă.

— Nu sunt o copilă prostuţă, exclamă ea când el o târî

în salon. Îmi fac griji pentru tine, scoţian mare şi mocofan. Ea se uita în sus la faţa lui aspră şi la ochii cenuşii reci, când, dintr-odată, i se puse un nod în gât. Dacă păţeşti ceva, o să mor.

Linia hotărâtă a maxilarului lui se înmuie, şi el îi cuprinse obrajii cu mâinile.

— Iubire, nu o să păţesc nimic. După cum îţi aminteşti, sunt obişnuit cu genul ăsta de lucruri.

Ea îşi puse palmele peste mâinile lui.

— Promiţi?

— Promit!

Se aplecă, îi adulmecă în treacăt gura şi apoi îşi lipi obrazul bărbos de al ei. Ea oftă cu regret când el se îndepărtă.

— După ce trimit oamenii la Glasgow, zise el, mă duc jos în bucătărie să vorbesc cu restul servitorilor. Vreau să ştiu dacă au văzut sau dacă au auzit ceva suspect în ultimele zile. Vin după tine imediat ce termin.

Edie se prinse de haina lui, nevrând să-i dea drumul. Nu se considerase niciodată o domnişoară slabă de înger, dar avea un presentiment că ceva îngrozitor se va întâmpla dacă el nu era în raza ei vizuală.

— Şi promiţi că nu pleci din casă? întrebă ea neliniştită.

— Doar mă duc până la grajduri. Acum, încetează să-ţi faci griji şi scrieţi scrisorile. Mă voi întoarce cât de repede pot.

Reticentă, îi dădu drumul. Îl auzi vorbind cu valetul aflat dincolo de uşă şi apoi paşii lui rapizi răsunară pe hol, din ce în ce mai vag. Peste încăpere se lăsă tăcerea, întreruptă doar de trosnetul lemnelor aprinse în şemineu şi de bătăile pendulului.

Se îndreptă oftând spre biroul de corespondenţă din colţ şi se aşeză să-i scrie o scrisoare surorii ei. Nu-i scrisese lui Evelyn de câteva zile, ceea ce o făcu să scoată un hohot ciudat. Când plecase din Londra, Edie fusese îngrozită că se despărţea de sora ei geamănă, temându-se că va fi o catastrofă fără sprijinul lui Evelyn. Viaţa însă devenise mai

interesantă – uneori alarmant de interesantă – şi merita mai multă osteneală, cu fiecare zi ce trecea.

În timp ce-i scria surorii ei gemene despre toate evenimentele petrecute în ultimele zile şi despre speranţele ei că restul familiei va putea călători la Blairgal cât de curând, valetul intră în încăpere. Îi explică faptul că domnul Gilbride fusese chemat să-l ajute pe lordul Riddick, dar va veni să stea cu ea de cum va putea. Edie încuviinţă absentă din cap şi reveni la scrisoarea ei.

Ceva mai târziu, pe când îşi termina scrisoarea, uşa se deschise din nou. Când valetul o introduse pe doamna Haddon în încăpere, Edie aproape gemu. Reuşi să înghită în sec şi se ridică în picioare, afişând un zâmbet.

— Ce mai faceţi, doamnă? zise ea în timp ce femeia cu chipul împietrit intră în cameră. Domnul Gilbride trebuie să apară dintr-o clipă într-alta. Vreţi să trimit după el?

Buzele doamnei Haddon se ridicară batjocoritor.

— Nu, eu am treabă cu dumneavoastră, domnişoară Whitney. Se întoarse şi săgetă valetul cu privirea. Poţi pleca. Şi ai grijă să nu fim deranjate.

Valetul, unul dintre cei noi, privi nesigur spre Edie.

— Aţi vrea nişte ceai, doamnă Haddon? întrebă ea.

— Sper că nu voi sta suficient de mult încât să-l pot bea.

Edie ridică din sprâncene ca reacţie la remarca răutăcioasă a femeii, apoi încuviinţă prietenos din cap către valet în semn că poate pleca. Acesta făcu o plecăciune şi merse spre uşă, dar se întoarse înainte de a o închide după el.

— Să mă strigaţi dacă aveţi nevoie de ceva, domnişoară, zise el.

Edie zâmbi, bucurându-se de votul neoficial de încredere. Era clar că nu era singura persoană din Blairgal care nu o plăcea pe doamna Haddon.

— Aşa voi face. Mulţumesc. Vreţi să luaţi loc, doamnă? întrebă Edie când rămaseră singure.

Rânjetul doamnei Haddon deveni mai accentuat.

— Deja vă daţi aere, văd. Este clar că vă consideraţi

încă de pe acum stăpâna Blairgal.

— Mă consider o persoană politicoasă, doamnă Haddon, răspunse Edie. Dar din moment ce se pare că trebuie să lăsăm deoparte amabilităţile, poate îmi spuneţi despre ce doriţi să vorbim.

Orice ar fi fost, Edie avea de gând să spună cât mai puţine cuvinte posibil. Se îndoia că fusese suficient timp ca zvonurile să se împrăştie în legătură cu împuşcăturile de la cabană. Şi fie că Fergus se făcea vinovat de ele, fie nu, nu era nici responsabilitatea lui Edie, nici dreptul ei să o informeze pe mama lui despre suspiciunile lor.

— Doresc să ştiu dacă aveţi de gând să vă duceţi la bun sfârşit planul de a-mi înlocui fiica din poziţia ei de drept în această familie, zise femeia cu o voce care vibra de emoţie.

Edie ezită, privindu-i expresia aproape maniacală. Doamna Haddon era cu siguranţă înclinată spre isterie, dar acum părea pe punctul de a-şi ieşi din minţi. Ceea ce nu era complet surprinzător, ţinând cont că fiul ei încercase să-i împuşte nepotul într-un duel şi fiica ei hotărâse să intre la mănăstire.

— Doamnă Haddon, eu nu doresc să înlocuiesc pe nimeni, zise ea. Fiica dumneavoastră este negreşit o femeie inteligentă care ştie ce vrea, şi se pare că s-a hotărât în această dimineaţă.

— Pentru că dumneavoastră aţi forţat-o, se răsti cealaltă femeie. Mi-aţi vânat bietul nepot şi l-aţi sedus. Ce altă alegere ar fi avut Donella pentru a-şi păstra demnitatea şi reputaţia? hohoti furioasă şi apoi îşi strânse săculeţul lângă talie. Draga mea fiică se îngroapă într-o mănăstire pentru tot restul vieţii, când ar fi putut să fie contesa de Riddick. Nu pot să suport aşa ceva.

Edie oftă.

— Doamnă Haddon, chiar îmi pare rău de suferinţa prin care treceţi, dar vă asigur că eu nu l-am sedus niciodată pe nepotul dumneavoastră. Deciziile îi aparţin în întregime, şi cred că a fost clar de ceva vreme că nu doreşte să se însoare cu fiica dumneavoastră. Şi se pare că

nici ea nu doreşte să se mărite cu el.

— Ce alegere a mai avut Alasdair după ce v-aţi ridicat fustele în faţa lui? zise doamna Haddon cu dispreţ. Şi acum, o stricată englezoaică va merge pe holurile castelului Blairgal, fiind stăpână peste noi toţi. Aşa ceva e de nesuportat, vă spun.

„În mod evident îşi iese din minţi”.

Edie se lupta să se stăpânească.

— Doamnă Haddon, eu nu văd ca discuţia asta să aibă vreun sens. Dacă doriţi să-l aşteptaţi aici pe domnul Gilbride, eu plec bucuroasă, din moment ce prezenţa mea se pare că vă deranjează.

— Prezenţa dumneavoastră mi se pare dezgustătoare.

Edie se abţinu să-i dea o replică usturătoare şi porni spre uşă. Doamna Haddon îi tăie calea.

Oftând, Edie îşi încrucişă braţele la piept.

— Da?”

Doamna Haddon o săgeta cu privirea, având faţa palidă, cu excepţia a doua pete de un roşu înflăcărat pe pomeţi.

— Vreau să-mi răspundeţi la întrebare. Chiar o să vă măritaţi cu Alasdair?

Edie dezbătea în gând dacă să-i răspundă sau nu, ţinând cont de starea emoţională a femeii. Dar era momentul să nu se mai simtă vinovată pentru orice. Pe lângă faptul că Donella nu-şi dorise niciodată să se mărite cu Alec, în primul rând, Edie nu-l sedusese. De fapt, făcuse tot ce putuse să-l îndepărteze, până la fatalul moment când ea îi cedase.

— Mi-a cerut să ne căsătorim şi eu am acceptat.

Doamna Haddon păru să se transforme într-o stană de piatră. Deşi se uita direct în ochii ei, Edie avea impresia că femeia privea prin ea.

— Doamnă, de ce nu luaţi loc? zise Edie cu o voce blândă. Îl aduc pe domnul Gilbride şi trimit nişte ceai sus.

Femeia clipi de câteva ori şi apoi inspiră adânc. Privirea ei era concentrată asupra lui Edie cu o furie rece care părea aproape inumană.

— Nu, domnişoară Whitney, zise ea pe un ton calm. Veţi sta aici şi nu vă veţi mişca sau nu veţi scoate un sunet până nu vă spun eu.

Edie pufăi exasperată.

— Doamnă Haddon, nu văd sensul să mai continuăm această discuţie. Acum, dacă mă scuzaţi…

Cuvintele i se opriră în gât când doamna Haddon scoase din săculeţ un pistol. Şi nu unul din pistoalele acelea mici şi drăguţe, dar care nu trăgeau bine, purtate în general de doamne. Nu, asta era o armă mare, care părea letală, şi îi aminti lui Edie de cea cu care Fergus aproape trăsese asupra lui Alec în acea dimineaţă.

— Nu veţi merge nicăieri, zise femeia mai în vârstă cu vocea aceea îngrozitor de calmă. Doar în iad.

Capitolul 24

Edie fu nevoită să se chinuie pentru a-şi pune creierul la bătaie.

— Să nu-mi spuneţi că dumneavoastră aţi fost cea care a tras în noi la cabana de vânătoare, zise ea într-un final.

Doamna Haddon scoase un chicot, pe care Edie l-ar fi putut descrie doar ca fiind răul încarnat, cu o cantitate însemnată de nebunie în el.

— Nu sunt nebună, femeie proastă. Nu umblu prin ţinut încercând să împuşc oamenii.

— Atunci cine a fost? întrebă ea precaut. A fost Fergus?

Inima ei se strânse la ideea că şi doamna Haddon, şi Fergus complotau să-l omoare pe Alec. O crimă în familie nu era ceva de dorit.

— Cu siguranţă nu, zise doamna Haddon, deşi bănuiesc că toţi credeţi asta. Din fericire, Fergus este în Glasgow astăzi, şi nu va fi făcut răspunzător de nimic din toate astea.

Ochii lui Edie erau ieşiţi din orbite.

— A încercat să-l omoare pe Alec într-un duel în dimineaţa asta, sau aţi uitat?

Femeia coborî sprâncenele într-o expresie de iritare.

— Mereu am ştiut că nu va avea curajul să o facă. Bietul meu Fergus este un băiat dulce şi blând. Nu ar fi putut niciodată să-l omoare pe Alasdair, indiferent cât de mult şi-ar fi dorit.

Din ceea ce văzuse în această dimineaţă, Edie suspecta că doamna Haddon avea probabil dreptate. Ceea ce lăsa fără răspuns o singură mare întrebare.

— Atunci cine a tras astăzi în noi?

— În Alasdair, o corectă doamna Haddon. Nu în amândoi. Bărbatul care a făcut asta este angajat de mine. A fost servitor la Blairgal, dar l-am concediat în urmă cu câteva luni. A rămas cu resentimente după incident, mai ales faţă de lordul Riddick. Asta l-a făcut pe Ewan arma perfectă pentru scopurile mele.

— Tot el a fost şi la castelul Mugdock? Când a căzut bucata de zid peste noi?

Gura doamnei Haddon se subţie de nemulţumire.

— Ewan a vrut să pară un accident, lucru prostesc din partea lui. Putea să tragă din vârful zidului, şi totuşi nu a tras. Sunt foarte dezamăgită de el.

Deşi Edie era cuprinsă de o transpiraţie rece şi genunchii ameninţau să o lase, aproape că râse, uimită.

— Da, bănuiesc că sunteţi. Dar cum de ne-a găsit Ewan, în primul rând?

Doamna Haddon ridică din umeri, dar pistolul abia se mişcă din locul unde era îndreptat, spre pieptul lui Edie.

— Ştiam că Alasdair se va opri câteva zile la vila Breadie. Îl găsisem pe Ewan în urmă cu câteva săptămâni în Glasgow şi-l trimisesem să stea cu ochii pe vilă până ajungeţi. Avea instrucţiuni să profite de prima oportunitate pentru a-mi omorî nepotul.

Edie îşi duse degetele la tâmple, încercând să gândească – şi rugându-se cu disperare ca domnul Gilbride să intre în încăpere. Dar nu Alec. Oricine, dar nu Alec, din

moment ce nebuna de femeie l-ar fi împuşcat probabil pe loc.

— Nu înţeleg, zise ea. Dacă voiaţi ca Alec să se însoare cu fiica dumneavoastră, de ce aţi încercat să-l omorâţi chiar înainte ca el să sosească la Blairgal?

Doamna Haddon ridică din sprâncene, de parcă ar fi sugerat că Edie era o idioată.

— Credeţi că nu ştiam că fata mea nu voia să se mărite cu el? Ea este lumina vieţii mele. Ştiu fiecare gând al ei.

Asta clar nu era adevărat, pentru că doamna Haddon fusese luată prin surprindere de decizia Donellei de a intra la mănăstire.

— Şi apoi, de ce aş vrea ca fata mea inocentă să se mărite cu fiul ăla de curvă necredincios? continuă doamna Haddon. Aşchia nu sare departe de trunchi, mereu am zis asta, nu că lordul Riddick ar fi auzit vreun cuvânt spus împotriva preţioasei lui Fiona. Dacă puteam să aranjez ca Alasdair să fie omorât înainte să revină la Blairgal, Donella ar fi fost eliberată de obligaţia de a se mărita cu el. Şi Fergus şi-ar fi luat locul ca moştenitor de drept.

— Dar s-a întors, zise Edie. Şi fiica dumneavoastră a hotărât să-şi onoreze jurământul de a se mărita cu el.

— Da. Fiica mea dorea să onoreze jurământul ei sacru către tatăl ei. Nu că ar fi fost vreun dubiu cu privire la rolul ei de stăpână splendidă a casei Riddick. Îi zâmbi rece lui Edie. Dar nu exista niciun motiv ca eu să nu am ocazia la un moment dat să scap de Alasdair, ceea ce mi-am zis că ar fi fost cu siguranţă avantajos. Fiica mea ar fi fost o văduvă bogată şi ar fi câştigat titlul. Cu o zestre mare şi cu frumuseţea ei, ar fi putut să se căsătorească şi mai bine. Iar Fergus ar fi moştenit totul.

Edie înghiţi de câteva ori pentru a nu-şi da stomacul peste cap.

— Sunteţi nebună, zise ea pe o voce răguşită.

Doamna Haddon ridică din umeri.

— Fac ce este nevoie să-mi protejez copiii.

Edie încercă să nu se simtă disperată. Dar unde *era*

toată lumea?

— Copiii dumneavoastră vor fi distruşi când vor afla că mama lor este o asasină.

Doamna Haddon râse şi mută pistolul în cealaltă mână.

— De ce-ar afla?

Edie rămase cu gura căscată.

— Pentru că mă veţi împuşca?

— Doar dacă trebuie.

Ei bine, asta nu avea sens.

— Dacă vorbiţi cu fiica dumneavoastră…

Doamna Haddon făcu încă un pas în faţă, fluturând ameninţător pistolul.

— Am terminat cu vorbitul, domnişoară Whitney. Acum, întoarceţi-vă şi ieşiţi pe uşile alea.

Pentru o clipă, Edie se gândi să strige după valet, dar a naibii femeie era prea aproape. Nu se îndoia că doamna Haddon ar putea trage şi ar nimeri-o direct în piept înainte ca valetul să apuce să intre în încăpere.

Făcu stânga împrejur şi merse spre uşile franceze care dădeau pe terasă. Îşi simţea picioarele moi şi capul un pic ameţit, aşa că inspiră de câteva ori lent pentru a se echilibra. Afară ar putea avea şansa să se distanţeze de femeie sau să găsească ceva cu care să arunce în ea.

Sau poate cineva se uita de la ferestrele de sus şi vedea ce se întâmplă.

Acel gând îi dădu un impuls bine-venit de curaj. Deschise cu calm uşile şi ieşi pe terasă. Traversă spre treptele care duceau spre grădină şi porni în jos.

— Opriţi-vă acolo, ordonă doamna Haddon.

Edie se întoarse lent spre ea. În vreme ce se întorcea, privi repede în sus spre ferestrele care dădeau în acea parte de grădină, dar soarele care apunea se reflecta în ele şi le transforma în panouri de sticlă opacă.

Femeia mai în vârstă ieşi după ea, suficient de aproape încât să nu rateze, dacă trăgea, dar suficient de departe ca să o împiedice pe Edie să încerce să-i dea peste mâna în care ţinea arma.

— Bine, acum întoarceţi-vă şi mergeţi încet spre zidul care duce la râpă, zise doamna Haddon.

Edie se întoarse şi străbătu peluza, cu părul zburlit în aşteptarea împuşcăturii. Această parte a grădinii era îngustă şi ascunsă vederii, închisă pe trei laturi de zidurile înalte, care o despărţeau de restul teritoriilor castelului. A patra latură, marcată de un zid jos, nefinisat, dădea spre o râpă abruptă. Singura modalitate de intrare sau ieşire era de pe terasa din dreptul salonului sau peste zid, în prăpastie.

Edie începea să aibă un presentiment că avea să se întâmple ceva rău.

— Urcaţi pe zid, zise doamna Haddon din spatele ei.

Edie urcă pe bariera de piatră cât de încet putu. Privi în treacăt râpa şi din nou încercă să-şi stăpânească crampele stomacale. Panta abruptă, pietroasă cobora drept spre un pârâu care curgea repede. Putea supravieţui căderii pe pantă, dar nu avea mari şanse. Şi chiar dacă supravieţuia, avea să-şi rupă probabil toate oasele.

Se întoarse să-şi înfrunte agresoarea, având grijă să nu alunece pe pietrele umede.

— De ce faceţi asta, doamnă Haddon? Chiar dacă eu nu o să mai fiu, Alec nu se va căsători cu fiica dumneavoastră.

Buzele doamnei Haddon se ridicară în acel rânjet urât pe care Edie ştia că nu-l va uita niciodată, indiferent cât de lungă sau scurtă îi va fi viaţa.

— Alasdair va fi cu siguranţă distrus când au să vă descopere corpul făcut bucăţi pe fundul râpei, zise femeia mai în vârstă. Donella este o fată foarte bună şi-l va alina. Natura îşi va face treaba.

Edie îşi şterse palmele transpirate de poala fustelor ei, căutând orice argument care ar fi ajutat-o să câştige timp.

— Şi dacă promit să nu mă mărit cu Alec? întrebă ea disperată. O iau pe mama şi plecăm imediat.

Doamna Haddon râse.

— Chiar mă credeţi aşa de proastă?

Edie strânse pumnii.

— Nu veţi scăpa de consecinţe. Alec îşi va da seama.

Femeia ridică din umeri.

— Poate, dar ce mai contează? Tot nu veţi mai fi.

— Veţi distruge vieţile copiilor dumneavoastră, doamnă Haddon. Nu şi-ar dori să faceţi asta.

În privirea femeii izbucni furia în timp ce făcu un pas mai aproape.

— Nu ştiţi nimic despre copiii mei.

Edie îşi înălţă bărbia, deşi lacrimile îi înţepau ochii la gândul efectului pe care moartea ei îl va avea asupra surorii ei gemene şi a restului familiei.

Asupra lui Alec.

Dar pur şi simplu nu putea să cedeze în faţa acestei femei rele, indiferent ce se întâmpla.

— Alec nu se va însura niciodată cu Donella. De asta puteţi fi sigură.

Doamna Haddon îşi înclină capul şi îi zâmbi în mod ciudat.

— Vom vedea.

— Dar...

— Există un singur lucru pe care-l aveţi de făcut, domnişoară Whitney. Să săriţi.

*

Alec se îndreptă spre scările care-l duceau sus, în salon. Acolo spera să o găsească pe Edie şi pe tatăl lui aşa cum îi lăsase. Vorbise cu personalul mai vechi despre aranjamentele legate de siguranţa castelului şi-i întrebase pe toţi dacă văzuseră ceva neobişnuit.

Singura informaţie interesantă era despre un fost angajat nemulţumit, dat afară de bunicul său în urmă cu câteva luni. Unul dintre valeţii de la Blairgal jurase că-l văzuse călărind în apropierea proprietăţii, în urmă cu două zile. Asta merita să fie investigat mai departe, dar acum trebuia să se concentreze să-l găsească pe Fergus şi să aibă grijă de Edie. Ea fusese cu Alec când avuseseră loc ambele atentate asupra vieţii lui şi nu avea de gând să-i

pună viaţa în pericol.

Asta însemna că trebuia să se preocupe de siguranţa ei în fiecare secundă, din moment ce Edie nu s-ar gândi de două ori să se pună în pericol pentru a-l proteja. În timp ce ideea îl îngrozea, îl şi impresiona profund – la fel ca recunoaşterea faptului că ea îl iubea. Amintirea acelor cuvinte ale ei îi dizolvă furia care-l măcina de fiecare dată când se gândea la Fergus.

Când ajunse în capătul scărilor, auzi uşa de la holul de la intrare deschizându-se şi goană de paşi în urma lui. Se întoarse şi o văzu pe Donella, îmbrăcată în costumul de călărie şi cu părul adunat la nimereală sub pălărie. Veni în grabă spre el, traversând holul cu pardoseală de piatră.

— Alasdair, ai văzut-o pe mama?

— Nu, dar n-am fost sus de mai bine de o oră. Trebuia să vină în vizită în după-amiaza asta?

Ea clătină din cap, părând neliniştită.

— Nu. După ce am ajuns acasă azi-dimineaţă, s-a dus în patul ei. Era destul de tulburată, aşa că i-am dat câteva picături de laudanum ca să poată dormi. Dar, mai târziu, când am vrut să văd ce face, nu mai era. Servitoarea ei şi cu mine am căutat-o prin toată casa, dar nu am găsit-o.

El se încruntă.

— Poate a ieşit la o plimbare sau s-a dus în sat.

Ea clătină din cap.

— Nu a văzut-o nimeni plecând, nici măcar servitoarea ei. Mama mereu ia trăsura, dar de data asta a lăsat-o în grajduri. Unul dintre cai lipseşte însă.

Alec îşi reprimă un oftat. Peste toate astea, acum părea că va trebui să-şi mai caute şi mătuşa. Totuşi, nu avea sens ca Donella să fie neliniştită.

— Sunt sigură că-i bine, dar voi trimite câţiva servitori să o caute.

Donella îl prinse de braţ.

— Alasdair, sunt foarte îngrijorată. Azi-dimineaţă când am plecat a spus nişte lucruri îngrozitoare.

— Despre mine.

Ea făcu o grimasă.

— Da, parţial, dar mai multe despre domnişoara Whitney. M-a cam speriat, dacă e să ştii adevărul.

Lui Alec nu-i plăcea cum suna.

— Edie şi tata sunt sus în salon. N-ar fi mai bine să te duc sus să stai cu ei?

Tocmai ajungeau la etajul principal când auziră paşi coborând de pe scările de la camerele de deasupra. O clipă mai târziu apăru Lady Reese alergând.

— Căpitane Gilbride, icni ea. Este vorba de Eden. Are necazuri.

Inima îi tresări puternic în piept.

— Unde este?

— În grădină, a ieşit din salonul principal. Femeia aia nebună o ameninţă cu o armă.

Donella scoase un suspin prelung.

— Mama! O luă la goană pe hol către salon.

Alec înjură şi fugi după ea.

— Donella, stai! Nu da buzna acolo!

O ajunse din urmă şi o prinse chiar când se întindea să deschidă uşa de la salon. Unul dintre valeţii noi stătea între Donella şi Alec.

— Cine-i înăuntru cu domnişoara Whitney? se răsti Alec, ţinând-o pe Donella.

— Doar doamna Haddon, domnule, răspunse el. A sosit acum câteva minute. A cerut să nu fie deranjate.

„Doamne!” Nu avea timp să aducă un pistol. Se uită la valet.

— Găseşte-l pe Barclay şi spune-i să-ţi dea un pistol încărcat. Şi grăbeşte-te!

Tânărul încuviinţă din cap şi o luă la fugă.

— Voi două staţi aici, zise Alec către Lady Reese şi Donella.

— Vin cu tine, zise ferm Donella.

— Nu…

— Pe mine mă va asculta, Alasdair. Pe tine, nu.

El făcu o grimasă, ştiind că ea avea dreptate.

— Bine, dar stai în spatele meu. Privi către Lady Reese, care era albă ca o fantomă, dar la fel de aprigă şi de

hotărâtă. Dar *dumneavoastră* rămâneţi.

Ea îl luă peste picior.

— Nu fiţi ridicol şi nu mai pierdeţi timpul.

Blestemând în gând toate femeile încăpăţânate din viaţa lui, Alec intră primul în încăpere. Uşile franceze erau deschise, aşa că traversă repede şi ieşi pe terasă.

Şi simţi cu inima îi cade direct pe pietrele de la picioarele lui. Mătuşa Glenna o făcuse pe Edie să se cocoaţe pe zidul jos care dădea în prăpastie, cu un pistol îndreptat chiar spre pieptul ei. Aparent, Edie nu avea de gând să o asculte cu una, cu două, pentru că părea să se certe cu ea.

Când Donella încercă să treacă de el, Alec reuşi să o prindă la timp.

— Uşurel, şopti el. Nu vrem să o speriem. Strig-o cât de calm poţi.

Verişoara lui încuviinţă brusc din cap, apoi tuşi.

— Mamă, strigă ea pe o voce fermă. Sunt Donella. Te rog îndepărtează-te de acolo înainte să fie rănit cineva.

Mătuşa Glenna înlemni, dar nu se mişcă din poziţia ei. Privirea lui Edie o întâlni pe a lui Alec. Îşi duse mâna la piept şi o parte din tensiune păru să cadă de pe umerii ei. Îi zâmbi sfâşietor de nesigură, apoi îşi îndreptă atenţia spre Glenna.

— Mamă, te rog, întoarce-te, zise Donella, făcând un pas în faţă. Trebuie să vorbesc cu tine.

Mama ei se îndepărtă câţiva paşi de Edie, care acum era destul de departe de ea, dar suficient de aproape cât să o nimerească, şi se întoarse pe jumătate spre fiica ei. Şi Donella, şi Lady Reese exclamară uimite, iar Alec nu putu să le învinovăţească. Chipul mătuşii Glenna era încordat într-o grimasă de ură, ochii îi fulgerau de furie. Ştiuse mereu că mătuşa lui era instabilă emoţional. Acum îşi dădea seama că era nebună.

Din nefericire, mâna care ţinea arma spre Edie era fermă.

— Du-te înăuntru, iubire! strigă mătuşa Glenna. Îi oferi fetei ei o parodie îngrozitoare de zâmbet. Vin şi eu imediat

ce termin aici.

— Mamă, te rog, pune arma jos, insistă Donella. Te implor să nu o răneşti pe domnişoara Whitney.

— Oh, dar ea trebuie să moară, iubirea mea. Cum altfel te vei mărita cu Alasdair?

Lady Reese păşi în faţă.

— Dacă îndrăzneşti să-mi atingi fata, te omor.

Mătuşa Glenna râse.

— Nu dacă te omor eu prima. După ce scap de curva de fiică-ta.

Lady Reese încercă să treacă de Alec, dar el o opri.

— Nu sunteţi de ajutor, zise el printre dinţi.

— Mamă, te rog, rămâi unde eşti, zise Edie. Totul va fi bine.

Se mişcă de-a lungul zidului, încercând evident să iasă din bătaia focului. Mătuşa Glenna se întoarse spre ea, ţinând arma ridicată.

— Nu te mişca! se răsti ea.

Edie înlemni.

— Mătuşă Glenna, zise Alec, traversând lent terasa pentru a muta atenţia mătuşii lui de la Edie la el. Trebuie să ştii că nu mă voi căsători cu Donella în nicio circumstanţă. Chiar dacă duci la capăt planul ăsta nebun, eu nu o voi face.

Coborî treptele spre peluză, apropiindu-se suficient de ea cât să o oblige să fie atentă doar la el. Când Edie începu să se mişte din nou, ca să ajungă în spatele Glennei, el îşi reprimă o înjurătură. Îi aruncă o privire de avertisment care spunea „stai locului”.

Evident că ea-l ignoră.

— Nimic din ce vei face nu mă va obliga să mă însor cu Donella, zise Alec uitându-se direct în privirea nebună a mătuşii lui. Nimic.

Donella veni din spatele lui.

— Şi eu nu mă voi mărita cu Alec în niciun caz, mamă. Aşa că, te rog, lasă arma jos, te implor.

— Dar, draga mea, zise mama ei, nu vrei să fii contesa de Riddick? Ştii că vrei.

— Nu, mamă, zise ea. Nu am vrut *niciodată* asta. Tu şi tata aţi vrut, aşa că v-am făcut pe plac. Dar eu nu am vrut niciodată să mă mărit cu Alasdair, şi tu ştii asta.

Pe chipul mamei ei apăru o grimasă bizară. Apoi aceasta se transformă într-un zâmbet ciudat.

— Prea bine, draga mea, atunci nu va trebui s-o faci.

Întoarse pistolul şi-l îndreptă spre Alec.

— Oricum prefer să te omor. Asta am vrut mereu. Apoi Fergus va fi căpetenie, cum se cuvine să fie, de fapt.

— Corect, zise Alec făcând încă un pas în faţă. Eu sunt problema. Eu am fost mereu problema.

Edie îl săgetă cu privirea în timp ce se mişca de-a lungul zidului. El o săgetă la rândul lui, clătinând din cap.

— Mamă, nu poţi, zise Donella. Te vor spânzura pentru crimă.

Mătuşa Glenna ridică din umeri.

— Va merita, dacă-mi văd băiatul ocupând locul său de drept. Asta este tot ce mi-am dorit pentru el. Pentru voi amândoi.

Dintr-odată Edie sări de pe zid spre mătuşa Glenna. Dar era prea departe ca să ajungă la ea înainte ca pistolul să se descarce. Glonţul zgârie mâneca hainei lui Alec, dar el îl ignoră şi se repezi spre ea.

Edie era acum peste mătuşa lui, luptându-se să o ţină la pământ. Alec smulse pistolul din mâna mătuşii Glenna şi-l aruncă în spatele său, apoi o apucă pe Edie de spatele rochiei şi o trase în sus, în braţele sale. Mătuşa Glenna se răsuci pe o parte, uitându-se prin grădină cu ochii măriţi.

— Donella! urlă ea. Se ridică în picioare şi sări pe fiica ei, care stătea întinsă la pământ.

Inima lui Alec ajunse în gât când Edie scoase un icnet îngrozit. Alergară amândoi peste peluză pentru a se alătura micului grup adunat la baza treptelor terasei.

Lady Reese era în genunchi lângă Donella, încercând să oprească sângele care curgea din braţul fetei cu o batistă. Mătuşa Glenna se chirci lângă fiica ei, legănându-se înainte şi înapoi în vreme ce jelea. Când Alec şi Edie se apropiară, îi săgetă cu o privire plină de ură.

— Te voi omorî pentru asta, Alasdair, se răsti ea. Pe tine şi pe curva ta.

Vru să se ridice.

Lady Reese se întinse şi puse o mână pe umărul Glennei.

— Nu veţi face aşa ceva, zise ea.

Apoi se retrase şi eliberă o lovitură de upercut către bărbia Glennei. Aceasta îşi dădu ochii peste cap şi, cu un scâncet, se prăbuşi grămadă pe peluză.

Excelenţa Sa făcu o grimasă şi îşi scutură mâna, apoi ridică privirea spre Alec şi Edie, care se uitau amândoi la ea cu gurile căscate.

— Călătorie sprâncenată, mormăi Lady Reese.

Apoi se ocupă de Donella, ţinând apăsat o batistă pe rana ei.

Înecându-se cu un hohot de uşurare, Alec o trase pe Edie în braţele sale.

— N-am ştiut niciodată că mama ta are talente de boxer, zise el.

Singura ei replică fu un chicotit înlăcrimat în timp ce se îngropa în braţele lui.

— Femeie nebună, zise el, ţinând-o într-o îmbrăţişare puternică. Puteai fi omorâtă.

Mintea îi transmitea că este în siguranţă, dar inima ei avea să aibă nevoie de câteva minute să se liniştească.

— Nu am avut de ales, zise ea pe o voce înfundată. Ai fi fost omorât.

El o strânse lângă el, nevrând să-i dea drumul. Dar ea se smulse din îmbrăţişare o clipă mai târziu şi se lăsă pe vine lângă mama ei.

Alec li se alătură.

— Cât de rău este?

— Este doar o zgârietură, zise Excelenţa Sa. Dar probabil s-a lovit la cap când a căzut. Ah, uite, cred că începe să-şi revină.

Alec oftă uşurat.

— Slavă Domnului.

O clipă mai târziu, tatăl său venea în grabă, urmat de

valet şi de Barclay. Majordomul ţinea un pistol.

— Alasdair, ce se întâmplă? strigă Walter. Alunecă, oprindu-se la marginea terasei, uitându-se cu ochii căscaţi la mica scenă înfiorătoare. Glenna este… este moartă?

— Din păcate nu, zise Lady Reese pe un ton sever.

— Mamă, serios, zise Edie. Nu trebuie să spui aşa ceva.

— A încercat să te împuşte, Eden. Ai uitat deja?

Edie făcu o grimasă.

— Mă rog, bănuiesc că ai dreptate.

Alec ridică ochii spre tatăl său, care părea prea şocat ca să se mişte sau să vorbească.

— Vreo veste despre Fergus?

Walter clătină din cap.

— Fergus nu a avut nimic de-a face cu asta, zise Edie. Doamna Haddon a plănuit totul de una singură şi a angajat pe cineva să vină după tine. Duelul a fost doar o coincidenţă urâtă.

Apăsarea din pieptul lui Alec se mai diminuă puţin.

— Poţi să-mi explici restul mai târziu. Acum trebuie să ne ocupăm de Donella şi să o încuiem pe mătuşa mea până hotărâm ce facem cu ea.

Se ridică şi începu să împartă ordine micului grup de servitori adunaţi acum pe terasă, trimiţând inclusiv după doctor. Mătuşa Glenna fu luată de acolo, iar pe Donella o duseră într-unul din dormitoarele libere, însoţită de Edie, mama ei şi menajeră. Haotica scenă se linişti repede, lăsându-l pe Alec să-i explice tatălui său puţinul pe care-l ştia despre situaţie, în timp ce reveneau în salon.

Walter oftă din greu, cufundându-se într-unul din scaune.

— Vai, este îngrozitor, desigur, dar sunt uşurat să aud că Fergus nu a fost implicat.

— Da, dar nu sunt prea nerăbdător să-i explic că mama lui a înnebunit complet. Alec clătină din cap. Nu ştiu dacă mă va ierta vreodată pentru tot răul pe care i l-am făcut lui şi familiei lui.

Walter ridică surprins din sprâncene.

— Alasdair, tu nu eşti responsabil de această tragedie. Glenna a fost mereu instabilă emoţional, dar este evident că mai mult decât am ştiut noi.

— Adevărat, dar Fergus încă dă vina pe mine pentru Donella. Nu ar fi trebuit niciodată să las lucrurile să scape de sub control. Dacă nu aş fi fost aşa un laş, aş fi venit acasă cu mult timp în urmă şi aş fi rezolvat situaţia.

— Băiatul meu, tu numai laş nu eşti, zise tatăl său într-o mustrare blajină. Cât despre situaţia cu Donella, nici tu, nici ea nu sunteţi vinovaţi de nimic. Bătrânii voştri trebuie să-şi asume responsabilitatea. Niciunul dintre noi nu a ascultat realmente ce încercaţi amândoi să ne spuneţi.

Alec făcu o grimasă.

— Adevărat, dar…

Walter ridică o mână.

— Fără „dar”. A venit momentul să încetezi să te mai simţi vinovat pentru toţi şi toate, fiule. Este complet inutil.

Alec îi zâmbi crispat.

— Edie a zis acelaşi lucru.

— Atunci este o fată foarte inteligentă.

— Deci chiar nu te deranjează că mă voi căsători cu ea?

— Alasdair, eu vreau să fii fericit, la fel şi bunicul tău. Şi domnişoara Whitney pare o fată cu adevărat minunată. Sunt convins că va fi o soţie excelentă. Walter zâmbi. Mai bună decât Donella, bănuiesc, din moment ce domnişoara Whitney va pune şaua pe tine când va fi nevoie.

Alec pufni.

— Da, nu există niciun dubiu în privinţa asta. Că tot vorbim despre bunicul, ce noroc l-a reţinut să nu aterizeze în mijlocul a tot ce-a fost aici?

— După tulburătoarea întâlnire din bibliotecă, l-am convins să tragă un pui de somn. Sunt foarte recunoscător că apartamentele lui nu dau spre această parte a grădinii, pentru că o asemenea imagine şocantă ar fi fost fatală pentru sănătatea lui.

Alec oftă.

— Păi, ar fi bine să mă duc să-i explic ce s-a întâmplat

înainte să audă de la vreunul din servitori.

Tatăl lui se ridică.

— Îi povestesc eu. Tu rămâi aici şi… ah, uite-o!

Alec se întoarse când se deschise uşa, şi Edie intră în încăpere. Se duse să o întâmpine.

— Cum eşti, iubire?

Ea veni în braţele lui.

— Sunt bine, ţinând cont de evenimente. Nu ai de-a face în fiecare zi cu o tentativă de asasinat din partea unei femei nebune. Privi peste capul lui, la Walter, şi tresări. Oh, vai! Iertaţi-mă, domnule! A fost un lucru mult prea lipsit de tact din partea mea să spun aşa ceva despre una din rudele dumneavoastră.

— Şi potrivit, zise Walter. Cum se simte biata Donella?

— Doctorul i-a cusut rana şi i-a dat o doză de prafuri pentru dormit ca să o ajute să se liniştească. A zis că se poate întoarce în casa Haddon într-o zi sau două.

Walter clătină din cap.

— Biata fată! Nu-mi pot imagina cum e să fii în pielea ei. Şi ce vom face cu Glenna?

Alec îi strânse umărul.

— Vom decide împreună, tată. Ca o familie.

Tatăl său clipi de câteva ori, apoi zâmbi.

— Vai de mine, nu-ţi poţi imagina cât de fericit sunt să te aud că spui asta. Ei bine, mă duc să vorbesc cu bunicul tău. Bănuiesc că ne vedem la cină.

După ce uşa se închise în urma lui, Edie oftă şi îşi sprijini capul de pieptul lui Alec.

— Mi se pare ciudat să vorbesc despre cină, după toate astea. Cât de plictisitor şi de banal e să stai să mănânci miel şi mazăre.

— Plictisitor şi banal mi se pare splendid în acest moment. Deşi poate ar trebui să ne aducem pistoalele la masă, pentru orice eventualitate.

Ea râse.

— Abia aştept să-i scriu lui Evie şi să-i povestesc tot ce s-a întâmplat. Acum nu mai este singura care a privit moartea în ochi şi a supravieţuit, ca să povestească.

Alec o îmbrăţişă mai strâns.

— Doamne, nici măcar să nu glumeşti cu aşa ceva. A fost cel mai groaznic moment din viaţa mea când te-am văzut sus, pe nenorocitul ăla de zid. Am crezut că o să te pierd.

Ea se lăsă cuprinsă de braţele lui, uitându-se serios spre el.

— Şi eu am simţit la fel în privinţa ta. Îmi venea să te zgâlţâi că te-ai pus în pericol aşa.

El îşi strânse iubita în braţe.

— Mi-aş da viaţa pentru tine de o mie de ori dacă ar fi să te salvez. Să nu te îndoieşti niciodată de asta.

Privirea ei se înmuie şi se înceţoşă în spatele ochelarilor, şi buzele îi tremurau uşor.

— Atunci bănuiesc că asta înseamnă că mă iubeşti, zise ea, luându-l peste picior pentru cuvintele lui de mai devreme, din bibliotecă.

Dar el sesiză nota întrebătoare din vocea ei. Dintr-odată îşi dădu seama că el nu-i spusese încă ce simţea cu adevărat pentru ea. Ce prost fusese!

Se aplecă şi o sărută uşor pe buze.

— Fetiţo, te ador – mai mult decât viaţa însăşi. Te-am adorat din prima clipă în care te-am văzut.

Ea râse.

— *Asta* este o minciună. Îmi amintesc momentul de parcă ar fi fost ieri. Ai crezut că sunt cea mai necioplită persoană pe care ai cunoscut-o vreodată.

— Adevărat, dar şi cea mai adorabilă. Şi cea mai frumoasă.

Când ea îl luă peste picior, el se îndreptă spre uşă şi o încuie cu cheia. Ea îşi înclină capul pentru a-l studia, ridicând un colţ al gurii într-un zâmbet întrebător.

— Ce faci? întrebă ea.

Când el o luă în braţe, ea scoase un scâncet adorabil.

— Va trebui să-ţi arăt ce vreau să spun, zise el ducând-o spre un scaun foarte mare şi foarte pufos din colţul încăperii.

Un zâmbet lent şi senzual apăru în colţurile gurii ei. El

simţi cum seducţia acestuia îi aleargă prin corp, până în vintre.

— Acum cine este cel autoritar? zise ea.

— Eu sunt stăpânul de Riddick, până la urmă. Este datoria mea. Ea rânji.

— Cum de-am putut uita?

— Nu-ţi face griji, îţi voi reaminti de fiecare dată cu plăcere.

Şi, aşezând-o pe scaun, Alec nu se grăbi deloc în timp ce îi demonstra.

Epilog

Decembrie
Castelul Blairgal

— A fost o ceremonie superbă de nuntă, zise Evelyn în timp ce se ocupa de fundele din părul lui Edie. Mi-a plăcut felul cum tu şi Alec aţi fost plimbaţi în jurul castelului, cu neamul Graham şi satul pe urmele voastre.

— A fost plăcut, nu-i aşa? zise Edie, privind către reflecţia surorii ei gemene din oglindă. Deşi a fost cam rece şi a bătut vântul. Sunt sigură că nasul meu s-a făcut roşu ca o sfeclă.

— Nu-ţi face griji, zise sora ei geamănă cu amuzament în voce. Sunt destul de sigură că Alec se uita în jos la corset, nu la nasul tău.

— Evelyn Endicott, te vei abţine să faci remarci vulgare la adresa surorii tale, zise mama lor. Eşti o doamnă căsătorită acum.

Evelyn căscă ochii la mama ei, care stătea pe un confortabil scaun tapiţat, într-o mică, dar luxoasă cameră de relaxare, aflată pe hol, după salonul de bal din Blairgal. Se retrăseseră acolo după ceremonia nunţii pentru a-şi lăsa hainele şi a se aranja înainte să înceapă cu adevărat festivităţile.

— Mamă, nu are sens, zise Evelyn. Dacă nu putem face genul ăsta de glume după ce ne-am măritat, atunci când?

În mod surprinzător, mama lor păru să cântărească întrebarea în timp ce sorbea din whisky. Mama se cam ataşase de whisky în ultimele săptămâni, căci încheiase fiecare seară stând cu lordul Riddick în salon şi bucurându-se de o „mică duşcă”, cum spunea contele. Era unul dintre puţinele momente în care cei doi nu se certau pentru ceva, deşi Edie bănuia că le cam plăcea să se ciorovăiască.

— Bănuiesc că este acceptabil să faci o glumă sau două indecente, când eşti singură cu soţul tău, recunoscu mama. De fapt, tatăl vostru şi cu mine am mai făcut asta din când în când. Dar chiar seara trecută, la scurt timp după ce tatăl vostru a ajuns la Blairgal pentru nuntă…

— Mamă, cred că ar fi bine să ne alăturăm oaspeţilor noştri, zise Edie, intervenind iute. Alec şi cu mine suntem aşteptaţi să începem primul dans.

— Oh, da, bănuiesc că da, spuse mama ei.

Pe când mama dădea pe gât whisky-ul, Evelyn îi aruncă o privire lungă şi amuzată lui Edie. Mama lor rareori îşi lăsa părul neprins, aşa că Edie era sigură că sora ei geamănă găsea comportamentul mamei lor oarecum revelator. Adevărul e că şederea lor în Scoţia fusese aproape la fel de benefică pentru mama ei cât fusese pentru Edie. Ea bănuia că mama ei se cam plictisise de viaţa la Londra, iar timpul lor în Scoţia fusese oricum, numai plictisitor nu.

— Gata, draga mea, zise Evelyn. Părul tău arată perfect, la fel şi tu.

Edie se uită critic la propria reflecţie.

— Am nasul cam roşu încă. Crezi că ar trebui să o trimit pe Cora după nişte pudră?

— Sunt sigură că nasurile tuturor sunt roşii, zise mama. Luna decembrie în Highlands nu este pentru cei slabi de inimă. Nu pricep de ce a trebuit să mergem toţi prin mijlocul unei furtuni de zăpadă.

— Mamă, au fost doar câteva rafale, spuse Edie. Şi

apoi, este o tradiţie pentru clan şi săteni să însoţească mireasa şi mirele de la biserică la festivităţi.

— Mi-aş dori ca cimpoaiele alea îngrozitor de stridente să nu facă parte din tradiţie, răspunse mama ei. Nu văd cum poate cineva evita o durere de cap după ce a ascultat zgomotul ăla.

— Ar fi bine să nu te audă lordul Riddick că zici asta. Ştii cât ţine el la vechile tradiţii ale clanului, spuse Edie ridicându-se în picioare.

— Ei bine, mie îmi plac tradiţiile, spuse Evelyn, înfoind spatele larg al fustelor lui Edie. Mi se pare impresionant faptul că Excelenţa Sa a prins eşarfa aceea minunată ecosez peste rochia ta. Cred că toată lumea din biserică a avut lacrimi în ochi, chiar şi bărbaţii.

— Scoţienii au tendinţa să fie un pic sentimentali la asemenea lucruri, spuse mama. Dar trebuie să recunosc că ecosezul se vede chiar frumos pe rochia ta.

— Şi emblema clanului este pur şi simplu superbă, spuse Evelyn.

Edie îşi trecu mâna peste eşarfa largă, făcută din cea mai bună lână, în culorile clanului Graham. Îi înveşmânta umărul şi îi petrecea rochia prin partea din faţă, fiind prinsă cu o broşă de argint cu emblema clanului. Când contele i-o prinsese, imediat după ce ea şi Alec depuseseră jurămintele, pentru Edie fusese unul dintre cele mai emoţionante momente din întreaga ceremonie. Chiar se simţise un membru al noii ei familii şi al clanului. Când Alec se aplecase ca să-i şoptească că acea broşă veche aparţinuse mamei lui, ea îşi strecurase mâna într-a lui şi clipise pentru a îndepărta lacrimile.

— Rochia mea arată splendid, nu-i aşa? spuse Edie inspectând rochia de mătase crem.

Era demodată, croită după rochia de nuntă a lui Lady Fiona, cu fuste largi şi un corset cu decolteu adânc, brodat pe margine cu cristale. Era pânza perfectă pentru culorile şi emblema clanului Graham şi ea o adorase din momentul în care o îmbrăcase.

Şi, după expresia din ochii lui Alec, când i se alăturase

la altar, şi lui îi plăcuse. Nu se îndoia că îi va plăcea şi mai mult să o scoată de pe ea.

Sora ei geamănă se întinse şi-i luă mâna.

— Arăţi incredibil de frumoasă, Edie. Will şi cu mine suntem aşa de fericiţi pentru tine şi Alec. Ochii ei erau cam umezi în spatele ochelarilor, dar ea zâmbi. Will a tot prezis asta de săptămâni întregi, să ştii. A zis că eraţi îndrăgostiţi lulea unul de celălalt, dar că nu vă dădeaţi încă seama.

— Îmi doresc să ne fi zis, spuse Edie sec. Ne-ar fi scutit de multe bătăi de cap.

— Ei bine, totul a ieşit cum nu se poate mai bine, spuse mama. În ciuda necazului cu îngrozitoarea familie Haddon.

Edie oftă.

— Mamă, am mai discutat despre asta de o mulţime de ori. Donella a fost foarte bună şi m-a sprijinit, iar Fergus a fost cât s-a putut de drăguţ, în asemenea circumstanţe.

Acele circumstanţe se refereau la faptul că mama lui se afla momentan în grija unui medic privat în Edinburgh şi probabil avea să rămână aşa pentru tot restul vieţii. Mai mulţi membri ai familiei recunoscuseră că doamna Haddon fusese instabilă emoţional şi înclinată spre crize de isterie de ceva vreme. Acestea se accentuaseră după moartea soţului ei, şi ea pierduse contactul cu realitate odată cu vestea întoarcerii lui Alec acasă. Aparent, sperase că el va fi omorât în război. Cum asta nu se întâmplase, plătise mulţi bani să-l angajeze pe fostul servitor al lordului Riddick pentru a-l omorî pe Alec.

Din fericire, omul se dovedise a fi la fel de incompetent ca răufăcător cum fusese ca servitor. După tentativa lui eşuată de la cabana de vânătoare, hotărâse că puţinul noroc de care se bucurase luase sfârşit. Lordul Riddick dorise să-l facă pe laş una cu pământul, dar Alec reuşise să-l convingă să renunţe. Un proces ar fi atras şi mai multă atenţie asupra tragicei situaţii a doamnei Haddon şi i-ar fi pus într-o situaţie jenantă pe Donella şi Fergus.

Poate cea mai groaznică parte a întregului episod

fusese scena sfâşietoare în care Alec îi povestise lui Fergus că mama lui avusese o tentativă de asasinat. Bietul om fusese uluit de veşti şi copleşit de vinovăţie din pricina răutăţii mamei lui. După ce îi ceruse scuze lui Edie bâlbâindu-se, cedase când îşi dăduse seama că trebuia să-şi ceară scuze şi faţă de Alec. Se oferise să-şi dea demisia din postul de administrator al proprietăţii, dar Alec îşi îmbrăţişase pur şi simplu vărul şi-i zisese să nu fie prost. Toată lumea îl înţelesese pe Fergus şi nimeni nu dădea vina pe el că apărase onoarea familiei sale.

Avea să fie nevoie de timp, dar Edie nu se îndoia că prietenia dintre Alec şi Fergus avea să fie restabilită. Fergus avea o inimă bună, deşi era un pic prea sensibil şi emotiv pentru binele lui. Edie era convinsă că noul ei văr avea nevoie de o vacanţă frumoasă la Londra, unde să aibă ocazia să cunoască oameni noi şi să uite de necazuri. Poate o convingea pe mama ei să-l accepte ca pe un proiect special, acum că toţi copiii ei erau căsătoriţi.

— Of, bănuiesc că cei doi s-au izbăvit, spuse mama, dar cred că va fi bine pentru toată lumea când Donella va pleca la mănăstirea aia a ei. Apoi totul poate reveni la normal.

— Dacă viaţa într-un vechi şi imens castel poate fi descrisă vreodată ca normală, spuse Evelyn.

— Hm, nu ştiu, cugetă Edie. Este destul de plăcut.

Ştia că părea complet prostuţă, dar ei ajunsese să-i placă totul la Blairgal – mă rog, cu excepţia curentului de pe holuri. Îşi dădea seama cât de privilegiată era că făcea parte din istoria şi tradiţiile sale. Lord Riddick şi restul familiei sale o acceptaseră cu braţele deschise, şi Edie ştia cât de norocoasă fusese să aibă parte de un cămin aşa de elegant şi primitor.

Şi să-şi găsească un rost alături de Alec, cel mai minunat bărbat din lume. Abia se putea abţine să nu izbucnească în lacrimi de fiecare dată când se gândea la un viitor alături de el.

Evelyn ajustă trena rochiei lui Edie şi se dădu înapoi ca să o admire.

— Gata, eşti aranjată pentru primul dans cu soţul tău. Şi este un bărbat foarte norocos să te aibă de soţie, surioară.

— Şi Alasdair, şi William sunt bărbaţi foarte norocoşi, zise mama. Nu o zic eu des, dar fetele mele sunt cele mai frumoase din Londra, şi cele mai bune.

Surorile schimbară o privire uluită. Mama fusese mereu afectuoasă cu Edie, dar cu siguranţă nu fusese niciodată înclinată spre sentimentalisme exagerate faţă de niciuna din ele, nicidecum faţă de Evelyn.

— Mulţumesc, mamă, spuse Evelyn. Eşti foarte amabilă.

— Ăsta e pur şi simplu adevărul, dragile mele. Deşi bănuiesc că nu vă pot convinge să renunţaţi la ochelari cu ocazia acestui bal, nu-i aşa? întrebă mama, nu fără speranţă.

— Este ziua nunţii mele, protestă Edie. Aş vrea să pot vedea tot ce se întâmplă.

— Şi acum suntem amândouă măritate, sublinie Evelyn. Nu va deranja pe nimeni dacă arătăm ca două fete bătrâne, intelectuale şi stătute.

— Prea bine, deşi nicio fiică a mea nu va putea fi considerată fată bătrână şi intelectuală, zise mama. Acum, bănuiesc că ar fi bine să ieşim înainte să se întrebe bărbaţii unde suntem.

Îşi urmară mama afară şi pe hol către salonul de bal.

— Ce i-ai pus în băutură? murmură Evelyn către Edie. N-am văzut-o niciodată aşa de bine dispusă.

— Ne-a căsătorit pe toţi, şi destul de bine. Nu-i de mirare că este fericită.

— Destul de bine este un eufemism când vine vorba de tine, zise sora ei râzând. Familia noului tău soţ este strigător la cer de bogată.

— Ştiu. Nu-i aşa că-i splendid?

— Cu siguranţă.

— Când tu şi Wolf reveniţi din misiunea lui de pe continent, trebuie să veniţi să staţi cu noi, zise Edie, imitând purtarea impozantă a mamei ei. Sunt sigură că

avem o cabană de vânătoare în plus sau o proprietate pe undeva, pe care aţi putea să o folosiţi.

Evelyn îşi dădu ochii peste cap, dar nu răspunse, din moment ce soţii lor le aşteptau în faţa salonului de bal. Wolf luă atitudine şi o prinse pe soţia lui de mână, adulmecându-i o clipă obrazul. Ochii lui Evelyn erau pe jumătate închişi de plăcere, de parcă se topea în îmbrăţişarea soţului ei.

— Aţi discutat toate problemele lumii? întrebă Wolf. Aţi stat destul de mult toate trei acolo.

— Vorbeam despre tine şi Alec, zise Edie. Şi cum să vă înnebunim pe amândoi.

Alec, care vorbea cu mama, se întoarse să se uite la Edie, zâmbindu-i aşa de pervers şi de senzual, încât aproape că o apucă mâncărimea. Veni spre ele şi îşi petrecu un braţ în jurul taliei ei, trăgând-o lângă corpul lui voinic.

— Nu cred că voi două mai e nevoie să complotaţi, zise el. Deja aţi reuşit să faceţi asta.

Ea îi zâmbi.

— Perfecţiunea e rezultatul exersării.

El se aplecă şi îi atinse buzele cu un sărut fin şi ispititor.

— Fetiţo, poţi să exersezi cum să mă înnebuneşti cât vrei tu la noapte, când o să fim singuri. Şi goi.

Genunchii ei se înmuiară la tonul seducător din vocea lui, dar se forţă să ia o mină severă.

— Alasdair Gilbride, poartă-te cum trebuie! Ce va crede lumea?

El îi înclină bărbia, zâmbindu-i.

— Mie îmi pasă doar ce gândeşti tu, Edie, iubirea mea. Eşti cel mai important lucru din lume pentru mine şi să nu uiţi asta niciodată.

Ea se topi în braţele lui, gata ca el să o ducă sus în dormitorul lui chiar în acea secundă.

— Destul, Alasdair Gilbride, se răsti bunicul lui, repezindu-se la ei. Veţi avea suficient timp pentru prostiile astea mai târziu. Acum trebuie să conduci dansul de

deschidere.

Edie îşi înăbuşi râsul când văzu expresia enervată de pe chipul soţului ei. Îi dădu un cot în coaste înainte ca el să obiecteze faţă de întreruperea bunicului său.

— Da, Excelenţă, suntem gata, zise ea.

— Spune-mi „bunicule”, fetiţo, spuse bătrânul. Nu-i nevoie de titluri, acum că faci parte din familie.

Edie fu nevoită să clipească de câteva ori după declaraţia neaşteptată, dar noul ei bunic îi îndemna deja spre uşă.

— Haideţi acum, spuse el. Cimpoierii sunt la locul lor şi vor să înceapă.

— Oh, nu, gemu mama. Nu cimpoaie din nou.

— Îngrozitoare instrumente, nu-i aşa? Nici eu nu le suport, spuse Lord Riddick luând-o de mână. Dar trebuie să păstrăm tradiţiile. Clanul ne-o cere.

O conduse pe mama în salonul de bal, cu Evelyn şi Wolf în urma lor.

Edie şi Alec rămaseră cu gura căscată unul la celălalt şi apoi râseră.

— Bunicul tău urăşte cimpoaiele? întrebă Edie. Cum este posibil?

Alec clătină din cap.

— Uitasem. De fapt, uitasem de multe… Ce idiot am fost!

Ea îşi petrecu braţul peste al lui.

— Cum ar fi cât de mult îţi iubeşti familia şi Blairgal?

El încuviinţă din cap.

— Da, dar mi-am amintit cu ajutorul tău. Mulţumesc, draga mea, că m-ai ajutat să-mi recuperez memoria.

— Şi eu îţi mulţumesc că m-ai ales să fac parte din viaţa ta. Că m-ai adus acasă, spuse Edie, apropiindu-se de el.

Privirea lui cenuşie oglindea toată bucuria pe care ea o simţea acum şi spera să o simtă pentru tot restul zilelor alături de el.

În timp ce cimpoaiele scânceau primele note ale dansului, soţul ei zâmbi spre ea.

— Eşti gata să-ţi întâmpini noua familia şi clanul, stăpână de Riddick?

Ea îi zâmbi obraznic.

— Arată-mi drumul, stăpâne! Arată-mi drumul!

Mulţumiri

Ca de obicei, iubirea şi mulţumirile mele se îndreaptă către soţul meu, Randy – un partener extraordinar de viaţă, un partener care ştie să critice şi să scrie. Plus că ştie să spele multe haine. Îi port recunoştinţă lui Debbie Mason, prietena şi criticul meu, care nu dă greş niciodată când vine vorba să-mi fie alături la nevoie – chiar şi când mă vait de ceva. Surorile mele de scris de la The Jaunty Quills şi Rock It Reads sunt şi ele inestimabil de amabile şi le sunt foarte recunoscătoare că le am lângă mine.

Le sunt foarte îndatorată oamenilor minunaţi de la Kensington, mai ales Videi Engstrand, lui Alex Nicolajsen, Jane Nutter, Michelle Forde, Karen Auerbach şi lui Ross Plotkin. O dedicaţie specială pentru Departamentul de Artă de la Kensington, care îmi face mereu cele mai minunate coperţi.

Şi, în sfârşit, cele mai profunde mulţumiri agentului şi editorului meu, Evan Marshall, respectiv John Scognamiglio. Mi-au oferit o îndrumare atentă, generoasă şi inteligentă, precum şi sprijin, iar pentru ajutorul lor le sunt recunoscătoare.